WASHINGTON D.C. 1:00 A.M.

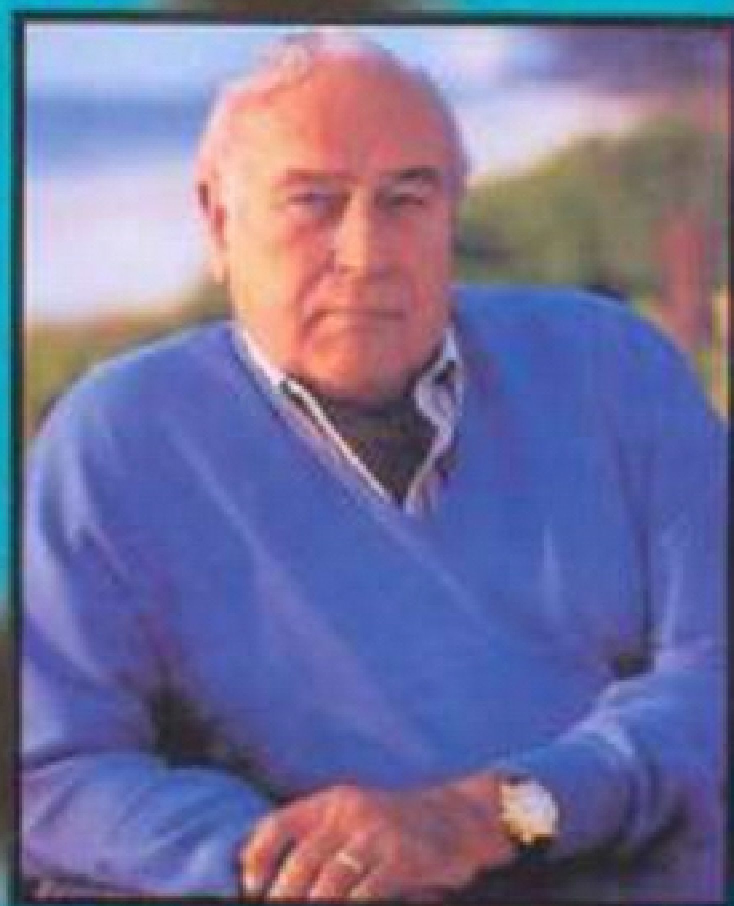
Robert Ludlum

PARIS 2:00 A.M.

DECEPȚIA LUI PROMETEU

ROMA 3:01 P.M.

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

ROBERT LUDLUM este considerat autorul numărul **1** al romanului de suspans şi acţiune.

A scris 24 de romane, reprezentînd tot atîtea bestselleruri publicate în 40 de ţări în tiraje de sute de milioane de exemplare.

De acelaşi autor, editurile ORIZONTURI şi LIDER au publicat:

- CERCUL MATARESE
- COMPROMISUL
- DRUMUL SPRE OMAHA
- ŢINUTUL MAGIC
- OPERAŢIUNEA OMEGA
- MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR
- GEMENII RIVALI
- COMPLOTUL GENERALILOR
- DRUMUL SPRE GANDOLFO
- PROIECTUL HADES

În pregătire:

- PROTOCOLUL SIGMA
- CASSANDRA COMPACT

EDITURA LIDER

Lei 119000

THE PROMETHEUS DECEPTION
Copyright © 2000 by Robert Ludlum

Toate drepturile asupra
ediției în limba română sînt rezervate
Trustului Editorial Lider – **Editura Lider**
ISBN 973-8117-54-2

Tiparul executat sub comanda nr. 10 467

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001

Traducerea: Viorel Ciocan

PROLOG

Cartagina, Tunisia
Ora 3:22 a.m.

Ploaia torențială cădea în rafale turbate, stîrnite de vînt, iar valurile se înălțau și se izbeau de țărm – o furtună puternică în noaptea de abanos. În apele puțin adînci de lîngă mal, vreo zece siluete întunecate înaintau clătinîndu-se, ținîndu-se de ranițele impermeabile ce pluteau asemeni supraviețuitorilor unui naufragiu. Teribila furtună îi luase prin surprindere, dar constituia și un avantaj: le oferea o acoperire mai bună decît ar fi putut spera.

Dinspre plajă, o luminiță roșie se aprinse și se stinse de două ori – un semnal de la echipa din față care însemna că zona era sigură. *Sigură!* Ce însemna asta? Faptul că acea porțiune a țărmului tunisian fusese lăsată nepăzită de *Garde Nationale?* Asaltul naturii părea mult mai dur decît oricare acțiune a Pazei de coastă tunisiene.

Legănați și izbiți de valuri înalte, oamenii își croiră drum spre plajă, apoi, printr-o manevră bine coordonată, se cățărară pe plaja de lîngă ruinele vechilor porturi punice. Dezbrăcîndu-și costumele impermeabile din cauciuc, bărbații, purtînd haine închise la culoare și avînd fețele înnegrite, scoaseră armele din ranițe și începură să le împartă: mitraliere Heckler & Koch MP-10, pistoale automate Kalașnikov și puști cu lunetă. În spatele lor, alte grupuri înaintau, prin valurile puternice, spre țărm.

Întreaga acțiune era precis orchestrată de bărbatul care-i antrenase continuu în ultimele luni. Oamenii erau luptători

Al-Nahda pentru libertate, originari din Tunisia, veniți să-și elibereze țara de asupritori. Liderii lor erau străini, teroriști experimentați care împărtășeau credința în Allah, o mică celulă de elită, formată din luptători pentru libertate proveniți din aripa radicală a Hezbollah-ului.

Șeful acestei celule și al celor cincizeci de tunisieni era experimentatul terorist cunoscut sub numele de Abu. Uneori era folosit și pseudonimul său: Abu Intiquab (tatăl răzbunării).

Evaziv, reticent și feroce, Abu îi antrenase pe luptătorii Al-Nahda într-o tabără libiană, situată dincolo de Zuwarah. Le perfecționase strategia folosind o machetă la scară naturală a palatului prezidențial și-i învățase tactici mult mai violente și mai perfide decît cele cu care erau ei obișnuiți.

Cu numai treizeci de ore în urmă, oamenii se îmbarcaseră pe un cargobot de cinci mii de tone, de construcție rusească, o navă care transporta de obicei textile tunisiene și mărfuri fabricate în Libia, de la Tripoli la Bizerte în Tunisia. Puternicul cargobot, acum avariat și uzat, înaintase pe direcția nord-nord-vest de-a lungul coastei tunisiene, trecuse pe lîngă orașele-porturi Sfax și Sousse, apoi ocolise Capul Bon și intrase în Golful Tunis, dincolo de baza navală La Gaulette. Cunoscînd orarul vaselor de patrulare ale Pazei de coastă, oamenii ancoraseră la nouă kilometri de țărmul Cartaginei și lăsaseră la apă bărcile pneumatice cu carcasă rigidă, echipate cu motoare puternice. După cîteva minute ajunseseră în apele agitate ale Cartaginei, anticul oraș fenician, atît de puternic în secolul al V-lea, încît era considerat marele rival al Romei. Dacă vreun membru al Pazei de coastă tunisiene ar fi observat din întîmplare nava pe ecranul radarului, ar fi constatat că e doar un cargobot oprit pentru cîteva minute, care-și continua apoi drumul spre Bizerte.

Pe țărm, bărbatul bărbos îmbrăcat în hanorac militar, cel care aprinsese semnalul roșu, rostea șuierînd niște ordine și înjura în șoaptă, cu incontestabilă autoritate. Nu era altul decît Abu.

– Liniște! Mergeți aplecați! Ce vreți, să scoateți din bîrlog

toată prăpădita aia de *Garde* tunisiană? Acum, repede! Mişcaţi-vă, *mişcaţi-vă! Imbecili* neisprăviţi! Şeful vostru putrezeşte la închisoare şi voi tăiaţi frunză la cîini! Camioanele aşteaptă!

Lîngă el stătea un bărbat ce purta nişte ochelari pentru vedere nocturnă şi cerceta în tăcere terenul. Tunisienii ştiau doar că se numeşte *Tehnicianul* şi că e unul dintre experţii de frunte ai Hezbollah-ului în materie de muniţii. Era un bărbat frumos, cu ten măsliniu şi sprîncene groase, cu ochi căprui scînteietori. Oamenii ştiau puţine lucruri despre Abu, dar şi mai puţine despre Tehnician, sfetnicul de încredere al lui Abu. După unele zvonuri, se născuse într-o familie siriană bogată şi crescuse la Damasc şi Londra, unde se specializase în materie de armament şi explozibili.

În cele din urmă, Tehnicianul vorbi, calm şi cu voce joasă, strîngîndu-şi mai bine pe lîngă el pelerina impermeabilă cu glugă.

– Am ezitat să-ţi spun, frate, dar operaţiunea se desfăşoară fără probleme. Camioanele cu materiale au fost ascunse, aşa cum am stabilit, iar soldaţii n-au întîmpinat rezistenţă pe drumul scurt de pe Avenue Habib Bourguiba. Tocmai am primit semnalul radio de la cei care au ajuns la palatul prezidenţial. Lovitura de stat a început.

În timp ce vorbea, îşi privi ceasul. Abu dădu nerăbdător din cap. O serie de explozii confirmară faptul că lupta era în toi. Palatul prezidenţial avea să fie cucerit curînd şi, în cîteva ceasuri, militanţii islamici urmau să controleze Tunisul.

– Să nu ne felicităm înainte de vreme, zise Abu cu glas coborît.

Ploaia se domolise şi, după cîteva clipe, furtuna încetă la fel de brusc precum se iscase.

Deodată, tăcerea de pe plajă fu sfîşiată de voci ascuţite care strigau într-o arabă stridentă. Siluete întunecate alergau pe nisip. Abu şi Tehnicianul se crispară şi puseră mîna pe arme, dar erau camarazii lor din Hezbollah.

– Inamic în spate!

– O *ambuscadă!*

– Allah Atotputernicul, sînt *încercuiţi!*

Patru arabi se apropiară, înspăimîntați și cu răsuflarea tăiată.

– Am primit un semnal de pericol, spuse gîfîind cel care ducea în spate o stație radio PRC-117. Au reușit să transmită doar că au fost încercuiți de forțele de securitate ale palatului și luați prizonieri. Pe urmă s-a întrerupt transmisia. Spun că au fost păcăliți.

Abu se întoarse alarmat spre consilierul său.

– Cum e posibil?

Cel mai tînăr dintre cei patru bărbați care stăteau în fața lor zise:

– Materialele lăsate pentru oameni – armele antitanc, muniția, C-4 – toate erau defecte! Nimic nu funcționa! Și forțele guvernamentale îi așteptau! Oamenii noștri au fost trași pe sfoară *de la început!*

Fața lui Abu exprima durere. Îi făcu semn primului său sfetnic.

– *Ya sahbee,* am nevoie de sfatul tău înțelept.

Tehnicianul își potrivi ceasul la mînă în timp ce se apropia de șeful teroriștilor. Abu îl luă de umeri pe consilierul său și zise cu voce joasă:

– Trebuie să existe un trădător printre noi. Planurile noastre au fost divulgate.

Apoi făcu un gest discret, aproape insesizabil, cu două degete. Era un semnal, iar adepții lui îl înșfăcară imediat pe Tehnician de brațe și de picioare. Tehnicianul se zbătu cu putere, dar fără șanse în fața teroriștilor antrenați care îl țineau strîns. Mîna dreaptă a lui Abu se întinse brusc în față. Pumnalul luci în lumina slabă și Abu îl înfipse în burta Tehnicianului. Lama zimțată și încovoiată, manevrată cu cruzime, provocă o rană adîncă. Ochii teroristului scînteiau.

– Trădătorul ești *tu!* rosti el apăsat.

Tehnicianul icni. Durerea era chinuitoare, însă chipul îi rămase impasibil.

– Nu, Abu! protestă el.

– *Porcule!* zise cu ură Abu, lovindu-l din nou, de astă dată cu lama îndreptată spre vintrele Tehnicianului.

Nimeni altcineva nu cunoştea orarul, planurile exacte! *Nimeni!* Tu ai fost cel care a verificat armamentul. Nu poate fi altcineva.

Deodată, plaja fu inundată de lumina orbitoare a unor lămpi cu arc carbonic. Abu se întoarse şi înţelese că erau încercuiţi şi depăşiţi numeric de soldaţii în uniforme kaki. Grupul de comandă din *Garde Nationale* tunisiană, cu ţevile mitralierelor îndreptate spre ei, apăruse brusc deasupra liniei orizontului; un zgomot asurzitor venit din cer anunţa sosirea mai multor elicoptere de atac.

Rafale de arme automate se abătură asupra oamenilor lui Abu, transformîndu-i în marionete dezarticulate. Ţipetele înfiorătoare încetară brusc; trupurile se prăvăliră în poziţii stranii. Urmă altă salvă, apoi tirul încetă. Se aşternu o tăcere nefirească. Doar şeful teroriştilor şi specialistul lui în muniţii nu fuseseră împuşcaţi.

Atenţia lui Abu părea concentrată într-o singură direcţie. Se răsuci spre omul pe care-l făcuse trădător, pregătindu-şi cuţitul în formă de iatagan pentru o altă lovitură. Grav rănit, Tehnicianul încercă să pareze, dar se prăbuşi. Pierduse prea mult sînge. Abu se năpusti asupra lui, cînd nişte mîini puternice îl înşfăcară din spate, trîntindu-l şi ţintuindu-l pe nisip.

Ochii lui Abu exprimau un dispreţ profund cînd soldaţii îi preluaseră pe cei doi. El nu se temea de nici un guvern. Guvernanţii erau nişte laşi, spusese de nenumărate ori lucrul ăsta. Tot ei aveau să-l elibereze invocînd *legislaţia internaţională*, în ce priveşte *extrădarea* sau *repatrierea*. În spatele uşilor închise urmau să se încheie nişte înţelegeri, iar el va fi eliberat discret, prezenţa lui în ţară constituind un secret păstrat cu grijă. Nici un guvern nu dorea să atragă asupra sa mînia dezlănţuită a unei campanii teroriste a Hezbollah-ului.

Şeful teroriştilor nu se zbătu, ci se lăsă moale, obligîndu-i pe soldaţi să-l tîrască după ei. Cînd ajunse în dreptul Tehnicianului, îl scuipă în faţă şi rosti şuierînd:

– N-o să mai trăieşti mult, *trădătorule! Porcule! O să plăteşti* pentru trădarea ta!

După ce Abu se îndepărtă dus de soldați, cei cîțiva oameni care îl înșfăcaseră pe Tehnician îl așezară cu grijă pe o targă. Supunîndu-se ordinelor căpitanului de batalion, aceștia se retraseră cînd ofițerul se apropie. Tunisianul îngenunche lîngă Tehnician și-i examină rănile. Tehnicianul tresări, dar nu scoase un geamăt.

– Doamne, e o minune că mai ești conștient! zise căpitanul într-o engleză cu un accent pronunțat. Ai fost rănit serios. Ai pierdut mult sînge.

Tehnicianul răspunse:

– Dacă oamenii dumitale ar fi reacționat ceva mai repede la semnalul meu, nu s-ar fi întîmplat asta.

Își atinse instinctiv ceasul, prevăzut cu un transmițător minuscul de înaltă frecvență. Căpitanul ignoră reproșul.

– Aparatul ăla de-acolo, spuse el arătînd spre cer, unde plana un elicopter, o să te ducă la un spital de maximă securitate din Maroc. Nu am voie să-ți cunosc identitatea reală, nici adevărații dumitale șefi, așa că n-o să întreb, începu tunisianul, dar cred că am idee...

Tehnicianul șopti răgușit:

– La *pămînt!*

Scoase repede un pistol semiautomat din tocul ascuns sub braț și trase cinci gloanțe. Se auzi un strigăt dinspre un pîlc de palmieri și un bărbat se prăbuși mort pe nisip, ținînd în mînă o pușcă cu lunetă. Un soldat din Al-Nahda reușise să scape de masacru.

– Allah Atotputernic! exclamă îngrozit căpitanul, ridicînd încet capul și privind în jur. Cred că acum sîntem chit.

– Ascultă, zise cu voce stinsă arabul-care-nu-era-arab, spune-i președintelui dumitale că ministrul lui de Interne e simpatizant și colaborator al organizației Al-Nahda, cu care conspiră ca să-i ia locul. E mînă în mînă cu ministrul adjunct al Apărării. Mai sînt și alții...

Dar pierderea de sînge fusese prea mare. Înainte ca Tehnicianul să-și încheie fraza, își pierdu cunoștința.

PARTEA ÎNTÎI

I

Washington, D.C.
Cinci săptămîni mai tîrziu

Pacientul fu transportat cu un avion închiriat pînă la o pistă de aterizare privată, situată la treizeci de kilometri spre nord-vest de Washington. Deşi era singurul pasager, nimeni nu-i vorbea decît pentru a afla ce nevoi are. Nu i se cunoştea numele. Tot ce ştia echipajul era că transporta un pasager extrem de important. Cursa nu fusese consemnată.

Pasagerul fără nume fu transportat apoi cu un automobil fără plăci de înmatriculare pînă în centrul Washingtonului şi lăsat, la cererea lui, lîngă o parcare subterană aflată în mijlocul unui cvartal oarecare, în preajma lui Dupont Circle. Purta un costum gri obişnuit, mocasini cu ciucuri din piele de Cordoba, lustruiţi de prea multe ori, şi arăta cu unul dintre miile de funcţionari guvernamentali şi birocraţi din clasa de mijloc – slujbaşi anonimi ai Washingtonului.

Nimeni nu-l urmări cu privirea cînd ieşi din parcare şi se îndreptă, ţeapăn şi şchiopătînd vizibil, către o clădire cenuşie cu patru etaje, de pe 1324 K Street. Blocul din beton cu geamuri fumurii se distingea cu greu printre celelalte construcţii joase, în formă de cutie, din partea de nord-vest a Washingtonului. Acolo se aflau birourile grupurilor de

influență și ale organizațiilor comerciale, ale agențiilor de turism și ale companiilor industriale. Lîngă intrarea din față erau montate două plăci din alamă, care anunțau că acolo se aflau birourile lui INNOVATION ENTERPRISES și ale companiei AMERICAN TRADE INTERNATIONAL.

Doar un inginer priceput, cu mare experiență, ar fi putut observa cîteva amănunte neobișnuite – de exemplu, faptul că rama fiecărei ferestre era prevăzută cu un oscilator piezo-electric, făcînd zadarnică orice încercare de supraveghere acustică prin laser din exterior, sau „ploaia" de zgomot alb de înaltă frecvență ce înconjura clădirea ca un con de unde radio, suficientă pentru a descuraja majoritatea formelor de ascultare electronică.

Nimic nu atrăsese vreodată atenția vecinilor de pe K Street – avocații pleșuvi de la compania de comercializare a cerealelor și contabilii cu chipuri sumbre, în cămăși cu mînecă scurtă și cravată, de la firma de consultanță aflată în ușor declin. Oamenii soseau la numărul 1324 de pe K Street dimineața și plecau seara. Gunoiul era depozitat pe aleea Dumpster în anumite zile ale săptămînii. Cine să-și fi dat osteneală să afle și altceva? Directoratului îi plăcea să lucreze ascuns sub nasul tuturor.

Bărbatul aproape că zîmbi gîndindu-se la asta. Cine ar fi bănuit vreodată că, dintre toate agențiile de informații din lume, cea mai secretă își avea sediul într-o clădire oarecare de birouri, situată la mijlocul lui K Street, chiar la vedere?

Agenția Centrală de Informații din Langley, Virginia, și Agenția de Securitate Națională din Fort Meade, Maryland, erau adăpostite în fortărețe apărate de șanțuri, trădîndu-și existența! *Aici mă aflu,* păreau să spună, *chiar nu-mi acordați atenție?* Pur și simplu își provocau adversarii să le penetreze sistemele de securitate și, inevitabil, așa se întîmpla.

Bărbatul intră în holul clădirii de la numărul 1324 și cercetă panoul îngust din alamă, pe care era montat un receptor telefonic, sub niște butoane cu numere, după toate

aparențele genul de dispozitiv care poate fi întîlnit în holurile tuturor clădirilor de birouri din lume. Bărbatul ridică receptorul și formă o serie de numere – un cod dinainte stabilit. Ținu apăsat degetul arătător pe ultimul buton, timp de cîteva secunde, pînă cînd auzi un țîrîit slab. Era semnul că amprenta lui fusese scanată electronic, analizată, comparată cu o bază de date preexistentă și, în cele din urmă, acceptată. Apoi ascultă la receptor pînă cînd telefonul sună exact de trei ori. O voce feminină impersonală îi ceru să spună ce problemă avea.

– Am o întîlnire cu domnul Mackenzie, zise bărbatul.

În cîteva secunde, cuvintele lui fură convertite în fragmente de informații cibernetice și comparate cu altă bază de date, conținînd amprente vocale verificate anterior. Abia pe urmă, un bîzîit stins indică faptul că primul rînd de uși din sticlă putea fi deschis. Omul puse receptorul în furcă și împinse ușile grele, din sticlă antiglonț. Pătrunse într-o anticameră mică și rămase acolo cîteva secunde, în vreme ce trăsăturile îi erau explorate de trei videocamere de supraveghere cu înaltă rezoluție și comparate cu tiparele autorizate.

Al doilea rînd de uși se deschise către un mic birou, cu pereții albi și mocheta de un gri metalic, echipat cu dispozitive de supraveghere camuflate ce puteau detecta orice fel de posibile arme. Într-un colț, pe o consolă din marmură, se afla un vraf de pliante purtînd sigla *American Trade International,* o organizație care exista doar printr-un set de documente juridice și înregistrări oficiale. Celelalte broșuri cuprindeau texte pline de platitudini privind comerțul internațional. Un gardian posomorît îi făcu semn lui Bryson să treacă prin alt rînd de uși, către o sală frumos mobilată, cu lambriuri din lemn de nuc, de culoare închisă, în care vreo zece funcționari stăteau la birourile lor. Ar fi putut fi sediul unei luxoase galerii de artă, de genul celor din Manhattan sau al unei prospere firme de avocatură.

– Nick Bryson, omul meu de bază! exclamă Chris Edgecomb, sărind de pe scaunul aflat în fața unui computer.

Născut în Guyana, era un bărbat înalt și suplu, cu ten cafeniu și ochi verzi. Era la Directorat de patru ani și lucra în echipa de comunicații și coordonare; el trimitea pe teren avertismente în caz de pericol și imagina modalități de a transmite informații agenților aflați în misiune, atunci cînd era necesar. Edgecomb bătu amical palma cu Bryson.

Nicholas Bryson știa că era un fel de erou pentru oameni ca Edgecomb, care tînjeau să ajungă agenți de teren. „Vino la Directorat și schimbă lumea", glumea Edgecomb în engleza lui cîntată, și se gîndea la Bryson atunci cînd spunea asta. Era un lucru rar – Bryson știa asta – ca personalul instituției să-l vadă la față pe Edgecomb.

– Te-a rănit cineva?

Chipul lui Edgecomb exprima compasiune, privindu-l pe bărbatul puternic, care fusese spitalizat pînă de curînd. Apoi continuă grăbit, știind bine că n-avea rost să pună întrebări:

– Mă voi ruga la Sfîntul Christopher pentru tine. O să te faci bine cît ai zice pește.

Caracteristica Directoratului era segmentarea și compartimentarea activității. Nici un agent sau funcționar nu trebuia să știe atît de mult încît să poată periclita securitatea întregului. Schema de organizare constituia un mister pînă și pentru un veteran ca Bryson. Sigur, îi cunoștea pe cîțiva dintre funcționarii de la birou, dar agenții de teren, asemenea lui, acționau izolat, folosindu-și propriile rețele. Dacă erau nevoiți să lucreze împreună, se cunoșteau doar sub identități false. Regula reprezenta mai mult decît un procedeu, era literă de evanghelie.

– Ești un om bun, Chris, remarcă Bryson.

Edgecomb zîmbi cu modestie, pe urmă arătă cu degetul în sus. Știa că Bryson avea o întîlnire – poate o convocare – chiar cu șeful cel mare, Ted Waller. Bryson zîmbi, îl bătu pe umăr prietenește pe Edgecomb și porni spre ascensor.

– Nu te ridica, strigă Bryson, intrînd în biroul lui Ted Waller de la etajul trei.

Waller se sculă totuşi din fotoliu, dezvăluindu-şi statura impunătoare de un metru şi nouăzeci înălţime şi o sută cincizeci de kilograme.

– Doamne Sfinte, uite cum arăţi, zise Waller, cercetîndu-l alarmat cu privirea pe Bryson. Parcă ai venit dintr-un lagăr pentru prizonieri de război.

– Aşa arăţi după treizeci şi trei de zile petrecute într-o clinică americană din Maroc, spuse Bryson. Nu e chiar hotelul Ritz.

– Poate că ar trebui să încerc, într-o bună zi, să-l las pe un terorist dement să-mi scoată maţele.

Waller se bătu cu palma peste burta uriaşă. Se mai îngrăşase de cînd Bryson îl văzuse ultima oară, deşi obezitatea lui era elegant înveşmîntată într-un costum bleumarin din caşmir, iar ceafa de taur era mîngîiată de gulerul răsfrînt al cămăşii Turnbull & Asser.

– Nick, m-am tot frămîntat de cînd s-a întîmplat necazul ăsta. A fost o lamă zimţată Verenski, de provenienţă bulgară, din cîte mi s-a spus. Înfigi şi răsuceşti. Foarte primitivă, dar în acelaşi timp eficientă. Ce ocupaţie mai avem şi noi! Să nu uiţi niciodată! Ceea ce *nu* vezi te răpune întotdeauna.

Waller se lăsă greoi în fotoliul din piele cu ciucuri din spatele biroului său de stejar. Lumina soarelui de după-amiază era filtrată de geamul fumuriu al ferestrei. Bryson se aşeză pe un scaun în faţa lui – o formalitate neobişnuită. Waller, care era de obicei rumen în obraji şi aparent robust, era acum palid şi avea cearcăne adînci.

– Am auzit că îţi revii pe zi ce trece.

– Peste cîteva săptămîni, o să fiu ca nou. Cel puţin aşa mi-au spus doctorii. Mi-au mai spus că n-o să mai am niciodată nevoie de operaţie de apendicită, un aspect benefic la care nu mă gîndisem.

În timp ce vorbea, simţea durerea surdă din partea dreaptă a abdomenului. Waller dădu tulburat din cap.

– Ştii de ce te afli aici?

– Cînd un puşti e chemat la directorul şcolii, se aşteaptă la mustrări.

Bryson simulă voioşia, dar era încordat, sumbru.

– Mustrări, spuse enigmatic Waller.

Rămase o clipă tăcut, cu ochii aţintiţi spre un şir de cărţi legate în piele, aflate pe rafturile de lîngă uşă. Apoi întoarse privirea şi zise cu un glas blînd, îndurerat:

– Directoratul nu-şi prea face cunoscut planul de organizare, dar cred că bănuieşti cîte ceva despre funcţionarea structurii de comandă şi control. Deciziile, mai ales cele care-i privesc pe oamenii de bază, nu se opresc întotdeauna la biroul meu. Şi oricît de importantă e loialitatea pentru tine şi pentru mine – la dracu', pentru majoritatea oamenilor din locul asta afurisit – în zilele noastre, pragmatismul fără inimă e principiul suprem. Ştii asta.

Bryson avusese o singură slujbă serioasă în viaţă – cea de la Directorat; cu toate acestea, recunoscu nuanţele unei conversaţii despre concediere. Se luptă cu impulsul de a se apăra, deoarece nu aceea era procedura Directoratului; ar fi fost indecent. Îşi aminti una dintre frazele des repetate de Waller: nu există ghinion. Apoi se gîndi la altă maximă.

– Totul e bine cînd se termină cu bine, spuse Bryson. Şi s-a terminat cu bine.

– Aproape că te-au pierdut, zise Waller. *Eu* aproape că te-am pierdut, adăugă el mîhnit.

– Asta n-are nici o legătură, zise calm Bryson. Oricum, cînd eşti pe teren, n-ai timp să citeşti instrucţiunile scrise pe ambalaj; ştii asta. Tu m-ai *învăţat*. Improvizezi, îţi urmezi instinctul – nu doar regulile stabilite.

– Pierderea ta putea însemna pierderea Tunisiei. E un efect în cascadă: cînd intervenim, o facem suficient de devreme pentru a schimba situaţia. Acţiunile sînt atent dozate, reacţiile – evaluate, variabilele – lămurite. Aproape că ai compromis alte cîteva operaţiuni sub acoperire, în Maghreb şi în alte locuri

din zonă. Ai pus alte vieţi în pericol, Nicky – alte operaţiuni şi alte vieţi. Biografia Tehnicianului era legată de mai multe identităţi false pe care le-am fabricat. Ştii asta. Cu toate acestea, te-ai lăsat descoperit. *Ani* întregi de activitate sub acoperire compromişi din cauza ta!

– Păi, stai puţin...

– După ce le-ai dat „arme defecte", cum îţi imaginai că n-or să te bănuiască?

– Ce dracu', nu *trebuia* să fie defecte!

– Dar erau. De ce?

– Nu *ştiu!*

– Le-ai verificat?

– Da! Nu! Nu ştiu. Nu mi-a trecut prin minte că marfa nu era ce părea să fie.

– Asta a fost o greşeală gravă, Nicky. Ai periclitat ani întregi de muncă, ani de organizare sub deplină acoperire şi de cultivare a unor oameni valoroşi. Vieţile unora dintre cei mai valoroşi oameni ai noştri. Ce naiba ai avut în minte?

Bryson tăcu o clipă.

– Am fost tras pe sfoară, zise el într-un tîrziu.

– Tras pe sfoară, cum?

– Nu ştiu sigur.

– Dacă ai fost „tras pe sfoară", înseamnă că erai deja bănuit, corect?

– Nu... nu ştiu.

– „Nu ştiu?" Nu sînt nişte cuvinte care să inspire încredere, nu-i aşa? Nu-mi place să le aud. Erai cel mai bun agent de teren al nostru. Ce s-a întîmplat cu tine, Nick?

– Poate... cine ştie cum... am dat-o în bară. Îţi dai seama că m-am gîndit mereu la cele întîmplate?

– Astea nu-s răspunsuri, Nick.

– Poate că *nu există* răspunsuri... nu acum, nu încă.

– Nu ne putem permite asemenea eşecuri. Nu putem tolera genul acesta de neglijenţă. Nici unul dintre noi. Îngăduim o marjă de eroare. Dar n-o putem depăşi.

Directoratul nu tolerează greşelile. Ai ştiut asta de la bun început.

– Crezi că puteam face altceva? Sau că *altcineva* s-ar fi descurcat *mai bine?*

– Ai fost cel mai bun pe care l-am avut vreodată, ştii asta. Dar, aşa cum îţi spuneam, deciziile se iau la nivelul consorţiului, nu la biroul meu.

Bryson fu străbătut de un fior, auzind limbajul birocratic ce îi confirma că Waller se distanţase deja de consecinţele hotărîrii de-a renunţa la el. Ted Waller fusese mentorul, şeful şi prietenul lui Bryson şi, cu cincisprezece ani în urmă, profesorul lui. Supervizase ucenicia lui, îi dăduse personal instrucţiuni înaintea operaţiunilor efectuate la începutul carierei. Era o imensă onoare, de care Bryson se simţea copleşit şi acum. Waller era cel mai inteligent om pe care-l cunoscuse vreodată. Putea rezolva în minte ecuaţii diferenţiale parţiale; avea vaste cunoştinţe geopolitice. Masivitatea lui nu te lăsa să bănuieşti extraordinara lui dexteritate fizică. Bryson şi-l amintea la poligonul de tir, băgînd glonţ după glonţ exact în centrul ţintei, de la douăzeci de metri, în vreme ce sporovăia despre tristul declin al croitoriei de comandă britanice. Pistolul de calibru 22 părea mic în mîna lui mare, cărnoasă şi moale; îl stăpînea atît de bine, încît părea să fie un deget suplimentar.

– Ai folosit timpul trecut, Ted, spuse Bryson. De parcă ai crede că mi-am ieşit din fire.

– M-am gîndit doar la ceea ce am spus, răspunse Waller calm. N-am lucrat niciodată cu cineva mai bun ca tine şi mă îndoiesc că voi mai lucra vreodată.

Graţie temperamentului său şi antrenamentului, Nick rămase impasibil, deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul. *Ai fost cel mai bun pe care l-am avut, Nick.* Suna ca un omagiu, iar omagiul, ştia bine asta, era un element esenţial al despărţirii. Bryson nu avea să uite niciodată reacţia lui Waller după ce dusese la bun sfîrşit prima lui operaţiune – împiedicarea asasinării unui candidat reformist moderat din America de

Sud. Fusese cam taciturn: *Nu-i rău*. Waller strînsese din buze ca să nu zîmbească, iar pentru Nick asta fusese o răsplată mai mare decît tot ce urmase. Abia atunci cînd te scot pe teren (aflase Bryson mai tîrziu) îți dai seama că șefii au început să înțeleagă cît de valoros ești.

– Nick, nimeni altcineva n-ar fi putut realiza ce-ai făcut tu în Comore. Teritoriul ar fi căzut în mîinile nebunului ăluia – colonelul Denard. În Sri Lanka, probabil că există mii de oameni, din ambele tabere, care trăiesc pentru că tu ai demascat rutele negoțului cu arme. Și ce-ai făcut în Belarus? GRU n-are nici acum vreo pistă și nici n-o să aibă vreodată. Lasă în seama politicienilor colorarea figurilor, pentru că ele au fost desenate de noi, de *tine*. Istoricii nu vor afla niciodată, și e mai bine așa. Dar noi știm asta, nu?

Bryson nu răspunse; nu se impunea vreo replică.

– Lumea și-a ieșit din minți pe-aici și din cauza afacerii Banque du Nord.

Se referea la penetrarea de către Bryson a unei bănci tunisiene care dirija bani spălați spre Abu și Hezbollah în scopul finanțării loviturii de stat. Într-o noapte, în timpul operațiunii, mai bine de 1,5 miliarde de dolari dispăruseră pur și simplu, evaporați în ciberspațiu. Luni întregi de investigații nu reușiseră să explice lipsa uriașei sume. Era o chestiune nelămurită, iar Directoratului nu-i plăceau asemenea lucruri.

– Doar nu vrei să sugerezi că mi-am vîrît degetele în borcanul cu dulceață, nu?

– Sigur că nu. Dar înțelegi că vor exista întotdeauna niște bănuieli. Atunci cînd nu apar răspunsuri, întrebările persistă.

– Am avut nenumărate ocazii de „îmbogățire personală", mult mai avantajoase și mai discrete.

– Da, ai fost supus unor teste, pe care le-ai trecut cu succes. Dar eu am îndoieli asupra metodei folosite pentru diversiune – banii transferați prin intermediul unor nume false

către colegii lui Abu, pentru a cumpăra informații compromițătoare.

– Asta se numește improvizație. Pentru asta sînt plătit – să-mi folosesc capacitatea de a hotărî, cînd și unde e necesar.

Bryson se opri, apoi continuă:

– Dar n-au fost niciodată întrebați despre asta!

– Ai oferit singur detaliile, Nick, zise Waller. Ați folosit chimicale, nu?

Waller ezită o fracțiune de secundă, suficient pentru ca întrebarea lui Bryson să capete răspunsul dorit. Ted Waller putea să mintă, fără probleme și cu ușurință, atunci cînd era necesar, dar Bryson știa că vechiul lui prieten și mentor considera dezgustător să-l mintă pe el.

– Canalele noastre de informații sînt compartimentate, Nick. Știi asta.

Acum înțelegea necesitatea unei internări atît de îndelungate într-o clinică din Laayoune, cu personal american. Chimicalele trebuia administrate fără știința subiectului, de preferință injectate intravenos.

– La *dracu', Ted!* Ce vrei să insinuezi – că nu prezentam încredere pentru a fi supus unui interogatoriu pentru a afla ceea ce voiați să știți? Trebuia să mă supuneți unei astfel de metode *fără știința mea?*

– Uneori, cel mai sigur interogatoriu e cel condus fără ca subiectul să se gîndească la propriul său interes.

– Asta înseamnă că voi ați crezut că aș minți ca să-mi acopăr spatele?

Replica lui Waller fu calmă, dătătoare de fiori.

– De vreme ce se apreciază că un individ nu e sută la sută demn de încredere, se fac presupuneri în sens contrar, cel puțin provizoriu. Tu detești situația asta și eu o detest, însă asta e realitatea brutală a unui serviciu de informații. Mai ales a unuia atît de izolat (poate că *paranoic* e cuvîntul potrivit) ca al nostru.

Paranoic. De fapt, Bryson aflase mai demult că, pentru

Waller şi colegii lui de la Directorat, era un adevăr incontestabil faptul că Agenţia Centrală de Informaţii, Agenţia de Informaţii Militare şi chiar Agenţia de Securitate Naţională erau penetrate de cîrtiţe, paralizate de regulamente şi împroşcate cu noroi într-o cursă a dezinformării purtată cu inamicii lor de peste hotare. La începutul carierei sale de la Directorat, Bryson întrebase cu nevinovăţie dacă n-ar fi utile nişte măsuri de cooperare cu celelalte agenţii. Waller rîsese. „Adică să-i lăsăm să afle că existăm? Am putea la fel de bine să trimitem un comunicat de presă la *Pravda!*" În opinia lui Waller criza serviciilor de informaţii americane depăşea cu mult problemele legate de penetrare. Contrainformaţiile constituiau adevărata nebunie a jocului de oglinzi. „Îţi minţi inamicul, apoi îl spionezi, remarcase cîndva Waller, şi ceea ce afli e minciuna. Doar că acum, într-un anume fel, minciuna a devenit adevăr, fiindcă este denumită «informaţie». E ca la căutarea ouălor de Paşte. Cîte cariere au făcut în ambele tabere oameni care au descoperit cu mari eforturi ouăle pe care colegii lor le îngropaseră cu eforturi la fel de mari? Ouă de paşte colorate, frumos pictate, însă, oricum, nişte falsuri."

Cei doi discutaseră toată noaptea în biblioteca de la subsolul sediului din K Street, o încăpere unde se aflau pe podea covoare din Kurdistan din secolul al XVII-lea, iar pe pereţi vechi picturi engleze cu scene de vînătoare, înfăţişînd cîini ce ţineau în fălci păsările împuşcate.

– Pricepi specificul situaţiei? continuase Waller. Orice aventură a CIA, realizată de mîntuială sau în orice alt mod, va ajunge pînă la urmă în atenţia opiniei publice. Nu e şi cazul nostru, pentru că noi nu apărem pe nici un ecran radar.

Bryson îşi amitea şi acum zgomotul cuburilor de gheaţă din paharul de cristal, în timp ce Waller sorbea din burbonul lui preferat.

– Dar acţionînd în afara sistemului, practic asemenea unor proscrişi, nu e chiar cea mai eficientă modalitate de-a face afaceri, protestase Bryson. În primul rînd, e vorba despre resurse.

– Sigur, nu avem resurse, dar nici birocraţi, nu sîntem constrînşi de nimic. Una peste alta, e un avantaj, dată fiind activitatea noastră specifică. Realizările noastre constituie dovada. Cînd lucrezi într-o manieră aparte cu diverse grupări din întreaga lume, cînd nu ţi-e ruşine să intervii extrem de agresiv, tot ce-ţi trebuie este un număr foarte mic de agenţi de teren perfect antrenaţi. Obţii avantaje de pe urma forţelor aflate la faţa locului. Reuşeşti prin *dirijarea* evenimentelor, prin coordonarea rezultatelor dorite. N-ai nevoie de imensele cheltuieli pe care le fac agenţiile de spionaj. Tot ce-ţi trebuie cu adevărat e *minte*.

– Şi curaj, spuse Bryson, care căpătase destulă experienţă pînă la acea discuţie. Curaj.

Waller dăduse din umeri.

– Monstrul ăla teribil, Iosif Stalin, a făcut cîndva o afirmaţie destul de corectă: nu poţi face omletă fără să spargi ouăle.

Apoi vorbise despre secolul american şi despre responsabilităţile imperiului. Despre Imperiul Britanic din secolul al IX-lea, pe vremea cînd Parlamentul discuta timp de şase luni dacă era bine să trimită o forţă expediţionară pentru a salva un general ce rezista unui asediu de doi ani. Waller şi colegii lui de la Directorat credeau în democraţia liberală, cu fervoare şi fără echivoc, dar mai ştiau că, pentru a-i asigura viitorul, nu puteai juca respectînd, cum îi plăcea lui să spună, regulamentul meciurilor de box. Dacă inamicii tăi acţionau cu viclenie, era preferabil să recurgi şi tu la nişte vechi şi eficiente trucuri.

– Noi sîntem răul necesar, spusese Waller. Dar să nu ajungi vreodată un încrezut – subiectul e răul. Noi sîntem în afara legii. Nesupravegheaţi, neoficiali. Uneori, nici măcar *eu* nu mă simt în siguranţă ştiind că acţionăm.

Urmase un alt clinchet slab al cuburilor de gheaţă, în timp ce dăduse peste cap ultimele picături de burbon.

Nick Bryson cunoscuse fanatici – atît prieteni, cît şi

dușmani – și găsea alinarea în extrema ambiguitate a lui Waller. Bryson nu crezuse niciodată că s-ar fi putut măsura cu mintea lui Waller.

– Prietene, spusese Waller, noi existăm pentru a crea o lume în care n-o să mai fim necesari.

Acum, în lumina cenușie a începutului după-amiezei, Waller își puse mîinile pe birou, de parcă ar fi vrut să-și adune puterile pentru îndeplinirea sarcinii neplăcute pe care o avea.

– Știm că ți-a fost greu de cînd te-a părăsit Elena, începu el.

– Nu vreau să vorbesc despre Elena, i-o trînti Bryson.

Simțea o vînă pulsîndu-i la tîmplă. Atîția ani ea fusese soția lui, cea mai bună prietenă și iubită. Cu șase luni în urmă, în timpul unui apel telefonic protejat, pe care Bryson îl făcuse de la Tripoli, ea îi comunicase că îl va părăsi. N-avea rost să se certe, se decisese; nu mai era nimic de discutat. Cuvintele ei îl răniseră mult mai profund decît cuțitul lui Abu. Cîteva zile mai tîrziu, cu ocazia prezentării unui raport în Statele Unite – sub pretextul unei călătorii pentru achiziționarea de arme –, Bryson sosise acasă, dar n-o mai găsise.

– Ascultă, Nick, probabil că tu ai făcut mai mult bine lumii decît orice alt membru al serviciilor de informații.

Waller făcu o pauză, apoi vorbi rar, cu mare grijă:

– Dacă te las să continui, meritele tale se vor diminua.

– Poate că am dat-o în bară, spuse Bryson deprimat. O dată. Sînt dispus să admit asta.

N-avea rost să se certe, însă nu se putea stăpîni.

– Și-o s-o dai din nou în bară, spuse Waller pe un ton egal. Astea sînt situații pe care noi le numim „cazuri de supravegheat". Semnale timpurii de avertisment. Ai fost extraordinar vreme de cincisprezece ani. Extraordinar. Dar *cincisprezece ani,* Nick. Pentru un agent de teren sînt ca vîrsta pentru un cîine. Atenția ta a început să șchioapete. Ești la capătul puterilor și cumplit este că nici nu-ți dai seama de asta.

Oare ce se întîmplase cu căsnicia lui era tot un „caz de

supravegheat"? În timp ce Waller continua să vorbească în felul lui calm, rezonabil, logic, Bryson se simțea străbătut de stări diferite, iar una din ele era furia.

– Competența mea...

– Nu vorbesc despre competența ta. În ce privește munca de teren, nimeni nu e mai bun ca tine, chiar și acum. Eu vorbesc despre reținere. Capacitatea de a *nu* acționa. Asta vine mai întîi. Iar tu nu ți-o mai recapeți.

– Atunci poate că o permisie ar rezolva problema.

Era o nuanță de disperare în glasul lui, iar Bryson se detestă auzind-o.

– Directoratul nu acordă concedii, zise Waller pe un ton sec. Știi asta. Nick, ai petrecut un deceniu și jumătate în slujba istoriei acestei lumi. Acum poți s-o studiezi. O să-ți dau viața înapoi.

– Viața mea, repetă Bryson cu o voce stinsă. Deci *vorbești* despre pensionare.

Waller se lăsă pe spătarul fotoliului.

– Cunoști povestea lui John Wallis, unul dintre marii maeștri ai spionajului britanic din secolul al VII-lea? Era un magician în privința decriptării mesajelor regaliștilor pentru adepții sistemului parlamentar, în anii 1640. A ajutat la înființarea Camerei Secrete Britanice, un fel de Agenție Națională de Securitate din acea vreme. Cînd s-a retras din afacere, și-a folosit cunoștințele lucrînd ca profesor de geometrie la Cambridge și a ajutat la inventarea metodelor de calcul moderne. Cine a fost mai important – Wallis spionul sau Wallis savantul? Retragerea din afacere nu înseamnă că ai fost scos din circulație.

Era una dintre frumoasele riposte ale lui Waller, o parabolă enigmatică; Bryson aproape că rîse de absurditatea întregii situații.

– Și ce gîndești că voi face eu? Voi lucra ca agent de securitate la un depozit, să păzesc conserve de mazăre cu un pistol cu șase gloanțe și un baston de cauciuc?

– *Integer vitae, scelerisque purus non eget Mauris jaculis, neque arcu, nec venenatis gravida saggittis pharetra.* Omul integru, liber de păcat, nu are nevoie de sulița maurului, nici de arc, nici de tolba grea cu săgeți de vînătoare. Horațiu, după cum bine știi. În cazul tău, totul e aranjat. Woodbridge College are nevoie de un lector specializat în istoria Orientului Apropiat și tocmai au găsit un candidat de marcă. Studiile tale universitare și erudiția lingvistică constituie o recomandare perfectă.

Bryson se simțea detașat de sine însuși într-un mod ciudat, așa cum i se întîmplase uneori și pe teren – plutind deasupra întregii scene, observînd totul cu o privire rece, calculată. Se gîndise adesea că ar putea fi ucis pe teren: era o posibilitate și o luase în considerare. Dar nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi putut fi concediat. Iar faptul că mentorul său îndrăgit îl concedia făcea ca totul să fie și mai rău – era ceva *ofensator*.

– Totul face parte din planul de retragere, continuă Waller. Lenea e mama tuturor viciilor, cum se spune. E ceva ce noi am învățat dintr-o experiență dură. Dă-i unui agent de teren o grămadă de bani și nimic de făcut și o să dea de necaz, așa cum noaptea vine după zi. Tu ai nevoie de un *proiect*. Ceva consistent. În plus, ești un profesor înnăscut – unul din motivele pentru care ai fost așa de bun pe teren.

Bryson nu zise nimic, încercînd să alunge amintirea dureroasă a unei operațiuni dintr-o mică provincie latino-americană, amintirea unei fețe la care se uitase prin luneta unei puști. *Fața era a unuia dintre „studenții" lui – un puștan numit Pablo, un amerindian de nouăsprezece ani pe care îl inițiase în arta de a detona și de a amplasa explozivi puternici. Un puștan dur, însă cuviincios. Părinții lui erau niște țărani din satul de pe colină, care tocmai fusese luat în stăpînire de către insurgenți maoiști: dacă s-ar fi aflat că Pablo lucra pentru dușmanii lor, partizanii i-ar fi ucis părinții, cu o cruzime nemaivăzută – asta era semnătura lor. Puștiul șovăise, luptase cu propriile convingeri și hotărîse că n-avea altă soluție decît trecerea în tabăra cealaltă. Ca*

să-și salveze părinții, decisese să le spună partizanilor tot ce știa despre adversarii lor și numele celor care cooperaseră cu forțele de ordine. Era un băiat dur, cinstit, aflat într-o situație în care nu exista răspuns corect. Bryson se uitase la fața lui Pablo prin lunetă – fața unui tînăr nefericit, înspăimîntat – și întorsese privirea după ce apăsase pe trăgaci.

Privirea lui Waller era neclintită.

– Numele tău e Jonas Barrett. Cercetător independent, autorul a șase studii foarte apreciate, publicate în reviste de specialitate. Patru dintre ele, în *Journal of Byzantine Studies*. A fost un efort de echipă – le-am dat ceva de făcut în timpul liber experților noștri în istorie orientală. Știm cîte ceva despre felul cum se întocmește biografia unui civil.

Waller îi întinse un dosar. Avea coperte de un galben deschis, ceea ce însemna că paginile din interior erau prevăzute cu fîșii de bandă magnetică și nu puteau fi înlăturate. Conținea o biografie – una fictivă. Biografia *lui*.

Răsfoi paginile tipărite mărunt: descriau viața unui savant solitar, ale cărui cunoștințe lingvistice se potriveau cu ale lui. Episoadele biografiei erau ușor de asimilat – majoritatea. Jonas Barrett era necăsătorit. Jonas Barrett n-o cunoscuse niciodată pe Elena. Jonas Barrett n-o iubea pe Elena. Jonas Barrett nu-și dorea cu ardoare, nici măcar acum, ca Elena să se întoarcă. Jonas Barrett era o născocire. Pentru ca Nick să-l facă să devină real, trebuia să accepte pierderea Elenei.

– Întîlnirea a avut loc acum cîteva zile. Cei de la Woodbridge îl așteaptă pe noul lector în septembrie. Și, ca să zic așa, au avut noroc că l-au obținut.

– Am de ales în privința asta?

– Ah, puteau să-ți fi găsit un post la o sumedenie de firme multinaționale de consultanță. Sau poate la una din companiile-mamut petroliere ori industriale. Dar slujba asta ți se potrivește. Ai avut întotdeauna o minte capabilă să

manevreze abstracțiunile la fel de ușor ca și faptele. Cîndva mă temeam că asta ar putea fi un handicap, dar s-a dovedit a fi una dintre cele mai mari calități ale tale. ·

– Și dacă nu *vreau* să mă retrag? Dacă nu *vreau* să mă pierd, încet, în noapte?

Din cine știe ce motiv, își aminti de licărul stins al oțelului și de brațul viguros repezind lama cuțitului spre el...

– *Să n-o faci,* Nick, spuse Waller, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

– Iisuse, zise Bryson încet.

În glas i se simțea durerea, iar Bryson regretă că și-o manifestase. Știa cum se juca acel joc: nu-l deranjau atît cuvintele pe care le auzise, cît omul care le rostise. Waller nu se purtase cu mănuși; nici n-avea de ce. Bryson știa că nu i se oferea nici o alternativă, mai ales dacă devenea recalcitrant. Taxiul care întoarce brusc, lovește un pieton și dispare. Înțepătura pe care un subiect nici n-o simte în vreme ce-și croiește drum printr-un magazin aglomerat, urmată de diagnosticul cert de stop cardiac. O agresiune banală ca se termină prost, într-un oraș care continuă să înregistreze una dintre cele mai înalte rate ale criminalității stradale.

– Asta e conduita pe care am adoptat-o, zise blînd Waller. Responsabilitatea noastră exclude orice legătură de rudenie sau afectivă. Aș fi vrut să fie altfel. Nu știi cît de mult. De cînd sînt în postul asta, a trebuit să-i... sancționez pe mulți dintre oameni mei. Oameni buni, care au devenit răi. Nu, nici măcar răi, și-au pierdut doar profesionalismul. Mă gîndesc mereu la asta, Nick. Dar aș face-o din nou, fără să ezit. *Trei oameni*. Te implor – nu fi al patrulea.

Era o amenințare? O rugăminte? Ori și una și alta? Waller oftă încetișor.

– Îți ofer viața Nick. O viață foarte bună.

În fața lui Bryson însă nu era viața, nu încă. Era un soi de agonie sumbră. Vreme de cincisprezece ani se consacrase, cu întreaga ființă, unui efort epuizant și deosebit de riscant.

Acum serviciile lui nu mai erau necesare. Bryson nu simțea nimic, în afară de un gol imens. Se duse acasă, la frumoasa locuință în stil colonial din Falls Church, care nu i se mai părea familiară. Își aruncă privirea prin casă, de parcă ar fi fost un străin. Studie elegantul mobilier Aubusson ales de Elena, apoi camera în culori pastel de la etajul doi, pregătită pentru copilul pe care nu-l avuseseră niciodată. Locul era în egală măsură pustiu și plin de umbrele trecutului. Își umplu un pahar mare cu vodcă. Avea să fie pentru ultima dată pe deplin treaz înaintea săptămînilor ce urmau.

Casa era plină de Elena, de mireasma ei, de gustul ei, de aura ei. N-o putea uita.

Stăteau pe docul din fața cabanei lor de pe malul lacului, în Maryland, urmărind cu privirea o iolă... Ea îi umplu un pahar cu vin alb, rece și, cînd i-l întinse, îl sărutase.

– Îmi lipsești, spuse ea.

– Dar sînt aici, draga mea.

– Acum ești aici. Mîine o să fii departe.

La Praga, în Sierra Leone, la Djakarta, în Hong Kong... cine știe unde? Și cine știe pentru cît timp?

El îi luă mîna, conștient de singurătatea ei, incapabil s-o alunge.

– Dar mă întorc întotdeauna. Cunoști zicala: absența face iubirea mai aprinsă.

– Mai rărut, mai drăguț*, *zise ea, dusă pe gînduri. Dar să știi, în țara mea mai există o vorbă:* celor ce duc mai mult dorul le pare mai dulce odorul*.

– Îmi place.

Ea își plimbă arătătorul peste fața lui.

– Și mai e o zicătoare: Distanța ucide dragostea*. *Cum ziceți voi – absență îndelungată, uitare garantată?*

– Ochii care nu se văd se uită.

---

*Frazele și cuvintele marcate cu asterisc sînt în textul original în limba română (n.tr.).

– Cît o să dureze pînă cînd o să mă uiți?

– Dar ești mereu cu mine, dragostea mea.

Își duse mîna la piept.

– Aici.

Nu se îndoia că Directoratul îl ținea sub supraveghere electronică, dar nu-i prea păsa. Dacă l-ar fi considerat un pericol pentru securitatea lor, în mod sigur l-ar fi pedepsit. Poate că bînd destulă vodcă, își zise el sumbru, i-ar fi putut scuti de o sarcină neplăcută.

Zilele treceau, iar el nu avea vești de la nimeni. Poate că Waller intervenise pe lîngă consorțiu ca să-l lase în pace, deoarece el știa că nu doar concedierea îi provocase prăbușirea. Era vorba și despre plecarea Elenei. Elena, ancora existenței lui. Cunoscuții remarcau uneori cît de *calm* părea Nick, deși el se simțea rareori calm: Elena îi oferise calmul. Cum o definise Waller? *O seninătate pătimașă.*

Nick nu știuse că era capabil să iubească pe cineva așa cum o iubise pe ea. În vîltoarea de minciuni în care se desfășura cariera lui, ea era o fantomă: fusese nevoită să fie astfel, ca să poată trăi împreună.

De fapt, ea avea acces pînă aproape de cel mai înalt nivel, pentru că lucra în departamentul criptografie al Directoratului și nu se știa niciodată ce fel de lucruri erau transmise. Interceptările tipice ale mesajelor inamicului conțineau adesea fragmente de informații despre Statele Unite; decriptarea lor însemna posibilitatea de-a afla cele mai bine păzite secrete ale țării – informații pe care cei mai mulți dintre șefii de departament nu erau autorizați să le dețină. Analiștii asemenea ei trăiau nedezlipiți de birouri, avînd drept armă tastatura computerului, în vreme ce mințile lor cutreierau lumea la fel de liber ca orice agent de teren.

Doamne, cît de mult o iubea!

Într-un anume fel, Ted Waller le făcuse cunoștință, deși

se întîlniseră într-una dintre cele mai puţin promiţătoare împrejurări în timpul unei misiuni pe care i-o dăduse Waller.

Fusese vorba despre transportul de rutină al unor „colete", pe care cei de la Directorat îl numeau uneori „drumul emigranţilor", referindu-se la traficul clandestin cu fiinţe umane. Balcanii erau în fierbere la sfîrşitul anilor '80, iar un strălucit matematician român de la Bucureşti trebuia scos din ţară, împreună cu soţia şi fiica. Andrei Petrescu, un adevărat patriot român, profesor la Universitatea Bucureşti, specializat în subtilităţile matematice ale criptografiei, fusese silit să colaboreze cu faimosul serviciu secret românesc, Securitatea, pentru a inventa codurile secrete folosite în cele mai restrînse cercuri ale camarilei lui Ceauşescu. Omul întocmise algoritmi criptografici, dar refuzase să primească slujba bănoasă ce-i fusese oferită: voia să rămînă la Universitate, profesor, şi era revoltat de opresiunea exercitată de Securitate asupra poporului român. Drept urmare, Petrescu şi familia lui se aflau practic în stare de arest la domiciliu, n-aveau voie să călătorească şi le era supravegheată fiecare mişcare. Fiica lui, Elena, despre care se spunea că e la fel de inteligentă ca şi tatăl ei, făcea nişte cursuri postuniversitare, sperînd să-şi urmeze părintele.

Atunci cînd situaţia din România atinse punctul critic, în decembrie 1989, şi începură să izbucnească proteste populare împotriva lui Nicolae Ceauşescu, Securitatea – gărzile pretoriene ale tiranului – a reacţionat violent. La Timişoara, o mulţime imensă se adună pe bulevardul 30 Decembrie, iar demonstranţii pătrunseră cu forţa în sediul local al Partidului Comunist şi începură să arunce de la ferestre portretele tiranului. Armata şi Securitatea traseră în răzvrătiţi în timpul zilei şi al nopţii următoare. Morţii erau puşi claie peste grămadă şi înmormîntaţi în gropi comune.

Dezgustat, Andrei Petrescu se hotărî să ajute cumva la înlăturarea tiraniei. Deţinea codurile celor mai secrete

comunicații ale lui Ceaușescu și intenționa să le transmită dușmanilor despotului. Ceaușescu n-ar mai fi putut comunica în secret cu acoliții lui; deciziile, ordinele lui aveau să fie cunoscute de îndată ce le-ar fi exprimat.

Andrei Petrescu se frămîntă mult pînă să ia acea hotărîre. Ar fi pus oare în pericol viața iubitei lui soții, Simona, și cea a fiicei adorate, Elena? De îndată ce s-ar fi descoperit ce făcuse – și s-ar fi aflat imediat, fiindcă nimeni altul din afara guvernului nu cunoștea codurile originale –, Andrei și familia lui ar fi fost arestați și executați.

Nu, trebuia să plece din România. Dar, pentru asta, era necesar să ia legătura cu cineva puternic de peste hotare, mai degrabă cu o agenție de informații, precum CIA sau KGB, care să aibă mijloacele de a-i scoate familia din țară.

Îngrozit, făcu în taină tatonări discrete. Cunoștea destui oameni și colegii lui aveau multe cunoștințe. Își formulă oferta cît și cererea. Dar atît englezii cît și americanii refuzară să se implice. Adoptaseră o politică de neutralitate față de România. Oferta lui fu refuzată.

Pe urmă, într-o dimineață, foarte devreme, fu contactat de un american, reprezentantul altei agenții de informații, nu a CIA. Erau interesați; voiau să-l ajute. Aveau curajul care le lipsea altora.

Detaliile operațiunii fuseseră concepute de experții în logistică ai Directoratului și perfecționate ulterior de Bryson, după ce se consultase cu Ted Waller. Bryson urma să-l scoată clandestin din România pe matematician și familia lui, împreună cu alte cinci persoane, doi bărbați și trei femei, toți intelectuali de valoare. Intrarea în România era partea cea mai ușoară. De la Nyrabánya, în estul Ungariei, Bryson trecu frontiera română cu trenul, pe la Valea lui Mihai, avînd asupra lui pașaportul maghiar autentic al unui șofer de cursă lungă; îmbrăcat într-o salopetă cafenie, cu mîinile bătătorite, aproape că nu fu luat în seamă. La cîțiva kilometri de Valea lui Mihai,

găsi camionul pregătit pentru el de către un om de legătură al Directoratului. Era o veche camionetă de fabricație autohtonă, care mirosea a motorină, ingenios modificată de oamenii Directoratului: cînd era deschis oblonul din spate, mașina părea încărcată cu lăzi de vin românesc și *țuică* – rachiu de prune. Dar lăzile erau așezate doar pe un singur rînd; în spatele lor se afla un spațiu larg, în care puteau fi ascunși toți fugarii, cu excepția unuia.

Grupul fusese instruit să se întîlnească cu el în pădurea Băneasa, la cinci kilometri nord de București. Bryson îi găsi la locul de întîlnire stabilit, cu o față de masă de picnic întinsă în fața lor, arătînd ca o familie numeroasă ieșită la iarbă verde. Bryson le citea groaza întipărită pe chipuri.

Liderul celor opt era, evident, matematicianul, Andrei Petrescu, un om mărunt de statură, în vîrstă de vreo șaizeci de ani, însoțit de o femeie sfioasă, cu chipul rotund și palid, care părea a fi soția lui. Dar cea care îi atrase atenția lui Bryson era fiica lor, Elena, o tînără deosebit de frumoasă. Elena Petrescu avea douăzeci de ani, părul negru ca pana corbului, era minionă și suplă, cu ochi negri, scînteietori. Purta o fustă neagră și un pulover gri, iar pe cap avea o basma colorată. Tăcea și-l privea cu profundă neîncredere.

Bryson îi salută în limba română.

– *Bună ziua**! zise el. *Unde este cea mai apropiată stație Peco?**

– *Sînteți pe un drum greșit**, răspunse matematicianul.

Îl urmară spre camionetă, pe care o parcase la adăpostul unui pîlc de copaci. Frumoasa tînără se sui alături de el în cabină, așa cum fusese stabilit dinainte. Ceilalți se instalară în compartimentul camuflat, unde Bryson le lăsase sandvișuri și sticle cu apă, ca să poată rezista în timpul lungii călătorii spre granița cu Ungaria.

În timpul primelor ore de drum, Elena nu scoase o vorbă. Bryson încercă să lege o conversație, însă tînăra rămînea

taciturnă. Nu-şi putea da seama dacă asta se datora timidităţii sau nervozităţii. Străbătuseră judeţul Bihor şi se apropiau de punctul vamal de la Borş, pe unde puteau trece frontiera spre Bihar Keresztes, în Ungaria. Goniseră toată noaptea şi se încadraseră în timp; totul părea să meargă strună – chiar prea bine, îşi zise Bryson, pentru zona Balcanilor, unde o sumedenie de fleacuri puteau să-i dea de furcă.

În consecinţă, nu fu surprins cînd văzu girofarurile unei maşini a miliţiei şi un miliţian în uniformă albastră care supraveghea traficul, la vreo opt kilometri de graniţă. Nu-l surprinse nici faptul că miliţianul le făcu semn să tragă pe dreapta.

– Ce dracu' e asta? o întrebă el pe Elena Petrescu, pe un ton voit blazat, în timp ce miliţianul încălţat cu cizme se apropia.

– Doar un control de rutină, răspunse fata.

– Sper să ai dreptate, zise Bryson, coborînd geamul portierei.

Vorbea fluent româneşte, însă cu accent; paşaportul maghiar ar fi explicat de ce. Se pregăti de ceartă cu miliţianul, cum ar fi făcut orice şofer de cursă lungă, iritat de nişte fleacuri.

Miliţianul îi ceru actele şi foaia de parcurs. Le verifică; totul era în ordine.

– E vreo problemă? întrebă Bryson în română. Cu un aer autoritar, miliţianul făcu semn cu mîna spre farurile camionului. Unul din ele era stins. Nu-i lăsă să plece aşa uşor. Voia să ştie ce se află în camion.

– Marfă pentru export, răspunse Bryson.

– Deschide, zise miliţianul.

Oftînd plictisit, Bryson coborî din maşină şi se duse să deschidă oblonul. La spate avea un pistol semiautomat, ascuns în jacheta cenuşie de lucru; l-ar fi folosit doar la nevoie, fiindcă uciderea miliţianului însemna un risc enorm. Nu numai că putea fi văzut de vreun şofer ce trecea pe şosea, dar, dacă

subofiţerul transmisese prin staţie numărul camionului cînd îi trăsese pe dreapta, dispecerul ar fi putut aştepta informaţii suplimentare. Dacă nu le primea, ar fi venit alţii, iar numărul camionului ar fi fost comunicat la punctul vamal. Bryson nu dorea să ajungă în situaţia de a-l ucide pe individ, dar înţelese că era posibil să nu aibă altă soluţie.

În timp ce deschidea oblonul, îl văzu pe miliţian privind cu lăcomie lăzile de vin şi *ţuică*. Bryson se mai linişti: poate că, dacă-l mituia cu o ladă, două de alcool, omul ar fi fost mulţumit şi el şi-ar fi văzut de drum. Miliţianul începu să scotocească printre lăzi, de parcă le-ar fi inventariat, şi ajunse repede la peretele fals, aflat la vreo cincizeci de centimetri în interior. Cu ochii îngustaţi bănuitor, românul bătu cu palma în el şi ascultă ecoul zgomotului.

– Hei, ce naiba-i asta? exclamă el.

Bryson îşi strecură mîna dreaptă spre pistol, dar o văzu pe Elena Petrescu venind agale în spatele camionului, cu o mînă aşezată provocator pe şoldul stîng. Mesteca gumă şi avea faţa machiată ţipător cu prea mult ruj, rimel şi fard: şi le aplicase cu siguranţă în timp ce aştepta în cabină. Arăta ca o prostituată. Continuînd să mestece, se apropie repede de miliţian şi spuse:

– *Ce curu' meu vrei?*

– *F...-ţi gura!* zise miliţianul.

Îşi vîrî amîndouă mîinile în spatele lăzilor, trecîndu-le de-a lungul peretelui fals, căutînd evident un mîner, care să-l deschidă. Lui Bryson i se strînse stomacul cînd subofiţerul apucă dispozitivul care deschidea compartimentul secret. Nu avea nici o explicaţie pentru prezenţa celor şapte pasageri ascunşi. Miliţianul trebuia lichidat. Şi ce dracu' făcea Elena care continua să-l provoace?

– Să te întreb ceva, tovarăşe, zise ea cu o voce calmă, insinuantă. Cîte parale face viaţa ta?

Miliţianul se răsuci brusc, privind-o cu duşmănie.

– Ce dracu' tot spui, curvo?

– Te întreb cîte parale face viața ta. Fiindcă nu ești pe cale să pierzi doar o slujbă bună. O să capeți și un bilet de trimitere la închisoarea psihiatrică. Poate chiar la un cimitir al săracilor.

Bryson era îngrozit: fata distrugea totul, trebuia s-o oprească!

Milițianul deschise geanta din pînză care-i atîrna la gît, scoase un telefon portabil militar butucănos și începu să formeze un număr.

– Dacă dai telefon, îți propun să suni direct la sediul Securității și să-l ceri pe însuși Drăgan.

Bryson o privea țintă, nevenindu-i să creadă: generalul-maior Radu Drăgan era adjunctul comandantului poliției secrete, despre care se spunea că era un „desfrînat".

Milițianul întrerupse formarea numărului, cercetînd cu privirea fața Elenei.

– Mă amenințí, jigodie?

Ea pocni balonul de gumă.

– Ascultă, nu-mi pasă ce faci. Dacă vrei să te amesteci în treburile ultrasecrete de la cel mai înalt nivel al Securității, ești invitatul meu. Eu îmi fac doar meseria. Lui Drăgan îi plac unguroaicele virgine și, după ce-și termină treaba cu ele, eu plec cu fetele mele peste graniță, așa cum trebuie să fac. Vrei să-mi stai în cale, în regulă. Vrei să fii eroul care dă în vileag mica slăbiciune a lui Drăgan, te privește. Dar sînt a naibii de sigură că n-aș vrea să fiu în pielea ta sau a cunoscuților tăi. Își dădu ochii peste cap. Hai, formează numărul de la biroul lui Drăgan.

Rosti un număr cu codul Bucureștiului și un interior. Încet, uluit, milițianul formă numărul, pe urmă duse receptorul la ureche. Făcu ochii mari, apoi întrerupse repede legătura: era limpede că sunase la Securitate. Se întoarse și se depărtă de camion, mormăind o mulțime de scuze, se sui în mașina lui și demară în trombă.

Mai tîrziu, în timp ce vameşii le făceau semn să treacă, Bryson îi zise Elenei:

– Era chiar numărul Securităţii?

– Sigur că da, spuse ea indignată.

– Cum ai...?

– Mă pricep la numere, zise ea. Nu ţi-am spus asta?

La nuntă, Ted Waller fusese cavalerul de onoare al lui Nick. Părinţii Elenei primiseră identităţi noi şi se aflau la Rovinj, pe ţărmul Adriaticei, sub protecţia Directoratului. Din motive de securitate, Elena n-avea voie să-i viziteze, o interdicţie pe care o acceptă cu inima grea, ca pe o teribilă necesitate. I se oferi un post de criptograf la sediul Directoratului, unde se ocupa de spargerea codurilor şi analiza mesajelor interceptate. Era foarte talentată – poate cel mai bun criptograf pe care-l avuseseră vreodată – şi îşi iubea munca. „Te am pe tine şi am slujba asta: dacă i-aş avea şi pe părinţi lîngă mine, viaţa mea ar fi perfectă!" spusese ea cîndva. Cînd îi spusese prima oară lui Waller că relaţia lor era serioasă, Nick avusese senzaţia că-i cerea permisiunea să se căsătorească. Permisiunea unui tată? A unui *patron?* Nu ştia sigur. Viaţa la Directorat presupunea inexistenţa unor limite stricte între chestiunile personale şi cele profesionale. Deoarece o cunoscuse pe Elena într-o misiune a Directoratului, i se părea normal ca Waller să ştie situaţia. Acesta păru că se bucură sincer.

„ Ţi-ai găsit în sfîrşit perechea", spuse el, cu un zîmbet larg şi scoase imediat o sticlă rece de Dom Perignon, ca un iluzionist care extrage o monedă din urechea unui copil. Bryson se gîndi la luna lor de miere, petrecută pe o insuliţă înverzită, aproape nelocuită, din Marea Caraibelor. Plaja avea nisipul trandafiriu; în interiorul ţinutului creşteau pîlcuri aproape magice de tamarisc ce mărgineau un pîrîu. Explorau zona cu singurul scop de a se rătăci, sau de a pretinde asta,

apoi se pierdeau pentru a se regăsi din nou. Un ținut în afara timpului, îl numise ea. Cînd se gîndea la Elena, își amintea de încercările lor de a se rătăci – un mic ritual, care le aducea aminte că, atîta vreme cît se aveau unul pe altul, nu se puteau pierde.

Dar iată că o pierduse cu adevărat și se simțea el însuși pierdut, dezrădăcinat, dus de valuri. Casa mare și pustie era tăcută, însă el îi auzea vocea de pe linia telefonică protejată, în timp ce-i spunea calm că l-a părăsit. Fusese ca un trăsnet. Nu, nu era vorba despre lunile de despărțire, insistase ea; era ceva mult mai profund, mult mai important. *Nu te mai cunosc*, îi spusese ea. *Nu te mai cunosc și nu mai am încredere în tine.*

El o iubea, fir-ar să fie, *o iubea;* asta nu era de-ajuns? Pledoaria lui se dovedise zgomotoasă și plină de pasiune, însă răul fusese făcut. Falsitatea, duritatea, răceala erau trăsăturile care țineau în viață un agent de teren, dar pe care începuse să le manifeste și acasă. Nici o căsnicie nu putea supraviețui în asemenea condiții. El îi ascundea anumite lucruri, îndeosebi un anume incident, și se simțea teribil de vinovat din cauza asta.

În consecință, avea să-l părăsească, să-și refacă viața fără el. Urma să ceară transferul de la sediul central. Vocea ei suna de parcă s-ar fi aflat în camera alăturată și în același timp nefiresc de îndepărtată. Nu era pătimașă, însă chiar această lipsă de implicare fusese cel mai greu de îndurat. Părea că nu era nimic de discutat; avea tonul cuiva care remarca un fapt evident: că doi și cu doi fac patru, că soarele răsare de la est.

Își amintea senzația șocantă care-l copleșise. „Elena, îi spusese, știi ce *însemni* tu pentru mine?" Răspunsul ei îi răsuna în minte: „Nici măcar nu cred că știi cine sînt eu".

De îndată ce se întorsese din Tunisia și constatase că ea plecase, luîndu-și chiar și lucrurile, încercase să-i dea de urmă,

îl implorase pe Ted Waller să-l ajute cu toate mijloacele pe care le avea la dispoziție. Voia să-i spună o mulțime de lucruri. Dar se părea că dispăruse de pe fața pămîntului. Nu dorea să fie găsită și n-avea să fie găsită.

În cantități suficiente, alcoolul are asupra minții efectul novocainei. Necazul e că, atunci cînd aburii lui se risipesc, durerea chinuitoare revine, iar singurul remediu e o nouă doză de alcool. Zilele și săptămînile ce urmară întoarcerii sale din Tunisia și le amintea doar ca pe niște frînturi de imagini. Imagini în sepia. Ducea gunoiul și înregistra zgomotul – clinchetul vesel al sticlelor goale de un litru. Telefonul suna, dar el nu răspunse niciodată. O dată se auzi soneria: la ușă era Chris Edgecomb, care încălcase astfel toate restricțiile impuse de Directorat.

– Eram îngrijorat, bătrîne, spuse el, și chiar așa arăta.

Bryson nu voia să se gîndească la felul cum arăta – chinuit, șleampăt, neras.

– Ei te-au trimis?

– Glumești? M-ar termina dacă ar ști că sînt aici.

Bryson presupuse că era vorba despre ceea ce se numea o intervenție. Nu-și amintea ce-i spusese lui Edgecomb, doar că rostise cuvintele cu duritate. Puștiul n-avea să revină.

În general, Bryson își amintea că se trezea după cîte o beție, tremurînd și clipind des, cu nervii la pămînt; duhnea a vanilie, de la burbon, și a ienupăr, de la gin. Își privea chipul umflat în oglindă, cu vinișoare proeminente și cearcăne întunecate. Încerca să-și pregătească o omletă, sufocîndu-se de mirosul uleiului încins.

Cîteva sunete izolate, cîteva imagini disparate. Nu era doar un week-end; era vorba despre trei luni.

Vecinii din Falls Church manifestară puțin interes față de persoana lui, din politețe sau din indiferență. El era... ce... contabil șef la o firmă de furnituri industriale, nu? Tipul trebuie

să fi fost concediat. Fie avea să-şi revină, fie nu. Victimele din rîndul managerilor economiei periferice provocau rareori compasiune; în plus, vecinilor nu le ardea de investigaţii. La marginea oraşului, trebuia să păstrezi distanţa.

Apoi, într-o zi a lunii august, ceva se transformă în el. Văzu straturile de ochiul-boului, flori plantate de Elena cu un an în urmă, înălţîndu-se sfidător, de parcă ar fi crescut din neglijenţă. Şi el avea să facă la fel. Pungile cu gunoi nu mai zăngăneau cînd le ducea la trotuar. Începu să mănînce hrană adevărată, de trei ori pe zi. Tot mai tremura cînd se mişca, dar după cîteva săptămîni îşi aranjă părul, se bărbieri cu atenţie, îmbrăcă un costum şi se duse la numărul 1324 de pe K Street.

Waller încerca să-şi mascheze uşurarea cu detaşare profesională, însă Bryson i-o citi în ochii ce străluceau.

– Cine spunea că nu există actul al doilea în viaţa americanilor? zise calm Waller.

Bryson îi susţinu liniştit privirea, împăcat pînă la urmă cu sine.

Waller zîmbi vag – trebuia să-l cunoşti ca să-ţi dai seama că nu era un surîs – şi-i întinse dosarul galben.

– Să zicem că ăsta-i al treilea act.

2

Cinci ani mai tîrziu

Woodbridge College, din vestul Pennsylvaniei, avea un aer de prosperitate calmă, de exclusivitate mai presus de normele obişnuite. Se vedea asta în felul în care era îngrijit locul: pajişti de smarald şi straturi de flori perfect aliniate aparţinînd unei instituţii ce-şi putea permite să plătească generos pentru realizarea unei ambianţe rafinate. Arhitectura era în stil gotic; zidurile din cărămidă erau

acoperite cu iederă, ca ale multor construcții universitare din anii douăzeci. De la distanță clădirea putea fi luată drept unul din acele colegii de la Cambridge sau Oxford. Era o instituție sigură, conservatoare, un loc în care cele mai bogate și puternice familii americane își trimiteau fără grijă odraslele ușor impresionabile. Magazinele din campus scoteau bani frumoși din vînzarea produselor lactate și a pîinii italienești.

„Jonas Barrett", spre propria-i surprindere, se dovedi un lector înzestrat, iar cursurile sale, mult mai populare decît le-ar fi îndreptățit subiectele pe care le abordau. Unii studenți se dovedeau străluciți și aproape toți mai studioși și mai cuviincioși decît fusese el în perioada colegiului. Unul dintre colegii lui de la facultate, un fizician pocit din Brooklyn, care predase la City College din New York, remarcase într-o discuție, la scurt timp după ce se instalase el, că locul te făcea să te simți ca un profesor particular din secolul al XVIII-lea, responsabil cu educarea copiilor unui lord englez. Trăiai în mijlocul splendorii care, însă, nu-ți aparținea. Totuși, Waller spusese adevărul: era o viață plăcută.

Acum Jonas Barrett privi spre auditoriul înghesuit în băncile sălii de curs – o sută de fețe aflate în așteptare. Se amuzase atunci cînd publicația *Campus Confidential* îl etichetase, chiar după primul său an la Woodbridge, drept un „lector carismatic și glacial, semănînd mai degrabă cu profesorul Kingsfield decît cu domnul Chips" și-i remarcase „chipul împietrit de o vicleană ironie". Dar oricare ar fi fost motivele, cursul lui despre Bizanț se dovedea printre cele mai populare de la catedra de istorie.

Se uită la ceas: era timpul să-și încheie lecția și să se îndrepte spre următorul curs.

– Imperiul Roman a fost cea mai uimitoare realizare politică din istoria umanității, iar întrebarea care a obsedat pe mulți gînditori e, desigur, de ce s-a prăbușit, spuse el pe un ton profesoral, în care se ghicea o undă de ironie. Cunoașteți

cu toți trista poveste. Lumina civilizației a început să pîlpîie și apoi să scadă. Barbarii erau la porți. A urmat distrugerea celor mai frumoase speranțe ale omenirii, nu-i așa?

Se auzi un murmur de aprobare.

– *Tîmpenii!* exclamă el brusc și o chicoteală de surpriză fu urmată de o liniște deplină. Scuzați-mi limbajul.

Cuprinse cu privirea sala de curs, arcuindu-și sprîncenele într-o expresie provocatoare.

– Romanii au pierdut dreptul de a-și revendica supremația morală înainte de a-și pierde drepturile asupra imperiului. Romanii au fost cei care s-au răzbunat pentru un conflict vechi cu goții; le-au luat ostatici copiii, i-au dus în piețele publice din zeci de orașe și i-au măcelărit unul cîte unul. Lent și în chinuri. În materie de vărsare de sînge premeditată, nimic din ce-au făcut goții nu se poate compara cu asta. Imperiul Roman de Apus a fost un teritoriu al vărsărilor de sînge și al sclaviei. Prin comparație, Imperiul Roman de *Răsărit* a fost mult mai blînd și a supraviețuit așa-zisei căderi a Imperiului Roman. „Bizanț“ e numele dat de occidentali – bizantinii s-au considerat întotdeauna adevărații cetățeni ai Imperiului Roman și au protejat știința și valorile umaniste pe care le ținem astăzi la mare preț. Vestul a sucombat nu din cauza inamicilor din exterior, ci a putreziciunii din interior – ăsta-i adevărul. Și astfel, civilizația s-a mutat spre est.

Urmă o pauză.

– Acum puteți veni să vă luați lucrările. Și bucurați-vă de week-end cum credeți de cuviință. Amintiți-vă vorbele lui Petronius: moderație în toate. Chiar și în moderație.

– Domnule profesor Barrett!

Tînăra femeie, blondă și atrăgătoare, făcea parte dintre studenții ce ascultau cu un aer grav prelegerile și se așezau întotdeauna în rîndul din față. Barrett își strînsese notele de curs și lega baretele genții uzate din piele. O asculta neatent

în timp ce ea se plîngea de un calificativ primit, pe un ton insistent, cu vorbe banale, care-i erau familiare: *Am lucrat atît de mult... cred că am făcut tot ce am putut... zău, zău că m-am străduit...* Îl urmă pe coridor, apoi în parcarea din fața clădirii, pînă la mașina lui.

– N-ar fi mai bine să discutăm mîine, la catedră? îi sugeră el cu blîndețe.

– Dar, domnule profesor...

Ceva nu e în regulă.

– Cred că nota pe care mi-ați dat-o n-a fost în regulă, domnule profesor.

Își dădu seama că vorbise cu voce tare. Antenele lui vibrau. De ce? Din cauza vreunei neașteptate, nejustificate crize de paranoia? Era oare pe cale să ajungă asemeni acelor veterani traumatizați ai războiului din Vietnam care săreau în sus de cîte ori auzeau rateurile unui motor de mașină?

Un *sunet*, ceva categoric deplasat. Se întoarse către studentă, dar nu ca s-o privească. Se uită *pe lîngă ea,* dincolo de ea, spre ceva ce-i atrăsese atenția în zona vederii lui periferice. Da, *era* ceva nepotrivit în preajmă. Pășind nepăsător spre el, de parcă s-ar fi bucurat de aerul primăverii și de locul înverzit, se apropia un bărbat cu umeri largi, într-un costum negru din flanel, cu o cămașă albă și o cravată de rips, perfect înnodată. Nu constituia o ținută obișnuită la Woodbridge, nici măcar pentru administrație, iar vremea era prea caldă pentru un costum de flanel. Era cu siguranță un străin, unul ce dorea să dea impresia că e de-al casei.

Instinctele de agent operativ ale lui Bryson îi transmiteau semnale stăruitoare. Ochii începură să cerceteze terenul dintr-o parte în alta, în mod spontan, de o manieră care i se părea deplasată.

Dar *de ce?* N-avea motive să fie alarmat de un vizitator al campusului – un părinte, vreun oficial din sistemul educațional venit de la Washington, poate chiar un comerciant

important. Bryson făcu o evaluare rapidă. Haina bărbătească era descheiată lăsînd să se vadă bretelele cafenii ce susţineau pantalonii. Cu toate acestea, omul purta şi curea, iar manşetele pantalonilor cădeau mult peste pantofii negri, cu tălpi de cauciuc. Tresări: şi el purtase veşminte asemănătoare, într-o altă viaţă. Uneori erai nevoit să porţi curea şi bretele, fiindcă duceai ceva greu într-unul sau în ambele buzunare – un revolver de mare calibru, de exemplu; trebuia să ai manşetele ceva mai lungi, ca să fii sigur că tocul pistolului de la gleznă nu se vedea. *Îmbracă-te elegant ca să ai succes*, obişnuia să-l povăţuiască Ted Waller, explicîndu-i cum un bărbat în ţinută de seară putea ascunde un veritabil arsenal dacă haina era bine croită.

Am ieşit din joc! Lăsaţi-mă în pace!

Dar pacea nu exista; niciodată nu avea să fie pace. Dacă intrai în reţea, nu mai puteai ieşi niciodată, chiar dacă plăţile încetau şi asigurările de sănătate expirau.

Forţele ostile din întreaga lume erau însetate de răzbunare, oricîte precauţii ţi-ai fi luat, oricît de minuţioasă ar fi fost acoperirea, oricît de complexă ar fi fost retragerea. *Dacă ar fi vrut cu adevărat să mă găsească, ar fi reuşit.* Ar fi fost o greşeală să creadă altceva.

Dar dacă indivizii erau chiar de la Directorat şi veniţi să facă „o sterilizare deplină", cum suna fraza aia cinică – să îndepărteze aşchiile, să curețe terenul? Bryson nu întîlnise niciodată pe cineva care se retrăsese din Directorat, deşi astfel de oameni existau. Dacă vreun membru al consorţiului Directoratului ajungea să se îndoiască de loialitatea lui, şi el ar fi fost victima unei sterilizări totale. Asta era o certitudine.

Am ieşit din joc, am lăsat totul în urmă!

Cine l-ar fi crezut?

Nick Bryson – fiindcă acum *era* Nick Bryson, iar Jonas Barrett fusese lăsat la marginea drumului, ca pielea unui şarpe care năpîrlea – îl privi cu atenţie pe bărbatul în costum. Avea părul grizonat tuns scurt, faţa lată şi rumenă.

Bryson se încordă în vreme ce intrusul se apropia zîmbind, arătîndu-şi dinţii mici, albi.

– Domnul Barrett? spuse omul în timp ce traversa pajiştea de smarald.

Avea o expresie calmă, ce dovedea clar marca profesionistului. Un civil care salută un străin manifestă o anume ezitare.

De la Directorat?

Oamenii Directoratului erau mai experimentaţi, mai insinuanţi şi mai puţin frapanţi.

– Laura, îi zise el încet studentei, vreau să mă laşi şi să te întorci la Severeid Hall. Aşteaptă-mă în biroul meu de la etaj.

– Dar...

– *Acum!* se răsti el.

Rămasă fără grai şi roşie la faţă, Laura se întoarse şi porni în grabă spre clădire. Profesorul Jonas Barrett suferise o schimbare – cum avea să-i explice colegei ei de cameră în acea seară. Păruse dintr-o dată altul, *speriat* – iar ea hotărîse că era mai bine să facă aşa cum îi spusese el.

Un zgomot înfundat de paşi se auzi din direcţia opusă. Bryson se întoarse şi văzu alt bărbat: roşcat, cu pistrui, mai tînăr, purtînd un sacou bleumarin, pantaloni cafenii şi pantofi din piele de căprioară. Aducea mai mult cu o ţinută de campus, excepţie făcînd nasturii de alamă ai sacoului prea bine lustruiţi. Haina se bomba uşor în locul unde te-ai fi aşteptat să găseşti tocul unei arme purtate la subsuoară.

Dacă nu ai Directoratului, atunci ai cui sînt? Străini ostili? Membri ai unei agenţii americane mai puţin secrete?

Bryson identifică zgomotul care-l alertase la început: cel al unei maşini cu motorul pornit. Era un Lincoln Continental cu geamuri fumurii, care nu staţiona în parcare, ci pe aleea unde-şi lăsase maşina, acum blocată.

– Domnule Barrett?

Bărbatul mai vîrstnic şi mai solid îl privi în ochi, reducînd rapid, cu paşi mari, distanţa dintre ei.

– Avem nevoie de dumneata. Trebuie să vii cu noi. Se opri cam la o jumătate de metru şi făcu semn spre Lincoln.

– A, chiar aşa? zise Bryson pe un ton rece. Te cunosc cumva?

Străinul îi răspunse fără cuvinte, bombîndu-şi pieptul pentru a scoate la iveală conturul armei de sub haină. Un apropo subtil, făcut de un profesionist altuia – unul înarmat, celălalt, nu. Apoi, brusc, omul se aplecă în faţă de durere, strîngîndu-şi burta cu mîinile. Cu viteza luminii, Bryson înfipsese peniţa de oţel a stiloului său în abdomenul musculos al bărbatului, iar profesionistul reacţionase cu o mişcare de amator, de altfel. *Du mîna la armă, niciodată la rană:* una dintre numeroasele axiome ale lui Waller. Asta însemna să te opui unui instinct natural, dar să-ţi salvezi viaţa. Omul nu era un expert.

În vreme ce mîinile străinului acopereau rana, Bryson îşi vîrî mîinile sub haina omului şi scoase micul, dar puternicul Beretta din oţel albastru.

Beretta – nu e marfa Directoratului; atunci a cui?

Lovi cu patul armei tîmpla omului – auzi sunetul dezgustător al osului lovit de metal şi agentul mai vîrstnic se prăbuşi la pămînt. Se întoarse ca să-l înfrunte pe roşcovanul în sacou albastru.

– Piedica armei mele e *trasă*, strigă el pe un ton poruncitor. Dar a ta?

Expresia de confuzie şi panică de pe chipul tînărului îi trăda lipsa de experienţă. Trebuia să fi calculat că Nick putea să tragă cu uşurinţă primul foc, din clipa cînd auzise declicul piedicii. *Ghinion.* Dar cei lipsiţi de experienţă puteau fi şi cei mai primejdioşi, tocmai pentru că nu reacţionau în mod raţional.

Ora amatorilor. Cu arma îndreptată spre agentul roşcovan, Bryson se retrase încet în direcţia vehiculului cu motorul pornit. Cu o mişcare suplă, ţinînd tot timpul Beretta

ațintită spre novicele roșcovan, trase portiera mașinii și se strecură pe scaunul șoferului. Dintr-o privire își dădu seama că geamurile și parbrizul vehiculului erau antiglonț. Bryson trebui doar să manevreze schimbătorul de viteză și mașina țîșni înainte. Auzi un glonț lovind spatele mașinii – numărul de înmatriculare, conchise el după zăngănit. Apoi altul izbi luneta, zgîriind-o. Trăgeau acum în roțile mașinii, sperînd să-l oprească.

După cîteva secunde, depășea poarta înaltă, din fier forjat a campusului. Gonind pe aleea principală, străjuită de arbori, avînd în urmă un atacator neutralizat și altul trăgînd furios, deși fără efect, gîndurile i se succedau cu iuțeală în minte. Își zise: *A trecut timpul.* Și: *Acum ce urmează?*

Dacă ar fi vrut într-adevăr să mă ucidă, aș fi fost mort.

Bryson străbătea în viteză autostrada interstatală, cercetînd cu privirea benzile de circulație din fața și din spatele lui, în căutarea urmăritorilor. M-au abordat neînarmat și nepregătit, în mod deliberat, ceea ce înseamnă că au alte intenții. Dar care? Și, înainte de toate, cum îl găsiseră? Putea cineva să aibă acces la nivelul 5-1 al bazei de date secrete a Directoratului? Erau prea multe variabile, prea multe necunoscute. Acum Bryson nu se mai temea. Își recăpătase calmul glacial al încercatului agent de teren care fusese cîndva. Nu se va duce la vreun aeroport, unde precis că l-ar fi așteptat, ci se va îndrepta spre casa lui din campus, locul în care ei se așteptau cel mai puțin să meargă. Dacă asta se va solda cu o altă confruntare, așa să fie. Confruntarea însemna expunerea pe o perioadă limitată: fuga putea dura un interval indefinit. Bryson nu mai avea răbdare pentru o fugă prelungită: cel puțin în privința asta, Waller avusese dreptate.

Întorcîndu-se pe drumul spre campus, auzi, apoi văzu un elicopter brăzdînd cerul, croindu-și drum spre micul eliport de pe terasa turnului ce adăpostea laboratoarele, donat de un miliardar al programelor cibernetice, de departe cea mai înaltă

construcție din campus. Eliportul era folosit de obicei de către sponsorii importanți, dar aparatul ăsta avea însemne federale, era unul de urmărire. Se așteptase la asta. Bryson opri în fața casei lui, o clădire șubredă în stil Queen Anne, cu acoperișul înclinat și fațada tencuită cu ipsos. Locul era pustiu și el înțelese, examinînd sistemul de alarmă pe care-l instalase singur, că nimeni nu intrase în casă de cînd plecase la colegiu.

Intră în casă și verifică dacă umblase cineva la sistemul de alarmă. Soarele intra printr-o fereastră a salonului și lumina scîndurile late ale podelei, din care se ridica un miros de rășină de pin. Asta fusese motivul principal pentru care cumpărase casa: mireasma îi amintea de un an fericit, pe care-l petrecuse într-o casă de paiantă de lîngă Wiesbaden, pe vremea cînd avea șapte ani și tatăl lui era detașat la baza militară de acolo. Bryson nu era odrasla tipică de militar, la urma urmei, tatăl lui fiind general, familia primea de obicei locuințe confortabile și personal de serviciu. Totuși, întreaga lui copilărie învățase cum să ridice tabăra, pentru a o instala iarăși în altă parte a lumii. Mutările erau ușurate de înclinația lui naturală de a deprinde limbi străine, de care toți se minunau. Nu-i era ușor să-și facă noi prieteni, însă în timp își dezvoltase și îndemînarea aceasta.

Acum era acasă. Avea să aștepte. De data asta, întîlnirea avea să aibă loc pe teritoriul lui, în condițiile impuse de el.

Nu dură mult pînă cînd o limuzină neagră, avînd pe antenă un mic steag american, opri pe aleea din fața casei. Bryson înțelese că aspectul oficial al mașinii era menit să calmeze spiritele. Un șofer în uniformă coborî și deschise portiera din spate a vehiculului pentru un bărbat scund și suplu. Bryson îl mai văzuse – un chip zărit în treacăt, un fel de oficial al unui serviciu de informații. Deschise ușa și ieși pe verandă.

– Domnule Bryson, zise bărbatul cu voce răgușită, cu accent din New Jersey. Avea vreo cincizeci și cinci de ani, o

claie de păr alb, fața îngustă, ridată și purta un banal costum cafeniu.

– Știi cine sînt eu?

– Cineva care are multe de explicat.

Oficialul dădu din cap, ridicînd mîinile într-un gest de căință.

– Am feștelit-o, domnule Bryson, sau Jonas Barrett, dacă preferi. Îmi asum întreaga responsabilitate. Am venit să-mi cer scuze personal și să mă explic.

În mintea lui Bryson apăru o imagine de pe un ecran TV: niște litere albe sub chipul unui om care vorbea.

– Dumneata ești Harry Dunne. Director adjunct la CIA.

Bryson își amintea că-l văzuse depunînd mărturie în fața unui subcomitet al Congresului.

– Trebuie să vorbesc cu dumneata.

– Eu n-am ce să-ți spun. Aș dori să te pot îndruma spre domnul Breyer al dumitale, sau cum s-o numi.

– Nu-ți cer să *spui* ceva. Îți cer doar să *asculți*.

– Ăia erau bătăușii dumitale, presupun.

– Da, așa e, admise Dunne. Au sărit calul. Și te-au subestimat. Și-au închipuit că după cinci ani de inactivitate te-ai muiat. Le-ai dat și cîteva lecții tactice, care le vor fi, cu siguranță, de folos pe viitor. Mai ales lui Eldridge, după ce o să-i fie cusută rana.

Se auzi un rîs hîrîit.

– Acum te rog să asculți. Totul e pe față.

Dunne pãși încet spre veranda unde Bryson stătea sprijinit de un stîlp de lemn, cu mîinile la spate. Sub omoplatul drept ținea pistolul Beretta, pe care-l putea scoate într-o clipă dacă ar fi fost nevoie. Pe ecranul televizorului, la dezbaterile de duminică dimineață, Dunne era o prezență întrucîtva impresionantă; în realitate, arăta mai mic pentru hainele pe care le purta.

– N-am dat nici o lecție, protestă Bryson. N-am făcut

decît să mă apăr de doi bărbați care se aflau unde nu trebuia și care nu păreau să-mi vrea binele.

– Directoratul te-a antrenat bine, trebuie s-o recunosc.

– Mi-ar plăcea să știu despre ce vorbești.

– Știi prea bine. Era de așteptat să fii rezervat.

– Cred că ai greșit persoana, zise calm Bryson. Nu știu la ce te referi.

Omul de la CIA răsuflă zgomotos, apoi tuși răgușit.

– Din nefericire, nu toți foștii dumitale colegi sînt la fel de discreți sau, mai corect, *principiali*. Jurămintele de credință și discreția au tendința de a fi uitate atunci cînd banii își schimbă stăpînul, și vorbesc despre bani, nu glumă. Nici unul din foștii dumitale colegi nu s-a vîndut ieftin.

– Acum chiar că nu mai pricep nimic.

– Nicholas Loring Bryson, născut la Atena, în Grecia, unicul fiu al generalului și al doamnei George Wynter Bryson, recită omul de la CIA, absolvent al Școlii St. Alban, din Washington, D.C., apoi al Universității Stanford și al Școlii de Relații Internaționale Georgetown. Recrutat în vreme ce era la Stanford de către o agenție de informații invizibilă, cunoscută de foarte puțini oameni sub numele de Directoratul. Antrenat în munca de teren, avînd cincisprezece ani de serviciu plini de succes, decorat în secret, participant la operațiuni ce se întind de la...

– Interesantă biografie, îl întrerupse Bryson. Mi-ar fi plăcut să fie a mea. Noi, universitarii, ne imaginăm uneori cum ar fi să avem o viață activă, dincolo de zidurile astea ca de mănăstire.

Vorbi cu o anume bravadă. Biografia lui fictivă era menită să înlăture bănuielile, nu să li se împotrivească.

– Nici unul din noi n-are timp de pierdut, spuse Dunne. În orice caz, sper să înțelegi că n-am intenționat să-ți facem rău.

– Nu înțeleg. Voi, băieții de la CIA, din cîte am citit, aveți multe metode de a face rău. Una ar fi un glonț în țeastă.

Alta, să administrați scopolamină timp de douăsprezece ore. Vrei să vorbim despre bietul Nosenko, cel care a făcut greșeala să dezerteze și să se alăture taberei noastre? A avut parte de la voi de un covor roșu la primire, nu-i așa? A petrecut douăzeci și opt de luni într-o criptă izolată fonic. Erați pregătiți să-i aplicați orice tratament care l-ar fi putut distruge.

– Vorbești despre o poveste veche, Bryson. Dar înțeleg și îți accept suspiciunea. Ce-aș putea face s-o domolesc?

– Ce poate fi mai suspicios decît nevoia de a domoli suspiciunea?

– Dacă aș fi vrut într-adevăr să te elimin, spuse Dunne, n-am fi purtat conversația asta și dumneata știi că așa e.

– S-ar fi putut să nu fie atît de ușor pe cît crezi, zise Bryson pe un ton blazat.

Zîmbi cu răceală, ca să-l lase pe omul de la CIA să înțeleagă amenințarea ascunsă. Renunțase să se mai prefacă, nu mai avea rost.

– Știm ce poți face cu mîinile și picioarele dumitale. Nu e nevoie de demonstrații. Tot ce-ți cer e să mă asculți.

– Așa zici dumneata.

Cît de multe știa cu adevărat Agenția despre el, despre cariera lui de la Directorat? Cum au putut face o breșă în zidul sistemului de securitate?

– Ascultă, Bryson, răpitorii nu se roagă. Știi, probabil, că nu sînt omul care să meargă în fiecare zi la bordel. Am să-ți spun ceva ce n-o să-ți placă să auzi. Cunoști sediul nostru de la Blue Ridge?

Bryson dădu din umeri.

– Vreau să te duc acolo ca să asculți ce am să-ți spun și să te uiți la ce vreau să-ți arăt. Pe urmă, dacă dorești, poți să te întorci acasă; n-o să te mai deranjăm niciodată. Făcu semn spre mașină. Vino cu mine.

– Ce propui dumneata e curată nebunie. Înțelegi asta, nu? O pereche de tîlhari de mîna a treia apar în fața colegiului

meu și încearcă să mă bage într-o mașină, sub amenințarea armelor. Pe urmă, un om pe care l-am văzut doar la știrile de la televizor – un înalt oficial dintr-o agenție de informații cu puțină credibilitate – apare în fața casei mele, încercînd să mă ispitească cu o combinație ațîțătoare de amenințări și momeli. Cum te aștepți să reacționez?

Dunne nu clipi.

– Sincer? Mă aștept să vii.

– Ce te face să crezi?

Dunne tăcu o clipă.

– E singura modalitate de a-ți satisface curiozitatea, zise el în cele din urmă. E singura cale de a afla adevărul.

Bryson pufni.

– Adevărul despre *ce?*

– Pentru început, spuse foarte calm cel de la CIA, adevărul despre dumneata.

3

Aproape de granițele cu statele Tennessee și Carolina de Nord, în munții Bleu Ridge din vestul Virginiei, CIA deține o regiune izolată, împădurită cu arbori de esență tare, printre care cresc molizi, cucută și pini albi – aproximativ o sută de hectare cu totul. Aceasta face parte din zona sălbatică de la Little Wilson Creek, de pe cuprinsul Parcului Național Jefferson. E un teritoriu accidentat, cu numeroase ridicături, unde se întîlnesc lacuri, rîuri, pîraie și cascade, aflat la mare distanță de principalele trasee turistice. Orașele învecinate, Troutdale și Voulney, nu sînt nici ele prea aproape. Terenul neîngrijit, împrejmuit de un gard din sîrmă ghimpată, securizat electric, e cunoscut în cadrul Agenției sub numele generic, banal și ușor de uitat – Domeniul.

Aici sînt testate, printre terasele stîncoase, anumite

dispozitive ciudate, cum ar fi explozivi miniaturali. Tot aici sînt probate diverse transmițătoare și instrumente de reperare, cu frecvențele calibrate în funcție de raza de supraveghere a adversarului.

Poți petrece o vreme la Domeniu fără să observi clădirea joasă, din beton și sticlă, sediul administrativ, cu săli pentru conferințe și antrenament, dar care e și cazarmă. Această clădire, situată la circa o sută de metri de un eliport aflat într-un luminiș este aproape imposibil de depistat.

Harry Dunne vorbise puțin în timpul călătoriei. De fapt, singura ocazie pentru conversație fusese scurtul drum cu limuzina pînă la eliportul din campus. În timpul zborului cu elicopterul spre Virginia, cei doi bărbați, însoțiți de tăcutul aghiotant al lui Dunne, purtaseră căști de protecție fonică. După ce coborîseră din elicopterul oficial, de un verde închis, cei trei fuseseră întîmpinați de către un funcționar cu înfățișare ștearsă.

Bryson și Dunne, urmați de cei doi asistenți, traversară holul cu aspect banal și coborîră niște scări pînă la o cameră subterană, austeră, cu tavanul jos. Pe pereții netezi, vopsiți în alb, erau montate, asemeni unor tablouri rectangulare, două imense monitoare TV. Cei doi luară loc la o masă lucioasă, din oțel. Unul din tăcuții asistenți dispăru; celălalt se așeză pe un scaun în fața unei console aflate în încăperea învecinată.

Imediat ce se instalară, Dunne începu să vorbească, fără vreo introducere.

– Lasă-mă să-ți spun ce cred eu că-ți închipui dumneata. Crezi că ești un erou necunoscut, dat dracului. De fapt, asta-i convingerea de nezdruncinat care te-a ajutat să înduri un deceniu și jumătate de încordare nervoasă atît de mare, încît l-ar fi făcut să clacheze pe orice om mai slab de înger. Crezi că ai petrecut cincisprezece ani în slujba țării dumitale, lucrînd pentru o agenție ultrasecretă, cunoscută sub numele de Directorat. Că nimeni altcineva, nici măcar la cel mai înalt

nivel guvernamental, nu știe de existența ei. Poate doar șeful Comisiei de Informații Externe, președintele și cîteva persoane-cheie la Casa Albă. Un cerc închis, atît de închis pe cît poate fi în această lume decăzută.

Bryson respira regulat, hotărît să nu-și trădeze emoțiile prin vreun gest. Era șocat: omul de la CIA cunoștea niște lucruri surprinzătoare.

– Acum zece ani ai primit chiar și Medalia de Onoare din partea președintelui, pentru serviciile aduse pînă atunci, continuă Dunne. Dar, pentru că activitatea dumitale era atît de secretă, n-a existat nici o ceremonie, n-a venit președintele și pot să jur că nici măcar nu ți s-a permis să păstrezi medalia.

Bryson își aminti momentul: Waller deschizînd cutia și arătîndu-i obiectul greu din alamă. Dacă Bryson ar fi fost invitat la Casa Albă pentru ceremonie, caracterul secret al activității lui putea fi în primejdie; cu toate astea, el se umflase în pene de mîndrie. Waller îl întrebase dacă-l deranja faptul că primise cea mai înaltă distincție civilă din America și nimeni n-avea să știe vreodată. Emoționat, Bryson îi spusese sincer că nu – Waller știa, președintele știa; munca lui făcuse lumea puțin mai sigură și asta era de-ajuns. În esență, asta era etica Directoratului.

Dunne apăsă un șir de butoane aflate pe o consolă încastrată în tăblia de oțel a mesei, iar pe cele două ecrane identice apăru o imagine tremurătoare. Era o fotografie a lui Bryson din timpul studenției lui la Stanford – nu o poză oficială, ci un instantaneu, luat fără știrea lui. Alta îl arăta într-o regiune muntoasă din Peru, îmbrăcat în salopetă. Următoarea era o imagine a lui, care îl înfățișa cu o barbă încărunțită, întruchipîndu-l pe un anume Jamil Al-Moualem, un sirian expert în muniții.

Surprinderea e o emoție imposibil de suportat multă vreme: Bryson simți că starea de șoc se transforma treptat

într-o intensă iritare, apoi în furie. Era evident că fusese prins la mijloc în disputa dintre agenții, în zona metodelor Directoratului.

– Fascinant, interveni sec Bryson, dar îți sugerez să abordezi aceste chestiuni cu alții, în măsură să le discute. Învățămîntul e singura mea preocupare, după cum presupun că știi.

Dunne întinse mîna și-l bătu amical pe umăr, încercînd să-l liniștească.

– Prietene, problema nu e ce știm noi, ci ce știi *dumneata*. Mai precis, ce *nu* știi. Crezi că ai petrecut cincisprezece ani în serviciul țării dumitale.

Dunne se întoarse și-i aruncă o privire pătrunzătoare lui Bryson. Calm, Bryson răspunse:

– Știu că asta am făcut.

– Vezi, aici te înșeli. Dacă ți-aș spune că Directoratul nu face parte în realitate din guvernul Statelor Unite? Că niciodată n-a făcut parte? Ba dimpotrivă.

Dunne se lăsă pe spătarul scaunului și își trecu mîna prin părul ciufulit.

– Of, la naiba, n-o să-ți fie ușor să auzi asta. Nici mie n-o să-mi fie ușor să ți-o spun. Acum douăzeci de ani a trebuit să arestez un tip. Credea că spionează pentru Israel și era foarte zelos. Am fost nevoit să-i explic că fusese păcălit. Libia era cea care-i plătea serviciile. Toate contractele, supervizorii, întîlnirile din hotelurile de la Tel Aviv – totul făcea parte din înscenare. Una destul de șubredă, pe deasupra. Pînă și mie mi-a fost milă de el atunci cînd i-am spus cine erau adevărații patroni. N-am să uit niciodată mutra pe care a făcut-o.

Bryson simțea că-i ard obrajii.

– De ce dracu' mi-ai spus toate astea?

– A doua zi urma să fie judecat într-o sală a Departamentului de Justiție. Tipul s-a împușcat. N-am mai apucat să-l judecăm.

Pe unul din ecrane apăru altă imagine.

– Ăsta-i individul care te-a recrutat, corect?

Era o fotografie a lui Herbert Woods, îndrumătorul de la Stanford al lui Bryson şi un istoric eminent. Woods îl simpatizase de la început pe Bryson, admira faptul că vorbea fluent douăsprezece limbi şi avea o memorie imbatabilă. Probabil că-i plăcea şi faptul că era un bun atlet. Minte sănătoasă în corp sănătos – Woods ţinea mult la asta.

Ecranul se albi, apoi expuse o fotografie granulată a lui Woods în tinereţe, pe o stradă pe care Bryson o recunoscu imediat ca fiind vechea stradă Gorki din Moscova, care, după sfîrşitul războiului rece, redevenise Tverskaia – numele de dinaintea revoluţiei din 1917.

Bryson rîse cu amărăciune, neostenindu-se să-şi ascundă ironia.

– Asta-i o tîmpenie. Ai de gînd să-mi „dezvălui" faptul „condamnabil" că Herb Woods a fost comunist în tinereţe. Ei bine, îmi pare rău: toată lumea ştie asta. De aceea e un anticomunist atît de înverşunat: a aflat de la sursă cît de seducătoare a putut fi cîndva toată retorica aia stupidă a utopicilor.

Dunne dădu din cap, cu o expresie enigmatică pe chip.

– Poate că mă pripesc. Ţi-am spus mai devreme că nu vreau decît să mă asculţi. Acum eşti istoric, da? Ei bine, fii îngăduitor cu mine cît timp o să-ţi dau o scurtă lecţie de istorie. Ai auzit, desigur, de Operaţiunea Trust.

Bryson încuviinţă. Trust era considerată de toată lumea drept cea mai importantă acţiune a secolului XX, incomparabilă cu vreo alta. Fusese o operaţiune de dezinformare ce durase şapte ani, zămislită de mintea superspionului lui Lenin, Felix Dzerjinski. La scurt timp după revoluţia rusă, CEKA, serviciul secret de informaţii ce avea să se transforme în KGB, a înfiinţat un fals grup de disidenţi, format din mai mulţi membri de rang înalt ai

guvernului sovietic, bănuiți a fi nemulțumiți și care credeau – sau așa se zvonea discret – că prăbușirea URSS era iminentă. În timp, grupurile antisovietice din exil au fost convinse să lucreze cu Trustul; în realitate, serviciile occidentale de informații deveneau tot mai dependente de datele – în întregime false, desigur, – pe care le furnizau rușii. Nu numai că impostura fusese strălucit concepută pentru a induce în eroare acele țări care urmăreau dispariția Uniunii Sovietice, dar, mai mult, fusese pentru Moscova o modalitate extraordinar de eficientă de a penetra structurile informative ale principalilor inamici de peste hotare. Și a funcționat incredibil de bine – de fapt, atît de bine, încît Trustul a devenit un exemplu de perfectă operațiune de dezinformare, studiat de toate agențiile de informații din lume.

Atunci cînd esența stratagemei a fost dezvăluită, la sfîrșitul anilor douăzeci, era deja prea tîrziu. Liderii exilați fuseseră răpiți și uciși, rețelele de colaboratori – distruse, iar așa-zișii dezertori din Rusia – executați. Forțele locale de opoziție față de conducerea sovietică nu și-au revenit niciodată. A fost, după cum s-a exprimat un eminent analist american de informații, „operațiunea de dezinformare cu ajutorul căreia s-a construit statul sovietic".

– Dumneata vorbești despre povești de demult, zise Bryson dezgustat, foindu-se nervos pe scaun.

– Nu subestima niciodată forța imaginației, spuse Dunne. La începutul anilor șaizeci, exista un mic grup de experți fanatici la GRU – serviciul militar de informații al sovieticilor, dacă nu consideri asta o contradicție în termeni. Chicoti. Tipii ăștia au ajuns la concluzia că toate agențiile lor de informații deveniseră ineficiente, alimentîndu-se din aceeași troacă a dezinformării pe care fiecare dintre ele o crease. Indivizii aștia au priceput – și, nu uita, erau oamenii cu un coeficient de inteligență deasupra oricărei clasificări, adevărați experți –

că agențiile de informații își petreceau majoritatea timpului învîrtindu-se în jurul cozii. Tipii își ziceau *Şahmatişti* – jucători de şah, clubul de şah. Îi dispreţuiau pe nepricepuții agenți ruşi şi îi desconsiderau total pe americanii care colaborau cu ei: nişte prăpădiţi şi nişte fraieri, în ochii lor. Aşa că au reexaminat Trustul, încercînd să afle dacă puteau învăța ceva. Voiau să-i recruteze pe cei mai buni, cei mai inteligenți din tabăra duşmanului. Ca şi noi. Au conceput o modalitate de-a pune mîna pe ei (ca şi noi), recrutîndu-i pentru o viață de aventuri.

– Nu pricep.

– Nici noi n-am priceput, pînă de curînd. CIA a aflat despre existența Directoratului doar de cîțiva ani. Şi, mult mai important, ce înseamnă Directoratul.

– Încearcă să te exprimi logic.

– Vorbim despre cea mai amplă acțiune de spionaj din secolul XX. Totul a fost un şiretlic minuțios pregătit, înţelegi? La fel ca Trustul. Lovitura de maestru a acestor genii de la GRU consta într-o operațiune de penetrare chiar pe teritoriul inamicului – teritoriul nostru. O agenție de spionaj ultrasecretă, compusă din mulți oameni înzestrați, care n-aveau idee despre identitățile reale ale şefilor lor, cunoscuți doar drept Consorțiul, şi care erau instruiți să-şi ascundă activitatea de orice oficialitate americană. Asta-i partea frumoasă. Nu poți spune nimănui şi, mai ales, nu guvernului pentru care crezi că lucrezi! Vorbesc despre bunii americani autohtoni, care se scoală dimineața şi îşi beau cafeaua, îşi prăjesc pîinea şi se duc la lucru în Buick-uri şi Chevrolete, pleacă în lume şi îşi riscă viețile, deşi n-au ştiut niciodată cine sînt adevărații lor patroni. Totul a mers ca uns.

Bryson nu mai putea suporta acea litanie.

– Lua-te-ar naiba, Dunne! Toate astea sînt minciuni, o afurisită grămadă de minciuni. Dacă-ți închipui că o să fiu

dus de nas cu tîmpeniile astea, înseamnă că ți-ai pierdut mințile. Se ridică brusc în picioare. Scoate-mă dracului de-aici. Sînt sătul de melodrama asta ieftină.

– Nici nu mă așteptam să mă crezi – nu de la început, zise calm Dunne. Ce dracu', nici eu n-aș fi crezut. Dar mai suportă-mă o clipă. Făcu semn spre unul din ecrane. Îl știi pe tipul asta?

– Ted... Edmund Waller, șopti Bryson.

Se uita la o imagine a lui Waller, mult mai tînăr, voinic, dar nu obez, purtînd o uniformă de gală a armatei ruse, fotografiat la ceea ce părea a fi un soi de ceremonie în Piața Roșie. În fundal se vedea o parte din Kremlin. Pe o latură a imaginii erau înșiruite detalii biografice. Nume: GHENADI ROSOVSKI. Născut în 1935, la VLADIVOSTOK. Talent uimitor la șah în copilărie. A învățat engleza americană, de la vîrsta de șapte ani. Diplome în ideologie și știință militară. Urma o listă de medalii și alte distincții militare.

– Talent uimitor la șah, murmură Bryson pentru sine. Ce dracu-i asta?

– Se spune că putea să-i bată pe Spasski și Fisher la un loc, dacă ar fi vrut să facă o carieră de șahist, spuse Dunne, cu o nuanță aspră în glas. Păcat că a hotărît să se apuce de jocuri mai mari.

– Imaginile pot fi contrafăcute, pixelii pot fi manipulați cibernetic... începu Bryson.

– Încerci să mă convingi pe mine sau pe dumneata? zise Dunne, întrerupîndu-l. Oricum, în multe cazuri avem originalele și aș fi bucuros să le studiezi. Te asigur că am cercetat totul la microscop. Am fi putut să nu aflăm niciodată despre operațiunea asta. Am avut noroc, domnule profesor, am căpătat acces la arhivele Kremlinului. Niște bani și-au schimbat stăpînul. Arhive îngropate au fost scose la lumină. Am găsit cîteva bucăți de hîrtie, pe care erau consemnate niște chestii amăgitoare. N-am fi aflat nimic, dacă n-am fi

avut norocul să primim doi dezertori de nivel mediu, care ne-au spus tot ce știau. Luate separat, rapoartele lor n-aveau sens. Puse laolaltă, împreună cu documentele de la Kremlin, au început să apară niște potriviri. Așa am aflat despre dumneata, Nick. Dar nu se distingea întregul, deoarece grupurile din interior mențineau operațiunea incredibil de fragmentată, așa cum acționează celulele teroriste.

În consecință, am început să ne întrebăm ce nu știam. A fost un proiect de prioritate maximă în ultimii trei ani. Aveam doar o foarte vagă idee despre adevărații conducători. În afară, desigur, de prietenul dumitale, Ghenadi Rosovski. Omul are simțul umorului, trebuie să recunosc. Știi după cine și-a luat numele? Edmund Waller este numele unui obscur și extrem de instabil poet din secolul al XVII-lea. A vorbit vreodată cu dumneata despre războiul civil englez?

Bryson înghiți în sec și încuviință.

– O să te pufnească rîsul, sînt sigur. În timpul interimatului, acest Edmund Waller a scris poeme elogioase la adresa lui Cromwell, lordul protector. Însă, vezi dumneata, mai făcea parte și dintr-un complot regalist. După Restaurație, a fost primit cu onoruri la curtea regală. Pentru dumneata are vreo logică? Tipul și-a luat numele după cel al marelui agent dublu al poeziei engleze. Cum spuneam, sînt sigur că voi, intelectualii, vă stricați de rîs.

– Prin urmare, pretinzi că am fost recrutat în timpul colegiului într-un fel de... organizație de uneltitori și că tot ce-am făcut mai apoi a fost o impostură, asta vrei să spui? Bryson vorbise cu amărăciune și scepticism.

– Manevrele n-au început atunci, ci mult mai devreme.

Apăsă niște taste de pe consolă și pe ecran prinse viață o altă imagine digitală. În stînga, îl văzu pe tatăl lui, generalul George Bryson, robust, frumos, cu maxilare puternice, lîngă mama lui, Nina Loring Bryson, o femeie blîndă, care preda lecții de pian și își urmase bărbatul la post în întreaga lume,

fără să se plîngă. La dreapta, o imagine provenită din dosarele poliției înfățișa un vehicul strivit pe un drum înzăpezit de munte. Bryson resimți durerea de atunci pînă în rărunchi; după atîția ani, rămăsese la fel de puternică.

– Să te întreb ceva, Bryson. Ai crezut că a fost un accident? Aveai cincisprezece ani, erai deja un elev strălucit, un atlet grozav, crema tineretului american și-așa mai departe. Și dintr-o dată, amîndoi părinții îți sînt uciși. Nașii tăi te-au luat în...

– Unchiul Peter, spuse Bryson cu glas voalat. Era șocat și îndurerat. Peter Munroe.

– Sigur, ăsta a fost numele pe care și l-a luat. S-a asigurat că ai să urmezi colegiul la care-ai fost și a mai luat o mulțime de alte decizii în ceea ce te privea, toate menite să garanteze că vei ajunge pînă la urmă în mîinile lor, ale Directoratului.

– Vrei să spui că, atunci cînd aveam cincisprezece ani, părinții mei au fost uciși. Vrei să spui că toată viața mea a fost un fel de... imensă minciună.

Dunne ezită, înfiorîndu-se.

– Dacă te face să te simți mai bine, îți spun că n-ai fost singurul, zise el pe un ton blînd. Au existat zeci de oameni în aceeași situație. Dumneata, însă, ai fost cel mai spectaculos produs al lor.

Bryson intenționa să se certe cu omul de la CIA, să-i demonstreze lipsa de logică a raționamentului său, să evidențieze fisurile din cazul pe care i-l prezentase, dar se simți copleșit de o puternică senzație de amețeală, de un chinuitor sentiment de vinovăție. Dacă tot ce spunea Dunne era adevărat, fie și în foarte mică măsură, ce mai rămînea real din viața lui? Ce fusese vreodată adevărat? Știa măcar cine era el însuși?

– Și Elena? întrebă el cu teamă, nedorind să audă confirmarea.

– Da, și Elena Petrescu. Interesant caz. Credem că a

fost recrutată de Securitatea română și însărcinată de Directorat să se ocupe de dumneata, să nu te scape din ochi.

Elena... nu, era *de neconceput*, ea nu era de la Securitate! Tatăl ei fusese un dușman al Securității, un matematician curajos, care se revoltase împotriva regimului. Iar Elena... îi salvase, pe ea și pe părinții ei, își clădiseră o viață împreună...

Călăreau de-a lungul unei fîșii nesfîrșite de plajă pustie, într-o insulă din Caraibe. Galopau, apoi încetiniră și o luară la trap. Lumina lunii era argintie și noaptea răcoroasă.

– Toată insula asta-i a noastră, Nickolas? Am senzația că sîntem doar noi doi aici, că tot ce se vede ne aparține!

– Așa e, iubito, zise Bryson, molipsit de exuberanța ei. Nu ți-am spus? Am deturnat fonduri din niște conturi discreționare. Am cumpărat insula.

Rîsul ei era melodios.

– Nicholas, ești teribil!

– Nick-o-las... Îmi place cum îmi pronunți numele. Unde-ai învățat să călărești așa bine? Habar n-aveam că există cai în România.

– O, există. Am învățat să călăresc la ferma bunicii mele Nicoleta, la poalele munților Carpați, pe un căluț huțul. Țăranii îi cresc ca să lucreze cu ei, dar sînt grozavi pentru călărie: vioi, puternici, cu gambe solide.

– Parcă te-ai descrie pe tine.

Valurile se spărgeau cu zgomot în spatele lor și ea rîse din nou.

– N-ai avut timp să vezi țara mea. Comuniștii au urîțit Bucureștiul, dar la țară, în Transilvania și în Carpați, totul e frumos, și aproape neschimbat. Oamenii trăiesc după vechile obiceiuri și au căruțe trase de cai. De cîte ori ne săturam de oraș, ne duceam la Nicoleta, la Dragoslavele, iar ea ne făcea în fiecare zi mămăligă, *un terci din mălai, și* ciorbă, *un fel de supă foarte gustoasă.*

– Ţi-e dor de ţară.

– Puţin. Dar mai mult mi-e dor de părinţi. Îmi lipsesc teribil. Pentru mine-i un chin să nu-i pot vedea. Două convorbiri telefonice protejate, de două ori pe an...

– Măcar sînt în siguranţă. Tatăl tău are mulţi duşmani, oameni care l-ar ucide dacă ar ştii unde se află. Foştii securişti, ucigaşii de profesie care-l învinuiesc că a transmis codurile secrete, care au contribuit la căderea regimului Ceauşescu. Acum se ascund şi ei, în România şi peste hotare, dar n-au uitat. Şi-au format echipe, îşi zic măturători, îi depistează pe vechii lor duşmani şi-i execută. Doresc cu disperare să se răzbune pe omul pe care îl consideră cel mai periculos transfug.

– A fost un erou!

– Sigur că da. Dar pentru ei este un trădător. Şi nu se vor da în lături de la nimic ca să-şi ia revanşa.

– Mă sperii!

– Doar ca să-ţi amintesc cît de important este ca părinţii tăi să rămînă ascunşi, protejaţi.

– O, Doamne, Nicholas, mă rog să nu li se întîmple nimic!

Bryson trase frîul, oprindu-şi calul şi se întoarse către Elena.

– Îţi promit, Elena. O să fac tot ce-i omeneşte posibil pentru ca ei să fie în siguranţă.

Urmară cîteva minute de tăcere. În cele din urmă, Bryson zise:

– Dar n-are nici o logică.. Eu am făcut o treabă a naibii de bună. Mereu am...

– ... încurcat socotelile noastre, îl întrerupse Dunne, jucîndu-se cu o ţigară, fără s-o aprindă. Toate marile tale succese au avut efecte devastatoare asupra intereselor americane. Şi spun asta cu cel mai mare respect profesional. Of, ia să vedem. „Candidatul reformist moderat" pe care l-ai

protejat? Era în solda lui Sendro Luminoso, teroriştii Cărării Luminoase. În Sri Lanka, ai distrus o coaliţie secretă care fusese pe punctul de a negocia pacea dintre tamili şi sinhalezi.

Pe ecran apăru o altă imagine – o mulţime de pixeli ce se ordonau în culori şi contururi. Bryson recunoscu chipul, înainte de a deveni clar.

Era Abu.

– Tunisia, zise Bryson, respirînd greu. El... ...el urma să pună la cale o lovitură de stat, el şi adepţii lui – nişte fanatici. Eu am intervenit, am pregătit nişte grupuri de opozanţi, am aflat cine făcea joc dublu la palat...

Era un episod de care nu-şi amintea cu plăcere: n-avea să uite niciodată masacrul de pe Avenue Habib Bourguiba, nici momentul în care Abu îl demascase şi aproape că-l omorîse.

– Ia să vedem, spuse Dunne. L-ai înfuriat. L-ai păcălit şi l-ai predat forţelor guvernamentale.

Era adevărat. Îl predase pe Abu unui grup de ofiţeri de încredere ai guvernului, care-l întemniţaseră împreună cu cîteva zeci de acoliţi de-ai lui.

– Pe urmă ce s-a întîmplat? îl îmboldi Dunne, de parcă l-ar fi pus la încercare.

Bryson dădu din umeri.

– A murit în închisoare, cîteva zile mai tîrziu. Să nu-ţi închipui că am vărsat vreo lacrimă.

– Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru, zise Dunne, pe un ton aspru. Abu a fost unul din oamenii noştri, Bryson. Eu l-am antrenat. Era cel mai valoros om pe care îl aveam în acea regiune. Mă refer la toată latrina aia blestemată.

– Dar tentativa de răsturnare a guvernului... Bryson era bulversat.

– O idioată poveste de acoperire, ca să nu piardă încrederea fanaticilor. El conducea Al-Nahda. Abu lucra sub o solidă acoperire. Aşa trebuia, dacă voia să supravieţuiască. Crezi că-i uşor să penetrezi celule teroriste, şi mai ales

Hezbollahul, marele tartor? Toți sînt al naibii de bănuitori. Dacă nu te cunosc, pe tine și familia ta, de-o viață, vor să te vadă vărsînd butoaie de sînge, sîngele israelienilor, altfel nu-ți acordă încredere. Abu era un ticălos viclean, care juca dur, dar era ticălosul *nostru*. Și trebuia să joace dur. Se apropiase de Gaddafi foarte mult. Gaddafi își închipuia că, dacă Abu reușea să cucerească Tunisia, el o va transforma într-o provincie libiană. Abu urma să fie fraierul lui. Eram pe punctul de a avea un control direct asupra tuturor grupărilor teroriste islamice de la nord de Sahara. Pe urmă, Directoratul l-a atacat, a livrat muniție falsă – și, cînd oamenii noștri au descoperit că fuseseră trași pe sfoară, era prea tîrziu. Întreaga noastră rețea a fost compromisă. O acțiune strălucită. Trebuie să recunosc meritul acestor *Șahmatiști* isteți. Inteligent, al naibii de inteligent să ai o agenție americană de spionaj care să distrugă munca alteia. Vrei să continuu? Să-ți vorbesc despre Nepal și despre ce-ai „realizat" în realitate acolo? Dar ce zici de România, unde voi, agenții, ați crezut că ajutați la răsturnarea lui Ceaușescu? Ce farsă. Aproape toți reprezentanții vechiului regim și-au schimbat înfățișarea peste noapte și-au format noul guvern, știi bine asta! Lacheii lui Ceaușescu puneau la cale de ani de zile prăbușirea dictatorului – și-au aruncat șeful în gura lupului ca să poată prelua puterea. Exact asta dorea și Kremlinul. Prin urmare, ce s-a întîmplat? A existat o falsă lovitură de stat, dictatorul și nevasta lui au încercat să fugă cu un elicopter care a avut dintr-o dată o „defecțiune la motor". Au fost arestați, judecați într-o parodie de proces și duși în fața plutonului de execuție în ziua de Crăciun. Întreaga poveste a fost aranjată și cine a profitat de pe urma ei? Unul cîte unul, toți sateliții est-europeni ai Moscovei cădeau conform principiului dominoului, îi alungau pe vechii activiști de partid, se democratizau și se detașau de blocul sovietic. Dar Moscova nu voia să piardă și România. Ceaușescu trebuia să dispară,

avea o imagine proastă. Oricum individul era o mare pacoste pentru Moscova – întotdeauna fusese aşa. Moscova dorea să păstreze România, să menţină supravegherea asupra ei şi să instaleze la putere o nouă marionetă. Şi cine avea să le facă treburile murdare? Cine altcineva decît dumneata şi bunii dumitale prieteni de la Directorat? Doamne, omule, cît de multe mai vrei să ştii?

– La naiba! strigă Bryson. Asta n-are sens! Cît de ignorant crezi că sînt? Afurisitul de GRU, ruşii – toate astea aparţin trecutului. Poate că voi, fanaticii războiului rece de la Langley, n-aţi aflat încă vestea – războiul rece s-a terminat!

– Da, spuse Dunne printre dinţi. Şi, din cine ştie ce motiv enigmatic, Directoratul e bine-mersi.

Bryson îl privea, incapabil să scoată o vorbă, gîndurile i se învălmăşeau, circuitele încinse scoteau scîntei.

– O să fiu sincer cu dumneata, Bryson. A fost o vreme cînd voiam să te ucid cu mîinile mele. Asta înainte de a pricepe întreaga poveste, felul cum funcţiona Directoratul. Hai să vorbim deschis. Mi-aş bate joc de amîndoi dacă aş susţine că ştiu ceva, fie şi vag, despre afacerea asta. De-abia dacă avem idee – cîteva fragmente izolate. Decenii la rînd au existat doar zvonuri. După încheierea războiului rece, întreaga operaţiune a intrat în repaus, din cîte am înţeles noi. E ca în vechea parabolă cu orbul şi elefantul. Simţim un trunchi aici, o coadă dincolo, însă în ansamblu habar nu avem cu ce creatură ne confruntăm. Ceea ce ştim – şi te-am ţinut sub observaţie în ultimii cîţiva ani – e că dumneata ai fost unul dintre cei păcăliţi. Din cauza asta îţi vorbesc frumos şi nu te strîng de gît. Dunne rîse cu amărăciune, iar rîsul i se transformă într-o tuse de fumător. Înţelegi, asta credem noi. Se pare că, după războiul rece, organizaţia s-a separat de primii ei şefi. Contractul a trecut în alte mîini.

Cu prudenţă, ursuz, Bryson rosti:

– Ale cui?

Dunne dădu din umeri.

– Nu știu. În urmă cu cinci ani, organizația pare să fi intrat într-o perioadă de relativă adormire. N-ai fost singurul agent eliminat, au pus pe liber o grămadă de oameni. Poate că baza urma să fie închisă, dar nu avem nici o certitudine. În orice caz, acum credem că a fost reactivată.

– Ce vrea să-nsemne asta, „reactivată"?

– Nu sînt sigur, de aceea am hotărît să te introducem acolo. Am auzit niște chestii. Vechii dumitale patroni par să strîngă arme, din cine știe ce motiv.

– Din cine știe ce motiv, repetă plictisit Bryson.

– S-ar putea spune că plănuiesc să instige la instabilitate globală; așa s-ar exprima ultraspecializații noștri analiști, în limbajul lor alambicat. Dar mă întreb – pentru ce? Ce urmăresc? Și nu găsesc răspunsul. Cum spuneam, ce mă sperie e ceea ce nu cunosc.

– Interesant, zise Bryson pe un ton sarcastic. Auzi, „zvonuri", „speculații", îmi oferi un afurisit de spectacol cu diapozitive ca pentru un consultant de companie, dar n-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

– De aceea avem nevoie de dumneata. E posibil ca vechiul sistem sovietic să se fi prăbușit, însă generalii nu sînt terminați. Uită-te la generalul Bușalov – apare ca un adversar puternic pe scena politică a Rusiei. Dacă s-ar întîmpla ceva rău, pentru care el ar putea învinui Statele Unite – cred că ar fi imediat propulsat la putere. Democrație consultativă? O mulțime de rusnaci ar zice: bine că am scăpat de ea! La Beijing există o importantă clică reacționară, atît în sînul Congresului Național Popular, cît și la Comitetul Central, fără a mai vorbi de armata chineză, Armata Populară de Eliberare, care e o forță în sine. Din orice unghi ai privi situația, în joc se află o grămadă de bani și multă putere. Unii dintre *Șahmatiști* cred că au făcut echipă cu omologii lor din Beijing. Din păcate sînt simple ipoteze, fiindcă nimeni nu știe cu adevărat ce se întîmplă, în afară de băieții răi, iar ei nu scot o vorbă.

– Dacă dumneata chiar crezi toate astea, dacă într-adevăr consideri că eu am fost un soi de cretin în cea mai mare escrocherie a secolului, de ce dracu' mai ai nevoie de mine?

Cei doi bărbați se priviră o vreme în ochi.

– Ai fost ucenicul unuia dintre creierele lor, al unuia dintre fondatori – Ghenadi Rosovski. Se pare că în Rusia porecla lui era *Volşebnic*, „Vrăjitorul". Ştii ce face asta din dumneata? Rîsul lui Dunne se transformă iarăşi într-o tuse horcăită. Ucenicul vrăjitorului, spuse el.

– Lua-te-ar naiba! explodă Bryson.

– Ştii cum funcționează mintea lui Waller. Ai fost cel mai bun elev al lui. Înțelegi ce-ți cer, nu-i aşa?

– Da, răspunse Bryson sarcastic. Vrei să mă întorc la ei.

Dunne dădu încet din cap.

– Eşti şansa noastră. Aş putea face apel la patriotismul dumitale, la îngerii dumitale păzitori. Dar, al naibii să fiu dacă nu ne eşti dator.

Lui Bryson i se învălmăşeau gîndurile în cap. Nu ştia ce să creadă, ce să-i spună omului de la CIA.

– Să nu te simți ofensat, spuse Dunne, dar, dacă tot încercăm să le dăm de urmă, să trimitem măcar cel mai bun ogar pe care l-am găsit. Cum să te fac să înțelegi? Se jucase cu țigara pînă cînd firele de tutun începuseră să cadă din ea. Eşti singurul care le cunoşte mirosul.

4

Lumina puternică a soarelui amiezii scălda blocurile cvartalului de pe K Street, făcînd să strălucească geamurile de la clădirile cu birouri de închiriat. De vizavi, Nicholas Bryson privea cu atenție blocul de la numărul 1324, o clădire familiară, dar în acelaşi timp teribil de ciudată. Fața îi şiroia de transpirație, umezindu-i cămaşa albă. Stătea

la fereastra unui birou pustiu, uitîndu-se printr-un mic binoclu ascuns în palmă. Fără îndoială că celui care-i dăduse cheile spațiului de închiriat i se păruse neobișnuit faptul că omul de afaceri voia să petreacă singur cîteva minute în locul ce-ar fi putut deveni biroul său, pentru a-l putea *percepe*, a sesiza acel *feng shui* și așa mai departe. Agentul imobiliar își închipuise, cu siguranță, că Bryson era unul din acei oameni de afaceri hipersensibili ai Noii Ere, dar îl lăsase singur.

Inima-i bătea cu putere, tîmplele îi zvîcneau. Nu era nimic liniștitor sau primitor în aspectul clădirii, ce fusese cartierul general al patronului său, principalul lui cămin, un loc de refugiu și de refacere, o insulă de continuitate și de echilibru în lumea lui violentă, în permanentă mișcare. Continuă să privească din biroul întunecat și pustiu preț de un sfert de oră, pînă cînd la ușă se auzi un ciocănit; agentul imobiliar se întorsese, curios să afle verdictul.

Era evident că înfățișarea clădirii de la numărul 1324 se modificase, deși transformările erau greu sesizabile. Plăcile de pe fațada blocului, ce anunțau numele ocupanților, fuseseră schimbate cu altele, dar arătau la fel de banal ca și cele anterioare. Harry Dunne îi spusese că sediul de pe K Street fusese abandonat, însă Bryson refuzase să ia de bună afirmația lui. Directoratul se pricepea de minune să se ascundă în plină lumină. „Goliciunea e cel mai bun camuflaj", obișnuia să spună Ted Waller.

Oare să fi plecat într-adevăr de-acolo? CONSILIUL FABRICANȚILOR AMERICANI DE TEXTILE și CONSILIUL PRODUCĂTORILOR DE GRÎNE DIN STATELE UNITE sunau la fel de plauzibil ca și celelalte organizații imaginare, ale căror plăci fuseseră puse acolo de niște artiști ai camuflajului de la Directorat. Mai erau și alte transformări la numărul 1324. Într-un sfert de oră de supraveghere discretă, Bryson văzuse un număr neobișnuit

de mare de oameni circulînd pe uşile din faţă. Cu siguranţă, mult prea mulţi, ca să fie angajaţii Directoratului sau nişte antreprenori derutaţi. Prin urmare, altceva se petrecea acolo.

Poate că Dunne avusese dreptate pînă la urmă. Sistemul lui de avertizare timpurie fusese însă declanşat. *Nu lua nimic de bun; pune sub semnul întrebării tot ce ţi se spune.* Altă instrucţiune de-a lui Ted Waller. La drept vorbind, era valabilă şi pentru Waller şi pentru Dunne şi pentru toţi cei aflaţi în branşă.

Modalitatea de a intra în clădire fără să-i alerteze pe ocupanţii acesteia îl frămîntase timp de mai multe ceasuri. Abordase chestiunea ca pe orice altă problemă ivită în munca de teren şi care trebuia rezolvată. Îşi imaginase o sumedenie de metode ingenioase de pătrundere, însă toate prezentau riscuri şi nu ofereau şanse corespunzătoare de succes. Apoi îşi aminti de Waller şi de una din axiomele lui: *Cînd stai în cumpănă, du-te la uşa din faţă.* Cea mai bună şi eficientă stratagemă ar fi fost să intre în clădire, cu tupeu.

Îi mulţumi agentului imobiliar, îi spuse că era interesat şi-i ceru să pregătească un contract de închiriere. Îi dădu una dintre falsele lui cărţi de vizită, apoi îi zise omului că se grăbeşte. Se apropie de intrarea din faţă a clădirii, cu simţurile în alertă maximă, atent la orice mişcare neaşteptată, la orice modificare a aspectului sau coloritului mulţimii ce-ar fi putut semnala apariţia vreunei ameninţări.

Deci unde era Ted Waller?

Unde era adevărul? Unde era normalitatea?

Zgomotele trepidante ale traficului se amplificau în jurul lui, transformîndu-se într-un vacarm copleşitor.

– E singura cale de a afla adevărul.

– Adevărul despre ce?

– Mai întîi adevărul despre tine însuţi.

Dar unde era adevărul? Unde erau minciunile?

– Îţi închipui că eşti un erou necunoscut, dat dracului...

Crezi că ai petrecut cincisprezece ani în slujba țării dumitale, lucrînd pentru o agenție ultrasecretă, cunoscută drept Directoratul.

– Încetează! Asta-i o nebunie!

Elena? Și tu? Elena, iubirea vieții mele, plecată din existența mea la fel de brusc precum ai apărut?

Crezi că ai petrecut un deceniu și jumătate în serviciul țării dumitale.

Sîngele pe care l-am vărsat, teama care-mi mistuia nervii, nenumăratele situații în care aproape că mi-am pierdut viața, în care am luat viețile altora?

– Vorbim despre cea mai amplă acțiune de spionaj din secolul XX. Totul a fost un șiretlic minuțios pregătit, înțelegi?

– Vrei să spui că toată viața mea a fost un fel de... imensă minciună!

– Dacă te face să te simți mai bine, îți spun că n-ai fost singurul. Au fost zeci de oameni în aceeași situație...

O nebunie!

– Ești singurul care le cunoaște mirosul.

Cineva se lovi de el și Bryson se întoarse, gata de atac. Nu era decît un funcționar înalt, cu alură atletică, ducînd în mînă o geantă sport și o rachetă de tenis. Omul îl fixă pe Bryson cu o privire plină de teamă. Bryson își ceru scuze. Funcționarul nu-i răspunse și se îndepărtă rapid.

Înfruntă-l, înfruntă trecutul, înfruntă adevărul!

Înfruntă-l pe Ted Waller, care *nu* era Ted Waller! Atîta lucru aflase și Bryson pînă atunci. Mai avea propriile lui surse din vechiul KGB, din vechiul GRU, oameni care trăiau retrași sau făceau pe mercenarii în lumea de după războiul rece. Se făcuseră cercetări, se verificaseră dosare, se confirmaseră date. Fuseseră date telefoane, folosite nume false, utilizate fraze aparent ilogice, dar cu semnificații majore. Fuseseră contactați oameni pe care Bryson îi cunoscuse în trecut. Un negustor de diamante din Anvers; un avocat și om de afaceri din

Copenhaga, un foarte bine plătit „consultant" comercial şi „intermediar" internaţional din Moscova. Cîndva surse-cheie, cu toţii foşti ofiţeri sovietici ai GRU, care emigraseră, renunţaseră la lumea spionajului, aşa cum crezuse şi Bryson că făcuse. Toţi păstrau dosare în seifurile băncilor, benzi magnetice codificate sau pur şi simplu stocau informaţiile în memoriile lor formidabile. Toţi fuseseră surprinşi, unii speriaţi, chiar îngroziţi cînd fuseseră contactaţi de un om care ajunsese o legendă în fosta lor meserie, care le plătise cîndva cu generozitate informaţiile şi ajutorul. Bryson confruntase toate informaţiile primite. Ghenadi Rosovski şi Edmund Waller erau una şi aceeaşi persoană. Nu exista nici o îndoială.

Ted Waller – naşul lui Bryson, şeful, confidentul, patronul lui – era într-adevăr un agent GRU în adormire. Încă o dată, omul de la CIA, Harry Dunne, avusese dreptate. *O nebunie!*

Ajungînd în holul central, observă că panoul cu interfon, la care forma cîndva o serie codificată de cifre ce se schimbau mereu, fusese înlocuit cu o vitrină în spatele căreia se afla un registru cuprinzînd denumirile firmelor de avocatură şi fundaţiilor ce-şi aveau sediile în clădire. Sub numele fiecărei firme era o listă a funcţionarilor superiori şi numerele lor de telefon. Fu surprins constatînd că uşa din faţă nu avea sistem de avertizare, încuietori sau bariere de orice fel. Oricine putea intra şi ieşi.

Dincolo de uşile transparente, acum din sticlă obişnuită, holul i se păru puţin schimbat – un spaţiu tipic de primire, cu un singur gardian/recepţioner aşezat în spatele unui birou în formă de semilună, din marmură. Un tînăr negru, într-un sacou albastru, ridică privirea spre el fără chef.

– Am o întîlnire cu...

Ezită o fracţiune de secundă, ca să-şi amintească un nume citit în registrul aflat în holul central.

– ... John Oakes, de la Consiliul Fabricanţilor Americani de Textile. Sînt Bill Thatcher, de la biroul congresmanului Vaughan.

Bryson simulă un uşor accent nazal din Texas; congresmanul Rudy Vaughan era un influent politician texan, ale cărui opinii, precum şi faptul că era preşedintele mai multor comisii, însemnau cu siguranţă ceva pentru textilişti.

Urmară formalităţile obişnuite. Directorul comisiei de susţinere fu contactat telefonic de către gardian; adjunctul său nu avea programată nici o vizită a juristului-şef al congresmanului Vaughan, dar era mai mult decît bucuros să primească un personaj atît de important. O tînără vioaie, cu părul blond platinat, coborî şi-l conduse pe Bryson la ascensor, scuzîndu-se tot timpul pentru încurcătura creată.

Coborîră la etajul trei şi fură întîmpinaţi chiar la uşa ascensorului de un bărbat blond, îmbrăcat într-un costum elegant. Domnul Oakes se îndreptă în fugă spre Bryson, cu braţele întinse.

– Sîntem recunoscători pentru sprijinul congresmanului Vaughan! exclamă omul, prinzînd mîna lui Bryson cu ambele palme. Apoi adăugă, pe un ton încrezător: Ştiu că domnul Vaughan înţelege importanţa unei Americi puternice, fără importuri ieftine, sub preţul pieţei. Ştiu că domnul congresman înţelege situaţia.

– Congresmanul Vaughan e interesat să afle mai multe despre normele internaţionale de muncă pe care le sprijiniţi, spuse Bryson, privind în jur, în timp ce amîndoi străbăteau holul ce-i fusese cîndva atît de familiar.

Nu era nimeni din vechiul personal, nici Chris Edgecomb, nici vreunul dintre cei pe care Bryson îi cunoştea doar după figură. Nu zări nici staţiile de comunicaţii sau modulele, nici monitoarele pentru sateliţi. Totul se schimbase, chiar şi mobilierul de birou. Vechiul depozit pentru arme uşoare dispăruse, în locul lui fiind acum o sală de conferinţe, cu pereţi din sticlă fumurie.

Prea elegantul funcţionar îl conduse pe Bryson în biroul lui şi-l invită să ia loc.

– Înțelegem că domnul congresman se pregătește să candideze din nou anul viitor, zise omul, iar noi considerăm *vital* să-i sprijinim pe acei membri ai Congresului care înțeleg importanța unei economii americane puternice.

Bryson dădu absent din cap, privind în jur. Biroul acela îi aparținuse cîndva lui Ted. Orice urmă de îndoială dispăru. Nu era o organizație-fantomă, nu lucra sub acoperire.

Directoratul dispăruse. Nu se vedea nici urmă de Ted Waller, singurul om care ar fi putut confirma sau infirma relatarea omului de la CIA, Harry Dunne, despre realitatea din spatele Directoratului.

Cine minte? Cine spune adevărul?

Cum are să ajungă la foștii lui patroni cîtă vreme dispăruseră de pe fața pămîntului ca și cum n-ar fi existat niciodată?

Douăzeci de minute mai tîrziu, Bryson se întoarse în parcarea subterană, la automobilul pe care-l închiriase și-l verifică. Firul subțire pe care-l fixase pe mînerul portierei dinspre șofer era la locul lui, ca și cel de pe mînerul portierei opuse; oricine ar fi încercat să forțeze încuietoarea ar fi deplasat semnele fără să-și dea seama. Îngenunche, aruncă o scurtă privire sub șasiul automobilului și se convinse că nu fusese plasat nici un dispozitiv. Nu remarcase nici o tentativă de urmărire pe K Street sau în parcarea subterană, dar nu se putea mulțumi doar cu această măsură de precauție. Cînd porni motorul, avu vechea senzație de tensiune pe care n-o mai simțise de mulți ani. Momentul adevărului trecu fără probleme; sub capotă nu se afla nici o bombă care să poată fi detonată întorcînd cheia în contact.

Parcurse cu mașina mai multe niveluri pînă la ieșirea din parcare și introduse cartela cu bandă magnetică în aparatul care controla ridicarea barierei. Cartela sări înapoi, respinsă. *La naiba*, mormăi el. Era aproape amuzant – amuzant, dar

nu prea – că, deşi îşi luase toate precauţiile, îl ţinea pe loc o simplă defecţiune mecanică. Introduse din nou cartela, dar bariera nu se ridică. Cu un aer plictisit, administratorul parcării ieşi din cabina lui, veni spre geamul lăsat al maşinii lui Bryson şi zise:

– Lăsaţi-mă să încerc şi eu, domnule.

Omul vîrî cartela în aparat, dar acesta o respinse din nou. Aruncă o privire cartonului albastru, dădu din cap şi se apropie de geamul maşinii.

– Domnule, asta-i cartela pe care aţi primit-o cînd aţi intrat? întrebă administratorul, înapoindu-i-o lui Bryson.

– Asta ce mai vrea să-nsemne? întrebă Bryson iritat.

Voia oare administratorul să afle dacă acela era într-adevăr vehiculul lui Bryson, dacă nu cumva încercase să ia maşina altuia? Se întoarse să-l privească pe individ şi ceva în legătură cu mîinile omului îl deranjă.

– Nu, domnule, m-aţi înţeles greşit, zise administratorul, aplecîndu-se către el.

Bryson simţi brusc oţelul rece al ţevii unei arme apăsîndu-i tîmpla stîngă. Administratorul îl ameninţa pe Bryson cu un pistol de calibru mic, cu ţeavă scurtă. Era *absurd!*

– Spuneam, *domnule*, că vreau să-ţi pui mîinile pe volan. Aş prefera să nu folosesc chestia asta.

Iisuse Hristoase!

Asta era! Mîinile, unghiile îngrijite, mîinile catifelate, bine întreţinute ale unui om care se învîrtea probabil în cercuri exclusiviste, de oameni avuţi şi trebuia să fie asemenea lor. Din păcate, înţelesese asta prea tîrziu! Omul deschise brusc portiera din spate şi sări pe banchetă, cu arma îndreptată spre capul lui Bryson.

– Să *mergem! Mişcă!* strigă falsul administrator, exact cînd bariera se ridică. *Nu* lua mîinile de pe volan. Nu mi-ar plăcea să alunec, să apăs din întîmplare pe trăgaci, mă-nţelegi? Hai să facem o mică plimbare, tu şi cu mine. Să luăm puţin aer.

Bryson, care-şi pusese arma în torpedo, n-avea altă soluţie decît să iasă din parcare şi s-o ia pe K Street, urmînd instrucţiunile individului. În vreme ce maşina se înscria în trafic, Bryson simţi oţelul ţevii strivindu-i pielea şi auzi cuvintele ironice, rostite cu voce joasă, de omul din spatele lui.

– Ştiai că o să vină şi ziua asta, nu-i aşa? Există şanse mari ca treaba asta să ni se întîmple tuturor la un moment dat. Întreci măsura, mergi cam prea departe. Împingi cînd ar trebui să tragi. Îţi vîri nasul în treburi care nu mai sînt ale tale.

– Vrei să-mi spui şi mie unde mergem? Bryson încerca să vorbească pe un ton degajat, dar inima îi bătea cu putere, în timp ce mintea căuta o soluţie. Încercă o diversiune: Te deranjează dacă deschid radioul?

Întinse într-o doară mîna spre butonul aparatului, dar simţi ţeava pistolului izbindu-l în cap, iar ucigaşul plătit răcni:

– *Blestematule*, pune mîna la loc pe *volan!*

– Iisuse! exclamă Bryson. Ai grijă!

Criminalul nu ştia că Bryson avea ascuns pistolul lîngă şira spinării, în tocul din spate al centurii, dar cum să-l scoată?

Ucigaşul plătit – fiindcă *era* un ucigaş plătit, Bryson ştia asta, un profesionist, fie de pe statul de plată a Directoratului, fie angajat cu contract – insista să-şi ţină mîinile la vedere tot timpul. Trebuia să-i urmeze instrucţiunile şi să aştepte un moment de neatenţie din partea lui. Omul avea toate semnele distincte ale unui asasin: planul de acţiune deja stabilit, mişcările rapide, eficiente, pînă şi uşurinţa cu care vorbea.

– Să zicem că mergem undeva dincolo de şoseaua de centură, într-un loc unde doi tipi pot discuta fără reţineri.

Să discute, îşi zise Bryson neliniştit, era ultimul lucru pe care-l dorea ucigaşul plătit.

– Doi tipi din aceeaşi branşă, care se întîmplă să fie la capetele opuse ale unei arme, asta-i tot. Nu e nimic personal, sînt sigur că înţelegi asta. Doar o sarcină. Acum te uiţi prin cătare, în clipa următoare te uiţi la ţeavă. Se întîmplă. Roata

se învîrte mereu. Sînt sigur că ai fost foarte bun la vremea ta, aşa că nu mă îndoiesc că o să te porţi bărbăteşte.

Bryson, cîntărindu-şi şansele, nu răspunse. Fusese în situaţii la fel de dificile de nenumărate ori, dar niciodată, cu excepţia perioadei de început a antrenamentelor, în faţa unui pistol. Ştia cum gîndea acum bărbatul din spatele lui. O mişcare bruscă a lui Bryson, un ordin ignorat, volanul răsucit într-o direcţie greşită ar fi cerut o contramăsură, dar ucigaşul nu risca să apese pe trăgaci în timp ce se aflau în trafic, de teamă că vehiculul ar fi putut scăpa de sub control, punîndu-i în pericol pe amîndoi. Cunoaşterea opţiunilor pe care le avea duşmanul său era unicul avantaj al lui Bryson.

Dar el mai ştia că individul n-ar fi ezitat să-l împuşte chiar dacă ar fi fost nevoit să înhaţe apoi volanul şi să redreseze maşina. Lui Bryson nu-i plăcea să-şi forţeze norocul.

Traversau Key Bridge.

– La *stînga*, răcni bărbatul, indicînd direcţia spre Aeroportul Naţional Reagan.

Bryson se supuse, avînd grijă să pară docil, resemnat – cea mai bună modalitate de a slăbi atenţia adversarului său.

– Acum ia-o pe şoseaua asta, continuă asasinul.

Acea ieşire de pe pod urma să-i ducă spre o zonă de lîngă aeroport, unde îşi aveau birourile numeroase agenţii de închiriat maşini.

– Puteai să termini cu mine în parcare, mormăi Bryson. De fapt, aşa *trebuia* să faci.

Dar ucigaşul plătit era prea versat ca să se lase antrenat într-o discuţie despre tactică. Era limpede că fusese bine informat asupra modului în care gîndea Bryson şi a felului în care ar fi reacţionat într-o asemenea împrejurare.

– A, nici măcar să nu încerci, zise profesionistul, rîzînd pe înfundate. Ai văzut, videocamerele alea sînt martori potenţiali. Ştii bine asta. Nici tu n-ai fi făcut-o acolo, pot să jur, ţinînd cont ce am auzit *eu* despre talentele tale.

Ultimele cuvinte îi scăpaseră. Omul era evident angajat

cu contract, un străin, deci puțin probabil să aibă întăriri. Urma să opereze de unul singur. Un membru al Directoratului ar fi fost protejat de ceilalți. Era o informație valoroasă.

Bryson coti spre o zonă pustie de parcare, la capătul unui fost depozit de mașini uzate. Parcă așa cum i se spuse. Întoarse capul spre dreapta ca să i se adreseze celuilalt, dar simți țeava pistolului înfingîndu-i-se dureros în tîmplă: profesionistul nu-și ascundea dezaprobarea.

– *Nu te mișca*, se auzi vocea înghețată.

Privind drept înainte, Bryson spuse:

– De ce n-o faci mai repede?

– Acum simți și tu ce simțeau alții, zise amuzat profesionistul. Frica, zădărnicia, disperarea, resemnarea.

– Filozofezi, dar pun pariu că nici măcar nu știi cine ți-a semnat cecul.

– Cîtă vreme e valabil, nu mă interesează.

– Nu contează cine l-a semnat și cu ce se ocupă ei, spuse Bryson calm. Nu contează dacă lucrează împotriva Statelor Unite, nu?

– Cum spuneam, ajunge că-i valabil. Eu nu fac politică.

– E un mod de gîndire pe termen scurt.

– Noi lucrăm în afaceri cu termen scurt.

– N-ar trebui să fie așa. Bryson făcu intenționat o pauză. Nu, dacă ajungem la o înțelegere reciproc avantajoasă. Toți avem cîte ceva de pus deoparte; e un lucru știut. Conturi discreționare, cheltuieli rambursate, exagerate, desigur, niște procente din banii de cheltuială adunate, spălate, investite la bursă. Pune-ți banii la treabă. Sînt dispus să adaug o sumă. Chiar acum.

– Ca să-ți răscumperi viața, zise profesionistul solemn. Uiți că nivelul meu de trai e mai presus de o singură tranzacție. Tu poți însemna un cont, dar ei reprezintă toată afurisita de bancă. Și nu pariez împotriva băncii.

– Nu, nu pariezi împotriva băncii, admise Bryson. Raportezi doar că fraierul era chiar mai bun decît ai crezut,

mai priceput. „A reuşit să scape, *Iisuse*, tipul e bun." N-or să-ţi pună vorbele la îndoială; oricum, asta *vor* ei să creadă. O să-ţi păstrezi avansul, depozitul, iar eu o să dublez suma întregului contract. Aşa se fac afacerile, prietene.

– Conturile sînt foarte atent supravegheate în ziua de azi, Bryson. Nu mai e ca atunci cînd lucrai tu în branşă. Banii figurează în computere, iar tranzacţiile computerizate lasă urme. Orice lasă urme în ziua de azi şi tu ştii asta. Eu am o treabă de făcut. În cazul ăsta înseamnă să aranjez o sinucidere. Ai o depresie veche, ştii bine. Nu ai viaţă personală, iar păduricea de la şcoală nu-ţi poate oferi emoţiile activităţii de spion. Depresia ta a fost diagnosticată de un celebru psihiatru şi psihofarmacolog...

– Îmi pare rău, singurii psihiatri pe care i-au văzut vreodată, cu mulţi ani în urmă, lucrau la stat.

– L-ai văzut acum *cîteva zile*, conform dosarului tău de la asigurările de sănătate, răspunse asasinul, cu un rînjet sumbru. Consulţi un psihiatru de mai bine de un an.

– Asta-i o *tîmpenie!*

– Totul e posibil în epoca asta cu baze de date computerizate. Şi fişele de la farmacie pot fi aranjate – antidepresive prescrise pentru tine, cumpărate de tine, împreună cu pilulele împotriva anxietăţii şi a insomniei. Totul o să fie acolo. Cred că şi un bilet de adio va fi găsit în computerul tău de-acasă.

– Biletele de adio sînt aproape întotdeauna scrise de mînă, niciodată bătute la maşină ori lăsate în computer.

– Sigur... sînt convins că amîndoi am pus la cale lovituri care să pară sinucideri. Dar crede-mă, nimeni n-o să sape vreodată atît de adînc. N-o să mai fii pomenit după moarte. Nu ai familie care să ceară autopsie.

Spusele profesionistului, deşi aparţineau cu siguranţă altcuiva, îl dureau, fiindcă erau adevărate: de cînd îl părăsise Elena, nu mai avea familie. „De cînd părinţii mei au fost ucişi de către Directorat", îşi zise el amărît.

– Vreau să-ţi spun că sînt onorat de această însărcinare, continuă ucigaşul plătit. La urma urmei, se spune că erai unul dintre cei mai buni agenţi de teren.

– De ce crezi că ţi s-a dat sarcina asta?

– Nu ştiu şi nu-mi pasă. Treaba-i treabă.

– Crezi că o să supravieţuieşti? Crezi că nu le va fi teamă că ai să trăncăneşti în stînga şi-n dreapta? Cine ştie ce ţi-aş fi putut spune? Crezi că o să supravieţuieşti acestei ultime comenzi?

– Nu dau doi bani pe asta, zise omul pe un ton neconvingător.

– Nu, nu cred că stăpînii tăi s-au gîndit să te lase în viaţă, continuă Bryson. Cine dracu' poate şti *ce* ţi-am dezvăluit eu?

– Ce încerci să insinuezi? întrebă individul vizibil neliniştit.

O clipă ezită; Bryson simţi slăbind apăsarea dureroasă a ţevii pistolului. Era ocazia de care avea nevoie, aceste cîteva momente de nehotărîre din partea viitorului său asasin. Încet, îşi retrase mîna stîngă de pe volan şi-o lăsă să alunece la spate. Avea pistolul în mînă! Cu viteza luminii, îl îndreptă spre spătarul scaunului pe care stătea, trăgînd orbeşte într-o succesiune rapidă. Trei explozii făcură să vibreze interiorul maşinii, iar gloanţele de calibru mare străpunseră tapiţeria spătarului. Oare îl nimerise pe asasin? Avu răspunsul într-o clipă – ţeava pistolului se depărtă de ceafa lui. Se întoarse – omul era mort, cu jumătate din ţeastă zdrobită.

De astă dată se întîlniră la Langley, în biroul lui Dunne de la etajul şapte al noii clădiri a Agenţiei. Procedurile obişnuite de verificare fură evitate; Bryson fu admis în sediul CIA cu formalităţi minime.

– De ce nu mă surprinde faptul că băieţii de la Directorat te-au declarat indezirabil? zise Harry Dunne cu un rîs răguşit, ce se transformă într-o prelungită tuse aspră. Cred că au uitat cu cine au de-a face.

– Asta ce-nseamnă?

– Că eşti mai bun decît oricare tip pe care l-ar trimite ei după dumneata, Bryson. Ce naiba, nesăbuiţii ăia blestemaţi ar fi trebuit să ştie asta pînă acum.

– E cert că nu mă vor în biroul asta, în *clădirea* asta, spunînd tot ce ştiu.

– Mi-aş dori să ai ceva de spus. Din păcate, au ştiut să vă ţină izolaţi, risipiţi care-ncotro. Nu cunoşti nume reale, doar nişte biografii fictive, şi o mulţime de lucruri care ne induc în eroare. Biografiile care există sau au existat în interiorul Directoratului n-au condus la nici un fel de rezultat în urma verificările noastre. Cum ar fi „Prospero" ăsta de care ai pomenit.

– Ţi-am spus, asta-i tot ce ştiu despre el. În plus, au trecut mai bine de cincisprezece ani. Prospero era, parcă, olandez sau cel puţin de origine olandeză. Un agent plin de resurse.

– Cei mai buni desenatori ai Agenţiei au făcut un portret bazat pe descrierea ta, iar noi încercăm să potrivim imaginea cu fotografiile din arhivă, cu schiţele şi descrierile verbale. Dar inteligenţa artificială n-a avansat încă suficient de mult. E o muncă dificilă, făcută la întîmplare. Pînă acum n-avem decît un hit, cum le place DJ-ilor cibernetici să spună. Un tip cu care spuneai că ai lucrat la Shanghai, la un caz foarte delicat de dezertare.

– Sigma.

– Ogilvy. Frank Ogilvy, din Hilton Head, Carolina de Nord. Sau poate că ar trebui să spun că a *fost* în Hilton Head.

– S-a mutat? A fost transferat?

– O plajă aglomerată, o zi caniculară. Cu şapte ani în urmă. Se pare că s-a prăbuşit în urma unui puternic atac de cord. A provocat oarecare agitaţie pe promenadă în acea zi – ne-a spus un martor.

Bryson tăcu o vreme, examinînd pereţii fără ferestre ai biroului lui Dunne. Brusc, zise:

– Dacă eşti în căutare de furnici, găseşte mai întîi o masă de picnic.

– Ce zici? Ca de obicei Dunne freca între degete, o ţigară.

– Era una dintre vorbele lui Waller. *Dacă eşti în căutare de furnici, găseşte mai întîi o masă de picnic*. În loc să-i căutăm unde *erau*, ar trebui să ne gîndim unde *sînt* acum. Să ne întrebăm: de ce au nevoie? La ce fel de acţiuni sînt *dispuşi?*

Dunne puse jos ţigara strivită şi ridică privirea, devenind dintr-o dată atent.

– Armament, ăsta-i cuvîntul. Se pare că încearcă să strîngă un întreg arsenal. Noi credem că vor să provoace nişte tulburări în sudul Balcanilor, deşi ţinta lor finală este alta.

– Armament.

O idee prindea contur în mintea lui Nick.

– Arme şi muniţii. Dar modele sofisticate.

Dunne dădu din umeri.

– Chestii care fac „bum" noaptea. Cînd bombele şi gloanţele încep să zboare, generalii devin întotdeauna mai interesanţi. Orice-ar pune la cale, noi trebuie să-i împiedicăm. Prin orice mijloace.

– „Orice mijloace"?

– Dumneata şi cu mine înţelegem sensul. Un tip direct şi sincer precum Richard Lanchester n-ar putea. O grămadă de bune intenţii, dar unde duce pînă la urmă tot idealismul ăsta? Nu uita că toţi sfinţii sînt morţi.

Venerabilul şi respectatul Richard Lanchester era preşedintele Consiliului Naţional de Securitate de la Casa Albă.

– Dick Lanchester crede în reguli şi regulamente. Dar lumea nu joacă după reguli. Oricum, uneori trebuie să le încalci pentru a le salva.

– Nu poate juca după reguli sportive, despre asta-i vorba? zise Bryson, amintindu-şi vorbele lui Ted Waller.

– Spune-mi cum făceaţi rost de arme. Nu prin ordonanţe de guvern, cu siguranţă. Vă luaţi marfa de pe stradă sau cum?

– De fapt, eram foarte pretențioși în materie de „instrumente", cum le ziceam noi. Și muniție. Ai dreptate – date fiind restricțiile, secretul operațiunilor, trebuia să procurăm singuri marfa. Nu prea puteam merge la un depozit de arme cu un ordin de transfer. Să-ți dau ca exemplu o operațiune tipică cu o masivă tehnică de luptă – cea din Comore, din 1982, cînd a trebuit să oprim o bandă de mercenari cu grade mari să pună stăpînire pe zonă.

– Erau de la CIA, interveni Dunne, aproape plictisit. Și căutau un grup de englezi și americani pe care un colonel scrîntit, pe nume Patrick Denard, îi răpise și-i ținea ostatici pentru a obține o răscumpărare.

Bryson tresări, dar continuă:

– Mai întîi, cîteva sute de pistoale-mitralieră Kalașnikov. Sînt ieftine, trainice, ușoare și fabricate în zece țări, deci greu de depistat. Ai nevoie de puști cu lunetă cu infraroșii – e preferabil ca luneta să fie BENS 9304 sau Jaguar. Lansatoare de rachetă și de grenade, marca CPAD Tech. Rachetele Stinger sînt tocmai bune – grecii fac o mulțime sub licență și sînt ușor de obținut. Gherilele kurde, PKK-ul, strîng bani vînzîndu-le Tigrilor Tamili, LTTE.

– Nu pricep.

Bryson oftă, iritat.

– Acolo unde se face transport ilegal de arme, există întotdeauna cantități mari care se rătăcesc. Nu se știe cum, dispar cîteva din fiecare camion.

– Cad pe la obloane.

– Da, e un fel de-a spune. Pe urmă, bineînțeles, ai nevoie de o anume cantitate de muniție. Aici se păcălesc întotdeauna amatorii – ajung să aibă mai multe arme decît muniție.

Dunne îl privi ciudat.

– Chiar *ai fost bun,* nu-i așa?

Nu era o întrebare și nici un compliment, ci o constatare. Bryson se ridică brusc, făcînd ochii mari.

– Știu unde să-i găsim. Mă rog, de unde să începem.

Chiar în perioada asta a anului – se uită la data afişată pe cadranul ceasului de la mînă – la naiba, peste vreo zece zile, o să fie un tîrg plutitor de arme pe lîngă Costa de Morte – în apele internaţionale ale Spaniei. E ca un fel de instituţie ce funcţionează de douăzeci de ani, un eveniment ce are loc la fel de regulat ca şi parada de Ziua Recunoştinţei de la Macy. Un vas imens, încărcat cu containere pline cu muniţie de calitate şi o mulţime de contrabandişti care le ţin tovărăşie.

Bryson făcu o pauză.

– Vasul e înregistrat sub numele de *Armada Spaniolă.*

– Masa de picnic, spuse Dunne, cu un zîmbet viclean, unde se-adună furnicile. Nu-i o idee rea.

Bryson dădu din cap, dus pe gînduri. Ideea de-a se întoarce la vechea lui activitate – mai ales acum, cînd înţelesese că fusese înşelat – îi repugna. Totuşi, mai era ceva: furia, dorinţa de răzbunare. Şi încă un impuls, unul mai raţional: nevoia de-a *înţelege*, de a-şi cerceta trecutul, de a-şi croi drum printre secrete şi minciuni pînă la ceva care să semene cu adevărul. Un adevăr cu care să poată trăi.

– Aşa e, adăugă Bryson plictisit. Pentru orice grup, fie în afara legii, fie guvernamental, dar sub acoperire, interesat să achiziţioneze arme pe căi ilegale, *Armada Spaniolă* e o masă de picnic.

5

Oceanul Atlantic
Treisprezece mile nautice
la sud-vest de Cabo Finisterre,
Spania

Imensa navă părea că se materializează din ceaţă, conturîndu-se nedesluşit, imensă, cît un cvartal de

blocuri. Avea trei sute de metri lungime, iar carena întunecată era cufundată adînc în apă. Supercargoul era încărcat cu marfă, containere din tablă ondulată, multicolore, stivuite pe trei rînduri înălţime şi opt în lungime – poate zece şiruri de la puntea de comandă pînă la prova. Fiecare container avea şase metri lungime şi doi metri şaptezeci înălţime. În vreme ce elicopterul Bell 407 dădea ocol vasului, rămînînd apoi suspendat deasupra teugii, Bryson făcu un calcul rapid. Două sute patruzeci de cutii uriaşe, şi asta doar pe punte; dedesubt, în cală, vasul putea depozita de trei ori mai multe containere. Era o încărcătură imensă, ameninţătoare din cauza aspectului asemănător al cutiilor metalice, al căror conţinut era un mister.

Farurile elicopterului luminară intens puntea netedă, curată; spre pupă, suprastructura înaltă se ridica deasupra şirurilor de containere, prevăzută cu radar şi antenă pentru satelit, aflate în permanentă mişcare. Întreaga construcţie arăta de parcă ar fi aparţinut unui iaht luxos, nu unui cargobot. Asta pentru că nu era un simplu vas de transport, îşi zise Bryson în timp ce elicopterul ateriza uşor pe uriaşul H din mijlocul unui cerc vopsit pe puntea teugii. El era *Armada Spaniolă*, o legendă în lumea tainică a teroriştilor, agenţilor sub acoperire şi a altor negociatori cu statut ilegal ori semilegal. *Armada Spaniolă* nu era o armada, o flotă, ci doar numele unei nave imense, plină cu armament sofisticat sau obişnuit. Nimeni nu ştia de unde obţinea mărfurile Calacanis, stăpînul misterios al acestui bazar plutitor cu arme, dar se şoptea că multe dintre ele le cumpăra din state precum Bulgaria, Albania şi altele din Europa de Est: din Rusia, Coreea şi China. Clienţii lui Calacanis veneau din toată lumea: din Afghanistan pînă în Congo, unde făceau ravagii zeci de războaie civile, conflagraţii alimentate cu arme cumpărate ilegal de către reprezentanţii unor guverne alese legal, care veneau să-şi prezinte cererile chiar pe acea navă, ancorată la treisprezece mile nautice de coasta Spaniei, deasupra

platformei continentale aflate la mică adîncime, dar şi în afara apelor teritoriale spaniole, spaţiu liber pentru afaceri, nesupus legilor vreunei ţări.

Ceilalţi trei pasageri îşi scoaseră căştile de protecţie; Bryson procedă la fel. Zburase pînă la Madrid, apoi luase o cursă de legătură de la Iberian Airlines pînă în La Coruña, în Galicia. Împreună cu o altă persoană luase elicopterul în La Coruña. Făcuseră o scurtă escală în portul Muros, aflat la şaptezeci şi cinci de kilometri spre sud-vest, iar de-acolo zburaseră treisprezece mile pînă la navă. Schimbaseră puţine cuvinte între ei, cu excepţia unor glume fără importanţă. Fiecare îşi imagina că ceilalţi veniseră să cumpere, să încheie afaceri cu Calacanis; comentariile erau inutile. Unul dintre ei era irlandez, probabil din IRA; altul părea din Orientul Mijlociu; al treilea – est-european. Pilotul era un basc ursuz. Interiorul elicopterului luxos, cu fotolii din piele şi carcasa transparentă demonstra că patronul Calacanis nu se zgîrcea în nici o privinţă.

Bryson purta un costum şic, mult mai elegant decît hainele pe care le îmbrăca de obicei, croit şi cumpărat pentru acea ocazie, pe cheltuiala Agenţiei. Călătorea sub o veche identitate de la Directorat, pe care şi-o crease chiar el, cu mai mulţi ani în urmă.

John T. Coleridge era un dubios om de afaceri canadian, cunoscut ca fiind profund implicat în anumite afaceri necurate, acţionînd ca intermediar pentru mai multe sindicate ale crimei din Asia şi pentru cîteva state din Golful Persic, ocazional mijlocind chiar angajarea unor asasini plătiţi. Deşi Coleridge nu se bucura de încredere, numele său era cunoscut în anumite cercuri, iar asta conta. În realitate, Coleridge nu mai fusese văzut de şapte ani, dar asta nu reprezenta ceva neobişnuit în acea branşă ciudată.

Harry Dunne insistase ca Bryson să folosească o identitate nouă, special creată pentru el de către magicienii

de la divizia servicii tehnice a CIA, secția reproduceri arte grafice – meșteri făurari specializați în ceea ce se numea eufemistic „autentificare și validare", însă Bryson refuzase. Nu voia să riște scurgeri de informații, nici să lase urme în hîrțoagele funcționarilor. Dacă putea avea încredere în Harry Dunne? Asta era o întrebare deschisă. *Știa,* însă, că nu se încredea în organizația lui Dunne. Bryson petrecuse prea mulți ani urmărind și auzind tot soiul de povești despre scurgerile de informații, gafele și indiscrețiile celor de la CIA ca să mai aibă încredere în ei. Nu, mersi, avea să-și creeze singur acoperirea.

Dar Bryson nu-l mai întîlnise pe Calacanis, nu pusese niciodată piciorul pe puntea *Armadei Spaniole,* iar Basil Calacanis era faimos pentru precauția manifestată față de cei pe care era dispus să-i întîlnească. În consecință, Bryson își concepuse cu atenție modalitatea prin care spera să fie acceptat pe vas.

Pusese la cale o afacere cu arme. Banii nu-și schimbaseră stăpînul – nu se ajunsese pînă acolo, afacerea nu fusese încheiată –, dar stabilise legătura cu un negustor german de arme pe care-l întîlnise de cîteva ori. Acesta trăia într-un hotel luxos din Toronto și fusese recent demascat că plătise numeroase șperțuri unor lideri ai Partidului Creștin-Democrat german. Neamțul trăia în Canada, temîndu-se să nu fie extrădat în Germania, unde îl aștepta cu siguranță un proces. Se mai știa despre el că avea o teribilă nevoie de bani. Așa că Bryson nu fusese surprins de faptul că neamțul se arătase extrem de interesat de propunerea lui John Coleridge de a face o mică afacere împreună. Bryson îi făcuse cunoscut că reprezenta un consorțiu de generali din Zimbabwe, Rwanda și Congo care doreau să cumpere armament de mare putere, greu de procurat și foarte scump, ce putea fi furnizat doar de Calacanis. Dar Coleridge era suficient de realist pentru a înțelege că nu putea încheia tîrgul fără să aibă acces la bazarul

de arme al lui Calacanis. Dacă neamţul, care făcuse cîteva afaceri cu Calacanis, i-ar face intrarea, ar putea obţine un mic profit, un procent decent din comision ca să facă puţin mai mult decît să trimită un fax de prezentare la nava lui Calacanis.

Bryson şi ceilalţi pasageri coborîră din elicopter şi fură întîmpinaţi de un tînăr roşcovan cu un început de chelie, bine făcut, care le strînse mîinile şi le zîmbi slugarnic. Nu le rosti numele, dar le spuse că se numea Ian.

– Vă mulţumesc *mult* că aţi venit pe la noi, zise Ian cu un acccent britanic aristocratic, de parcă s-ar fi adresat unor tovarăşi vechi, veniţi să ajute un prieten bolnav. Aţi nimerit o noapte grozavă ca să ne vizitaţi – apă liniştită, lună plină, nu poţi cere mai mult pentru o seară superbă. Şi aţi sosit la timp pentru cină. Vă rog să mă urmaţi.

Le indică un loc chiar lîngă semnul pentru aterizare, unde trei gardieni solizi, cu puşti-mitralieră în braţe, îi aşteptau.

– Îmi pare îngrozitor de rău că trebuie să treceţi prin asta, dar îl cunoaşteţi pe sir Basil. Zîmbi în chip de scuze şi dădu din umeri. Extrem de sever în chestiuni de securitate, ştiţi bine. Sir Basil trebuie să fie foarte atent în ziua de azi.

Cei trei gardieni oacheşi îi percheziţionară cu pricepere pe noii veniţi, privindu-i bănuitor. Irlandezul se simţi ofensat şi se răsti la omul care-l controla, dar nu făcu nici o mişcare să-l oprească. Bryson se aşteptase la acel ritual şi nu-şi luase nici o armă. Gardianul care-l scotocea verifică toate locurile obişnuite şi cîteva mai puţin obişnuite, fără a găsi nimic. Apoi îi ceru lui Bryson să deschidă servieta.

– Hîrtii, spuse gardianul, cu un accent pe care-l identifică drept sicilian.

Bryson privi în jur, observă drapelul panamez de la provă şi văzu etichetele pe care scria *Explozibil,* lipite pe mai multe dintre containere. Anumitor clienţi privilegiaţi li se permitea să inspecteze mărfurile pe care le cumpărau, chiar să se uite

în containere, dar nimic nu se ridica de acolo. *Armada Spaniolă* urmă să ancoreze în nişte porturi sigure, cum ar fi Guayaquil, din Ecuador, presupusul cartier general al lui Calacanis sau Santos, din Brazilia. Ambele porturi erau adevărate vizuini de piraţi. În Mediterana, vasul ancora în portul albanez Vlorë, unul dintre cele mai mari centre de contrabandă din lume. În Africa, erau porturile Lagos, din Nigeria, şi Monrovia, din Liberia.

Bryson trecuse de punctul de control.

– Pe-aici, vă rog, zise Ian, arătînd spre construcţia de pe punte, unde se aflau cu siguranţă cabinele echipajului, puntea de comandă, saloanele şi birourile lui Calacanis.

Cei patru pasageri porniră, urmaţi de gardienii înarmaţi. Elicopterul se ridică şi cînd ajunseră la suprastructură, nu-l mai auziră. Bryson recepţionă sunetele cunoscute ale oceanului – pescăruşii, valurile clipocind şi simţi mirosul sărat al apei, amestecat cu cel puternic, înţepător, al combustibilului navei. Luna strălucea deasupra apelor Atlanticului.

Ian şi cei patru musafiri se înghesuiră în micul ascensor ce-i urcă de la nivelul punţii principale pînă la nivelul şase.

Cînd uşile liftului se deschiseră, Bryson rămase înmărmurit. Nu mai văzuse un asemenea lux nici pe iahturile celor mai extravaganţi miliardari. Dale de marmură, pereţi lambrisaţi cu mahon, piese metalice din alamă lucitoare. Trecu pe rînd printr-un salon pentru recepţii, o sală de cinema, un centru de gimnastică echipat cu cea mai sofisticată aparatură şi cu o saună. În cele din urmă ajunseră într-un salon enorm, de o opulenţă rar întîlnită chiar şi în marile hoteluri.

Patru sau cinci bărbaţi stăteau lîngă un bar, la care servea un barman în ţinută de gală. O stewardesă în uniformă albă, o blondă de o frumuseţe rară, cu ochi verzi, îi oferi o cupă de şampanie şi-i zîmbi timid. Bryson luă paharul, îi mulţumi şi privi în jur, cît mai discret cu putinţă. Pardoseala din marmură

era acoperită aproape complet de covoare orientale; din loc în loc, se aflau canapele tapițate cu pluș; cîțiva pereți erau acoperiți cu rafturi de cărți care, la o examinare atentă, se dovedeau a fi pur decorative. Nişte peşti mari, împăiați și fixați pe pereți, trofee de la concursuri de pescuit, dădeau un aer aparte încăperii.

Uitîndu-se la ceilalți invitați, Bryson constată că-i știa pe cîțiva după figură. Dar cine erau? Capul i se învîrtea; prodigioasa lui memorie era încordată la maximum.

Treptat, anumite dosare se asociară unor chipuri vag cunoscute. Un intermediar pakistanez, un ofițer sus-pus al Armatei Provizorii Irlandeze, un om de afaceri și negustor de arme care făcuse poate mai mult decît oricine pentru a aproviziona războiul dintre Iran și Irak. Erau de față mijlocitori, negustori, veniți acolo să cumpere marfă. Îl trecură fiori, întrebîndu-se dacă vreunul dintre oamenii ăia îl știau din activitatea lui anterioară. Îl cunoștea oare careva, sub unul din numeroasele lui nume? Exista întotdeauna riscul de a fi demascat, de a fi strigat pe un nume după ce el se prezentase cu altul. Făcea parte din riscurile meseriei.

Nimeni nu-i acordă mai mult decît o privire curioasă, de genul celei aruncate de prădătorii care vor să-și cunoască adversarii. Nimeni nu păru să-l recunoască. Încet, simți că începe să se relaxeze.

Auzi pe cineva murmurînd ceva despre un „radar Doppler multifuncțional", pe altul pomenind despre Scorpion și rachete antiaeriene Striela, făcute în Cehia.

Bryson o surprinse pe stewardesa blondă privindu-l pe furiș, și-i zîmbi amabil.

– Unde-i șeful dumitale? o întrebă el.

Fata zîmbi încurcată.

– Domnul Calacanis?

– Cine altul?

– Se va întîlni cu oaspeții la cină, domnule. Pot să vă ofer caviar, domnule Coleridge?

– Nu mi-a plăcut niciodată. Al-Biqa?

– Poftim?

– Accentul dumitale. E un dialect levantin al arabei, din Valea Bekaa, corect?

Chelnerița roși.

– E o glumă drăguță.

– Văd că domnul Calacanis angajează oameni de peste tot. E un fel de patron care oferă șanse egale tuturor.

– Păi, căpitanul e italian, ofițerii sînt croați, iar echipajul e filipinez.

– Parcă am fi la Națiunile Unite.

Ea zîmbi cu timiditate.

– Dar clienții? insistă Bryson. Ei de unde vin?

Surîsul femeii dispăru dintr-o dată, lăsînd locul unei expresii rigide.

– Nu întreb niciodată, domnule. Vă rog să mă scuzați.

Bryson înțelese că mersese prea departe. Personalul lui Calacanis era prietenos, dar, mai presus de orice, discret. Nu se făcea să pună întrebări despre patron. Din scurta expunere a lui Dunne și din informațiile pe care le avea din perioada Directoratului, reușise să întocmească un portret. Vasiliou Calacanis era grec. Născut în Turcia într-o familie bună, fusese trimis la Eton împreună cu fiul uneia dintre cele mai importante familii de fabricanți de arme. Apoi – nimeni nu știe exact cum – încheiase o alianță cu familia colegului de clasă, pe urmă intrase în afaceri vînzînd arme grecilor care se luptau cu ciprioții. Undeva pe această traiectorie, fuseseră mituiți influenți politicieni englezi, se stabiliseră legături puternice, iar Vasiliou deveni Basil, apoi sir Basil. Era membru al celor mai bune cluburi londoneze. Relațiile lui cu francezii erau și mai solide; una dintre reședințele lui era un enorm castel pe Avenue Foch, la Paris, unde oferea regulat recepții puternicilor zilei de la Quai d'Orsay.

După căderea Zidului Berlinului, reuși cîteva tranzacții

importante cu surplusul de armament din țările est-europene, negociind mai ales cu Bulgaria. Obținu profituri imense vînzînd arme ambelor părți implicate în războiul dintre Iran și Irak, trimițînd zeci de elicoptere în zonă. Făcu afaceri serioase cu libienii și cu ugandezii. Din Afghanistan pînă în Congo, cîteva zeci de războaie civile făceau ravagii. Conflagrațiile etnice și naționaliste erau alimentate de Calacanis cu puști de asalt, mortiere, pistoale, mine de teren și rachete. Își mobilase iahtul-cargobot cu prețul vieții miilor de inocenți.

Unul dintre stewarzi începu să vorbească discret cu fiecare dintre invitați.

– Cina e servită, domnule Coleridge, zise el.

Sufrageria era și mai luxoasă, și mai extravagantă decît salonul. Pereții erau acoperiți de picturi murale ce înfățișau marea, lăsînd impresia că invitații cinau în aer liber, pe un ocean calm, într-o după-amiază luminoasă, înconjurați de iole grațioase. Pe masa lungă, se aflau cristaluri și lumînări, sub un candelabru din cristal.

Unul dintre stewarzi îl conduse pe Bryson la un scaun aproape de capul mesei, alături de un bărbat cu pieptul foarte bombat, cu o barbă cenușie tunsă scurt și ten măsliniu. Stewardul își înclină capul spre masivul bărbos, șoptind ceva.

– Domnule Coleridge, spuse Basil Calacanis, cu glasul tunător al unui bas de operă rus, întinzîndu-i mîna. Scuză-mă că nu mă ridic.

Bryson strînse cu putere mîna lui Calacanis și se așeză.

– Nici o problemă. Îmi face plăcere să te cunosc. Am auzit multe despre dumneata.

– Și eu la fel, și eu la fel. Sînt surprins că a durat atît de mult pînă să ne cunoaștem.

– Mie mi-a luat prea mult pînă să renunț la intermediar, zise Bryson. M-am săturat să plătesc comisioane.

Calacanis răspunse cu un rîs bubuitor. Ceilalți musafiri

se așezară în jurul mesei, prefăcîndu-se că n-au auzit schimbul de replici dintre gazdă și preferatul său oaspete misterios. Bryson îl remarcă pe unul dintre invitați, care părea să asculte cu atenție. Nu-l văzuse la bar pe bărbatul elegant, îmbrăcat într-un costum la două rînduri din stofă reiată. Părul bogat, argintiu, îi ajungea pînă la umeri. Bryson se înfioră, cuprins de o neagră presimțire; omul îi era cunoscut. Deși nu se întîlniseră niciodată, îi văzuse chipul pe casete video și în fotografiile din dosare. Era un francez care se învîrtea cu agilitate prin acele cercuri, un renumit om de legătură pentru grupările teroriștilor extremiști. Bryson nu-și amintea numele, dar știa că bărbatul cu păr lung era emisarul unui important negustor francez de arme, de extremă dreapta, pe nume Jacques Arnaud. Oare Arnaud îl aproviziona pe Calacanis sau viceversa?

– De-aș fi știut cît de plăcut e să faci tîrguieli aici, aș fi venit de mult, continuă Bryson. E o navă extraordinară.

– Mă flatezi, spuse negustorul de arme cu răceală. „Extraordinar" nu prea e cuvîntul pe care l-aș folosi pentru epava asta ruginită. De-abia mai plutește. Dar ar fi trebuit s-o vezi cînd am cumpărat-o, acum mai bine de zece ani, de la compania maritimă Maersk. Retrăgeau bătrîna barcă din circulație, iar eu nu sînt omul care să rateze un chilipir. Deși mă tem că Maersk m-a tras în piept. Afurisitul de vas avea o teribilă nevoie de reparații și de vopsea. Și o tonă de rugină care trebuia curățată.

Pocni din degete și frumoasa stewardesă blondă apăru cu o sticlă de Chassagne-Montrachet, umplîndu-i paharul lui Calacanis, apoi lui Bryson. Femeia aproape că-l ignoră pe Bryson. Calacanis ridică paharul în direcția lui Bryson și zise, făcînd cu ochiul:

– Pentru trofeele de război.

Bryson toastă și el.

Calcanis continuă:

– În orice caz, *Armada Spaniolă* merge cu o viteză rezonabilă – douăzeci şi cinci, treizeci de noduri –, dar înghite două sute cincizeci de tone de combustibil pe zi. Asta numiţi voi, americanii, ceva exagerat, nu?

– De fapt, sînt canadian, zise Bryson, devenind brusc atent.

Calacanis nu părea genul de om care să aibă asemenea scăpări. Apoi Bryson adăugă:

– Mă îndoiesc că a fost mobilată ca acum.

– Blestematele de încăperi arătau ca un vechi spital municipal.

Calacanis se uita la invitaţii adunaţi în jurul mesei.

– Nu-ţi oferă niciodată confortul solicitat. Deci, domnule Coleridge, înţeleg că ai nişte clienţi africani, corect?

– Clienţii mei, spuse Bryson cu un surîs politicos, sînt cumpărători puternic motivaţi.

Calacanis făcu iarăşi cu ochiul.

– Africanii au fost întotdeauna unii dintre cei mai buni clienţi ai mei – Congo, Angola, Eritreea. Pe-acolo există mereu cîte o facţiune care se luptă cu alta şi ambele tabere par să fie tot timpul pline de bani. Lasă-mă să ghicesc: îi interesează pistoale-mitralieră AK-47 fără accesorii, lăzi cu muniţie, mine de teren, grenade. Poate şi lansatoare de grenade. Puşti cu lunetă, cu lentile infraroşii. Arme antitanc. Am nimerit-o bine?

Bryson dădu din umeri.

– Kalaşnikovurile sînt ruseşti?

– Lasă-i pe ruşi. Alea-s rahaturi. Am cutii pline cu Kalaşnikovuri bulgăreşti.

– Aha, pentru *dumneata,* tot ce-i mai bun.

Calacanis zîmbi, satisfăcut.

– Cam aşa. Kalaşnikovul făcut de Arsenal, în Bulgaria, rămîne cel mai bun. Însuşi doctorul Kalaşnikov preferă producţia bulgărească. Cum spuneai că l-ai cunoscut pe Hans-Friedrich?

–L-am ajutat să negocieze nişte vînzări importante de tancuri Thyssen A.G. Fuchs în Arabia Saudită. L-am prezentat unor prieteni din Golf care se scaldă în petrol. Oricum, în ce priveşte Kalaşnikovul, o să mă încred în experienţa dumitale, zise Bryson amabil. Iar puştile de asalt...

– Nu găseşti nimic mai bun decît Vektor 5,56 mm CR21, sud-africane. Merg ca unse. După ce-or să le încerce, clienţii dumitale n-or să mai folosească altceva. Vizorul cu reflexie optică Vektor îmbunătăţeşte precizia armei cu şaizeci de procente. Chiar dacă nu te pricepi.

– Obuze cu deşeuri de uraniu?

Calacanis înălţă o sprînceană.

– S-ar putea să găsesc cîteva pentru dumneata. Interesantă alegere. Deşi de două ori mai greu decît plumbul, e cea mai bună armă antitanc. Intră în tancuri precum un cuţit fierbinte în unt. Şi mai e şi radioactivă. Spui că ai clienţi din Rwanda şi Congo?

– Nu cred că am spus asta.

Acest schimb de replici solicită la maximum nervii lui Bryson. Nu era o negociere, ci o gavotă, un dans perfect regizat, fiecare partener urmărindu-l cu atenţie pe celălalt, în aşteptarea unui pas greşit. Era ceva în stilul lui Calacanis, ce părea să indice faptul că ştia mai multe decît lăsa să se înţeleagă. Vicleanul negustor de arme luase de bună identitatea lui John T. Coleridge? Nu cumva reţeaua lui de legături se ramifica adînc, *prea* adînc în lumea serviciilor de informaţii? Dacă, în vreun fel anume, în anii de cînd Bryson părăsise Directoratul, biografia lui Coleridge fusese dată peste cap, demascată ca fiind o ficţiune, poate chiar de Ted Waller?

Un mic telefon mobil de lîngă farfuria lui Calacanis sună brusc. Grecul îl luă şi zise cu asprime:

– Ce este?... Da, Chicky, dar mă tem că n-are linie de credit cu noi.

Închise aparatul şi-l puse pe masă.

– Clienții mei sînt interesați și de rachete Stinger.

– A, da, astea sînt foarte solicitate. Toate grupările teroriste și de gherilă par să-și dorească cîte o ladă în ziua de azi. Mulțumită guvernului american, există o cantitate suficientă în circulație. Americanii le trimiteau prietenilor ca pe acadele. Pe urmă, la sfîrșitul anilor optzeci, cîteva dintre ele au ajuns pe canonierele iraniene și-au doborît elicopterele marinei americane în Golf. Ca urmare, americanii s-au văzut puși în situația jenantă de a trebui să le răscumpere. Washingtonul oferă o sută de mii de dolari pentru returnarea fiecărei rachete Stinger, ceea ce înseamnă de *patru ori* prețul inițial. Sigur, eu plătesc mai bine.

Calacanis tăcu.

– Înțeleg că și Washingtonul e unul din clienții dumitale, rosti Bryson calm.

– Au – cum spuneți voi – buzunare adînci, răspunse evaziz Calacanis.

– În anumite cercuri se aude că *tipul* ăsta de achiziții a sporit în ultima vreme, continuă Bryson cu voce joasă. Că anumite organizații din Washington, anumite agenții secrete care au posibilitatea să acționeze nesupravegheate au cumpărat... *masiv* de la dumneata.

Bryson se străduise să abordeze problema pe un ton indiferent, însă Calacanis înțelese exact unde bătea și-i aruncă o privire piezișă.

– Te interesează marfa mea sau clienții mei? întrebă cu răceală negustorul de arme.

Bryson înțepeni, înțelegînd cît de mult greșise. Calacanis dădu să se ridice.

– Te rog să mă scuzi. Am impresia că-i neglijez pe ceilalți... oaspeți.

Grăbit, cu voce joasă, convingătoare, Bryson spuse:

– Întreb dintr-un interes anume. Un interes de *afaceri*.

Calacanis se întoarse către el cu prudență.

– Ce fel de afaceri poți avea dumneata cu agențiile guvernamentale?

– Am ceva de oferit, zise Bryson. Ceva ce-ar putea interesa un comerciant important, fără legătură oficială cu vreun guvern, dar care are, cum spuneai dumneata, buzunare adînci.

– *Dumneata* ai să-mi oferi *mie* ceva? Mă tem că nu înțeleg. Dacă vrei să-ți negociezi propria afacere, n-ai nevoie de mine.

– În cazul ăsta, spuse Bryson, coborînd vocea și mai mult, nu există altă cale acceptabilă.

– *Cale?* rosti Calacanis iritat. Despre ce *naiba vorbești?*

Bryson vorbea acum aproape în șoaptă. Calacanis își înclină capul ca să-l poată auzi.

– Planuri, murmură Bryson. Proiecte care ar putea valora o grămadă de bani pentru cineva care are, să zicem, fonduri nelimitate. Eu nu mă pot implica direct. Nu pot stabili nici o legătură. Serviciile dumitale ca om de contact, ca mijlocitor, – nu găsesc un cuvînt mai potrivit – vor fi răsplătite cu generozitate.

– Mă intrigi, spuse Calacanis. Cred că ar trebui să continuăm discuția asta între patru ochi.

În biblioteca lui Calacanis se aflau delicate piese de mobilier în stil franțuzesc. Storuri și draperii romane acopereau doi pereți de sticlă, ceilalți fiind decorați cu vechi hărți maritime înrămate. În centrul unuia dintre pereți se vedea o ușă. Bryson se întrebă unde ducea.

Faptul că grecul își părăsise atît de repede comesenii era dovada atracției exercitate de hîrtiile pe care le ținea Calacanis în mînă. Planurile fuseseră pregătite de graficienii departamentului de servicii tehnice al CIA, astfel încît să facă față studierii lor de către un negustor de arme cu experiență în citirea unor asemenea documente.

Calacanis nu încercă să-şi ascundă entuziasmul. Ridică privirea de pe planuri; ochii lui exprimau lăcomie.

– Asta-i o nouă generație a sistemului de arme antitanc JAVELIN, şopti el copleşit. De unde *dracu'* le-ai obținut?

Bryson zîmbi cu modestie.

– Dumneata nu-ți divulgi secretele comerciale, deci n-am s-o fac nici eu.

– Arme uşoare, portabile, punct ochit – punct lovit. Muniția e aceeaşi – proiectilul de 127 milimetri –, dar mecanismul de comandă a lansării pare să fi devenit mult mai sofisticat, deosebit de rezistent la contramăsuri. Dacă înțeleg cu bine, procentajul de lovire a țintei e acum de aproape sută la sută!

Bryson încuviință.

– Aşa mi s-a dat de înțeles.

– Ai şi codurile de inițiere?

Bryson înțelese că omul se referea la programul care permitea reproiectarea armei.

– Sigur.

– Nu duc lipsă de persoane interesate, dar mai întreb cine dispune de atîția bani.

– Te gîndeşti la vreun client.

– Se află la bordul navei.

– La cină?

– A refuzat politicos invitația mea. Preferă să nu se amestece cu ceilalți. În clipa asta inspectează marfa.

Calacanis luă telefonul mobil şi formă un număr. Aşteptînd legătura, remarcă:

– Organizația acestui domn şi-a făcut de cap în ultima vreme cu achizițiile. Cantități masive de armament mobil. O armă ca asta o să-l intereseze, fără îndoială, iar banii par să nu fie o problemă pentru patronii lui.

Se întrerupse şi vorbi în receptor:

– Poți să-i spui domnului Jenrette să treacă pe la bibliotecă, te rog?

*

Partea interesată, aşa cum îl numise Calacanis pe posibilul client, apăru la uşa bibliotecii după numai cinci minute, escortat de roşcovanul pleşuv pe nume Ian, care-l întîmpinase pe Bryson la elicopter.

Numele lui era Jenrette, însă Bryson înțelese imediat că „Jenrette" era doar cea mai recentă dintr-o serie de identități false. Bărbatul de vîrstă mijlocie, cu părul cărunt şi neîngrijit traversînd încăperea spre biroul lui Calacanis, dădu cu ochii de Bryson.

La Kowloon.

În barul de pe acoperişul hotelului Miramar.

Jenrette era un agent de teren al Directoratului, pe care el îl cunoştea sub numele de Vance Gifford.

„Organizația acestui domn şi-a făcut de cap în ultima vreme cu achizițiile. Cantități masive de armament mobil. O armă ca asta o să-l intereseze, fără îndoială, iar banii par să nu fie o problemă pentru patronii lui."

Banii nu-s o problemă... organizația acestui domn... şi-a făcut de cap cu achizițiile.

Vance Gifford lucra tot la Directorat, ceea ce însemna că Harry Dunne avusese dreptate: Directoratul continua să existe.

– Domnule Jenrette, zise Calacanis, aş vrea să-ți prezint pe cineva care are o nouă jucărie interesantă; cred că dumitale şi prietenilor dumitale v-ar plăcea s-o cumpărați.

Ian, bodygardul şi aghiotantul, stătea lîngă tocul uşii, urmărind scena în tăcere. Vance Gifford păru şocat o fracțiune de secundă, apoi expresia i se îmblînzi şi schiță un zîmbet pe care Bryson îl etichetă imediat drept fals.

– Domnul... domnul Coleridge, da?

– Te rog să-mi spui John, zise Bryson cu un aer degajat.

Se simțea paralizat, dar mintea îi funcționa cu rapiditate.

– De ce am oare senzația că ne-am mai întîlnit undeva? zise omul Directoratului, simulînd jovialitatea.

Bryson chicoti, relaxîndu-se, dar continuînd să studieze ochii omului, modificările imperceptibile ale expresiei faciale, care-i dezvăluiau adevărul din spatele minciunii. Vance Gifford era un agent activ al Directoratului. Bryson n-avea nici o îndoială.

Era activ şi cînd se întîlniseră, cu opt sau nouă ani în urmă, în Sectorul de Est, la barul Marimar din Kowloon. *De-abia dacă ne-am cunoscut, am petrecut cam o oră vorbind despre afaceri, fonduri secrete, locuri pentru mesaje şi altele asemenea. Dată fiind fragmentarea activităţii, nici unul dintre noi n-avea idee ce făcea cu adevărat celălalt în organizaţie.*

Fără îndoială că Gifford rămăsese activ, altfel nu l-ar fi chemat acolo Calacanis ca să examineze prototipul – momeala.

– Să fi fost la Hong Kong? întrebă Bryson. La Taipei? Şi dumneata îmi pari cunoscut.

Bryson adoptase un aer blazat, chiar uşor amuzat de confuzia de identităţi, însă inima îi bătea cu putere. Simţea transpiraţia curgîndu-i pe frunte. Instinctele de agent îi rămăseseră la fel de puternice, dar psihicul lui, emoţiile nu şi le mai domina la fel de bine. *Gifford joacă pe faţă,* înţelese Bryson. *Ştie cine sînt, dar nu-şi dă seama de ce mă aflu aici. Fiind un agent experimentat, deocamdată examinează situaţia. Slavă Domnului.*

– În orice caz, oriunde şi oricînd ne-am fi întîlnit, mă bucur să te revăd.

– Sînt mereu dornic să cumpăr o nouă jucărie, zise omul Directoratului cu nonşalanţă.

Ochii pătrunzători ai lui Gifford/Jenrette se îndreptară pe furiş către Bryson.

Ştie că nu mai lucrez cu ei, îşi zise aceasta. Cînd un agent al Directoratului era concediat, vestea circula cu viteza luminii, pentru a preveni încercările de infiltrare ale celui

exclus. *Dar cît de mult știe el despre împrejurările înlăturării mele? Mă privește ca pe un dușman? Sau ca pe o persoană neutră? Va presupune oare că am afacerea mea, ca atîția agenți secreți care, după încheierea războiului rece, s-au apucat de procurarea echipamentelor militare? Totuși, Gifford e isteț: știe că i se oferă o tehnologie ultrasecretă furată și că asta nu prea e o afacere obișnuită, nici măcar pentru strania lume interlopă a negustorilor de arme.*

Există mai multe posibilități. Poate presupune că e păcălit, că i s-a oferit o momeală care ascunde un cîrlig. În acest caz, o să tragă concluzia că m-am dus în altă parte – la o altă agenție guvernamentală, poate chiar în tabăra adversă! Cîrligele cu momeală sînt o tehnică de recrutare clasică, folosită de principalele servicii străine de informații.

Mintea lui Bryson lucra rapid.

Poate crede că particip la vreo bătălie birocratică nimicitoare între agenții, că sînt cine știe ce escroc, sau, mai rău – mă suspectează că sînt un impostor, care conduce o operațiune împotriva lui Calacanis, poate chiar împotriva clienților lui Calacanis.

N-avea cum să anticipeze reacția lui Gifford. Singurul lucru pe care-l putea face era să se pregătească pentru oricare reacție posibilă.

Pe chipul lui Calacanis nu se citea nimic. Grecul îi făcu semn omului Directoratului să vină în biroul lui, pe care etalase planurile, specificațiile și codurile de inițiere ale sofisticatei arme. Gifford se apropie de birou, se aplecă și începu să studieze planurile cu mare atenție.

Buzele lui Gifford se mișcară imperceptibil în vreme ce-i șoptea ceva negustorului de arme, fără să-l privească.

– Te rog să ne scuzi, domnule Coleridge. Domnul Jenrette și cu mine am vrea să discutăm între patru ochi.

Calacanis se ridică și deschise ușa din peretele bibliotecii și Brayson văzu că dădea într-un birou. Jenrette îl urmă și

ușa se închise în spatele lor. Bryson ședea într-unul dintre vechile fotolii franțuzești, nemișcat precum o insectă prinsă în chihlimbar. Pe dinafară părea un om care aștepta liniștit, gîndindu-se la banii pe care îi va cîștiga după afacerea pe cale de-a fi încheiată. În realitate, mintea lui lucra cu febrilitate, încercînd cu disperare să anticipeze următoarea mișcare. Totul depindea de modul în care Jenrette hotăra să acționeze. Oare ce-i șoptise grecului? Putea Jenrette să-i dezvăluie cum îl cunoscuse pe Bryson fără să-i spună despre munca lui la Directorat? Era pregătit Jenrette să facă asta? Cît de multe secrete puteau fi divulgate? Cît de solidă era acoperirea lui Jenrette? Toate astea reprezentau niște necunoscute. Pe deasupra, omul care-și spunea Jenrette n-avea idee ce căuta Bryson acolo. Probabil credea că Bryson avea propria afacere și vindea proiecte pentru arme.

Ușa biroului se deschise. Bryson ridică privirea și o văzu pe stewardesa blondă cu o tavă cu pahare goale și o sticlă de ceva ce părea a fi porto. Era limpede că fusese chemată de grec și intrase în biroul acestuia pe altă ușă. Păru că nu-l observă pe Bryson în vreme ce strîngea cupele de șampanie și paharele de vin pe care le folosise Calacanis. Oprindu-se în trecere ca să ia o scrumieră mare de sticlă, plină cu resturi de trabucuri cubaneze, de pe măsuța de lîngă Bryson, femeia i se adresă în șoaptă:

– Sînteți un om cunoscut, domnule Coleridge, murmură ea fără să-l privească: patru prieteni de-ai dumneavoastră vă așteaptă în camera alăturată.

Bryson ridică ochii spre ea și-i văzu privirea îndreptată spre ușa care da în birou.

– Încercați să nu vă lăsați jecmănit de traficantul Heriz. E un tip teribil și unul dintre preferații domnului Calacanis.

Bryson se încordă, cu trupul străbătut de fiori. Totuși, se stăpîni și rămase nemișcat, fără să-și trădeze emoția.

Ce înseamnă asta?

Se punea la cale vreo ambuscadă în biroul alăturat? Femeia făcea parte din scenariu? Dacă nu – de ce îl avertizase?

Uşa de la biroul lui Calacanis se deschise brusc. Grecul şi Ian, bodygardul lui, apărură ameninţător în prag. Gifford/Jenrette stătea mai departe, în spatele lor.

– Domnule Coleridge, zise Calacanis cu voce tare, eşti amabil să ni te alături?

Preţ de o fracţiune de secundă, Bryson îl privi atent, încercînd să ghicească intenţiile grecului.

– Sigur, răspunse el, imediat. Cred că am lăsat ceva important la bar.

– Domnule Coleridge, mă tem că n-avem timp de pierdut, zise Calacanis cu glas puternic, aspru.

– Nu durează decît un minut, spuse Bryson întorcîndu-se către uşa care ducea în sufragerie.

Uşa era păzită acum de alt gardian. Cu toate acestea, Bryson îşi continuă drumul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Ajunsese la cîţiva paşi de bodygardul solid care păzea uşa.

– Îmi pare rău, domnule Coleridge, chiar trebuie să stăm de vorbă, dumneata şi cu mine, zise Calacanis dînd uşor din cap – un semnal clar pentru gardianul de la uşă.

Trupul lui Bryson se încordă cînd bodyguardul masiv se întoarse să încuie uşa.

Acum!

Se năpusti înainte, izbindu-l pe bodyguard de tocul din lemn al uşii deschise. Mişcarea bruscă îl surprinse pe gardian. Omul se zbătu, ducînd mîna la armă, dar Bryson îl lovi cu piciorul în abdomen.

Brusc începu să sune o alarmă, declanşată, evident, de Calacanis, care striga. Cînd bodyguardul îşi pierdu echilibrul, Bryson profită şi îşi înfipse genunchiul drept în şalele omului şi îl trînti la podea.

– Stai pe loc! tună Calacanis.

Bryson se întoarse rapid şi văzu că Ian, celălalt bodyguard, luase poziţie de tragere, ridicînd cu amîndouă mîinile un pistol de calibrul 38.

În acel moment, gardianul de sub el reuşi să se ridice, încordîndu-se din răsputeri, însă Bryson folosi acea mişcare împotriva adversarului său, ridicîndu-l în sus şi înfigîndu-şi degetele în ochii lui, astfel că ţeasta omului deveni un soi de pavăză pentru el. Ian nu va trage pentru a nu-l nimeri pe colegul lui.

Calculase greşit. Auzi o explozie, simţi stropii de sînge şi omul se prăbuşi mort. Ian îşi ucisese colegul, încercînd să-l împuşte pe el.

Bryson se răsuci şi se aruncă brusc într-o parte, evitînd alt glonţ, apoi fugi prin uşa deschisă. Cartuşele explodau în urma lui, făcînd să sară aşchii de lemn şi găurind pereţii metalici. În sunetul asurzitor al alarmei, o luă la goană pe coridor.

Washington, D.C.

– Hai să spunem lucrurilor pe nume. N-o să te opreşti, orice-aş zice eu, nu-i aşa?

Roger Fry îl privi pe senatorul James Cassidy. Timp de patru ani, de cînd Fry era şeful lui de personal, contribuise la întocmirea declaraţiilor politice pentru Congres şi a discursurilor din campania electorală. Senatorul venea la el ori de cîte ori apărea vreo chestiune dificilă. Fry, un bărbat roşcat, suplu, de vreo patruzeci de ani, era o persoană pe care putea conta întotdeauna pentru alcătuirea unui discurs electoral urgent. Se punea problema sprijinirii financiare a fermelor care produceau lapte? Dacă adoptai o anume poziţie, avocaţii de la oraş puteau striga că e un dezastru, în vreme ce susţinătorii agriculturii se luau de tine că nu le susţii părerea. Deseori, Fry îi spunea: „Jim, e o situaţie discutabilă – votează

cum îți dictează conștiința", știind că senatorul își făcuse cariera acționînd după cum îl tăia capul.

Soarele după-amiezei tîrzii se strecura printre jaluzelele venețiene, aruncînd umbre prelungi pe podeaua încăperii de la Senat și reflectîndu-se în luciul biroului lustruit din mahon al lui Cassidy. Senatorul de Massachusetts ridică ochii de pe documentele pe care le avea în față și întîlni privirea lui Fry.

– Sper că înțelegi cît de prețios ești pentru mine, Rog, zise el, zîmbind. Și asta pentru că te pricepi atît de bine să te ocupi de aspectul pragmatic, de temporizare și de apriga tîrguială a acestei afaceri, permițîndu-mi, din cînd în cînd, să mă ridic și să spun ce cred.

Fry fusese dintotdeauna impresionat de înfățișarea distinsă, a naibii de *senatorială* a lui Cassidy: coama îngrijită de păr argintiu și ondulat, trăsăturile fin cizelate. Fața proaspătă a senatorului, cu pomeții ridicați, atît de fotogenică; dar, mai presus de toate astea, ochii erau cei care-i confereau expresivitate. Privirea caldă, intimă, îi făcea pe alegători să-l simtă apropiat. Dar aceeași ochi puteau deveni necruțători cînd audia un martor aflat în fața comisiei sale.

– Din cînd în cînd?

Fry dădu din cap.

– Al naibii de des, dacă mă întrebi pe mine. Prea des pentru binele tău politic. Și cît de curînd, treaba asta o să te pună la pămînt. Ultimele alegeri n-au fost chiar o plimbare prin parc, dacă-mi dai voie să-ți amintesc.

– Îți faci prea multe griji, Rog.

– Cineva trebuie s-o facă.

– Ascultă-mă, pe alegători îi interesează alte lucruri. Ți-am arătat scrisoarea asta?

O primise de la o femeie care locuia în Massachusetts și care dăduse în judecată o companie de marketing după ce descoperise că aceasta avea treizeci de pagini imprimate la un rînd cu informații despre ea, datînd din urmă cu

cincisprezece ani. Compania cunoştea, şi era în măsură să vîndă, mai mult de nouă sute de elemente informative care o priveau – inclusiv denumirile de somnifere, antiacizi şi alifii pentru hemoroizi, pe care le folosea. Aveau date privind divorţul ei, tratamentele medicale, evaluările creditului şi amenzile de circulaţie primite. Dar asta nu era ceva neobişnuit; compania deţinea dosare similare despre milioane de americani. Singurul lucru ciudat era faptul că ea aflase şi nu era singura. Scrisoarea ei fusese prima şi-l îngrijorase pe Cassidy.

– Ai uitat, Jim, că am răspuns personal la scrisoarea asta, zise Fry. Eu spun doar că nu ştii ce agitaţie stîrneşti de data asta. Asta-i esenţa modului în care se fac afaceri în ziua de azi.

– De aceea merită să vorbim despre ea, zise calm senatorul.

– Uneori e mai important să trăieşti şi să înfrunţi o nouă zi.

Dar Fry ştia cum reacţionează Cassidy cînd îi cîntă sticleţii în cap: indignarea morală lua locul calculului rece al interesului politic. Senatorul nu era un sfînt: uneori bea prea mult şi, mai ales în tinereţe, umblase cu prea multe femei. În acelaşi timp, Cassidy păstrase un fond de integritate politică: încerca să facă tot ce era corect, cel puţin în cazurile în care corectitudinea unei acţiuni se dovedea a fi la fel de limpede ca şi costul ei politic. Era o înclinaţie spre idealism pe care Fry o critica şi, aproape împotriva propriei voinţe, o respecta.

– Îţi aminteşti cum a definit Ambrose Bierce un om de stat?

Senatorul îi făcu cu ochiul.

– Un politician care, în urma presiunilor exercitate asupra lui din toate părţile, rămîne în picioare.

– Am fost ieri la garderobă şi-am aflat că ai primit o nouă poreclă, zise Fry, schiţînd un zîmbet. Asta o să-ţi placă, Jim: „senatorul Cassandra".

Cassidy se încruntă.

– Nimeni n-a ascultat-o pe Cassandra, deşi ar fi trebuit s-o facă, mormăi el. Cel puţin ea putea spune că i-a prevenit...

Se opri. Terminaseră şi subiectul ăsta; conversaţia se încheiase. Fry îl proteja, aşa încît Cassidy îl ascultă pînă la capăt.

Senatorul Cassidy va face tot cum va vrea şi nimic nu-l putea opri.

Indiferent de riscuri.

6

Paşi grăbiţi bubuiau în spatele lui pe puntea de oţel, în vreme ce alerga spre centrul casei scării. Pîndind liftul, Bryson se opri o fracţiune de secundă, apoi se răzgîndi; ascensorul se mişca încet şi, o dată aflat înăuntru, ar fi fost într-un sicriu vertical, pradă uşoară pentru oricine ar fi putut opri mecanismul liftului. Nu, avea s-o ia pe scări, chiar dacă va face zgomot. Nu exista altă cale de ieşire din acel loc. N-avea de ales. *În sus ori în jos?* În sus, spre timonă şi puntea de comandă, ar fi fost o mişcare neaşteptată, dar risca să fie prins pe o punte superioară cu puţine ieşiri. Nu, nu era o idee bună. În jos, spre puntea principală, singura cale de scăpare.

Scăpare? Însă cum? Exista o singură cale de a părăsi nava – de pe puntea principală în apă –, fie sărind, ceea ce ar fi fost sinucidere curată în valurile reci ale Atlanticului, fie coborînd pe pasarelă, dar coborîrea ar fi fost prea lentă şi expusă primejdiilor.

Iisuse! N-avea nici o cale de scăpare!

Nu, nu trebuia să gîndească aşa; exista o soluţie, iar el avea s-o găsească.

Era ca un şoarece într-un labirint; faptul că nu cunoştea planul general al imensei nave îl dezavantaja net faţă de

urmăritorii lui. Cu toate astea, date fiind dimensiunile vasului trebuia să existe nenumărate pasaje în care putea să scape de urmăritori și să se ascundă la nevoie.

Se avîntă spre scări și începu să le coboare cîte două deodată, în timp ce deasupra lui se auzeau strigăte. Unul dintre bodyguarzi era mort, dar existau fără îndoială și alții, alertați și chemați de numeroasele alarme și de stațiile de radio cu două canale. Pașii și strigătele se auzeau tot mai amenințător, dinspre casa scării. Urmăritorii deveneau mai numeroși și se părea că în cîteva secunde aveau să apară alții, din alte părți ale navei.

Sirenele și alarmele vasului răsunau într-un vacarm de zgomote aspre, metalice. Un palier dădea spre un pasaj scurt ce părea să conducă spre partea exterioară a unei punți. Deschise încet ușa, o închise fără zgomot în urma lui, alergă înainte și se trezi pe puntea de la pupa. Cerul era negru, valurile se loveau ușor de coca vasului. Fugi spre balustradă, căutînd mînerele și treptele din oțel, aflate de obicei pe pereții vaselor, folosite drept cale de salvare în situații critice. Putea coborî pînă la alt nivel al navei, încercînd să scape de urmăritori. Dar nu existau mînere de oțel pe carcasă. Singura cale de ieșire era jos.

Se auzi o împușcătură. Glonțul ricoșă dintr-un cabestan metalic, cu un șuierat ascuțit. Părăsi balustrada și se retrase în umbră, în spatele unui troliu de acostare pe care era înfășurat cablul din oțel al navei în jurul cabestanului, ca un gigantic mosor de ață, încercînd să se ascundă. Altă serie de gloanțe zgîriară metalul, la cîțiva centimetri de capul său.

Trăgeau fără reținere, iar el înțelese că, avînd oceanul în spatele lui, urmăritorii puteau deschide focul fără teama de a deteriora vreunul dintre sensibilele echipamente de navigație ale vasului. Înăuntru, ar fi trebuit să fie mai atenți. Asta îl proteja! Indivizii n-ar fi ezitat să-l ucidă, însă nu voiau să-și deterioreze nava sau prețioasa ei încărcătură.

Trebuia să părăsească zona deschisă și să se întoarcă în

pîntecele vasului. Ascunzişurile erau mai numeroase acolo şi, în plus, ar fi putut profita de ezitarea lor de a trage în voie.

Dar acum ce putea face? Se afla acolo, înconjurat, avînd drept protecţie doar un cabestan uriaş din oţel. Pentru el, era cel mai riscant loc de pe navă.

Doi sau trei trăgători păreau să se fi apropiat periculos de mult. Era depăşit numeric. Trebuia să le distragă atenţia, să-i păcălească, dar cum? Uitîndu-se înnebunit în jur, observă în spatele unei bîrne din fier, un cilindru ce se ridica la aproape un metru deasupra punţii; lîngă el zări o cutie de vopsea uitată acolo de vreun marinar. Se tîrî pe punte şi o luă. Era aproape goală.

Fu zărit şi se auzi o rafală de armă automată. Se retrase în grabă, înhăţînd mînerul cutiei pe care o aruncă în faţă, spre balustradă. Privi de după baricada lui şi-i văzu pe cei doi bărbaţi întorcîndu-se către sursa zgomotului. Unul dintre ei alergă într-acolo, depărtîndu-se de locul unde se ascunsese Bryson. Celălalt se răsuci în poziţia clasică a trăgătorului, măturînd locul cu privirea. În timp ce primul alerga spre tribord, al doilea făcu un ocol spre babord, ţinînd tot timpul arma îndreptată către troliul de acostare. Acesta din urmă ghicise manevra, bănuia că Bryson provocase diversiunea şi credea că urmăritul se afla încă ghemuit în spatele vinciului. Nu se aştepta ca Bryson să iasă de după vinci şi să vină spre el. Bryson era doar la cîţiva paşi de al doilea gardian. Se auzi o împuşcătură din direcţia primului om, un anunţ că Bryson nu era acolo – o mişcare de amator. Al doilea bărbat, aflat la cîţiva centimetri de Bryson, se întoarse, cu atenţia deturnată.

Mişcă! Acum!

Bryson sări şi îşi lovi adversarul cu genunchiul în stomac. Omul căscă gura, rămase fără aer, şi, în timp ce se ridica în picioare, Bryson îl lovi cu cotul în beregată. Auzi cartilajele trosnind în timp ce îi răsucea gîtul. Bărbatul răcni de durere şi Bryson reuşi să-i înhaţe arma. Încercă să i-o smulgă din

mînă, dar adversarul nu cedă; în ciuda durerii pe care i-o provocase Bryson, soldatul lui Calacanis se lupta, refuzînd să cedeze pistolul. Din cealaltă parte a punții, celălalt pistolar alerga trăgînd spre colegul lui, care-i masca ținta. Bryson răsuci arma pînă cînd încheietura omului trosni, iar țeava armei era acum îndreptată spre pieptul gardianului. Arătătorul lui Bryson căuta trăgaciul; îl găsi și trase.

Soldatul se arcui pe spate, cu pieptul străpuns. Bryson nu greși ținta; îl împușcă pe individ în inimă.

Înșfăcînd arma, sări în picioare și începu să tragă nebunește în direcția bărbatului ce fugea; acesta nu ripostă, știind că împușcăturile din alergare nu-și nimereau ținta. Acea pauză scurtă era tot ce-i trebuia lui Bryson. Dădu drumul unei rafale de foc semiautomat și un cartuș nimeri fruntea atacatorului. Omul se prăbuși lîngă balustradă.

Preț de cîteva secunde era în siguranță, dar auzea pașii apropiindu-se, apoi împușcăturile care-i însoțeau. Nu era nici pe departe în siguranță.

Și-acum încotro?

Imediat deasupra lui, în față, văzu o ușă pe care scria SALA GENERATORULUI DIESEL. Trebuia să ducă spre sala motoarelor, care părea pentru moment cel mai bun refugiu. Traversă în fugă puntea, trase de ușă și-o deschise, apoi coborî grăbit o scară metalică abruptă și îngustă, vopsită în verde. Ajunse într-o zonă deschisă, unde era un zgomot asurzitor. Generatoarele Diesel auxiliare funcționau, furnizînd electricitate pentru navă, deoarece motoarele erau oprite. Din cîțiva pași, traversă în goană o rampă ce înconjura încăperea pe deasupra imenselor generatoare.

În ciuda zgomotului, îi auzi pe urmăritorii săi și văzu pentru o clipă cîteva siluete ce coborau în viteză scara metalică, asemeni unor umbre pe fundalul de un verde stins.

Erau patru și coborau scara abruptă cu o stîngăcie care-l surprinse la început. Apoi își dădu seama că doi dintre ei

purtau ochelari pentru vedere nocturnă, iar ceilalți aveau puști cu lunetă în infraroșu. Contururile lor erau imposibil de confundat.

Ridică pistolul, îl ochi pe primul om de pe scară și...

Brusc se făcu întuneric.

Becurile din încăpere fuseseră stinse, probabil de la vreun panou central de control. Nu era de mirare că atacatorii purtau un asemenea echipament! Eliminînd orice sursă de lumină, ei sperau să valorifice avantajul oferit de armamentul lor sofistificat. Pe o navă cum era aceea, un adevărat arsenal plutitor, n-aveau cum să lipsească astfel de arme.

Trase în direcția spre care țintise cu o secundă sau două în urmă. Auzi un țipăt, apoi o bufnitură. Un adversar fusese doborît. Ar fi fost o nebunie să continue să tragă în întuneric, irosindu-și muniția, deoarece nu știa cîte gloanțe îi rămăseseră și nici cum să facă rost de altele.

Adversarii lui așteptau ca el să procedeze ca un animal încolțit, ca un șobolan care se îneacă. Să tragă rafale cu disperare, în neștire, pe întuneric. Să-și consume muniția la întîmplare, prostește, pentru ca apoi, cu ajutorul ochelarilor speciali, să-l lichideze.

În întuneric, întinse brațele, căutînd să depisteze obstacolele, în intenția de a le evita, dar și pentru a se ascunde la nevoie în spatele lor. Cei care purtau lunete monoculare cu infraroșii, legate la ochi cu niște curele prinse de căști, aveau cu siguranță și pistoale. Ceilalți erau înarmați cu puști cu lunetă pentru vedere nocturnă. Ambele sisteme permiteau celui ce le folosea să „vadă" în întuneric, detectînd diferitele temperaturi degajate de țintele vii sau inerte. Aparatele optice cu imagini termice fuseseră folosite cu succes în timpul războiului Malvinelor din 1982 și în războiul din Golf, în 1991. Bryson își dădu seama că adversarii lui aveau lunete RAPTOR din ultima generație, ușoare și foarte precise. Folosite în mod obișnuit de trăgători de elită, erau montate pe puști de calibru 50.

O, Doamne Sfinte. Cîmpul de luptă avea numeroase obstacole, iar din cauza întunericului zgomotul generatorului părea şi mai puternic.

În beznă, un punct roşu începu să-i danseze prin faţa ochilor.

Cineva îl localizase.

Să facă triangulaţia! Să estimeze locul unde se afla trăgătorul, pornind de la direcţia raticulului infraroşu aţintit spre el. Nu era pentru prima dată ţinta unui trăgător cu lunetă în infraroşu şi învăţase să estimeze distanţa la care se afla puşcaşul. Repede. Fiecare clipă pierdută pentru a ţinti îi dădea duşmanului său, care-l vedea ca pe un obiect verde pe un fundal verde închis sau negru, timp să facă acelaşi lucru. În plus, inamicul său ştia cu precizie unde se afla, în vreme ce el se bizuia doar pe noroc şi pe o îndemînare de mult neexersată. Şi cum putea să ţintească pe întuneric? În ce anume să tragă?

Închise pe jumătate ochii, încercînd să-şi concentreze privirea, însă nu reuşi să vadă nimic. Ridică pistolul şi trase.

Un ţipăt!

Nimerise pe cineva, însă nu ştia cît de rău îl rănise.

O clipă mai tîrziu, un glonţ lovi maşina din stînga lui, şuierînd cu putere. În ciuda aparaturii sofisticate, duşmanii lui rataseră ţinta. Nu părea să le pese dacă gloanţele lor loveau generatorul. Maşinile erau încastrate în oţel gros şi durabil. Deci nu le păsa ce loveau sau dacă ratau ţinta.

Cîţi oameni să fi fost acolo? Din cauză că generatorul făcea un zgomot puternic, nu putea auzi paşii apropriindu-se, nici respiraţia întretăiată a unui rănit. Era, de fapt, orb şi surd.

O luă la fugă pe pasarelă, cu o mînă întinsă în faţă ca să se protejeze de eventualele obstacole şi strîngînd arma cu cealaltă; auzi iarăşi împuşcături. Un glonţ vîjîi atît de aproape de capul său, încît simţi curentul de aer lîngă ţeastă. Pe urmă, mîna întinsă în faţă se lovi de ceva dur – un perete despărţitor. Ajunsese la un zid aflat la capătul vastei încăperi. Îşi întoarse

arma într-o parte, apoi în cealaltă şi lovi de fiecare dată balustrada de oţel.

Era prins în capcană.

Percepu luminiţa roşie dansînd în întuneric, în timp ce unul din trăgători ţintea ovalul verde care, în luneta cu vedere nocturnă, era capul lui.

Agită pistolul în aer, în faţa lui, pregătit să tragă din nou în gol. Şi strigă:

– Dă-i drumul! Dacă nu mă nimereşti, rişti să strici generatorul. Aici e un echipament electronic sensibil, microcipuri uşor de distrus. Termină generatorul şi-o să întrerupi toată electricitatea de pe vas. O să vedem ce-o să zică atunci Calacanis.

Tăcere. O fracţiune de secundă. I se păru că vede punctul roşu tremurînd.

Se auzi un rîs înfundat, reticulul infraroşu îi trecu din nou prin faţa ochilor, rămase nemişcat, apoi... şuieratul unei arme cu amortizor, încă trei ţiuituri, un ţipăt şi zgomotul altui trup căzînd pe podeaua din oţel a pasarelei.

Ce se întîmplase?

Cine trăsese în duşmanul lui? Cineva trăsese o rafală, folosind un pistol cu amortizor. Trăsese în urmăritorii lui, poate chiar îi eliminase!

– Nu mişca! strigă Bryson în beznă spre pistolarul necunoscut.

Ţipătul lui n-avea rost – de ce i-ar fi dat atenţie adversarii lui cu ochelari pentru vedere nocturnă sau lunetă? Totuşi reacţia lui neaşteptată, şi chiar ilogică, ar fi putut crea cîteva secunde de confuzie.

– Nu trage! desluşi el o voce, în zgomotul asurzitor al generatoarelor.

Era vocea unei femei.

Bryson îngheţă. Nu văzuse decît bărbaţi coborînd scara metalică spre încăpere, însă echipamentul voluminos putea ascunde cu uşurinţă o siluetă feminină.

Dar ce însemna acest – *nu trage?*

Bryson strigă:

– Pune arma jos!

Brusc fu orbit de lumină și înțelese că becurile din sală fuseseră aprinse!

Ce se întîmpla?

În cîteva secunde, ochii i se obișnuiră cu lumina, și reuși să desluşească silueta femeii care-i vorbise, aflată pe o pasarelă de deasupra. Purta o uniformă albă – uniforma stewardesei lui Calacanis – și o caschetă cu curele: lentila unui dispozitiv pentru vedere nocturnă îi ascundea jumătate din față. Cu toate acestea, Bryson își dădu seama că era frumoasa blondă cu care schimbase cîteva cuvinte înainte de cină, care-i șoptise chiar înainte să înceapă violența niște vorbe pe care acum le înțelegea drept un adevărat avertisment.

Stătea ghemuită în poziție de tragere, strîngînd patul unei arme Ruger ce avea atașat un amortizor lung. Mai văzu patru trupuri prăbușite – două pe puntea de lîngă generator, unul la începutul pasarelei pe care stătea el, iar altul la doar doi metri distanță, alarmant de aproape.

Femeia nu avea arma îndreptată spre el, dimpotrivă îl acoperea, supraveghindu-i pe cei căzuți. Stewardesa stătea lîngă un mic panou de control, plin cu butoane; de-acolo aprinsese lumina.

– Haide! strigă ea, acoperind vuietul monoton. Pe-aici!

Ce dracu' se întîmplă?

Bryson făcuse ochii mari, zăpăcit.

– Hai să mergem! strigă înfuriată femeia.

– Ce vrei? strigă Bryson, mai mult ca să cîștige timp decît ca să capete un răspuns.

Asta nu putea fi decît o capcană iscusită, dar tot o capcană!

– Ce dracu'crezi? țipă ea, întorcînd arma spre el și reluînd poziția de tragere.

El îndreptă puşca asupra ei şi, cînd se pregătea să apese pe trăgaci, o văzu mutînd ţeava armei cu cîţiva centimetri spre dreapta şi auzi şuieratul înfundat al altui cartuş. Aproape concomitent, auzi o bufnitură şi văzu un trup răsturnîndu-se de pe pardoseala de deasupra lor.

Alt trăgător cu puşcă echipată cu lunetă pentru vedere nocturnă.

Femeia tocmai îl ucisese.

Lunetistul se furişase spre el şi l-ar fi ucis dacă femeia nu-l dobora.

– Mişcă! strigă ea. Înainte să apară alţii. Dacă vrei să-ţi salvezi viaţa, mişcă-ţi fundul!

– Cine eşti? strigă Bryson, uluit.

– Ce contează? Te rog, nu e timp! Nu vezi în ce situaţie eşti? Calculează-ţi şansele. Ce, ai altceva de ales?

7

Bryson o privea ţintă pe femeie.

Haide! îl chemă ea, cu un glas tot mai nerăbdător. Dacă voiam să te ucid, aş fi făcut-o deja. Sînt în avantaj, am lunetă cu infraroşii, spre deosebire de dumneata.

– Acum nu mai ai avantajul ăsta, îi răspunse Bryson, strîngînd arma furată, lîngă coapsă.

– Cunosc bine nava. Dacă vrei să rămîi aici şi să faci figuri, te priveşte. Eu n-am altă soluţie decît să plec. Forţa de securitate a lui Calacanis e puternică – mai sînt mulţi oameni, care probabil că vin încoace.

Cu mîna liberă îi arătă un obiect fixat sus, pe unul dintre pereţi, aproape de tavanul sălii generatorului. Bryson recunoscu o cameră video de supravegehre.

– Ţine sub supraveghere majoritatea locurilor de pe navă. Aşa că, fie mă urmezi şi-ţi salvezi viaţa, fie rămîi aici şi-o să fii omorît. Alege!

Se întoarse repede şi începu să alerge pe pasarelă, apoi urcă nişte trepte metalice spre o trapă. Deschizînd-o, privi înapoi şi-i făcu semn cu capul, invitîndu-l s-o urmeze.

Bryson ezită cîteva secunde înainte de a se conforma. Gîndurile i se învălmăşeau în cap; Cine *era* ea? Ce făcea, ce voia, ce căuta acolo?

Nu era stewardesa vasului.

Atunci cine *era?*

Ea îi făcu semn; el trecu prin tambuchi în urma ei, ţinînd arma strîns în mînă.

– Ce eşti...? începu el.

– *Taci!* şuieră ea. Zgomotele ajung departe de-aici.

Închise trapa în urma lui şi o zăvorî. Zgomotul din sala generatorului încetă să se mai audă.

– Din fericire pentru noi, asta-i o navă cu sisteme de siguranţă împotriva piraţilor. Trecerile pot fi blocate.

El îi prinse privirea. Era remarcabil de frumoasă.

– Ai dreptate, zise el încet, nu prea am de ales, dar ai face bine să-mi spui ce se întîmplă.

Ea îl privi ironic şi şopti:

– Acum, n-am timp pentru explicaţii. Şi eu lucrez sub acoperire. Urmăresc transferurile de arme către anumite forţe care vor să arunce Israelul în epoca de piatră.

E agenta *Mossad*-ului, îşi zise el, însă accentul femeii îi spunea că e libaneză, din Valea Bekaa; ceva nu era în regulă. Ar fi putut fi libanez un agent de teren al Mossad-ului?

Ea îşi înclină capul, de parcă ar fi auzit un zgomot îndepărtat, pe care el nu-l percepea.

– Pe-aici, spuse ea brusc, urcînd în salturi pe treptele de oţel. El o urmă pînă la un palier, apoi printr-o trapă ce se deschidea spre un coridor lung, pustiu şi întunecat. Femeia se opri o clipă, uitîndu-se în ambele direcţii. În timp ce privirea i se acomoda cu lumina slabă, văzu că tunelul era foarte lung. Părea să se întindă pe toată lungimea vasului, de la prora la pupa. Părea a fi un culoar de serviciu puţin folosit.

– Hai! şuieră ea, luînd-o la goană.

Bryson o urmă, lungind paşii ca să se ţină pe urmele femeii. Observă că păşea cu agilitate, uşor, practic fără zgomot. Încercă s-o imite, înţelegînd că ea se străduia să reducă vibraţiile suprafeţei de oţel pentru a nu fi auziţi şi a putea percepe paşii urmăritorilor.

În mai puţin de un minut, după ce alergaseră cîteva sute de metri prin tunelul întunecat, i se păru că aude un zgomot înfundat, venind dinspre pupa, din spatele lor. Întoarse capul şi observă o modificare în poziţionarea umbrelor de la capătul îndepărtat. Înainte de a-i putea spune ceva, o văzu pe femeie abătîndu-se către dreapta şi lipindu-se de peretele din oţel, în spatele unei grinzi metalice verticale. Procedă la fel tocmai la timp.

Se auzi o rafală de armă automată. Gloanţele şfichiuiră peretele metalic, făcîndu-l să răsune, şi căzură cu zgomot pe podea.

Răsucindu-şi capul spre stînga, văzu o dîră de foc ieşind din ţeava unei mitraliere, la capătul îndepărtat al tunelului, şi pe trăgătorul aflat în umbră. Răsună o altă rafală, apoi ucigaşul începu să alerge spre ei.

Femeia se lupta cu uşa unei trape.

– La naiba! E o încuietoare falsă! şopti ea.

Aruncînd iute o privire în coridorul întunecat, spre asasinul ce se apropia, zise:

– Pe-aici!

Sărind departe de adăpostul peretelui şi-al grinzilor din oţel, ea o luă la fugă. Procedase bine deoarece altfel ar fi fost prinşi acolo – ar fi devenit nişte ţinte uşoare. El privi pe după grindă înapoi şi-l văzu pe trăgător încetinindu-şi înaintarea, ridicîndu-şi mitraliera Uzi şi îndreptînd-o direct spre femeie.

Bryson nu ezită. Ţinti şi apăsă pe trăgaci de două ori la rînd. Se auzi un foc, dar a doua apăsare a trăgaciului nu produse decît un slab declic. Ţeava, ca şi încărcătorul, erau goale.

Glonțul își atinse ținta, mitraliera urmăritorului se izbi de podea, iar el se prăvăli într-o parte. Deși distanța era mare, Bryson își dădu seama că omul era mort.

Înspăimîntată, femeia realiză ce se întîmplase și îi aruncă lui Bryson o privire scurtă, ce putea fi considerată de mulțumire, dar nu spuse nimic.

Pentru moment erau în siguranță. Femeia coti spre dreapta și se opri brusc în dreptul altei porțiuni a peretelui, despărțită tot de grinzi verticale. Se aplecă în față, se prinse de o bară montată deasupra unei deschizături ovale din perete, de mărimea unei guri de canal, își strecură cu agilitate picioarele în gaură, asemeni unui copil aflat pe terenul de joacă și dispăru. Bryson procedă la fel, dar cu mai puțină îndemînare. Oricît de sprinten ar fi fost, nu cunoștea nava la fel de bine ca ea.

Se aflau într-un compartiment în formă de boxă, cu tavanul jos, întunecos. Singura sursă de lumină se datora lămpii de pe culoarul de serviciu. După ce i se acomodară ochii cu întunericul, Bryson înțelese că se aflau într-un spațiu cubic, legat de altul, printr-o altă deschizătură, care la rîndul lui era legat de altul și tot așa. Putea vedea clar pînă în partea cealaltă a navei. Își dădu seama că era un pasaj de-a curmezișul vasului, compartimentele fiind separate de grinzi groase din oțel. Ea cercetă în spațiul alăturat, apoi, fără o vorbă, trecu în el cu picioarele în față.

O urmă. În clipa cînd ajunse dincolo, o auzi șoptind:

– Șșt! *Ascultă!*

Auzi bocănitul îndepărtat al unor pași pe podeaua de oțel. Sunetul părea să vină dinspre culoarul de serviciu, dar și de la un nivel superior. Păreau să fie cel puțin șase oameni.

Ea vorbi repede, cu voce joasă:

– Sînt sigură că l-au găsit pe cel ucis de dumneata. Asta i-a făcut să înțeleagă că ești înarmat, poate chiar un profesionist. Engleza ei avea un accent puternic, dar era

remarcabil de fluentă. Intonația părea interogativă. De altfel e limpede că asta ești, dacă ai supraviețuit pînă acum. Ei mai știu că dumneata – noi – nu puteam ajunge prea departe.

– Nu știu cine ești, dar constat că îți riști viața pentru mine. Nu-mi datorezi nimic, dar o explicație ar fi bine venită.

– Știi ceva, dacă scăpăm de-aici, o să avem timp să vorbim. Mai ai vreo armă la dumneata?

– Doar pe asta, și e goală.

– Nu-i bine. Sîntem inferiori numeric. Ei se pot răspîndi în toate direcțiile, ca să cerceteze fiecare culoar, fiecare cală. Și, cum ai văzut, sînt echipați cu armament, nu glumă.

– Pe vasul ăsta nu duc lipsă de așa ceva, remarcă Bryson. Cît de departe sîntem de containere?

– Containere?

– Lăzile. Încărcătura.

În semiîntuneric, reuși s-o vadă schițînd un zîmbet cînd înțelese la ce se gîndea el.

– A, da. Nu prea departe. Dar nu știu ce e în ele.

– Atunci n-avem decît să ne uităm. Trebuie să ne întoarcem pe culoarul de serviciu?

– Nu. Există o ieșire practicată în podeaua uneia dintre boxe, dar nu știu în care și, fără lumină, riscăm să cădem în ea.

Bryson vîrî mîna în buzunar, scoase o cutie cu chibrituri și aprinse unul. Apăru o palidă lumină chihlimbarie. El se duse către următoarea deschizătură. Curentul de aer stinse flacăra și el aprinse alt chibrit. Femeia îl urmă și se uită în spațiul alăturat.

– Aici e, spuse ea.

Bryson stinse chibritul înainte să-i ardă degetul. Ea întinse mîna dreaptă după cutia cu chibrituri; el i-o dădu, înțelegînd că, de vreme ce era în față, avea mai multă nevoie de ea.

De îndată ce se făcu iar întuneric, femeia apucă bara de oțel și se strecură prin gaură. Ajunsă dincolo, se apucă de un mîner montat în celălalt compartiment și începu să pipăie cu tălpile podeaua, verificînd oțelul compact.

– În regulă. Ai grijă.

Trecu şi el prin deschizătură, coborînd cu atenţie şi se opri lîngă peretele boxei. Femeia cobora deja pasajul vertical pe o scară metalică sudată acolo. Bryson auzi paşi răsunători apropiindu-se, însoţiţi de strigăte, şi văzu fasciculul unei lanterne puternice luminînd culoarul de serviciu de unde veniseră. Se culcă pe podea, exact în momentul în care fasciculul se îndrepta spre ei. Lumina se mişcă încet, dintr-o parte în alta.

Îngheţă, cu faţa lipită de oţelul rece. Auzea sirenele puternice ale navei, care continuau să vuiască; deveniseră aproape un zgomot de fond, peste care desluşea acum alte sunete, mai ascuţite.

Îşi ţinu respiraţia. Lumina se mişcă spre centrul pasajului, pe urmă se opri, de parcă i-ar fi descoperit. Îşi ţinu respiraţia. Fasciculul se mişcă lateral şi dispăru.

Paşii răsunători păreau să treacă pe alături.

– Aici nu-i nimic! strigă o voce.

Aşteptă un minut înainte de a-şi permite să se mişte. I se păru o veşnicie. Pipăi cu băgare de seamă podeaua, căutînd marginea netedă şi rotundă a deschizăturii, pînă cînd degetele sale întîlniră capul din oţel al scării.

Începu să coboare şi el treptele.

I se păru că scara are sute de metri, deşi ştia că nu poate fi atît de lungă. În cele din urmă, ajunseră la capăt şi începură să se tîrască printr-un lung tunel orizontal şi întunecat, cu podeaua umedă. Tavanul era atît de jos, încît nu puteai sta în picioare. Zgomotul paşilor urmăritorilor aproape că nu se mai auzea. Femeia se mişca rapid prin tunel, asemeni unui crab. Bryson o urmă. Tunelul continua spre dreapta. Femeia se prinse de altă scară metalică verticală, pe care începu să urce cu agilitate. Bryson porni după ea. Ascensiunea fu scurtă şi ajunseră într-o nouă încăpere ce arăta ca un culoar. Femeia aprinse un chibrit. La flacăra lui constatară că pereţii abrupţi

erau din oțel ondulat. Bryson înțelese că pereții erau de fapt capetele containerelor stivuite unul lîngă altul. Culoarul trecea printre două șiruri lungi de containere.

Femeia se opri, îngenunche, aprinse alt chibrit și cercetă o etichetă lipită pe latura unui container.

– Vulturul de Oțel 105, 107, 111...

– Pumnale. Pentru ofițeri superiori, operațiuni tactice. Mai caută.

Ea se duse la containerul următor.

– Tehnologic Omega...

– Componente electronice de luptă. Iisuse, aici au de toate, dar astea nu ne ajută cu nimic.

– Mark – Doisprezece IFF Crypto...

– Sisteme criptografice pentru recepție-transmisie automată sau pentru decriptori. Încearcă la următoarea. Repede!

Între timp, Bryson se ghemuise în fața unui container din șirul opus, încercînd să descifreze eticheta la lumina slabă a chibritului femeii.

– Cred că am găsit ceva, zise el. Grenade electrice XM 84; nu sînt mortale, nu se fragmentează, dar fac mult zgomot. Mormăi în barbă: Aș fi preferat ceva mortal, dar calul de dar nu se caută la dinți.

Ea continuă să citească în șoaptă:

– AN/PSC-11 SAPFM.

– Sisteme antibruiaj portabile cu frecvențe multiple. Mai departe.

Femeia stinse chibritul și aprinse altul.

– STDAC?

– Sisteme tactice de date pentru artileria de cîmp. Nici astea n-or să ne ajute.

– AN / PRC –132 SRIFOS?

– Stații radio de înaltă frecvență pentru operațiuni speciale. Nu!

– Tadiran…

El o întrerupse.

– Sisteme electronice şi de telecomunicaţii fabricate în Israel. În ţara dumitale. Nu le putem folosi.

Apoi observă eticheta de pe un container alăturat: grenade M-76 şi grenade pentru poliţie M-25 CS, folosite de armată şi poliţie pentru controlul mulţimilor.

– Am găsit, spuse el emoţionat. Exact de ele avem nevoie. Ştii cum se deschid chestiile astea?

Femeia se întoarse către el.

– Tot ce ne trebuie e un bomfaier. Containerele astea sînt sigilate cu mare grijă, pentru a preveni furtişagurile, însă nu şi bine încuiate.

Primul container se deschise uşor după ce rupseră sigiliul. Pîrghia metalică, ce traversa capătul din faţă al containerului înalt de doi metri şi şaptezeci de centimetri, se ridică uşor. Înăuntru erau stivuite lăzi de lemn cu grenade şi alte arme: o veritabilă peşteră a lui Aladin, plină cu armament.

Zece minute mai tîrziu, erau dotaţi cu o grămadă de arme. După ce învăţară cum să le folosească şi cum să evite declanşarea lor accidentală, Bryson şi femeia începură să îndese obiectele mai mici, grenadele şi muniţia, în buzunare. Obiectele mai mari le puseră pe umeri şi în spate, în nişte tocuri improvizate, în rucsacuri şi în banduliere de sfoară; pe cele mai mari aveau să le ducă pur şi simplu în mîini. Fiecare purta cîte o cască la care era ataşat un scut pentru faţă şi un costum de protecţie.

Brusc, se auzi un trosnet puternic, chiar deasupra lor, apoi încă unul, urmat de scrîşnetul metalului zgîriind metal. Bryson se strecură în spaţiul îngust dintre două containere şi-i făcu semn femeii să-l imite.

O fîşie de lumină intensă apăru deasupra, în timp ce un chepeng era dat la o parte – scoţînd la iveală o deschizătură în bocaportul ce acoperea acea parte a calei. Lumina venea

de la nişte lanterne de mare putere, ţinute de trei sau patru dintre soldaţii lui Calacanis. În spatele lor şi lîngă ei erau alţii; chiar şi din acel unghi, Bryson văzu că erau înarmaţi pînă-n dinţi.

Nu! Se aştepta la o confruntare, dar nu acolo, nu aşa curînd! Nu avusese ocazia să pună la punct o strategie, să-şi coordoneze acţiunile cu blonda fără nume care devenise, din cine ştie ce motiv, complicea sa.

Apucă strîns patul pistolului automat Kalaşnikov şi-i ridică uşor ţeava, cumpănind la posibilităţile pe care le avea. Dacă ar fi tras le-ar fi trimis un semnal luminos, confirmînd astfel locul în care se afla. Oamenii lui Calacanis nu aveau certitudinea că Bryson şi femeia erau acolo.

Bryson aruncă o privire spre armele ce zăceau abandonate pe podeaua de oţel a culoarului. Dacă le-ar fi văzut, inamicii lui ar fi ştiut că bănuiala lor era întemeiată, că localizaseră exact sursa zgomotelor de sub ei, că vînatul lor fie era acolo, fie tocmai plecase.

Dar de ce nu deschideau focul?

Cînd eşti în avantaj numeric, porneşti la atac. Instinctul îi spunea să tragă primul, să doboare cît de mulţi urmăritori, indiferent dacă asta îi va face sau nu să se retragă.

Înălţă Kalaşnikovul, privi prin cătarea luminată slab, cu intensitate variabilă, luă linia de ochire şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi explozia, zgomotul împuşcăturii fiind urmat de un ţipăt de durere. Unul dintre soldaţii lui Calacanis se prăbuşi de pe marginea deschizăturii de deasupra pe rampa de oţel, la cîţiva paşi de el. Bărbatul, lovit în frunte, era mort.

Bryson se trase în umbra adăpostului dintre containere, adunîndu-şi puterile pentru a înfrunta rafala de foc automat ce ştia că avea să urmeze.

Nu se auzi nimic!

De sus veni un strigăt, un ordin răcnit. Oamenii se retraseră şi luară poziţii de tragere, dar nu deschiseră focul!

De ce dracu' n-o făceau?

Nedumerit, Bryson ridică din nou arma şi apăsă de două ori pe trăgaci, ochind cu grijă. Unul dintre oameni căzu imediat, mort; altul se clătină pe picioare, ţipînd de durere.

Brusc, Bryson înţelese: li se ordonase să nu tragă! Nu puteau risca să-şi folosească armele atît de aproape de containere! Lăzile din oţel ondulat erau pline cu explozive şi muniţie – nu toate, desigur, însă destule ca să prezinte pericol. Un singur glonţ rătăcit, care ar fi penetrat carcasa din oţel subţire a unui container, ar fi putut detona un depozit de bombe sau de explozibil C-4 ori cine ştie ce altceva, care ar fi provocat un incendiu atît de mare încît vasul s-ar fi scufundat.

Cîtă vreme se adăposteau printre containere, cei de sus nu vor trage. Asta însemna că erau în siguranţă cît timp rămîneau în acel loc. Din păcate, nu exista cale de ieşire, de scăpare, iar duşmanii lui ştiau sigur asta. Puteau să-l aştepte să iasă sau să facă o gafă.

Dădu drumul pistolului automat, lăsîndu-l să atîrne într-o parte, de curea. De unde se afla, o putea zări pe blondă, ghemuită între două containere, la vreo şase metri distanţă, urmărindu-l, aşteptînd să vadă ce va face. Bryson îşi îndreptă degetul mare mai întîi spre stînga, apoi spre dreapta – o întrebare mută: pe unde ieşim?

Ea răspunse imediat, tot prin gesturi: singura soluţie era să plece de la adăpostul containerelor şi s-o ia înapoi pe rampă, în direcţia de unde veniseră. La naiba! N-aveau altă soluţie, trebuia să se expună riscului! Bryson arătă spre şine, transmiţîndu-i că avea să plece primul, apoi ridică cealaltă armă tactică importantă, o mitralieră Uzi, fabricată în Africa de Sud. Începu să se strecoare pe furiş de pe intervalul unde se ascunsese, cu spatele lipit de unul din containere, pînă cînd ajunse la loc deschis, cu mitraliera aţintită spre inamicii aflaţi sus. Atît de repede cît le permitea greutatea armamentului pe care-l cărau, porniră spre singura lor cale de scăpare.

Femeia îl urmase şi acum se furişau amîndoi pe rampă,

cu spatele la enormele cutii de oțel. Mai multe fascicule puternice de lanternă îi urmăriră, luminîndu-i. Cu coada ochiului, Bryson văzu mai mulți trăgători schimbîndu-și poziția, pentru a trage în ei fără teama de a lovi containerele. Pentru a reuși aveau nevoie de o mare precizie, iar Bryson nu intenționa să le dea ocazia.

Întoarse Kalașnikovul spre trăgători și, în timp ce ridica piedica, auzi un zgomot puternic în spate. Se întoarse iute și văzu cîțiva oameni ieșind prin trapa care fusese scăparea lor! Se aflau la o distanță mult mai mică, de la care puteau ținti mult mai precis. Acum erau înconjurați, unica lor cale de salvare dispăruse!

Brusc, se auzi o rafală de mitralieră. Femeia trăsese și se adăpostise apoi între două containere. Urmară strigăte, țipete și cîțiva dintre urmăritorii aflați în față căzură la podea, răniți sau morți. Profitînd de împușcături, Bryson vîrî mîna în buzunarul jachetei militare, scoase o grenadă, trase cuiul și o azvîrli în grupul de sus al oamenilor lui Calacanis. Izbucni un cor de răcnete și atacatorii se împrăștiră chiar cînd grenada explodă, împroșcînd șrapnele în toate părțile, doborîndu-i pe cîțiva dintre bărbați. Așchii metalice căzură și pe scutul de pe fața lui Bryson.

Femeia trase o altă salvă de mitralieră, tocmai cînd unii dintre oamenii care ieșiseră prin trapă avansau către ei desfășurați, cu pistoalele scoase. Bryson scoase altă grenadă și o aruncă în sus; aceasta explodă mult mai repede, cu efect la fel de devastator. Pe urmă trase o rafală de mitralieră spre cei care se apropiau. Cîțiva fură loviți; doi dintre ei, care purtau veste antiglonț, continuară să înainteze. Bryson trase din nou. Impactul gloanțelor, cu vesta, fu suficient de puternic ca să-l răstoarne pe unul din ei. Bryson trase încă o salvă lungă și-l lovi pe celălalt în gît omorîndu-l pe loc.

– Hai! strigă femeia.

O văzu îndepărtîndu-se prin pasajul îngust dintre

containere, cufundîndu-se în întuneric. Se părea că găsise o nouă cale. Trebuia să aibă încredere în ea şi să creadă că ştia ce făcea. Trăgînd o salvă lungă pentru acoperire, Bryson ieşi din refugiul lui pe rampa liberă. În timp ce alerga, trăgea în toate părţile, aparent înnebunit. Stratagema dădu roade: reuşi să ajungă la pasajul din partea cealaltă, la timp ca s-o vadă pe femeie dispărînd la stînga, într-un spaţiu strîmt dintre containere, trăgînd după ea un obiect lung şi greu.

Recunoscu arma. Înainte de a coti, mai aruncă o grenadă înapoi, spre oamenii lui Calacanis.

Era o nebunie! Femeia trăgea după ea o armă supradimensionată, de forma unei puşti, care le încetinea fuga!

– Ia-o înainte, îi şopti el. Duc eu arma.

– Mulţumesc.

Acum, ea cobora o pasarelă care ducea la şirul de containere de sub ei. O urmă cu toată viteza. Se auzeau paşi peste tot, dar mai ales deasupra şi în spate. Bănui că urmăritorii se împărţiseră în grupuri mici.

Unde mergeau? De ce insistase să care cu ei afurisita aia de armă?

Femeia urma un traseu ciudat, întortocheat – printre containere, apoi coborî pe pasarelă la nivelul inferior. Erau vreo opt niveluri de containere sub punte, sub bocaporturi, şi cine ştie cîte şiruri, care formau un labirint nesfîrşit. Asta făcea ea: încerca să-i piardă pe urmăritori în labirint! Bryson era dezorientat; n-avea idee unde mergea femeia, care se mişca repede şi aparent spre o anume destinaţie. Continuă s-o urmeze, stînjenit de greutatea armei pe care trebuia s-o care.

În cele din urmă ajunseră la alt tunel vertical, în care se afla o scară de oţel. Ea o urcă în fugă. Bryson simţea că se sufoca. Cele cincisprezece sau optsprezece kilograme în plus pe care le ducea îl oboseau. Observă că femeia era într-o excelentă condiţie fizică. Tunelul vertical urca vreo cincisprezece metri, sfîrşindu-se în altul, orizontal şi întunecat,

suficient de înalt pentru a sta în picioare. De îndată ce ajunse şi el sus, femeia închise uşa trapei în urma lui şi o încuie.

– Asta-i un tunel lung, zise ea. Dar dacă reuşim să ajungem pînă aproape de capăt, la puntea O2, putem ieşi de-aici.

O luă la fugă, iar Bryson o urmă îndeaproape.

Se auzi brusc un declic puternic, răsunător, şi rămaseră pe întuneric.

Bryson se aruncă pe podeaua din oţel, dintr-o obişnuinţă deprinsă în anii cînd acţiona pe teren; îşi dădu seama că femeia procedase la fel.

Zgomotul unei împuşcături fu urmat imediat de cel al oţelului lovit de oţel; un glonţ ricoşă în peretele metalic la cîţiva centimetri distanţă. După precizia focului, îşi dădu seama că se trăsese cu o puşcă cu lunetă pentru vedere nocturnă. O altă explozie, şi Bryson fu lovit în piept! Glonţul intrase în vesta lui de protecţie cu forţa unui pumn zdravăn, izbindu-l în piept. N-avea dispozitiv pentru vedere nocturnă; nu găsiseră aşa ceva în peştera cu arme a lui Aladin, în căutarea lor grăbită prin containere. În schimb femeia libaneză avea.

Sau n-avea?

– Nu am! şopti ea răguşit, de parcă i-ar fi citit gîndurile. L-am lăsat undeva în spate!

Se auziră paşi ce se apropiau. Omul nu alerga, ci mergea repede, călcînd hotărît, deoarece îşi putea vedea ţinta limpede prin beznă. Era mersul sigur al unui ucigaş, ce se apropia pentru a fi sigur că nu-şi va rata ţinta.

– Lasă-te jos! şuieră Bryson şi trase o rafală în direcţia ucigaşului, dar fără rezultat; asasinul înainta neabătut spre ei, Bryson îl simţea.

În buzunarul din stînga al jachetei avea mai multe grenade de mînă. Grenade lacrimogene M651 CS, dar ar fi fost o greşeală să le arunce, deoarece, în acel spaţiu închis, i-ar fi afectat şi pe ei. Avea şi grenade fumigene M90, care

produceau valuri de fum gros, dar nici ele nu erau bune, de vreme ce dispozitivul pentru vedere nocturnă pătrundea prin fum.

Bryson își aminti că mai avea ceva: un model sofisticat de grenadă de mînă, care i-ar fi putut ajuta.

N-avea timp să-i explice femeii ce intenționa să facă, dar trebuia s-o avertizeze, fără ca ucigașul să priceapă.

Găsi grenada, recunoscînd-o după forma ei neobișnuită, după conturul neted. Scoase iute cuiul, așteptă cele cîteva secunde, apoi o aruncă la cîțiva pași de locul unde bănuia că ajunsese soldatul lui Calacanis.

Explozia fu scurtă, dar orbitoare, fosforescentă, luminîndu-l pe ucigașul rămas nemișcat în cadru, ca într-un trucaj cinematografic. Bryson văzu cum bărbatul, cu arma ridicată în poziție de tragere, își dădu capul pe spate, uluit. Lumina dispăru la fel de repede cum apăruse și Bryson simți că aerul se umple de un fum fierbinte. Ucigașul fusese luat prin surprindere și Bryson profită de acel moment ca să ridice arma lungă din oțel și să se arunce în față, lîngă femeie. Îi strigă în arabă:

– Fugi! Drept înainte! Acum nu ne poate vedea!

Într-adevăr, grenada fumigenă M76, de fabricație americană, o dată detonată, formase un ecran gros de fum, amestecat cu foițe fierbinți de alamă care pluteau în aer și se lăsau în jos foarte încet. Era un obscurizator sofisticat, conceput special pentru a bloca detectarea radiațiilor infraroșii de către sistemele pentru vedere nocturnă. Fragmentele metalice fierbinți derutau dispozitivul ucigașului, astfel încît aceasta nu mai putea distinge căldura corpului uman de ambianța mai rece. Cîmpul vizual al asasinului nu mai era decît un nor dens și împestrițat.

Bryson o luă la fugă; femeia alerga în fața lui. Dușmanul lor își reveni în cîteva secunde și începu să tragă, la întîmplare, dar Bryson și femeia ajunseseră departe de el.

Simți o mînă care îl atinse: blonda îl îndruma printr-un tambuchi, trăgîndu-l spre o scară de oțel. Reuși să urce treptele. Din spate auzi altă rafală trasă orbește, apoi barajul de foc se opri brusc. *Nu mai are muniție,* își zise Bryson. *Va trebui să-și încarce arma.*

Dar n-o să mai aibă timp.

Femeia deschise o trapă. În clipa în care simți binecuvîntatul aer rece al nopții umplîndu-i plămînii, văzu că erau afară, sub cerul liber, pe o mică porțiune de la tribord a punții. Ea închise trapa în urma lui și trase zăvorul. Cerul era întunecat, fără stele, dar părea că strălucea în comparație cu bezna din tunel.

Se aflau pe puntea O2, deasupra punții principale. Bryson observă că alarmele încetaseră să sune. Croindu-și drum cu agilitate printre cîteva grămezi mari de cabluri unsuroase, se îndreptă cu pași mari spre parapet.

Îngenunche și dezlegă de pe un inel un cablu care eliberă o bigă, un braț de gruie ce se balansa acum în afară. De furca gruiei era legată o barcă de salvare de vreo opt metri lungime, o ambarcațiune de patrulare Magna Marine, una dintre cele mai rapide șalupe existente.

Se cățărară în șalupă, care începu să se legene nesigur în brida velaturii. Femeia trase de o parîmă, ridicînd piedica, și șalupa plonjă în apă, eliberată de legături.

Femeia puse în funcțiune motorul și barca țîșni înainte, aproape zburînd pe suprafața apei. Blonda se așeză la volan, iar Bryson se ocupă de tubul lung din oțel, imensa rachetă pe care o tîrîse prin toată nava. Accelerat la maximum, motorul propulsa barca cu nouăzeci și șase de kilometri pe oră. Uriașa navă se profila masivă ca un zgîrie-nori, în urma lor.

Zgomotul puternic al motorului șalupei părea să fi alertat forțele de securitate ale lui Calacanis, pentru că, deodată, cerul întunecat fu brăzdat de fascicule orbitoare de lumină și de explozii asurzitoare. Gardienii veniseră lîngă parapete și

trăgeau cu mitralierele și puștile cu lunetă. Din fericire, cei doi fugari ajunseseră suficient de departe.

Scăpaseră, se aflau în siguranță! Dar nu, Bryson observă lansatoarele de rachete înălțate pe punte, ațintite direct spre ei.

Or să ne arunce în aer.

Auzi pornind un motor și apoi un huruit puternic.De după pupa vaporului, apăru o șalupă de patrulare Boston Whaler, de opt metri lungime, din clasa Vigilant, cu mitraliere la bord. Nu era o ambarcațiune a Pazei de coastă spaniole, ci una privată, care se apropia tot mai mult, măturînd cu mitralierele spațiul din fața ei.

Femeia sesiză pericolul și apăsă pînă la fund pedala de accelerație. Barca în care se aflau fusese aleasă de Calacanis pentru viteza ei de deplasare, dar același lucru se putea spune și despre șalupa de patrulare ce se apropia.

Goneau spre țărm, fără să aibă certitudinea că vor ajunge acolo. Șalupa care-i urmărea era acum aproape în bătaia puștii, iar mitralierele trăgeau neîncetat. Curînd avea să-i ajungă din urmă. Apa oceanului era învolburată de salvele de gloanțe trase de mitraliere, iar uriașele lansatoare de rachete de la bordul *Armadei Spaniole* se pregăteau să tragă.

– Trage! strigă femeia. Înainte să ne arunce în aer!

Bryson ridicase deja pe umăr Stingerul. Privi prin cătare, închizînd celălalt ochi. Sofisticata construcție a lansatorului îl făcea extrem de precis.

Bryson prinse ținta în vizorul optic, potrivi extensia pe funcția *Identificare amic-inamic,* apoi activă funcția de lansare.

Auzi sunetul care-i semnala că racheta fusese direcționată spre țintă.

Trase.

Urmă o explozie de o forță năucitoare; reculul îl aruncă înapoi, în vreme ce motorul bireactor al rachetei se aprinse, propulsînd proiectilul înainte. Tubul disponibil al rachetei căzu în apă.

Proiectilul ghidat de căldură se înălță în aer, desenînd un arc lung spre șalupa urmăritorilor, lăsînd în urmă o dîră lungă de fum, ca o mîzgăleală grăbită pe cerul nopții.

O secundă mai tîrziu, șalupa de patrulare se transformă într-o minge de foc. Oceanul spumega și valuri uriașe se repeziră spre ei, în timp ce goneau mai departe.

Aerul fu străpuns de șuieratul puternic al sirenei pentru urgențe a *Armadei Spaniole*, urmat de o serie de țiuituri scurte și încă una mai lungă.

Femeia se întorsese privind fascinată spectacolul. Bryson ridică a doua rachetă și o introduse în dispozitivul de tragere. Apoi întoarse lansatorul și fixă vizorul cu raze infraroșii pe suprastructura *Armadei Spaniole*. Auzi un sunet scurt, care îi confirmă că proiectilul era îndreptat spre țintă.

Cu inima bătîndu-i nebunește, ținîndu-și respirația, trase.

Racheta porni cu o viteză fantastică spre enormul cargobot, și se îndreptă direct către centrul navei.

O clipă mai tîrziu se produse explozia, care părea să fi pornit din măruntaiele vasului, răspîndindu-se apoi în afară. Fragmente din vapor zburară în aer prin fumul negru și incendiul fu declanșat. Apoi se auzi altă explozie, și mai puternică, urmată de altele.

Unul cîte unul, containerele supraîncălzite își detonau conținutul inflamabil.

Cerul părea cuprins de flăcări. Îi dureau urechile din cauza zgomotului. O pată lucioasă de petrol se lăți în apă și luă foc.

Uriașa navă a lui Calacanis, acum o epavă, se înclină într-o parte și începu să se scufunde în ocean.

Armada Spaniolă nu mai exista.

PARTEA A DOUA

8

Ajunseră pe o limbă de pămînt îngustă şi stîncoasă, lovită de valurile violente ce se spărgeau la poalele pantelor abrupte. Era *Costa da Morte,* Coasta Morţii, numită astfel din pricina nenumăratelor nave care naufragiau pe ţărmul său primejdios şi sălbatic.

Fără o vorbă, traseră barca de salvare pe uscat, ascunzînd-o într-un mic golf mai ferit, departe de reflectoarele Pazei de coastă şi de ochii hrăpăreţi ai contrabandiştilor. Bryson îngropă lîngă groapă lansatoarele, automatul AK-47 şi mitraliera Uzi, acoperindu-le cu nisip, pietre, prundiş şi nişte bolovani mai mici. Nu era bine să fie văzuţi învîrtindu-se prin zonă ca un cuplu de mercenari şi, în afară de asta, aveau o mulţime de alte arme, mai mici, ascunse în veste.

Înaintau încet printre stînci, copleşiţi de greutatea armelor care le umpleau buzunarele şi le atîrnau de umeri. Aveau hainele ude şi tremurau din cauza apei reci care îi udase pînă la piele.

Bryson ştia cîte ceva despre locul unde acostaseră, fiindcă studiase hărţile detaliate ale coastei galiciene a Spaniei, furnizate de Agenţie. Se aflau pe fîşia de pămînt cea mai apropiată de locul în care *Armada Spaniolă,* conform rapoartelor sateliţilor de supraveghere, lăsase ancora.

Presupunea că se aflau în apropierea satului Finisterre ori Fisterra, cum îl numeau localnicii. Finisterre: capătul lumii, aproape cel mai vestic punct al Spaniei. Cîndva limita de apus a lumii cunoscute de spanioli, locul în care nenumărați contrabandiști își găsiseră sfîrșitul pe stîncile acoperite cu scoici.

Femeia fu prima care vorbi. Lăsîndu-se pe marginea unei lespezi, tremurînd vizibil, își vîrî degetele în păr și trase de peruca blondă, lăsînd să se vadă un păr castaniu, tuns scurt. Scoase o pungă sigilată de plastic și luă din ea o cutie mică și albă, își scoase lentilele colorate și le puse cu grijă în cutie. Ochii ei nu mai erau verzi, ci castanii. Bryson o privea fascinat, fără să scoată o vorbă. Apoi luă din punga de plastic o busolă, o hartă impermeabilă și o lanternă mică.

– Nu putem rămîne aici. Paza de coastă o să cerceteze fiecare centimetru al țărmului. Doamne, ce *coșmar!*

Aprinse lanterna-stilou, protejînd-o cu mîna și examină harta.

– De ce am impresia că ai mai trecut prin coșmaruri de genul ăsta?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Chiar îți datorez o explicație?

– Nu-mi datorezi nimic, dar ți-ai riscat viața ca să mă salvezi și aș vrea să înțeleg de ce. În afară de asta, îți stă mai bine șatenă decît blondă. Mai devreme spuneai că „urmărești transferuri de arme", vizînd probabil Israelul. Ești de la Mossad?

– Într-un fel. Dumneata ești de la CIA?

– Într-un fel.

Se călăuzise dintotdeauna după principiul „trebuie-să-știu" și nu vedea rostul de a spune mai mult.

– Scopul dumitale – zona de interes? insistă ea.

El ezită o clipă înainte de-a vorbi.

– Să zicem că am de înfruntat o organizație care e mult

mai vastă decît ți-ai putea imagina. Dar dă-mi voie să te întreb ceva: De ce? De ce ai făcut-o? Ai renunțat la infiltrare și ți-ai pus viața în joc.

– Crede-mă, n-a fost alegerea mea.

– Atunci a cui?

– Datorită împrejurărilor, a felului cum s-au derulat lucrurile. Am făcut greșeala să te avertizez, uitînd de videocamerele pe care Calacanis le avea peste tot.

– De unde știi că ai fost observată?

– După ce a început nebunia, am fost îndepărtată de la obligațiile mele și mi s-a spus că un anume domn Boghosian voia să mă vadă. Boghosian este – *era* – principalul asasin al lui Calacanis. Cînd voia să vadă pe cineva, ei bine, eu știu ce însemna asta. Verificaseră banda video. În clipa aia am înțeles că trebuia să fug.

– Dar asta nu răspunde la întrebarea: de ce m-ai avertizat?

Ea dădu din cap.

– Nu puteam să-i las să facă și alte victime, mai ales că țelul meu era să previn vărsarea de sînge nevinovat de către teroriști și fanatici. N-am crezut că acoperirea mea va fi pusă în joc. Am calculat greșit, e limpede.

Reluă studierea hărții, continuînd să protejeze lanterna cu mîna.

Mișcat de sinceritatea femeii, Bryson o întrebă cu blîndețe:

– Ai un nume?

Ea ridică ochii și schiță un zîmbet.

– Eu sînt Layla, dar dumneata nu ești Coleridge.

– Sînt Jonas Barrett, zise el.

Nu-i spuse ce căuta acolo. Las-o să cerceteze, își spuse el. Va face schimb de informații *dacă* va veni momentul. Minciuni, identități false, nume de acoperire, toate-i veneau ușor pe limbă acum, la fel ca înainte. *Cine sînt eu, de fapt?* Era întrebarea melodramatică a adolescentului, transpusă în

mod straniu în conştiinţa exasperată a unui fost agent de teren care se simţea pierdut.

Valurile se spărgeau cu zgomot în jurul lor. Se auzi sunetul jalnic al unui corn de ceaţă dinspre un far cocoţat sus, deasupra apei. Bryson ştia că era faimosul far de la Cabo Finisterre.

– Poate că n-ai calculat greşit, zise el, aproape în şoaptă.

Ea îi zîmbi scurt, cu tristeţe şi stinse lanterna.

– Trebuie să închiriez un elicopter sau un avion particular, ceva care să mă scoată – să ne scoată – de-aici, cît mai repede.

– Pentru asta, cel mai probabil loc e Santiago de Compostela. La vreo şaizeci de kilometri est-sud-est de-aici. E o destinaţie turistică importantă – un oraş de pelerinaj, o cetate sfîntă. Mi se pare că există un mic aeroport la periferie, de unde pleacă nişte curse internaţionale. S-ar putea să reuşim să închiriem un avion sau un elicopter. Merită să încercăm.

Ea îl privi cercetător.

– Cunoşti zona asta.

– Vag. Am studiat harta.

Deodată, un fascicul puternic de lumină mătură plaja, la cîţiva metri în faţa lor. Instinctiv, se aruncară amîndoi la pămînt. Bryson sări în spatele unui bolovan masiv şi încremeni acolo; femeia care-şi spunea Layla se culcă după o ridicătură de pămînt. Bryson simţea pe faţă nisipul rece şi umed şi auzea respiraţia regulată a femeii. Bryson nu prea lucrase cu agenţi femei, iar convingerea lui, rareori exprimată, era că cele cîteva femei care reuşiseră să depăşească obstacolele ridicate de şefii serviciilor secrete – majoritatea fiind bărbaţi – trebuia să fie excepţionale. Despre misterioasa Layla nu ştia decît că era una dintre acele femei excepţionale, cu o mare experienţă şi capabilă să-şi păstreze calmul în situaţii critice.

Văzu lumina reflectorului măturînd plaja, insistînd o clipă în preajma locului unde ascunsese şalupa. Poate că nişte ochi

experimentaţi puteau descoperi că se umblase acolo. Din spatele bolovanului, Bryson putea să privească în jur. Ambarcaţiunea de cercetare se deplasa paralel cu linia ţărmului. Două fascicule de lumină orbitoare cercetau suprafaţa neregulată a stîncilor. Fără îndoială că Paza de coastă folosea şi binocluri puternice. La o asemenea distanţă, dispozitivele pentru vedere nocturnă erau inutile, însă el nu voia să rişte ridicîndu-se prea devreme. Adesea stingerea reflectoarelor era doar preludiul *adevăratei* căutări: după lăsarea întunericului ieşeau gardienii în fugă de după stînci. În consecinţă, mai rămase cinci minute nemişcat, după ce bezna cuprinsese iarăşi plaja. Îl impresionă faptul că Layla procedase la fel.

Într-un tîrziu, ieşiră din ascunzători şi începură să se caţere pe panta presărată cu roci şi pini crescuţi la întîmplare, pînă cînd ajunseră la un drum aşternut cu prundiş, pe culmea costişei. De-a lungul drumului se vedea un şir de ziduri masive şi înalte din granit, ce împrejmuiau mici parcele de teren dominate de vechi case de piatră acoperite de verdeaţă. Toate aveau acelaşi gen de hambar ridicat pe stîlpi înalţi, aceleaşi căpiţe conice de fîn, aceleaşi spaliere acoperite cu viţă de vie, aceiaşi arbori noduroşi, plini de fructe. Era o regiune ai cărei locuitori trăiau muncind pămîntul aşa cum făcuseră dintotdeauna, generaţii la rînd, o zonă în care intruşii nu erau bine primiţi. Un călător ar fi fost privit cu maximă suspiciune, iar străinii – observaţi şi raportaţi forţelor de ordine.

Auzind în urma lor un tîrşîit de picioare pe prundiş, Bryson se întoarse în loc, cu pistolul în mîna dreaptă, dar nu desluşi nimic prin întuneric şi ceaţă. Vizibilitatea era extrem de redusă, iar drumul cotea, astfel că oricine s-ar fi apropiat nu putea fi văzut. Observă că şi Layla scosese o armă, un pistol cu amortizor lung şi perforat. Poziţia ei de tragere, aşa cum ţinea revolverul cu ambele mîini, era perfectă. Rămaseră nemişcaţi, ascultînd.

Se auzi un strigăt de pe fîşia de nisip de jos. Erau cel puţin doi, poate chiar mai mulţi. Oare de unde veneau? Ce intenţii aveau?

În apropiere se auzi o voce răguşită, vorbind o limbă pe care Bryson n-o înţelese imediat, apoi alt tîrşîit de picioare pe pietriş. Limba, pricepu el repede, era galiciană, vechiul dialect al Galiciei, care combina elemente de portugheză cu spaniola castiliană. Putea să desluşească doar frînturi de fraze.

Schimbînd o privire rapidă, Bryson şi femeia porniră în tăcere de-a lungul unui zid de piatră, spre sursa zgomotului. Voci joase, bufnituri, un sunet metalic. După ce ocoliră o ieşitură a zidului, Bryson văzu două siluete încărcînd lăzi într-o veche camionetă. Unul stătea în remorcă, iar celălalt ridica lăzile dintr-o stivă şi i le dădea. Bryson se uită la ceas: era puţin după ora trei dimineaţa. Ce făceau oamenii ăia acolo? Probabil că erau pescari. Ţărani pescari ce adunaseră recolta locală, *percebes*, scoici strînse de pe ţărm, sau poate culeseseră midii de pe plutele aflate lîngă linia de coastă.

Orice-ar fi făcut, oamenii erau localnici care munceau din greu şi nu constituiau o ameninţare directă. Îşi puse arma la loc şi-i făcu semn Laylei să procedeze la fel. Nişte pistoale la vedere ar fi însemnat o greşeală.

Uitîndu-se mai atent, Bryson îşi dădu seama că unul din bărbaţi era de vîrstă mijlocie, iar celălalt mai degrabă un adolescent. Amîndoi aveau trăsături aspre, de ţărani, şi păreau a fi tată şi fiu. Tînărul stătea în remorcă, iar cel mai vîrstnic îi întindea cutiile să le stivuiască.

Adultul îi zise tînărului:

– *Veña, móvete, non podemos perde-lo tempo!*

Bryson cunoştea destulă portugheză din nenumăratele operaţiuni de la Lisabona şi cîteva la São Paulo ca să înţeleagă ce vorbeau cei doi. „Hai, mişcă-te!" zicea vîrstnicul. „Avem treabă multă. Nu putem pierde vremea!"

El o privi scurt pe Layla, apoi strigă în portugheză:

– Por favor, nos poderían axudar? Metimo-lo coche na cuneta, e a miña muller e máis eu temos que chegar a Vigo canto antes.

„Puteți să ne ajutați? Mașina noastră e trasă pe dreapta, iar eu și soția mea trebuie să ajungem cît mai repede la Vigo."

Cei doi bărbați îi priviră, bănuitori. Bryson își dădu seama că nu încărcau lăzi cu scoici sau midii, ci *box*-uri sigilate de țigări străine, majoritatea englezești și americane. Deci nu erau pescari, ci contrabandiști.

Vîrstnicul lăsă un *box* pe prundiș.

– Străini? De unde veniți?

– Am venit cu mașina de la Bilbao. Sîntem în vacanță. Afurisita de mașină închiriată s-a dovedit a fi o rablă. Transmisia a cedat și-am intrat într-un șanț. Dacă ne luați în mașina voastră o să vă răsplătim.

– Sînt sigur că vă putem ajuta, spuse bărbatul mai vîrstnic, făcîndu-i semn tînărului, care sări în spatele camionului și începu să se apropie de ei dintr-o parte, trăgîndu-se mai mult spre Layla.

Brusc, tînărul scoase un revolver, un vechi Astra Cadix Special, de calibrul 38, pe care-l îndreptă spre Layla. Făcînd cîțiva pași spre ea, strigă:

– *Vaciade os petos! Agora mesmo!* Golește-ți buzunarele. *Pe toate!* Repede, tot ce-aveți și să nu încercați vreo șmecherie! *Acum!*

Adultul avea și el un pistol și-l îndreptase spre Bryson.

– Și tu, prietene. Lasă portofelul jos și dă-i un picior spre mine, răcni el. Și ceasul ăla scump. *Mișcă!* Altfel, drăguța ta nevastă o s-o încaseze.

Tînărul sări în față, o înșfăcă pe Layla de umăr cu mîna stîngă, trăgînd-o spre el, și-i puse revolverul la tîmplă. Părea să nu fi observat că Layla nu intrase în panică. Dacă i-ar fi remarcat calmul, ar fi avut motive de îngrijorare. Ea întîlni privirea lui Bryson, care dădu imperceptibil din cap.

Cu o mişcare bruscă, Layla scoase două arme dintr-o dată, cîte una în fiecare mînă. În stînga avea un Heckler & Koch USP, de calibrul 45, iar în dreapta un Desert Eagle israelian, de calibru 50, masiv şi extrem de puternic. În acelaşi timp, Bryson scoase rapid un Beretta 92 şi-l îndreptă spre traficantul mai vîrstnic.

– Înapoi! îi strigă Layla în portugheză adolescentului, care se retrase împleticindu-se înspăimîntat. Aruncă arma sau îţi zbor creierii!

Tînărul îşi recăpătă echilibrul, ezită, de parcă s-ar fi gîndit cum să reacţioneze. Layla apăsă imediat trăgaciul enormului Desert Eagle. Explozia fu puternică, mai ales fiindcă se produse aproape de urechea adolescentului, care dădu drumul vechiului său Astra Cadix şi ridică mîinile:

– *Non! Non dispare!*

Revolverul căzu cu zgomot pe jos. Bryson zîmbi, înaintînd spre bărbatul mai vîrstnic.

– Pune arma jos, *amigo,* altfel soţia mea o să-ţi ucidă fiul sau nepotul ori ce ţi-o fi. Şi după cum ai văzut, e o femeie care nu-şi controlează prea bine reacţiile.

– *Por Cristo bendito, esa muller está tola!* înjură contrabandistul mai vîrstnic în timp ce îngenunchea şi lăsa încet arma pe prundiş. „Iisuse Hristoase, femeia asta-i nebună!"

Apoi ridică mîinile.

– *Se pensan que nos van toma-lo pelo, están listos! Temos amigos esperando por nós ó final da estrada.* „Dacă ai de gînd să ne jefuieşti, eşti un idiot. Avem prieteni care ne aşteaptă la capătul drumului."

– Bine, bine, spuse nerăbdător Bryson. Nu ne interesează ţigările voastre. Vrem doar camionul.

– *O meu camión? Por Deus, eu necesito este camión!* „Doamne Sfinte, *am nevoie* de camionul ăsta!"

– Ai dat de ghinion, zise Bryson.

– În genunchi! îi ordonă Layla adolescentului. Acesta se supuse imediat.

Băiatul era roșu la față și tremura ca un copil speriat, tresărind de fiecare dată cînd ea agita pistolul.

– *Polo menos nos deixarán descarga-lo camión? Vostedes non necesitan a mercancia!* se rugă bătrînul. „Lăsați-ne măcar să descărcăm camionul. N-aveți nevoie de marfă!"

– Dă-i drumul, spuse Layla.

– Nu! interveni Bryson. Totdeauna există o armă ascunsă, în caz de jaf. Vreau să vă întoarceți amîndoi și să o luați din loc. Să vă opriți doar cînd n-o să mai auziți camionul.

Porni în fugă spre cabina camionului, făcîndu-i Laylei semn să treacă în partea cealaltă. Apoi, cu pistolul îndreptat spre cei doi, ordonă:

– *Mișcați-vă!*

Contrabandiștii se ridicară nesiguri pe picioare, ținînd mîinile ridicate, și începură să coboare pe drumul acoperit cu prundiș.

– Nu, așteaptă, zise ea deodată. Nu vreau să ne asumăm riscuri.

– Ce?

Ea vîrî pistolul de calibru mai mic într-un buzunar al jachetei și scoase altă armă, cu un aspect ciudat, pe care Bryson o recunoscu imediat. Dădu din cap și zîmbi.

– *Non!* Țipă contrabandistul tînăr, întorcîndu-se.

Cel mai vîrstnic, probabil tatăl, strigă:

– *Non dispare! Estamos facendo o que nos dicen! Virxen Santa, non imos falar, por que iamos?* „Nu trageți! Facem ce ne-ați spus! Sfîntă Fecioară, n-o să vorbim, de ce am face-o?"

Cei doi bărbați o luară la fugă, dar înainte de a face cîțiva pași, se auziră două focuri de armă. La fiecare împușcătură, o încărcătură de bioxid de carbon aruncase cîte o seringă cu un tranchilizant concentrat, care își atinse țintele. Cei doi

căzură la pămînt, zvîrcolindu-se, înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Efectul tranchilizantului dura treizeci de minute.

Bătrîna camionetă duduia şi zdrăngănea, în vreme ce motorul ei obosit se ambala pe panta abruptă a drumului şerpuit de munte. Soarele se ridica de după crestele muntelui, colorînd orizontul cu tuşe pastelate şi aruncînd ciudate scînteieri palide pe acoperişurile din ardezie ale satelor de pescari prin care treceau.

Bryson o privi pe frumoasa femeie care dormea pe scaunul din faţă, cu capul sprijinit de geamul portierei. Avea ceva dur, ca de cremene, părînd în acelaşi timp vulnerabilă, chiar melancolică. Era o combinaţie atrăgătoare, însă instinctele lui îi transmiteau avertismente. Semăna prea mult cu el – un supravieţuitor a cărui înfăţişare dură ascundea un suflet extrem de complicat, uneori în conflict cu sine însuşi.

Şi mai era şi Elena, mereu Elena – o prezenţă spectrală, un mister în felul ei. Promisiunea de-a o căuta devenise pentru el o sirenă care-l ademenea, evazivă şi înşelătoare.

Layla însemna cel mult un parteneriat strategic, o alianţă impusă de împrejurări. Ea şi Bryson se foloseau reciproc, se ajutau unul pe altul, erau aproape dependenţi unul de altul, dar nimic mai mult. Layla nu era decît un mijloc pentru atingerea unui scop.

Oboseala îl copleşi. Trase camioneta pe dreapta, într-un crîng, ca să doarmă vreo douăzeci de minute. Se trezi brusc şi constată că dormise cîteva ore. Layla nu se trezise. Bryson înjură în gînd; nu era bine să piardă atîtă timp. Se consolă spunîndu-şi că oboseala conducea de obicei la calcule greşite şi erori de judecată, aşa că răgazul fusese bine venit.

Întorcîndu-se pe şosea, întîlni tot mai mulţi oameni care mergeau spre Santiago de Compostela. La început văzuse cîţiva pietoni, dar acum era un şir lung. Cei mai mulţi mergeau pe jos, cîţiva se deplasau pe nişte biciclete vechi, iar unii călare.

Aveau fețele arse de soare; purtau haine modeste, din țesături aspre și duceau în spate rucsacuri de care atîrnau cochilii de scoici. Cochilia de scoică, își aminti Bryson, era simbolul pelerinului pe acel *Camino de Santiago,* drumul de pelerinaj ce măsura cam o sută de kilometri, de la trecătoarea Roncesvalles, din Pirinei, pînă la vechiul mormînt al Sfîntului Iacob din Santiago. O călătorie pe jos dura cam o lună de zile. De-a lungul drumului văzu, din loc în loc, cărucioare ale țiganilor care vindeau suveniruri – cărți poștale, păsări din plastic cu aripi mobile, cochilii de scoici, haine viu colorate.

Și mai observă ceva ce nu-și putea explica. Cu cîțiva kilometri înainte de Santiago, traficul deveni tot mai congestionat. Autoturismele și camioanele mergeau mai încet, aproape bară la bară. Undeva, în față, era un obstacol, poate un blocaj al traficului. Să fi fost drumul în reparații?

Nu.

Baricadele din lemn și lămpile de semnalizare, aflate într-un pîlc de mașini oficiale, pe care le văzu după ce ieși dintr-o curbă, îi oferiră răspunsul. Poliția spaniolă inspecta vehiculele, verificîndu-i pe șoferi și pasageri. Autoturismele păreau să treacă repede, dar camioanele erau trase pe dreapta; se controlau permisele și numerele de înmatriculare. Nenumărați pelerini treceau neluați în seamă de poliție, aruncînd priviri curioase.

– Layla, spuse el. Repede, scoală-te!

– Ce... ce e?

– Poliția caută camionul nostru.

– O, Doamne. Ticăloșii ăia sigur s-au trezit și au telefonat la poliție...

– Nu. Nu ei, nu direct. Cei asemeni lor evită cît pot autoritățile. Altcineva trebuie să se fi dus acolo, oferindu-le o șpagă frumoasă. Cineva cu relații la poliția spaniolă.

– E puțin probabil să fi fost vreunul dintre oamenii lui Calacanis, chiar dacă au existat supraviețuitori.

El dădu din cap.

– Bănuiesc că e vorba despre altcineva. O organizație care a aflat că am fost la bordul navei.

– Un serviciu de informații ostil.

– Da, dar nu e ce crezi.

„Ostilă" nu e cuvîntul potrivit, își zise el. *Diabolică – poate. O organizație ale cărei tentacule ajung pînă la guvernele cîtorva țări puternice. Directoratul.* Trase camionul pe marginea drumului, găsind un loc liber în valul de pelerini. Se auziră strigătele de protest ale vînzătorilor cu cărucioare și claxoanele mașinilor.

Sări din cabină și deșurubă în grabă plăcile de înmatriculare.

– Asta în caz că vreun polițist e suficient de prost ca să se uite doar la plăcile de înmatriculare. Ei caută un cuplu, un bărbat și o femeie. Va trebui să ne despărțim și s-o luăm pe jos, însă înainte de asta mai avem ceva de făcut... Vocea lui Bryson se stinse cînd văzu în apropiere un cărucior cu marfă. Rămîi aici.

Cîteva minute mai tîrziu, conversa în spaniolă cu o țigancă grasă, care vindea șaluri și costume populare. Femeia se aștepta ca un asemenea client – un castilian, după fluența spaniolei lui și lipsa de accent – să aibă multe bagaje și fu surprinsă cînd bărbatul îi aruncă un teanc de bancnote. Mergînd repede de la un cărucior la altul, adună o grămadă de haine și se întoarse cu ele la camion. Layla făcu ochii mari, apoi dădu din cap și zise cu gravitate:

– Acum sînt și eu un pelerin.

Haos, un haos teribil!

Claxoanele vuiau, șoferii înfuriați țipau și înjurau. Șirul de pelerini se transformase într-o gloată, o mulțime de oameni de o izbitoare diversitate, al căror unic element comun era

credința. Erau bătrîni cu bastoane, care pășeau cu greu, femei înveșmîntate în negru, cu basmale ce lăsau să se vadă numai partea superioară a feței, tineri în pantaloni scurți și tricouri, pe biciclete, părinți epuizați de oboseală, cărînd prunci care urlau. Mirosea a transpirație, ceapă și tămîie.

Bryson purta o sutană și ținea în mînă o cîrjă. Veșmîntul călugăresc se mai purta încă în anumite ordine religioase izolate. Bryson își trăsese gluga pe cap, ascunzîndu-și astfel o parte din față. Layla, aflată la vreo cincizeci de metri în spatele lui, purta o cămașă specifică zonei, croită dintr-o țesătură aspră, un pulover țipător acoperit cu paiete și un batic roșu. Oricît de ciudat arăta, se integra perfect în mulțime.

Baricadele de lemn din fața lor fuseseră aranjate astfel încît să lase o trecere largă pentru pietoni; doi polițiști în uniformă stăteau de o parte și de alta, examinînd superficial fețele celor ce treceau. Pe cealaltă jumătate a drumului, automobilele și camioanele erau admise pe rînd. Cei care mergeau pe jos se deplasau într-un ritm normal, fără să încetinească pasul, după cum observă ușurat Bryson. Cînd trecu pe lîngă polițiști, el începu să pășească nesigur, lăsîndu-se greu în baston – ca și cum se afla la capătul unei călătorii lungi și anevoioase. Nu se uită la fețele polițiștilor, dar nici nu-i ignoră. În cîteva secunde, trecu în siguranță dincolo de baricade, împins din spate de valul de oameni.

O scînteiere de lumină. Era lumina puternică a soarelui de dimineață licărind pe o suprafață reflectorizantă din apropiere; întoarse capul și văzu un binoclu puternic, ținut la ochi de alt polițist în uniformă, care stătea în picioare pe o bancă. Ca și colegii lui, cerceta atent fețele celor ce intrau în oraș pe Avenida Juan Carlos I. Era un om de rezervă, sau poate un al doilea filtru, și scruta metodic mulțimea. Soarele ardea deja cu putere și chipul palid al bărbatului era îmbujorat.

Bryson reacționă cu întîrziere, surprins de paloarea omului și de părul blond ce ieșea de sub caschetă. Nu se

întîlneau prea des blonzi în acea parte a Spaniei. Însă nu culoarea părului îi atrăsese atenția, ci tenul palid, aproape alb. Nici un polițist sau gardian de coastă nu putea rezista multă vreme în climatul acela fără să se bronzeze.

Nu, omul ăla nu era localnic. Bryson se îndoia pînă și de faptul că era spaniol.

Polițistul blond transpira abundent. El îndepărtă binoclul de la ochi, ca să-și șteargă fața cu mîneca hainei și atunci Bryson îi văzu trăsăturile.

Ochii cenușii păreau somnoroși, trădînd o formidabilă concentrare, buzele subțiri, tenul alb ca varul, părul blond-sur. Omul îi era cunoscut. De la Khartoum.

Bărbatul blond fusese trimis de la Rotterdam, ca expert tehnic, în capitala sudaneză împreună un grup de specialiști europeni, consilieri ai oficialilor irakieni, în vederea construirii unei fabrici de rachete balistice și a unor comenzi pentru echipamente complete, folosite la asamblarea rachetelor Scud. În realitate era un intrus, un agent de penetrare al Directoratului, care-l folosea și ca agent de exterminare, fiind expert în asasinate rapide. Bryson fusese la Khartoum pentru a instala sistemele de supraveghere și a obține probe indubitabile ce puteau fi folosite mai tîrziu împotriva irakienilor. Atunci avusese o scurtă întîlnire cu ucigașul blond, furnizîndu-i dosare microfilmate ale țintelor solicitate, inclusiv informații despre locurile unde se aflau, programele lor și eventualele carențe ale sistemelor de securitate. Bryson nu cunoștea numele bărbatului; știa doar că era un asasin, unul dintre cei mai buni din branșă, extrem de bine antrenat, probabil un sociopat – agentul de exterminare perfect.

Deci Directoratul trimisese unul dintre cei mai buni oameni ai săi ca să-l ucidă. Era clar că foștii lui patroni îl etichetaseră drept „imposibil de salvat".

Totuși, cum îl găsiseră? Probabil vorbiseră contrabandiștii, furioși că li se furase camionul și doritici să

obțină un ciubuc, fără îndoială generos. În acea parte a țării, din puținele drumuri existente, majoritatea veneau dinspre Finisterre. Ca atare, era ușor de supravegheat din aer dacă urmăritorii ar fi avut un elicopter. Bryson nu auzise, nici nu văzuse vreun elicopter, însă o perioadă de timp dormise. În plus, vechea camionetă făcuse atîta zgomot, încît un elicopter ar fi putut trece chiar pe deasupra lor fără să-l audă.

Camionul abandonat în grabă trebuie să fi fost un indiciu pentru urmăritorii lor, o dovadă că el și Layla se aflau în imediata apropiere. Nu existau decît două direcții de mers pe acel drum: spre Santiago de Compostela sau în afara orașului. Precis că ambele variante fuseseră luate în calcul și amplasate blocaje rutiere în punctele de convergență.

Ar fi vrut să se întoarcă, să se asigure că Layla se afla în spatele lui, în siguranță, dar nu putea risca.

Privi din nou spre blond și surprinse în ochii lui o scînteie. Întoarse privirea, dar era prea tîrziu. Știa că fusese reperat.

Dacă ar fi reacționat, ieșind în evidență din mulțime, ar fi însemnat să confirme bănuielile asasinului. Agentul de exterminare nu putea avea vreo certitudine de la acea distanță. În plus, trecuseră mulți ani de la întîlnirea din Khartoum, iar sutana cu glugă pe care o purta Bryson îi ascundea fața.

Timpul părea să se fi oprit în loc; Bryson analiza febril situația. Inima îi bătea cu putere, dar se strădui să nu mărească pasul.

Cu coada ochiului, văzu că asasinul se întoarse către el, ducînd mîna dreaptă la tocul armei de la centură. Pelerinii erau atît de numeroși încît aproape că-l duceau pe Bryson într-un ritm chinuitor de lent. *Cum poate fi sigur ucigașul că eu sînt omul pe care-l caută? Cu gluga asta*... în clipa aceea Bryson conștientiză că însuși faptul că purta o glugă îl făcea să se deosebească de mulțime. Ceilalți bărbați purtau șepci, dar nu o glugă, care reținea căldura.

Deși nu îndrăzni să se întoarcă pentru a privi, fu conștient

de mişcarea bruscă de la periferia cîmpului său vizual şi de licărul unui obiect metalic, cu siguranţă o armă. Asasinul îşi scosese pistolul; Bryson simţi asta instinctiv.

Brusc, se clătină pe picioare, simulînd o criză de insolaţie, făcîndu-i pe cei din jurul lui să se împiedice. Strigăte de iritare; ţipătul îngrijorat al unei femei.

O fracţiune de secundă mai tîrziu se auzi şuieratul mortal al unei arme cu amortizor. O tînără femeie, aflată la cîţiva paşi în stînga lui, se prăbuşi cu ţeasta perforată. Mulţimea intră în panică; ţipete de frică şi strigăte de durere se înălţau spre cer. Se stîrni o trombă de praf, în timp ce gloanţele împroşcau pămîntul. Ucigaşul trăgea rapid, la foc semiautomat. Îşi identificase ţinta şi nu-i păsa dacă nimerea oameni nevinovaţi.

În acel infern, Bryson aproape că fu călcat în picioare de gloata înnebunită. Se ridică greu în picioare, cu gluga căzută, dar fu iarăşi trîntit la pămînt. Se auzeau ţipete, plînsetele celor răniţi şi ale muribunzilor, cît şi ale celor din preajma lor. Reuşind să se ridice, Bryson se năpusti înainte, izbindu-se de mai multe ori de cei ce încercau să scape de acolo.

Avea arme, dar să scoată una şi să înceapă să tragă ar fi fost curată sinucidere. În clipa în care ar fi apăsat pe trăgaci, ar fi transmis un semnal ce-ar fi atras atenţia asasinilor trimişi acolo de Directorat. O luă la goană înainte, aplecat, camuflat de masa de trupuri.

O rafală de gloanţe lovi metalul unui indicator rutier, la vreo trei metri distanţă, semn că ucigaşul blond îl pierduse din vedere, derutat de mulţimea agitată. În faţa lui se auzi alt strigăt, şi trupul unui biciclist se arcui, lovit în spate. Blondul trăgea acum aiurea, creînd o maximă dezordine, ceea ce îi putea permite lui Bryson să se facă nevăzut. Riscă şi aruncă o privire în jur, încercînd să zărească sursa împuşcăturilor, şi fu surprins să-l vadă pe asasinul blond prăvălindu-se în faţă, de

parcă ar fi fost împins de la spate. Fusese lovit de un glonț! Dar cine trăsese? O pată stacojie, un batic de un roșu aprins, care dispăru apoi în mulțime.

Layla.

Bryson își continuă deplasarea împreună cu gloata, ca o bucată de lemn purtată de un curent puternic. Nu se putea duce spre ea, în sens invers, chiar dacă ar fi vrut, și nu îndrăznea să-i facă vreun semn. Știa cum plănuia Directoratul loviturile importante, iar asta era cu siguranță una dintre ele. Nu se limita la un singur om. Un agent de exterminare era ca un gîndac de bucătărie: unde găseai unul, existau în mod sigur și alții. Dar unde? Se părea că țintașul blond operase de unul singur, dar sigur existau și alții care îl sprijineau. Dar nu se zăreau nicăieri. Bryson cunoștea prea bine metodele Directoratului ca să creadă că blondul acționa singur.

Puzderia de pelerini scăpase de sub control; oamenii, înspăimîntați, se foiau de colo-colo, unii încercînd să alerge pe *avenida*, alții, în direcție opusă. Ceea ce fusese un paravan ideal cu numai cîteva clipe în urmă devenise ceva primejdios, violent. El și Layla trebuia să se desprindă din gloata intrată în panică, să dispară în Santiago și să găsească drumul spre aeroportul de la Labacolla, aflat la unsprezece kilometri spre est.

Ieși din șuvoiul de pietoni și cicliști și se apucă de stîlpul unui felinar ca să nu fie doborît de cei care alergau, așteptînd să apară Layla. Căuta în mulțime baticul stacojiu, atent, totodată, și la alte aspecte neobișnuite: sclipiri de oțel, uniforme de poliție, privirea inconfundabilă a unui asasin plătit. Bryson își dădea seama că atrăgea privirile oamenilor. Un pelerin, ținînd sub faldurile veșmîntului cafeniu de călugăr ceea ce părea a fi o Biblie, se uita la el cu neprefăcută curiozitate de pe celălalt trotuar al aglomeratei Avenida Juan Carlos I. Bryson surprinse privirea călugărului chiar în clipa cînd acesta scoase în locul bibliei un obiect lung, din oțel albăstrui.

O armă.

Într-o fracţiune de secundă, în timp ce creierul prelucra ce văzuseră ochii, se aruncă spre dreapta, răsturnînd un biciclist.

Un şuierat, şi sîngele îl stropi pe Bryson. Tîmpla biciclistului explodase. În jur izbucniră iarăşi ţipete. Omul era mort, iar trăgătorul în sutană de călugăr se afla la cincisprezece metri distanţă, continuînd să tragă.

Bryson se rostogoli, primind lovituri în cap şi spate de la oamenii care fugeau cuprinşi de panică. Înşfăcă pistolul Beretta din toc. Un bărbat ţipă:

– Are o armă!

Gloanţele nimeriră stîlpul de fier şi ricoşară în pămînt la cîtiva paşi distanţă. Bryson se ridică în picioare, se echilibră, îl localiză pe călugărul-asasin şi apăsă pe trăgaci.

Primul glonţ îl lovi pe ucigaş în piept, făcîndu-l să scape arma din mînă; al doilea îl doborî.

În stînga lui observă cu coada ochiului un obiect; instinctul îi spunea că era altă armă. Se întoarse la timp ca să vadă un bărbat, deghizat tot în pelerin, aţintind un mic pistol negru spre el, la mai puţin de şase metri distanţă. Bryson se răsuci spre dreapta, ieşind din linia de ochire, însă durerea bruscă din umărul stîng, care-i trimitea săgeţi de foc în piept, îl făcu să înţeleagă că fusese lovit.

Îşi pierdu echilibrul, iar picioarele i se muiară. Căzu pe caldarîm. Durerea era chinuitoare; simţea sîngele fierbinte udîndu-i cămaşa, iar braţul stîng începea să-i amorţească.

Îl înhăţară nişte mîini. Dezorientat, văzînd ca prin ceaţă, Bryson începu să lovească în stînga şi în dreapta pînă cînd auzi vocea Laylei.

– Stai, eu sînt. *Pe-aici.* Pe-aici!

Îl apucase de umărul sănătos şi de cot, ajutîndu-l să se ridice, sprijinindu-l.

– Bine că n-ai păţit nimic! strigă Bryson uşurat.

– N-am nimic. Hai!

Îl trase într-o parte şi-l scoase dintre pelerinii înnebuniţi, a căror panică atinsese punctul culminant. Bryson se străduia să meargă, depăşindu-şi durerea. Văzu alt călugăr fixîndu-l cu privirea şi acţionă instinctiv ridicînd pistolul. Se opri exact în momentul în care călugărul înălţa la buze obiectul dreptunghiular – o Biblie – rugîndu-se cu voce tare în mijlocul violenţei, al nebuniei.

Intrară într-un parc mare, străjuit de eucalipţi.

– Trebuie să găsim un loc unde să te odihneşti, zise Layla.

– Nu. Rana e superficială.

– Dar *sîngerezi!*

– Cred că e doar o zgîrietură. Glonţul a atins nişte vase, însă e o rană mai puţin gravă decît pare. Nu putem să ne odihnim aici; trebuie să ne mişcăm!

– Încotro?

– Uite. Drept în faţă, peste drum, e o catedrală şi un scuar înţesat de lume. Trebuie să rămînem printre oameni, să dispărem în mulţime. O să ne ocupăm mai tîrziu de rana mea. Acum avem alte probleme.

– Cred că nu-ţi dai seama cît sînge pierzi.

Cu gesturi îndemînatice, femeia îi descheie cămaşa şi desprinse ţesătura îmbibată de sînge de pe umărul lui; durerea îl săgetă. Ea pipăi uşor rana, făcîndu-l să geamă de durere.

– În regulă, rosti ea, o putem trata mai tîrziu, dar trebuie să oprim sîngerarea.

Scoţîndu-şi basmaua roşie de pe cap, o legă strîns, înnodînd-o sub braţ, improvizînd un fel de bandaj care avea să ţină o vreme.

– Îţi poţi mişca braţul?

El îl ridică şi gemu.

– Mda.

– Te doare? Nu face pe eroul.

– Nu fac. Totdeauna ţin cont de durere; e unul dintre cele mai preţioase semnale pe care ni le dă organismul. Da, mă doare. Dar am trecut prin necazuri mult mai mari, crede-mă.

– Te cred. Uite, e o catedrală pe deal...

– Principala catedrală din Santiago. Piața din jurul ei, Praza do Obradoiro, numită uneori Praza de Espana, e ținta călătoriei pelerinilor. Acolo putem să ne pierdem de urmăritori și să găsim o mașină. Trebuie să plecăm imediat din zona asta deschisă.

Porniră pe aleea străjuită de eucalipți. Doi bicicliști trecură razant pe lîngă ei. Bryson tresări. Asasinii trimiși de Directorat erau deghizați, cu diabolică inteligență, în veșminte monahale. Orice om pe lîngă care treceau putea fi un ucigaș trimis să-i elimine. Singura șansă de a-i identifica era chipul lor. Pe mulți îi cunoștea. Avusese legături cu ei în trecut, într-un fel sau altul. Fuseseră trimiși acolo fiindcă puteau să-l găsească mai ușor într-o aglomerare umană. Dar sabia avea două tăișuri: dacă ei îl recunoșteau, și el îi recunoștea pe ei. Dacă își păstra atenția trează poate că va reuși să-i identifice înainte să-l observe ei. Nu reprezenta cine știe ce, dar trebuia să exploateze la maximum situația.

– Stai, spuse el brusc. Am fost descoperiți. Poate că ei nu știu cine ești, nu încă. Dar pe mine mă cunosc. Și mai am și cămașa pătată de sînge. Nu, nu le putem da satisfacție.

Ea încuviință.

– Mă duc să fac rost de alte haine.

Gîndeau la fel.

– O să aștept aici – nu, nu aici.

Îi arătă o biserică mică, veche, acoperită de iederă și înconjurată de plante exotice.

– O să aștept *acolo,* înăuntru.

– Bine.

Femeia o porni în grabă spre piața centrală, iar el se îndreptă către biserică.

Aștepta neliniștit în întunecata și răcoroasa bisericuță. De cîteva ori, ușile grele din lemn se deschiseră, lăsînd să intre pelerini sau turiști, sau persoane care cel puțin așa arătau.

Femei cu copii, cupluri tinere. Îi urmărea dintr-o firidă ascunsă. Nimic nu-i trezi suspiciunea. După douăzeci de minute, ușile se deschiseră din nou și apăru Layla, care ținea în mînă un pachet învelit în hîrtie.

Își schimbară hainele și Bryson constată că femeia îi ghicise măsurile. Arătau ca niște turiști oarecare: Layla purta o fustă, o bluză și o pălărie de soare cu boruri largi, colorată țipător. El niște pantaloni kaki, o cămașă brodată, albă, cu mîneci scurte, și o șapcă de base-ball. Reușise să găsească pansamente late și un dezinfectant pe bază de iod, așa că îi curățase rana. Cumpărase chiar și aparate de luat vederi – o videocameră ieftină, fără film, pentru el; un aparat fotografic de 35 mm, pentru ea.

Zece minute mai tîrziu, purtînd ochelari de soare eleganți, ținîndu-se de mînă, ca niște însurăței aflați în luna de miere, pătrunseră în imensa și aglomerata Praza do Obradoiro. Locul era înțesat de pelerini, turiști, studenți și de negustori care vindeau cărți poștale și suveniruri. Bryson se opri în fața catedralei, prefăcîndu-se că fotografiază fațada barocă din secolul al XVIII-lea, a cărei piesă centrală era Pórtico de la Gloria, uimitoarea sculptură spaniolă din secolul al XII-lea. În timp ce se uita prin lentila vizorului, mătură cu privirea fațada catedralei, apoi îndreptă aparatul spre mulțimea de turiști și pelerini.

După ce termină, se întoarse către Layla, zîmbi și dădu din cap, asemeni unui turist mîndru de isprava lui. Îi atinse brațul cu afecțiune, pentru a înșela vigilența oricui i-ar fi privit. Deghizarea lui era minimă, dar cozoroul șepcii îi umbrea fața și el spera să fie mai greu de recunoscut.

Bryson deveni conștient de o mișcare, o deplasare sincronizată în cîteva puncte. Totul în jurul lui era în mișcare, dar pe acel fundal se distingea o circulație coordonată, simetrică. Cineva fără experiență n-ar fi priceput-o. Ceva se întîmpla, era sigur de asta!

– Layla, zise el încet, vreau să rîzi de ceva ce tocmai am spus eu.

– Să rîd...?

– Chiar acum.Ţi-am spus ceva al naibii de hazliu.

Ea începu să rîdă, dîndu-şi capul pe spate. Era un gest extrem de convingător, pe care Bryson îl aprecie. Devenise brusc tînăra soţie, care găsea orice vorbă de duh a proaspătului ei soţ teribil de amuzantă. Bryson zîmbi modest, mulţumit de recunoaşterea propriei isteţimi. Surîzînd, ridică videocamera şi privi prin vizor cum făcuse cu cîteva clipe în urmă. De data asta, căuta ceva anume.

În ciuda zîmbetului, vocea ei era încordată.

– Vezi ceva?

Vedea o formaţiune clasică în triadă. În trei puncte din jurul scuarului, trei persoane stăteau nemişcate, privind prin binocluri în direcţia lui Bryson. Luate separat, nici una nu avea ceva deosebit ori demn de atenţie; fiecare putea să fi fost un turist măsurînd cu privirea împrejurimile. Dar în ansamblu reprezentau ceva ameninţător. Pe o latură a pieţei se afla o femeie tînără, cu părul blond deschis, purtînd o jachetă prea călduroasă pentru o zi caniculară, care putea ascunde un toc de pistol. Al doilea vîrf al triunghiului îl constituia un bărbat cu barbă, scund şi îndesat, îmbrăcat în veşminte negre de cleric; puternicul său binoclu nu se potrivea cu îmbrăcămintea de om al Bisericii. În al treilea vîrf al triunghiului se afla un bărbat musculos şi oacheş, de vreo patruzeci de ani; acela fu omul care activă memoria lui Bryson, care apăsă butonul transfocatorului, apropiind imaginea pentru a obţine un prim-plan.

Îl trecură fiorii.

Cu omul acela negociase de mai multe ori, în nişte misiuni importante. De fapt, îl angajase în numele Directoratului. Era un ţăran pe nume Paolo, dintr-un sat aflat dincolo de Cividale. Paolo opera întotdeauna în tandem cu fratele lui, Niccolo. Cei doi fuseseră nişte vînători celebri în regiunea colinară izolată din nord-vestul Italiei

unde crescuseră. Apoi deveniseră vînători de ființe umane, extrem de bine antrenați, asasini deosebit de îndemînatici. În trecut, Bryson îi angajase pentru unele servicii deosebite, inclusiv o periculoasă infiltrare într-o firmă rusească numită Vector, despre care se zvonea că era implicată în cercetarea și fabricarea armelor biologice.

Unde mergea Paolo, venea și Niccolo. Asta însemna că mai exista cel puțin un adversar, situat undeva în afara laturilor triunghiului.

Inima lui Bryson bătea cu putere. Se întreba *cum* de-l localizaseră așa de ușor? Fusese sigur că-i pierduse pe urmăritori. Să fie oare de vină hainele prea noi cu care erau îmbrăcați?

Bryson își tîrîse picioarele încălțate în pantofii noi din piele pe caldarîm, în fața bisericii unde se opriseră, și o văzuse pe Layla făcînd la fel. Pînă și îmbrăcămintea lor se murdărise cu un strat subțire de praf.

Cum de fuseseră găsiți?

Răspunsul veni încet, în timp ce conștientiza căldura sîngelui de pe umărul stîng. Rana continuase să sîngereze abundent, îmbibînd țesătura cămășii, colorînd în roșu închis o suprafață întinsă a materialului alb. Sîngele fusese dovada clară, semnalul care anulase toate precauțiile pe care și le luaseră, trădîndu-le deghizarea.

Urmăritorii săi îl localizaseră în cele din urmă, iar acum se apropiau ca să-l ucidă.

Washington, D.C.

Senatorul James Cassidy simțea ochii colegilor ațintiți asupra lui – unii plictisiți, alții atenți – cînd se ridică greoi în picioare, sprijinindu-se cu mîinile groase de balustrada lustruită din lemn și începu să vorbească cu un glas baritonal, melodios.

– În sălile de ședință și în comisiile noastre discutăm la

nesfîrşit despre epuizarea resurselor şi despre speciile de animale aflate pe cale de dispariţie. Vorbim despre cum să ne gospodărim mai bine resursele naturale diminuate, într-o epocă în care totul pare să fie de vînzare, în care totul are o etichetă cu preţul şi un cod de bare pe ambalaj. Ei bine, mă aflu aici pentru a spune ceva despre un alt fel de specie pe cale de dispariţie, o marfă epuizată: însăşi noţiunea de intimitate. Am citit în ziare declaraţia unui specialist în Internet, care spune: „Intimitatea voastră e deja nulă. Puneţi capăt acestei situaţii." Ei bine, cei care mă cunosc ştiu că sînt al naibii de sigur că *nimeni* nu i-a pus capăt. Opriţi-vă şi uitaţi-vă în jurul vostru, vă zic. Ce vedeţi? Videocamere, scanere şi bănci de date gigantice, ce sfidează capacitatea de înţelegere a omului. Comercianţii pot supraveghea fiecare aspect al vieţii noastre, de la primul telefon pe care-l dăm dimineaţa, din momentul în care sistemele noastre de securitate indică faptul că ne-am părăsit locuinţele, pînă la videocamerele amplasate la barierele de pe autostrăzi. Conectaţi-vă la reţea în fiecare tranzacţie, fiecare „lovitură" va fi depistată şi înregistrată de aşa-zişii mediatori de informaţii. Companiile private au contactat Biroul Federal de Investigaţii, cu propunerea ca Biroul să le vîndă dosarele sale, informaţiile pe care le deţine, ca şi cum *informaţiile* n-ar fi decît alt bun public ce trebuie privatizat. Acesta e începutul unui proces tulburător: dezgolirea republicii. Societatea de supraveghere.

Senatorul privi în jur şi înţelese că trăia un moment unic: captase atenţia colegilor săi.

– Vreau să vă pun o întrebare: Este acesta un loc unde vreţi să trăiţi? N-am nici un motiv să sper că preţuita noţiune de intimitate ar avea cea mai vagă şansă în faţa forţelor ridicate împotriva ei – prea zeloase organizaţii naţionale şi internaţionale însărcinate cu respectarea legii, comercianţi, corporaţii, companii de asigurări, noile conglomerate de

asigurări sociale şi milioane de tentacule ale complicatelor reţele din fiecare concern privat sau de stat. Oamenii care vor să menţină ordinea, care vor să vă stoarcă ultimul bănuţ – forţele de ordine şi forţele comerţului: e o alianţă formidabilă, prieteni! Cu ea se confruntă intimitatea, intimitatea *noastră*. E o bătălie decisivă, deşi teribil de unilaterală. Aşa că întrebarea pentru distinşii mei colegi, din ambele tabere, e una simplă: *Voi de partea cui sînteţi?*

9

Nu te uita, spuse Bryson încet, continuînd să rotească videocamera. Nu întoarce capul. Sînt trei, din cîte-mi dau seama.

– La ce distanţă?

Ea vorbea calm, concentrat, deşi zîmbea.

– Douăzeci, douăzeci şi cinci de metri. E un triunghi isoscel: la dreapta dumitale, o femeie blondă într-un sacou, cu părul ridicat şi ochelari de soare mari şi rotunzi; în spate, un bărbat solid cu barbă, în haine negre de preot; în stînga, un bărbat suplu, de vreo patruzeci de ani, brunet, într-o cămaşă cu mîneci scurte, de culoare închisă şi pantaloni negri. Toţi au binocluri şi pot jura că sînt înarmaţi.

– M-am prins, zise ea în şoaptă.

– Unul dintre ei e şeful; ceilalţi aşteaptă semnalul lui. Acum, o să-ţi arăt ceva şi o să-ţi cer să te uiţi prin vizorul videocamerei. Să-mi spui cînd i-ai reperat.

Făcu un semn spre porticul catedralei, ca un cineast amator, şi îi dădu videocamera.

– Jonas, spuse ea, alarmată. Era prima dată cînd îi spunea pe nume, deşi era un nume de acoperire. O, Doamne, sîngerezi.

–N-am nimic, zise el scurt. Din nefericire, asta le-a atras atenţia.

Ea își schimbă imediat expresia de îngrijorare într-un rînjet bizar, nepotrivit, urmat de un chicot, jucînd teatru pentru un public de trei persoane. Layla se apleacă, privind prin vizor, în timp ce descria un arc de cerc cu aparatul.

– Femeia blondă – văzut, spuse ea.

După cîteva clipe, adăugă:

– Preotul bărbos în negru – văzut. Tipul mai tînăr cu cămașă închisă – văzut.

– În regulă.

El zîmbi și dădu din cap, continuînd pantomima.

– Bănuiesc că încearcă să evite repetarea situației de la baricade. E limpede că nu le pasă de trecătorii nevinovați, dar preferă, pe cît posibil, să nu-i ucidă, s-ar isca un scandal diplomatic.

– Sau poate că nu sînt siguri că ești dumneata.

– Felul în care s-au așezat mă face să cred că m-au identificat, zise Bryson în șoaptă. S-au instalat pe poziții.

– Cine sînt? Pari să știi ceva despre ei.

– Îi cunosc, spuse Bryson. Le cunosc metodele; știu cum acționează.

– De unde?

– Le-am citit instrucțiunile de teren, zise el, nedorind să dea amănunte.

– Dacă-i cunoști, înseamnă că trebuie să ai idee despre riscurile pe care și le asumă. Ai spus „scandal diplomatic" – cu alte cuvinte, sînt agenți guvernamentali? Americani? Ruși?

– Cred că li s-ar potrivi cel mai bine denumirea de agenți transnaționali. Nici unul de rang înalt sau, cine știe – nici ruși, nici americani, nici francezi, nici spanioli, ci o organizație care operează în situații de criză, la nivel subteran, acolo unde granițele nu sînt delimitate. Lucrează cu guvernele, dar nu pentru ele. Se pare că cei trei așteaptă să plece lumea din jurul meu. Dată fiind distanța la care se află, au nevoie de un spațiu suficient, de o marjă minimă. Dacă aș face o mișcare

bruscă, ce ar sugera că vreau s-o iau la goană, ar trage, fără să le pese de trecători.

Erau înghesuiți de turiști și pelerini, astfel încît le era greu să se miște. El continuă:

– Acum, vreau să te ocupi de femeie; să-ți scoți arma foarte discret, pentru că ei îți pot observa toate mișcările. S-ar putea să nu te cunoască, însă știu că ești cu mine și asta le e suficient.

– Asta ce-nseamnă?

– Înseamnă că te consideră cel puțin un accesoriu, dacă nu un adevărat complice.

– Grozav, gemu Layla.

– Îmi pare rău – nu ți-am cerut să te implici.

– Știu, știu. Eu am hotărît asta.

– Cîtă vreme sîntem înconjurați de oameni din toate părțile, poți să-ți miști mîinile sub nivelul taliei.

Ea dădu din cap.

– Să-mi spui cînd ai scos arma.

Ea încuviință și vîrî mîna în încăpătoarea sacoșă împletită.

– Am luat-o, zise ea.

– Acum, cu mîna stîngă, ia aparatul de fotografiat de la gît și fă-mi o poză cu catedrala în spatele meu. Caută un unghi mai larg, ca să o poți vedea și pe blondă. Nu te grăbi: ești un fotograf amator și nu te pricepi la aparate.

Ea ridică aparatul în dreptul feței și închise ochiul drept.

– Foarte bine, acum o să las impresia că te filmez, în timp ce mă fotografiezi. De îndată ce-o să duc camera video la ochi, o să ai o reacție de iritare; îți stric o încadrare perfectă. O să dai la o parte aparatul cu o mișcare bruscă ce le va distrage atenția și-i va zăpăci pe cei care ne privesc. Apoi ținteşte bine și trage. Doboar-o pe blondă.

– De la distanța *asta?* zise ea neîncrezătoare.

– Ești unul dintre cei mai buni țintași pe care i-am văzut; am încredere. Pe urmă, te arunci imediat la pămînt.

– Și dumneata ce-o să faci?

– O să-l țintesc pe bărbos.

– Dar mai e și *al treilea...*

– Nu ne putem ocupa de toți trei.

Ea afișă din nou un fals zîmbet deconcertant, apoi duse la ochi aparatul fotografic, ținînd strîns în mîna dreaptă pistolul Heckler & Koch de calibru 45, lîngă talie.

El surîse diabolic și ridică videocamera. În același moment, cu o mișcare discretă, aproape imposibil de observat, duse mîna liberă la spate și scoase pistolul Beretta de la centură. Mîinile îi tremurau, simțea că se sufocă.

Chiar în spatele ei, la vreo douăzeci – douăzeci și cinci de metri distanță, vizibil prin obiectivul videocamerei, falsul preot coborî binoclul de la ochi. Ce însemna asta: că urmăritorii hotărîseră să nu tragă, derutați de șiretlicul lui Bryson? Că nu voiau să tragă la nimereală, cu atîția oameni nevinovați în jur? Dacă era așa, nu făcuseră decît să tragă puțin de timp.

Dacă nu...

Deodată, bărbosul își scutură încheietura, aparent un gest menit să-i repună sîngele în circulație, în realitate un semn pentru ceilalți. Un semnal transmis cu cîteva clipe înainte ca Bryson să-l poată prevedea. *Nu!*

Nu aveau timp.

Acum!

Coborî videocamera de la ochi și ridică brusc arma, trăgînd trei focuri rapide, peste umărul Laylei.

Exact în acel moment, ea lăsă aparatul să atîrne de curea, ridică pistolul și trase peste capetele mulțimii.

Urmă o succesiune de împușcături care provocară panică în mulțime. În vreme ce se arunca la pămînt, Bryson reuși să-l zărească pe bărbos clătinîndu-se și căzînd. Layla se trînti jos, rostogolindu-se lîngă Bryson, lovindu-se de picioarele celor din jur și doborînd o femeie tînără. Cineva din apropiere fusese atins de un glonț rătăcit – o rană superficială.

– A căzut! zise Layla gîfîind, în timp ce se rostogolea. Blonda – am văzut-o căzînd.

Împuşcăturile încetară la fel de brusc precum începuseră, dar strigătele înspăimîntate continuau să se audă.

Doi dintre prezumtivii asasini erau la pămînt, poate pentru totdeauna, însă cel puțin unul rămăsese în picioare: Paolo, ucigaşul din Cividale. Şi bineînțeles că sigur fratele lui se afla prin preajmă.

Erau loviți de picioarele celor care fugeau, iar alții cădeau peste ei, se împiedicau. Mulțimea intrase în panică. În acel haos, Bryson şi Layla reuşiră să se ridice în picioare şi, alergînd alături de ceilalți, să dispară în gloata înnebunită.

Strecurîndu-se printre fugari, Bryson văzu o stradă îngustă, aproape o alee. Alergă spre ea, ocolind obstacolele umane, hotărît să se îndepărteze cît putea de mult, încercînd să se piardă de frații italieni sau de oricine altcineva l-ar fi hăituit. Străduța era plină de case scunde şi vechi. Probabil că aveau curți mici şi numeroase alei, un labirint în care se puteau pierde.

Rana de la umăr zvîcnea din nou, iar sîngele, gros şi fierbinte, continua să curgă. Durerea devenise insuportabilă, dar el se străduia să alerge mai repede. Layla îl urma. Paşii lor răsunau pe strada pustie. În timp ce fugea, Bryson cerceta ulița îngustă şi umbrită, căutînd o curte, o prăvălie, vreun loc în care să se poată ascunde. Văzu o bisericuță vîrîtă între două clădiri vechi din piatră, însă era încuiată. Un afiş scris de mînă, lipit de una din uşile de lemn masiv, anunța că lăcaşul era închis pentru reparații. În acel oraş plin de biserici şi catedrale, caselor mai mici de rugăciune, care nu atrăgeau turiştii, li se acorda, probabil, puțină atenție, şi cu atît mai puține fonduri.

Ajuns în fața bisericii, se opri brusc, puse mîna pe clanța masivă din fier şi începu s-o zgîlțîie.

– Ce *faci?* întrebă Layla, alarmată. Hai, să mergem mai departe!

Gîfîia, pieptul i se zbătea şi fața îi era îmbujorată. Din spate se auzeau paşi apropiindu-se.

Bryson nu răspunse. Mai trase o dată de clanță cu putere. Lacătul mic și ruginit, trecut printr-un belciug și mai ruginit, se desprinse ușor din lemnul ușii. De obicei, lumea nu intra cu forța în biserici; lacătul era mai mult simbolic.

Bryson deschise ușa cu o smucitură și pătrunse sub arcada centrală. Mormăind nemulțumită, Layla îl urmă și închise ușa în urma ei. Singura lumină din interior venea de la niște ferestre mici și prăfuite, în formă de trifoi, aflate la mare înălțime. În aerul răcoros plutea un miros neplăcut, de mucegai. Bryson privi rapid în jur, apoi se sprijini de un perete rece de piatră. Inima îi bătea puternic după efortul făcut și se simțea slăbit din cauza sîngelui pierdut. Layla mergea de-a lungul naosului, căutînd probabil vreo ieșire sau o ascunzătoare.

După cîteva minute, ținîndu-și răsuflarea, el se întoarse la ușa principală. Lacătul spart putea să îi trădeze. Ori îl punea la loc, ori îl îndepărta. Întinse mîna spre clanță ca să deschidă ușa, atent la zgomotul de afară.

Auzi zgomotul unor pași grăbiți, apoi o voce, un strigăt într-o limbă ciudată, care nu era nici spaniolă, nici galiciană. Îngheță, privind fîșiile înguste de lumină ce pătrundea printr-o mică deschizătură din josul ușii. Îngenunche, își lipi urechea de scîndură și ascultă.

Limba i se părea ciudat de familiară.

– Niccolò, o crodevi di velu viodût! Jù par che strada cà. Cumò o controli, tu continue a cjalâ la „plaza"!

O recunoscu, înțelese vorbele. *Cred că l-am văzut, Niccolo!,* spuse vocea. *În josul străzii. Tu supraveghează piața!*

Era o limbă puțin cunoscută, pe cale de dispariție, numită friulană, pe care n-o mai auzise de mulți ani. Unii susțineau că era un vechi dialect al limbii italiene; alții credeau că era o limbă distinctă. Se vorbea doar în regiunea nord-estică a Italiei, de către un număr tot mai mic de țărani.

Bryson, al cărui talent la limbi străine se dovedise deseori

un mijloc de supravieţuire la fel de util ca şi îndemînarea de-a mînui arme de foc, învăţase singur friulana cu vreo zece ani în urmă, cînd angajase doi tineri ţărani din zona montană izolată de deasupra localităţii Cividale – remarcabili vînători şi asasini. După ce-i angajase pe Paolo şi Niccolo Sangiovanni, el îşi propusese şi reuşise să înveţe ciudata lor limbă, mai ales ca să-i poată controla îndeaproape, fără a da de înţeles că pricepea ce vorbeau ei.

Da, era Paolo. Supravieţuise schimbului de focuri şi striga acum la fratele lui, Niccolo. Cei doi italieni erau nişte vînători formidabili şi nu-l dezamăgiseră niciodată. Era greu să-i eviţi, însă Bryson nu intenţiona acest lucru.

O auzi pe Layla apropiindu-se şi ridică privirea.

– Vreau să găseşti o frînghie sau un cablu, şopti el.

– *Frînghie?*

– Repede! Trebuie să existe o uşă în spatele altarului, care să dea spre o casă parohială, spre vreun dulap de provizii, ... Te rog, *grăbeşte-te!*

Ea dădu din cap şi străbătu în grabă naosul, spre altar.

El se ridică iute în picioare, întredeschise uşa, apoi strigă cîteva cuvinte în friulană. Ştia că accentul lui se apropia mult de cel al unui vorbitor autentic. Îşi ascuţi vocea, pentru a reda timbrul lui Niccolo. Cîteva fraze scurte, strigate înăbuşit, de la distanţă, distorsionate de ecou, îl putea păcăli pe Paolo.

– *Ou! Paulo, pessèe! Lu ai, al è jù!* Hei, Paolo, vino repede! L-am prins, l-am doborît!

Răspunsul veni rapid.

– *La setu?* Unde eşti?

– *Ca! Lì sa vecje glesie – cu le sieradure rote!* În biserica veche, cu lacătul spart!

Bryon se ridică repede în picioare, se răsuci spre o latură a porticului şi se lipi de cadrul uşii, ţinînd strîns pistolul în mîna stîngă.

Paşii deveniră mai repezi, dar încetiniră ritmul cînd se

apropiară. Vocea lui Paolo se auzi dincolo de uşa bisericii.

– Niccolo?

– *Ca!* strigă Bryson, cu glas înăbuşit. *Moviti!*

O scurtă ezitare, apoi uşa fu deschisă cu o izbitură. În valul brusc de lumină, Bryson văzu pielea oacheşă, trupul zvelt şi musculos, buclele negre şi dese. Paolo îşi miji ochii, cu o expresie feroce pe chip. Intră prudent, privind în stînga şi-n dreapta, ţinînd arma lîngă coapsă.

Bryson făcu un salt înainte, lovindu-l pe Paolo cu toată greutatea corpului său. Mîna dreaptă se înfipse în beregata italianului. Paolo scoase un ţipăt puternic de durere şi surpriză. În acelaşi timp, cu mîna stîngă, Bryson îl lovi cu pistolul în ceafă.

Paolo se prăbuşi. Bryson ştia că Paolo avea să-şi revină în cîteva minute. Înşfăcă pistolul italianului, un Lugo, şi îl percheziţionă rapid, căutînd alte arme ascunse. Pentru că-i antrenase pe fraţii Sangiovanni în tacticile de teren, Bryson ştia că trebuia să mai existe o armă: legată de gamba stîngă, sub cracul larg al pantalonului. După ce i-o luă, scoase un cuţit de pescuit zimţat din teaca de la centura italianului.

Layla urmărise uluită scena, înainte de a înţelege ce intenţiona Bryson, apoi îi aruncă un mosor de cablu electric izolat. Nu era grozav, dar suficient de tare. Grăbiţi, cei doi legară mîinile şi picioarele italianului, astfel încît, cu cît omul se zbătea mai mult, cu atît mai tare se strîngeau nodurile. Legătura era invenţia Laylei şi părea eficientă. Bryson trase de noduri, încredinţîndu-se că vor ţine. Apoi el cu Layla îl duseră pe asasin într-o sacristie. Locul era şi mai întunecat, dar ochii lor se acomodaseră deja cu lumina slabă.

– E un tip impresionant, zise calm Layla, teribil de puternic.

– Şi el, şi fratele lui sînt nişte atleţi înzestraţi de natură. Vînători. Au instinctul unor feline şi sînt la fel de nemiloşi.

– A lucrat cîndva pentru dumneata?

– Într-o viață trecută. El și fratele lui. În cîteva misiuni, dintre care una importantă, în Rusia.

Ea îl privi întrebător, iar el nu găsi nici un motiv să se eschiveze de la explicații. Nu acum, nu după tot de făcuse ea pentru el.

– Există un institut rusesc, cunoscut sub numele de Vector, la Novosibirsk. În a doua jumătate a anilor '80, prin cercurile serviciilor secrete americane circula zvonul că Vector nu era doar un institut de cercetări, ci se ocupa și de producerea unor agenți patogeni pentru războiul bacteriologic.

– Bacilii antraxului, variolei, chiar și ai ciumei. Au existat zvonuri...

– Conform spuselor unui transfug care a dezertat la sfîrșitul anilor optzeci – fostul șef al programului pentru arme biologice –, rușii aveau drept ținte niște orașe americane importante. Supravegherea cu mijloace tehnice ne-a adus puține informații. Era un complex de clădiri joase, înconjurat de garduri prin care circula curent de înaltă tensiune, și era apărat de gărzi înarmate. Asta aflaseră agențiile americane de informații. Fără dovezi concrete, nici americanii, nici aliații lor din NATO nu erau dispuși să acționeze. O reacție pasivă tipică pentru birocrații din serviciile de informații. Ca urmare, am fost trimis să efectuez o penetrare primejdioasă, pe care nici un alt serviciu secret n-ar fi îndrăznit s-o realizeze. Mi-am format echipa de haidamaci specializați în jafuri, care-i includea și pe băieții ăștia. Patronii mei întocmiseră o listă de „cumpărături" – fotografii ale utilajelor de etanșeizare, ale labirinturilor de vid, ale vaselor de fermentație pentru dezvoltarea virușilor. Și, mai presus de orice, voiau eșantioane de microbi – vasele Petri.

– Doamne... Patronii dumitale – dar spuneai că nici o altă agenție de informații n-ar fi încercat așa ceva... CIA a...

El dădu din umeri.

– Las-o baltă.

Apoi își zise: *ce rost are să-i mai ascund ceva?*

– Tipii ăștia, continuă el, frații Sangiovanni, trebuia să înlăture rapid și fără zgomot santinelele.

– Cum s-au descurcat?

– Am obținut marfa.

În vreme ce așteptau ca Paolo să-și revină, Layla se duse la ușa din față a bisericii și puse la loc belciugul rupt și lacătul, ca să pară neatinse. După vreo douăzeci de minute, Paolo începu să se agite.

– *Al è pasât tant timp di quand che jerin insieme a Novosibirsk,* spuse Bryon. „A trecut mult timp de cînd am fost împreună la Novosibirsk." Am știut dintotdeauna că ești lipsit de loialitate. Unde-i fratele tău?

Paolo făcu ochii mari.

– Coleridge, ticălosule.

Încercă să-și ridice mîinile și se strîmbă cînd cablul subțire îi strînse mai mult încheieturile. Mormăi printre dinți:

– *Bastard, tu mi fasis pensà che vecje storie dal purcìt, lo tratin come un siôr, a viodin di lui, i dan dut chel che a voe di vè, e dopo lu copin.*

Bryson zîmbi și-i traduse Laylei.

– Zice că există un vechi proverb friulan despre porc. Oamenii îl tratează ca pe un prinț, îi dau de toate, îi satisfac toate nevoile – pînă în ziua în care îl taie ca să-l mănînce.

– Și cine-ar fi porcul? întrebă Layla. Dumneata sau el?

– O să jucăm acum un joc care se cheamă adevărul sau consecințele. Îmi spui adevărul ori suporți consecințele. Hai să începem cu o întrebare simplă: unde-i fratele tău?

– Niciodată!

– Păi, tocmai mi-ai răspuns la una dintre întrebări – Niccolo a venit aici cu tine. Aproape că m-ați ucis în piață. Așa vă exprimați voi recunoștința față de fostul vostru șef?

– *No soi ancjmò freât dal dut!* Încă n-am terminat treaba! răcni Paolo.

– Nu, zise Bryson zîmbind. Nici eu n-am terminat. Cine v-a angajat?

Italianul scuipă, stropindu-l pe Bryson.

– *Du-te-n mă-ta!* strigă el în engleză, una dintre puţinele fraze pe care le ştia.

– Te mai întreb o dată şi, dacă nu-mi dai un răspuns adevărat – cuvîntul important fiind *adevărat* –, va trebui să folosesc chestia asta.

Ridică pistoul Beretta le vedere. Layla se apropie şi vorbi repede, cu voce joasă:

– Mă duc să stau de pază la uşă. Împuşcăturile ar putea atrage atenţia.

Bryson încuviinţă:

– Bună idee.

– Dă-i drumul, omoară-mă, strigă asasinul, în limba lui maternă. Pentru mine nu contează. Mai sînt alţii, mulţi alţii. Chiar fratele meu ar putea avea plăcerea să te ucidă – ar fi darul meu de muribund pentru el.

– O, n-am de gînd să te ucid, spuse Bryson cu răceală. Eşti un tip curajos; te-am văzut înfruntînd moartea fără teamă. Moartea nu te sperie şi ăsta-i unul dintre lucrurile care te fac atît de bun în meseria ta.

Italianul îşi îngustă ochii bănuitor, încercînd să descifreze înţelesul acelor vorbe. Bryson îl vedea mişcîndu-şi gleznele şi încheieturile mîinilor, în încercarea de-a găsi vreun punct slàb al legăturilor care-l imobilizau, dar n-avea nici o şansă.

– În schimb, continuă Bryson, te-aş lăsa fără singurul lucru care înseamnă ceva pentru tine: capacitatea de a vîna, fie că e vorba despre *cinghiale,* mistreţul drag ţie, fie de oameni consideraţi „imposibil de salvat" de către mincinoşii care controlează armele secrete ale guvernului.

Făcu o pauză şi îndreptă ţeava pistolului spre genunchii ucigaşului.

– Sigur, pierderea unui genunchi n-o să te împiedice să

mergi – în ziua de azi există atîtea proteze perfecționate –, dar n-o să poți alerga prea repede. Pierderea ambilor genunchi – ei bine, asta îți va lua cu siguranță pîinea de la gură, nu crezi?

Asasinul se făcu pămîntiu la față.

– Trădător blestemat, șuieră el.

– Asta ți-au spus? Și *pentru cine* ți-au zis că am trădat?

Paolo îl privea sfidător, însă buza de jos îi tremura.

– Te mai întreb o dată, și gîndește-te foarte bine înainte de-a refuza să-mi răspunzi sau de-a încerca să mă minți: *Cine v-a angajat?*

– *Du-te-n mă-ta!*

Bryson trase. Italianul țipă și sîngele îi mînji pantalonul în dreptul genunchiului. Paolo se zvîrcolea de durere, răcnind tot felul de înjurături pe limba lui.

Bryson auzi un trosnet la ușa bisericii, urmat de un strigăt de bărbat și de țipătul Laylei. Se întoarse brusc, să vadă ce se întîmplase – și o porni în fugă spre intrare, la timp ca să distingă în întuneric două siluete ce se luptau. Una trebuia să fie Layla; dar cine era cealaltă? Ridică pistolul și urlă:

– Stai, ori ești mort!

– E-n regulă, se auzi vocea Laylei.

El se simți ușurat.

– Nemernicul nu știe să se bată.

Era fratele lui Paolo, Niccolo, cu brațele strîns legate la spate. O bucată de cablu ce atîrna de ceafa lui era tot ce rămăsese dintr-un laț pe care ea îl folosise ca să i-l strîngă în jurul gîtului în clipa în care năvălise înăuntru. Dunga subțire, vișinie de la baza gîtului, era dovada grăitoare că omul fusese aproape sugrumat. Layla avusese avantajul surprizei și-l folosise din plin; înnodase ingenios ștreangul, așa încît, cu cît Niccolo își trăgea brațele mai tare, cu atît mai mult i se strîngea lațul în jurul gîtului. Totuși, avea picioarele dezlegate și, deși căzut la podea, continua să le agite, răsucindu-se în loc și încercînd să se ridice.

Bryson sări pe pieptul lui Niccolo, izbindu-l cu picioarele ca să-i scoată aerul din plămîni şi, în acelaşi timp, ţintuindu-l la podea, pentru a-i permite Laylei să-i înfăşoare cablul peste genunchi şi glezne şi să-l lege strîns. Niccolo mugea ca un taur înjunghiat, ţinînd isonul ţipetelor înfiorătoare ale fratelui său aflat la cincisprezece metri distanţă.

– Ajunge, zise Bryson dezgustat.

Rupse o fîşie de pînză din cămaşa kaki a lui Niccolo şi, după ce-o împături, o îndesă în gura italianului ca să-i înăbuşe urletele. Layla scoase o rolă de bandă adezivă găsită, probabil, în dulapul de unde luase şi cablul, şi-o folosi pentru fixarea căluşului, lipind-o peste gura lui Niccolo. Bryson rupse altă bucată din cămaşa italianului, i-o întinse Laylei şi-i ceru să procedeze la fel şi cu celălalt frate.

Apoi, Bryson îl tîrî pe Niccolo spre o firidă, vîrîndu-l într-un confesional.

– Fratele tău tocmai a fost rănit grav, îi spuse Bryson, fluturînd pistolul. Dar, după cum auzi, e încă în viaţă. Însă n-o să mai poată merge.

Niccolo îşi răsucea capul dintr-o parte în alta, urlînd prin căluş, şi lovea cu picioarele podeaua de piatră, într-o manifestare mută, animalică, de furie.

– Acum o să-ţi spun ceva, cît de limpede o să pot. Vreau să-mi spui cine v-a angajat. Vreau un dosar verbal complet, codurile, numele de contact şi procedurile. Totul. După ce o să-ţi scot căluşul, sper să începi să vorbeşti. Şi nici măcar să nu te *gîndeşti* să inventezi ceva, pentru că fratele tău mi-a spus deja multe, iar dacă spui ceva ce nu se potriveşte, o să presupun că *el* e cel care minte şi-o să-l ucid. Pe cuvînt! Nu-mi plac mincinoşii. Ne-am înţeles?

Niccolo se potolise, dădu înnebunit din cap, urmărind cu ochii holbaţi expresia feţei lui Bryson. Era limpede că ameninţarea îşi făcuse efectul. Bryson găsise punctul vulnerabil al ucigaşului.

Bryson auzea tînguielile şi gemetele lui Paolo, înăbuşite de căluşul pe care Layla i-l pusese în gură.

– Partenera mea e dincolo de coridor, cu Paolo. Nu trebuie decît să-i dau semnalul şi o să-i tragă un glonţ în frunte. E limpede?

Niccolo dădu şi mai disperat din cap.

– În regulă, zise Bryson şi smulse banda adezivă de pe gura lui Niccolo.

Niccolo răsuflă de cîteva ori adînc, neregulat.

– Acum, dacă o să faci greşeala să mă minţi, tot ce poţi spera e ca fratele tău să-mi fi turnat exact aceeaşi gogoaşă. Altfel o să fie ucis, ca şi cum chiar tu ai apăsa pe trăgaci, ai priceput?

Niccolo zise pe nerăsuflate:

– Da!

– În locul tău, eu aş opta pentru adevăr. Şansele sînt mult mai mari. Şi, nu uita, ştiu unde locuiesc familiile voastre. Ce mai face *nonna* Maria? Şi mama voastră, Alma – mai are casa aia din scînduri?

Niccolo îl privi feroce şi-n acelaşi timp ofensat.

– *Îţi spun adevărul!* Ţipă el.

– Dacă ne-am înţeles în privinţa asta, e bine, spuse Bryson cu blîndeţe.

– Dar nu *ştim* cine ne-a angajat! Procedeul e acelaşi ca pe vremea cînd lucram pentru dumneata! Noi sîntem *mus,* animalele de povară! Nouă nu ne spun *nimic!*

Bryson dădu din cap, cu un aer meditativ.

– Nimic nu rămîne pe vecie uitat, prietene. Ştii asta la fel de bine ca mine. Chiar dacă eşti implicat într-o operaţiune secretă, tot cunoşti numele de acoperire al contactului tău. Nu te poţi stăpîni să nu culegi fragmente de informaţii. E posibil ca ei să nu-ţi spună *de ce* îndeplineşti o anume misiune, dar îţi spun întotdeauna *cum* s-o faci, iar asta poate fi extrem de semnificativ.

– Ţi-am spus, *nu ştim* cine sînt patronii noştri!

Bryson ridică vocea şi vorbi cu o furie stăpînită:

– Aţi lucrat cu o echipă, conduşi de un şef; vi s-au dat instrucţiuni, iar oamenii vorbesc *întotdeauna*. Ştii al naibii de bine cine v-a angajat!

Se întoarse către coridor, de parcă s-ar fi pregătit să transmită un semnal.

– Nu! strigă Niccolo.

– Fratele tău...

– Nici fratele meu *nu ştie!* Nu ştiu ce ţi-a spus, dar *nu ştie!* Cunoşti regulile... compartimentele... cum se face treaba asta! Noi sîntem doar ajutoare angajate şi ne plătesc cu bani gheaţă!

– Limba! îi ceru Bryson.

– *Che*... limbă?

– A echipei cu care lucraţi aici. Ce limbă vorbesc între ei?

Ochii lui Niccolo deveniră sălbatici.

– Mai multe limbi!

– A şefului echipei!

– Rusă! strigă el disperat. *E rus!*

– De la KGB sau GRU?

– De unde să ştim noi asta?

– Cunoşti feţele! se răsti Bryson.

Apoi strigă:

– Layla!

Layla se apropie, înţelegînd jocul lui Bryson.

– Vrei să folosesc un amortizor? întrebă ea pe un ton degajat.

– Nu! tună Niccolo. Îţi spun ce vrei să ştii!

– Îi mai acord şaizeci de secunde, zise Bryson. Pe urmă, dacă nu aud ce vreau, trage.

Lui Niccolo îi spuse:

– Te-au angajat să mă ucizi fiindcă mă cunoşti, îmi ştii faţa.

Niccolo dădu din cap, cu ochii închişi.

– Dar ei ştiau că ai lucrat cîndva pentru mine şi nu ţi-ar

fi cerut să-l ucizi pe fostul tău şef fără să inventeze un motiv plauzibil. Indiferent de lipsa voastră de loialitate. Ţi-au spus că sînt un vînzător, un trădător, corect?

– Da.

– Un trădător faţă de ce, faţă de cine?

– Au spus doar că vindeai numele agenţilor, că noi şi toţi cei care-au lucrat cu dumneata vom fi identificaţi, scoşi din ascunzători şi executaţi.

– Executaţi de către *cine?*

– De către părţile ostile... nu ştiu, n-au precizat!

– Dar i-ai crezut.

– De ce nu i-aş fi crezut?

– S-a pus un premiu pe capul meu ori s-a oferit un preţ fix?

– Da, un premiu.

– Cît?

– Două milioane.

– Lire sau dolari?

– Dolari! Două milioane de *dolari.*

– Sînt flatat. Tu şi cu fratele tău v-aţi fi putut retrage la ţară, să vînaţi *cinghiale* după pofta inimii. Numai că atunci cînd oferi un premiu unei echipe, interesul personal scade, iar oamenii nu mai acţionează coordonat; fiecare vrea să dea singur lovitura. O strategie greşită, dăunătoare propriului scop. Bărbosul era şeful echipei?

– Da.

– Vorbea ruseşte?

– Da.

– Îi ştii numele?

– Am auzit pe cineva spunîndu-i Miliukov. Dar îi ştiu faţa. E ca mine, ca noi – efectuează misiuni.

– Mercenar?

– Se zice că lucrează pentru un... om foarte bogat, un magnat rus. Una dintre forţele secrete din spatele Kremlinului. Un nabab. Se spune că e liderul din umbră al Rusiei.

– Prişnikov.

Se zări un licăr de recunoaştere în ochii italianului. Mai auzise acel nume.

– Posibil, da.

Prişnikov. Anatoli Prişnikov. Fondator şi preşedinte al giganticului consorţiu rusesc Nortek, cu multe afaceri tenebroase. De o bogăţie şi influenţă imense şi, într-adevăr, forţa din spatele tronului. Inima lui Bryson începu să bată cu putere. De ce-ar fi trimis Anatoli Prişnikov pe cineva ca să-l elimine?

De ce?

Singura explicaţie logică ar fi fost că Prişnikov controla Directoratul sau că era printre cei care-l controlau. Harry Dunne de la CIA spusese că Directoratul fusese întemeiat şi controlat încă de la început, de un mic grup secret de „genii" ale fostului GRU sovietic.

Şi dacă ţi-aş spune că Directoratul nu face parte, în realitate, din guvernul Statelor Unite? zisese Dunne. *Că n-a făcut niciodată parte... Întreaga afacere a fost un truc atent gîndit, înţelegi?... O operaţiune de penetrare pe teritoriul inamicului – teritoriul nostru.*

Pe urmă, după sfîrşitul războiului rece şi destrămarea serviciilor secrete sovietice, controlul Directoratului *a trecut în alte mîini,* spusese omul de la CIA. Agenţii erau terminaţi.

Am fost păcălit, şi pe urmă dat afară.

Şi Elena? Dispăruse. Fusese despărţită de el în mod deliberat? Stăpînii hotărîseră să-i ţină departe unul de altul pentru vreun motiv anume? Fiindcă ştiau anumite lucruri şi le puteau pune cap la cap?

... Acum avem motive să credem că a fost reactivat, spusese Dunne. *Vechii dumitale patroni par să strîngă arme... S-ar putea afirma că vor să provoace o instabilitate globală... Se pare că încearcă să adune un întreg arsenal. Noi credem că vor să provoace tulburări în sudul Balcanilor, deşi ţinta lor se află în altă parte.*

Generalități, afirmații și asertiuni vagi. Contururile rămîneau întunecate și nesigure. El trebuia să opereze doar cu fapte, iar acestea erau prea puține.

Fapt: O echipă de asasini, formată din agenții operativi ai Directoratului – foști sau actuali, n-avea idee – încercase să-l ucidă.

Dar *de ce?* Forțele de securitate ale lui Calacanis l-ar fi putut considera pur și simplu un intrus, un agent de penetrare care trebuia eliminat. În schimb, grupurile de asasini, din Santiago de Compostela, păreau prea bine organizate și sincronizate pentru a fi doar o reacție la apariția lui pe nava lui Calacanis.

Fapt: Frații Sangiovanni fuseseră angajați ca să-l ucidă chiar înainte de apariția lui pe *Armada Spaniolă*. Șefii Directoratului hotărîseră cu mult înainte că el constituia o amenințare. Dar cum și de ce?

Fapt: Șeful echipei de asasini era și în serviciul lui Anatoli Prișnikov, un cetățean cu o imensă avere. Prin urmare, Prișnikov trebuia să fie unul dintre liderii Directoratului. Dar de ce-ar fi condus o persoană particulară – în ochii lumii – un serviciu de informații ilegal?

Însemna oare asta că Directoratul se privatizase – fusese obiectul unei preluări de către o parte ostilă, cooptată de Anatoli Prișnikov? Oare devenise armata personală a celui mai puternic și misterios magnat al Rusiei?

Brusc îi trecu prin minte altceva.

– Spuneai că membrii echipei vorbeau și alte limbi. Ai menționat franceza.

– Da, dar...

– Nici un dar! Care din ei vorbea franceza?

– Blonda.

– Femeia blondă din piață?

– Da.

– Și ce ascunzi în legătură cu ea?

– Ce *să ascund?* Nimic!

– Mi se pare foarte interesant, fiindcă fratele tău a fost mult mai vorbăreț pe tema asta.

Cacealmaua era îndrăzneață, dar fusese rostită cu mare siguranță și de aceea sunase convingător. Bryson continuă:

– *Mult* mai vorbăreț. Poate că a *inventat* ceva, a născocit o poveste – *asta* vrei să-mi spui?

– *Nu!* Nu știu ce ți-a spus el – noi doar am auzit fără să vrem cîte ceva, mici certuri. Poate niște nume.

– Poate niște nume?

– Am auzit-o vorbind în franceză cu un agent care fusese la bordul vasului cu arme care a explodat. *Armada Spaniolă.* Agentul era francez și fusese acolo ca să facă o afacere cu grecul.

– O afacere?

– Francezul ăla e – *era* – agent dublu, așa i-am auzit zicînd.

Bryson și-l aminti pe francezul elegant, cu părul lung, din sufrageria lui Calacanis. Era cunoscut drept emisarul lui Jacques Arnaud, cel mai bogat și mai influent negustor de arme al Franței. Făcea și el parte din Directorat sau măcar lucra cu sau pentru ei? Ce semnificație avea faptul că Jacques Arnaud, negustorul de arme francez, om de extremă dreapta, era aliat cu Directoratul – și, în consecință, cu cea mai bogată persoană particulară din Rusia?

Și dacă era adevărat că cei doi influenți oameni de afaceri, unul din Rusia, celălalt din Franța, controlau Directoratul, folosindu-se de el pentru a instiga la acte de terorism în întreaga lume – care era obiectivul lor?

Îi lăsară pe cei doi frați legați și cu călușuri în gură, în vechea biserică. Bryson îi ceruse Laylei, care avea cunoștințe de prim-ajutor, să încerce să oprească sîngerarea lui Paolo, folosind o fîșie de pînză strîns legată, care să preseze rana.

– Cum poți fi atît de grijuliu cu un om care a încercat să te ucidă? întrebase ea mai tîrziu, sincer nedumerită.

Bryson dăduse din umeri.

– Nu-și făcea decît meseria.

– Noi nu lucrăm așa în Mossad. Dacă un om încearcă să te ucidă și dă greș, nu trebuie să-l lași să-ți scape. E o regulă obligatorie.

– Eu am alte reguli.

Petrecură noaptea într-un hotel anonim; Layla îi trată rana de la umăr. I-o curăță cu peroxid cumpărat de la o *farmacia*, o cusu și aplică un unguent antibacterian. Lucra repede, cu îndemînarea unui medic de profesie.

Examinîndu-i bustul dezgolit, ea își trecu degetul peste o cicatrice lungă și netedă. Rana provocată de Abu în Tunisia, în ultima misiune a lui Bryson, fusese tratată de un mare chirurg care avea contract cu Directoratul. Nu-l mai durea, dar amintirea rămăsese, la fel de tulburătoare.

– Un suvenir, zise el sumbru, de la un vechi prieten.

Dincolo de mica fereastră, ploaia cădea în rafale pe pavaj.

– Ai fost aproape mort.

– Am avut medici buni.

– Ai fost rănit de multe ori, zise ea și atinse cu degetul o cicatrice mult mai mică, de mărimea unei monede, de pe bicepsul lui drept.

– Și asta? întrebă ea.

– Alt suvenir.

În minte îi reveni o amintire din Nepal, care-l copleșea. Avusese un adversar de temut, pe nume Ang Wu, un ofițer dezertor din armata chineză. Bryson se mai întreba și acum ce se întîmplase *cu adevărat* în acel schimb de focuri. Fusese într-adevăr doar o unealtă într-o conspirație diabolică pe care încă n-o înțelegea?

Cursese atîta sînge; se pierduseră atîtea vieți. Și pentru ce? Ce însemnase viața lui? Cu cît afla mai multe, cu atît

înțelegea mai puțin. Se gîndi la părinții lui. Să fie adevărat că fuseseră uciși de maeștrii din umbră ai Directoratului? Se gîndi la Ted Waller, omul pe care-l admirase atît de mult, și simți cum îl cuprinde mînia.

Cum se exprimase Niccolo, cînd vorbise despre sine și despre fratele lui... animale de povară? Erau angajați ca gorile, pioni în slujba unui joc odios, ale cărui reguli nu le fuseseră niciodată explicate. Bryson își spuse că nu exista nici o deosebire între el și frații italieni. Erau cu toții doar niște instrumente folosite de forțe din umbră. Nimic altceva decît niște unelte.

Layla, care șezuse pe marginea patului, se ridică și se duse în baia mică, de unde se întoarse după cîteva clipe cu un pahar cu apă.

– Farmacistul mi-a dat cîteva tablete de antibiotic. I-am spus că o să-i aduc o rețetă mîine dimineață, așa că a fost de acord să mi le dea.

Îi întinse cîteva capsule și paharul. O reacție provocată de vechea lui suspiciune îl făcu să se întrebe în gînd: Ce sînt pilulele astea nemarcate pe care mi le dă? Dar o voce lăuntrică, mai rațională, îi șopti: *Dacă voia să te ucidă, ar fi putut s-o facă de mai multe ori în ultimele douăzeci și patru de ore. Mai mult, n-ar fi trebuit să-și riște viața ca s-o salveze pe a ta.* Luă capsulele și le înghiți cu o gură de apă.

– Pari absent, spuse Layla în timp ce strîngea trusa medicală. Departe de-aici. Te gîndești la ceva tulburător.

Bryson ridică privirea și dădu încet din cap. Să împartă camera cu o femeie frumoasă – chiar dacă nu dormeau împreună – era ceva ce nu mai făcuse de la plecarea neașteptată a Elenei, cu ani în urmă.

Din cînd în cînd se mai ivise cîte-o ocazie, dar el rămăsese cast, pedepsindu-se pentru orice eventuală vină față de Elena.

Ce *făcuse* el? Se întreba, cît din viața lor împreună fusese o farsă, pusă în scenă de Ted Waller?

Apoi se întoarse cu gîndul la acel moment, acel moment important cînd o mințise. O mințise ca s-o protejeze. Îi ascunsese ceva. Waller se topea după citatele din Blake: „Sîntem dispuși să credem o minciună, avea să peroreze el, atunci cînd nu ne credem ochilor".

Dar Bryson nu dorise s-o facă pe Elena să creadă, să știe ce făcuse el pentru ea.

Acum își cerceta memoria, amintindu-și de acea seară de la București despre care nu-i vorbise.

Care era adevărul? *Unde* era adevărul?

Cu toată paranoia și mutilările pe care le provoacă, lumea infernală a agenților secreți e mică, iar zvonurile circulă repede. Bryson primise informații de la mai multe persoane demne de încredere, că o echipă de „măturători" proveniți din fosta Securitate oferea bani mulți pentru orice indicație ce-ar fi putut dezvălui locul unde se afla un anume doctor Andrei Petrescu, matematicianul și criptologul care trădase revoluția socialistă, furnizînd inamicului cifrurile pe care le folosea regimul lui Ceaușescu. Printre foștii mentori nemulțumiți ai rău-famatului serviciu secret domnea o mare amărăciune, cauzată de lovitura de stat care răsturnase regimul patronului lor și-i îndepărtase de la putere. N-aveau să-i ierte ori să-i uite niciodată pe trădători și erau hotărîți să-i urmărească și să-i prindă cu orice preț, oricît de mult timp le-ar fi luat asta. Aveau în vedere mai mulți transfugi, printre care și pe Petrescu. Urmau să fie puse la cale niște asasinate.

Printr-o relație, Bryson aranjase o întîlnire la București cu șeful „măturătorilor", fostul număr doi din Securitate. Deși identitatea de acoperire a lui Bryson nu-i era cunoscută securistului, i se acordă credibilitate. Mesajul transmis arăta că Bryson avea informații importante, care ar fi fost, fără îndoială, de mare interes pentru „măturători". El avea să

vină la locul de întîlnire singur – lucru verificabil, iar omul Securității trebuia să procedeze la fel.

Pentru Bryson era o chestiune personală. Făcuse pregătirile fără știința Directoratului. O întîlnire atît de neregulamentară n-ar fi fost aprobată niciodată; posibilele consecințe erau prea grave. Bryson nu putea risca să amîne întîlnirea, așa încît aduse la cunoștința șefilor că, după încheierea unei operațiuni la Madrid, avea să-și ia o foarte necesară, deși prea scurtă vacanță, un week-end prelungit la Barcelona. Permisiunea îi fu acordată; nu mai avusese de mult timp o vacanță. Acționa în directă contradicție cu politica Directoratului, însă n-avea de ales. Trebuia s-o facă.

Cumpără bilete de avion cu bani gheață, sub un nume inventat, care nu apărea nicăieri în băncile de date ale Directoratului.

Nici Elenei nu-i spuse ce intenționa să facă, deoarece ea n-ar fi aprobat niciodată întîlnirea lui cu șeful echipei care-l vîna pe tatăl ei. Nu numai că ar fi considerat acțiunea mult prea periculoasă, dar îi spusese clar, de mai multe ori, să nu se amestece sub nici o formă în chestiuni care-i priveau pe părinții ei. O îngrozea gîndul de a-și pierde atît soțul, cît și părinții, de a stîrni asasinii Securității. Bryson îi respectase dorința, însă apăruse o ocazie ce nu trebuia ratată.

Bryson se întîlni cu fostul om al Securității într-un bar întunecos, aflat la un subsol. Așa cum promisese, venise singur, dar își luase niște măsuri de precauție.

– Ai informații despre familia Petrescu, întrebă generalul-maior Radu Drăgan, atunci cînd Bryson i se alătură într-un separeu slab luminat.

Drăgan nu știa nimic despre Bryson, dar el culesese informații din rețeaua lui de surse și își făcuse temele. Elena menționase prima oară numele lui, în noaptea plecării de la București, ca să-l sperie pe milițianul interesat de conținutul

camionului. Ea îi ştia numele şi numărul de telefon pentru că Drăgan fusese cel care-l recrutase pe tatăl ei. Din acest motiv trădarea lui Andrei Petrescu era o chestiune strict personală pentru Drăgan.

– Cu siguranţă, zise Bryson. Dar mai întîi ar trebui să discutăm condiţiile.

Drăgan, un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu trăsături neregulate şi ten pămîntiu, înălţă sprîncenele.

– Sînt bucuros să discut „condiţiile", cum le zici dumneata, de îndată ce-o să aflu ce ai să-mi vinzi.

Bryson zîmbi.

– Desigur, uite „informaţia" pe care am să ţi-o dau.

Împinse pe masă o foaie de hîrtie. Drăgan o luă şi o cercetă nedumerit.

– Ce... ce-i asta? întrebă generalul. Dar numele astea...

– ... sînt numele tuturor membrilor marii dumitale familii, rude de sînge sau prin alianţă, împreună cu adresele lor şi numerele de telefon. Dumneata, care ţi-ai luat atîtea precauţii pentru a-i proteja pe cei apropiaţi şi dragi dumitale, trebuie să-ţi dai seama la ce resurse imense am eu acces, dacă am reuşit să obţin aceste informaţii. Îţi dai seama cît de uşor mi-ar fi mie şi colegilor mei să găsesc pe oricine dintre cei de pe listă, chiar dacă ai reuşi să-i ascunzi din nou.

– Cine dracu' eşti? Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mine?

– Vreau doar garanţia că toţi „măturătorii" dumitale vor primi imediat ordin să întrerupă urmărirea.

– Faptul că unul din oamenii mei îţi vinde informaţii nu-ţi permite să mă ameninţi.

– După cum ştii, nici unul dintre oamenii dumitale n-are acces la aceste informaţii. Crede-mă, informaţiile mele provin din surse mult mai demne de încredere decît persoanele din cercul dumitale. Scapă de ele, execută-le,

n-ai să rezolvi nimic. Acum, ascultă-mă. Dacă dumneata, ori cineva care lucrează cu sau pentru dumneata, ori care are vreo legătură oarecare cu dumneata se atinge de soţii Petrescu, asociaţii mei îi vor lichida pe toţi membrii familiei dumitale.

– Pleacă de-aici! Dispari imediat! Ameninţările dumitale nu mă interesează.

– Îţi ofer şansa să dai „măturătorilor" ordinul de încetare a urmăririi, chiar în clipa asta. Bryson se uită la ceas. Ai exact şapte minute ca să transmiţi ordinul.

– Sau?

– Sau cineva la care ţii foarte mult va muri.

Drăgan zîmbi şi-şi mai turnă nişte bere.

– Îmi iroseşti timpul. Oamenii mei sînt în cîrciuma asta, cu ochii pe mine, şi tot ce am de făcut e un semn. Te vor omorî înainte de-a avea timpul să dai vreun telefon.

– De fapt, dumneata îţi iroseşti timpul. Adevărul e că vrei ca eu să dau un telefon. Un asociat de-al meu se află într-un apartament de pe Calea Victoriei chiar în clipa asta, cu un pistol la tîmpla unei femei care se numeşte Dumitra.

Faţa palidă a lui Drăgan deveni şi mai albă.

– Da, amanta dumitale, care face strip-tease la Sexy Club, pe Calea 13 Septembrie. Nu e singura dumitale amantă, dar stai cu ea de cîţiva ani, aşa că trebuie să ai o anumită afecţiune pentru ea. Asociatul meu aşteaptă să-l sun la telefonul lui mobil. Dacă n-o fac în – Bryson îşi privi din nou ceasul – şase, nu, cinci minute, are instrucţiuni să-i tragă un glonţ în cap. Ar trebui să te rogi să-mi funcţioneze telefonul.

Drăgan rîse dispreţuitor, însă Bryson citi în ochii lui neliniştea.

– Îi poţi salva viaţa anulînd chiar acum ordinul de execuţie a soţilor Petrescu. Poţi să n-o faci, dar femeia va

muri. Uite, foloseşte telefonul meu mobil dacă n-ai unul la dumneata, dar să ai grijă să nu se descarce bateria – ca să pot da de prietenul meu.

Drăgan sorbi îndelung din paharul cu bere, simulînd nepăsarea. Timpul se scurgea în tăcere. Cu doar un minut înainte de ora execuţiei, Bryson sună în Calea Victoriei.

– Nu, zise el cînd i se răspunse. Drăgan refuză să anuleze ordinul, aşa că te-am sunat doar ca să-ţi zic că e timpul să treci la treabă. Fă-mi un serviciu – dă-i telefonul Dumitrei, ca să-i poată adresa o ultimă rugăminte iubitului ei cu inimă de piatră.

Bryson aşteptă pînă cînd auzi vocea disperată a femeii la aparat, apoi îi întinse telefonul lui Drăgan.

Drăgan îl luă şi zise „alo", iar Bryson, deşi stătea la distanţă, putea auzi rugăminţile isterice ale amantei. Chipul lui Drăgan se crispă, dar omul nu scoase o vorbă, deşi recunoscuse vocea Dumitrei.

– Timpul a trecut, spuse Bryson.

Drăgan dădu din cap.

– Ai mituit-o pe căţeaua aia, zise el. Nu ştiu cît i-ai dat ca să joace comedia asta, dar sînt sigur că nu prea mult.

La telefon se auzi zgomotul primei împuşcături, însoţită de un ţipăt înăbuşit. Urmă a doua împuşcătură, după care se aşternu tăcerea.

– E o actriţă chiar aşa de bună? Încăpăţînarea şi scepticismul pe care le-ai manifestat au costat-o viaţa pe amanta dumitale. Subalternii îţi vor confirma ceea ce tocmai s-a întîmplat. De fapt, te poţi duce la apartamentul ei ca să te convingi.

Era dezgustat şi îngrozit de ceea ce fusese nevoit să facă, dar ştia că n-avea altă soluţie pentru a dovedi că nu glumea.

– Pe foaia asta de hîrtie sînt patruzeci şi şase de nume şi în fiecare zi va fi ucis cîte unul din aceşti oameni, pînă

cînd toată familia dumitale va dispărea. Singura cale de a opri această acțiune e să anulezi ordinul în legătură cu soții Petrescu. Și, încă o dată, îți amintesc că, dacă li se va întîmpla ceva, familia dumitale va fi executată imediat.

Se ridică de la masă, ieși din bar și de atunci nu-l mai văzu niciodată pe Drăgan.

În mai puțin de o oră, începu să circule zvonul că familia Petrescu devenise intangibilă.

Bryson nu-i spuse nimic Elenei, nici lui Ted Waller. Cînd se întoarse acasă, după cîteva zile, Elena îl întrebă cum fusese excursia la Barcelona. Amîndoi respectau regulile impuse și evitau să-și pună unul altuia întrebări despre ce făceau cînd nu erau împreună. Pînă atunci, ea nu-l mai întrebase despre călătoriile lui. Acum însă îi cercetase chipul în timp ce-l chestiona despre Barcelona. Da, pusese mult prea multe întrebări. Bryson mințise cu ușurință și convingător. Era geloasă, asta era? Bănuia oare că el se întîlnise cu o amantă în Las Ramblas? Pentru prima oară depistase o notă de gelozie în tonul ei, iar asta îl făcuse să-și dorească să-i poată spune adevărul.

Oare știa el adevărul?

– Eu nu știu aproape nimic despre dumneata, spuse el, ridicîndu-se de pe pat și așezîndu-se pe canapea. În afară de faptul că mi-ai salvat viața de mai multe ori în ultimele douăsprezece ore.

– Ai nevoie de odihnă, zise ea.

Purta niște pantaloni gri de trening și un maiou bărbătesc, larg, care mai mult accentua decît ascundea conturul sînilor ei. Stătea pe marginea patului, cu lungile-i picioare îndoite sub ea și cu mîinile în poală.

– Lucrezi pentru Mossad, dar ești din Valea Bekaa, vorbești cu accent arab. Ești israeliană? Libaneză?

– Nici una, nici alta. Amîndouă. Tatăl meu era israelian, mama e libaneză.

– Tatăl dumitale e mort.

Ea încuviinţă.

– Era atlet, un formidabil atlet. A fost ucis de nişte terorişti palestinieni la Jocurile Olimpice de la München.

Bryson dădu din cap.

– Asta s-a întîmplat în 1972. Trebuie să fi fost un copil la vremea aceea.

– Aveam puţin peste doi ani.

– Nu l-ai cunoscut.

Ea ridică privirea. Ochii ei căprui îl fixau cu asprime.

– Mama l-a păstrat viu în amintire, pentru mine. Mereu povestea despre el şi ne arăta fotografii de-ale lui.

– Probabil că ai crescut urîndu-i pe palestinieni.

– Nu. Palestinienii sînt un popor bun. Sînt oameni deportaţi, fără case, fără un stat al lor. Îi dispreţuiesc pe fanaticii care nu se gîndesc decît să ucidă nevinovaţi în numele unor idealuri nobile. Fie că se numesc Septembrie Negru sau Facţiunea Armatei Roşii; fie că sînt israelieni ori arabi. Îi urăsc pe fanaticii de orice fel. De-abia ieşisem din adolescenţă cînd m-am măritat cu un militar din armata israeliană. Yaron şi cu mine eram foarte îndrăgostiţi, aşa cum numai cei foarte tineri pot fi. După ce-a fost ucis în Liban, m-am hotărît să lucrez pentru Mossad, ca să lupt împotriva fanaticilor.

– Totuşi, nu consideri Mossad-ul o bandă de fanatici?

– Mulţi dintre ei aşa sînt. Unii însă, nu. Deoarece nu fac decît să colaborez cu ei, pot să-mi aleg cu grijă misiunile. În felul ăsta pot fi sigură că treaba pe care-o fac e pentru o cauză în care cred. Refuz multe însărcinări.

– Probabil că ei au o părere foarte bună despre dumneata dacă-ţi acordă atîta libertate.

Ea îşi plecă fruntea cu modestie.

– Mă apreciază pentru priceperea de-a lucra sub acoperire şi pentru legăturile mele. Poate că sînt singura persoană suficient de necugetată ca să accepte anumite misiuni.

– De ce *ai acceptat* misiunea de pe *Armada Spaniolă?*

Întoarse capul spre el; chipul ei exprima surprindere.

– De ce? Fiindcă de-acolo își cumpără fanaticii armele fără de care n-ar putea să ucidă oamenii nevinovați. Mossad-ul are informații precise că Jihad-ul se aprovizionează de-acolo – se hrănesc din troacă. Operațiunea trebuia să dureze două luni.

– Și dacă nu apăream eu, ai fi fost tot acolo.

– Dar dumneata? Mi-ai spus că ești de la CIA, dar nu ești, nu-i așa?

– Ce te face să spui asta?

Ea își atinse nasul cu vîrful arătătorului.

– Ceva nu-mi miroase bine, spuse ea, cu un zîmbet de cunoscător.

– Ceva despre mine? zise Bryson amuzat.

– Păi, de fapt, ceva despre dușmanii dumitale, cei care te urmăresc. Echipele de asasini – asta încalcă protocolul acceptat. Ori ești un mercenar, ca și mine, ori lucrezi la o agenție. Însă nu la CIA, nu cred.

– Nu, recunoscu el. Nu la CIA. Dar lucrez pentru ei.

– Ești mercenar?

– Într-un fel.

– Însă ești de mult timp în branșă. Cicatricele de pe corp te trădează.

– Așa e. *Am fost* în branșă multă vreme, dar m-au dat afară. Acum m-au rechemat pentru o ultimă misiune.

– Care este…

El ezită, neștiind cît de mult să-i spună.

– Într-un sens, e o misiune de contrainformații.

– „Într-un sens"… „într-un fel"… Dacă nu vrei să-mi spui nimic, foarte bine, așa să fie. Mîine dimineață o să luăm avioane diferite și n-o să ne mai vedem vreodată. Cînd o să ajungem acasă și-o să întocmim inevitabilele documente, o să punem fiecare la dosar rapoarte despre întîlnirea noastră,

descriind cît mai amănunțit ce știm despre activitatea celuilalt, și asta va fi tot. Vor fi puse întrebări, apoi se va renunța la ele. Un dosar sigilat va intra în arhivele Mossad-ului despre CIA, altul se va alătura dosarelor CIA despre Mossad – niște picături de apă într-un ocean.

– Layla, îți sînt recunoscător pentru tot...

– Nu, îl întrerupse ea. Nu doresc recunoștința dumitale. M-ai înțeles greșit. Nu mă *cunoști* deloc. Am motivele mele de-a fi interesată – motive egoiste, dacă vrei. Urmărim amîndoi o pistă în afacerile cu arme – în scopuri diferite. Dar pistele se intersectează. Acum, e limpede pentru mine că aceia care-ți vor moartea nu sînt actori de duzină. Resursele și accesul lor la informații sînt apreciabile. Aparțin unui serviciu oficial.

Bryson încuviință. Femeia avea dreptate.

– Acustica din biserică era atît de bună, continuă ea, încît am auzit întrebările pe care i le-ai pus italianului, fără să fac vreun efort. Dacă voiam să te înșel, n-aș recunoaște lucrul ăsta, dar așa s-a întîmplat.

El dădu iarăși din cap. Și asta era adevărat.

– Dar dumneata nu înțelegi friulana, nu-i așa?

– Am auzit numele. L-ai menționat pe Anatoli Prișnikov, un nume foarte cunoscut în branșa noastră. Și Jacques Arnaud – mai puțin cunoscut, poate, dar un furnizor de arme pentru mulți dintre dușmanii Israelului. Ațîță focul în Orientul Mijlociu și face cu ocazia asta o enormă avere. Îl cunosc și îl detest. S-ar putea să știu o cale de-a ajunge la el.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu unde-o să te conducă pista ta mai departe, dar pot să-ți confirm că unul dintre agenții lui Arnaud era pe vas și-i vindea arme lui Calacanis.

– Ăla cu părul lung și costum la două rînduri?

– Ăla. Folosește numele Jean-Marc Bertrand.

– Merge deseori la Chantilly.

– Chantilly?

– Localitatea în care se află castelul unde trăieşte şi petrece Arnaud, şi încă pe picior mare.

Se ridică şi se duse repede la baie. După cîteva minute ieşi, ştergîndu-şi faţa cu un prosop. Fără machiaj, trăsăturile ei erau şi mai frumoase. Nasul ferm conturat, însă delicat, buzele pline, totul fiind dominat de nişte ochi căprui, mari, cu o privire în egală măsură caldă şi intensă, inteligentă şi jucăuşă.

– Ştii ceva despre Jacques Arnaud? întrebă Bryson.

Ea dădu din cap.

– Ştiu multe despre lumea acestui individ. Mossad-ul stă cu ochii pe Arnaud de ceva vreme, aşa că am fost invitată la Chantilly la cîteva dintre petrecerile lui.

– Sub ce acoperire?

Ea dădu la o parte cuvertura de pe pat.

– Ca ataşat comercial al Ambasadei Israelului la Paris. Prin urmare, cineva a cărui influenţă să atragă atenţia. Jacques Arnaud nu face discriminări. Vinde atît israelienilor, cît şi duşmanilor noştri.

– Crezi că mă poţi duce la el?

Ea se întoarse încet, făcînd ochii mari.

– Nu cred că-i o idee înţeleaptă.

– De ce?

– Pentru că nu mai pot risca să-mi compromit operaţiunea.

– Dat tocmai spuneai că sîntem pe aceeaşi pistă.

– *Nu* asta am spus. Am spus că pistele noastre se intersectează. E cu totul altceva.

– Şi pista dumitale nu duce la Jacques Arnaud?

– S-ar putea, recunoscu ea. Sau poate că nu.

– În orice caz, ar putea fi util să te duci la Chantilly.

– Însoţită de dumneata, presupun, zise ea, tachinîndu-l.

– Evident că asta îţi cer. Faptul că ai deja cunoştinţe în cercul lui Arnaud mi-ar uşura intrarea.

– Prefer să lucrez singură.

– O femeie frumoasă ca dumneata, care frecventează lumea bună, n-ar fi normal să aibă un însoțitor?

Ea roși.

– Mă flatezi.

– Numai ca să-ți forțez mîna, Layla, spuse Bryson pe un ton sec.

– Prin orice mijloace, nu?

– Cam așa ceva.

Ea zîmbi și dădu din cap.

– N-aș primi niciodată aprobare de la Tel Aviv.

– Atunci n-o cere.

Ea ezită și ridică din umeri.

– Ar trebui să fie o alianță temporară, la care aș putea fi obligată să renunț în orice moment.

– Introdu-mă în castel și apoi mă poți abandona chiar la ușă, dacă vrei. Acum spune-mi ceva: *de ce* stă Mossad-ul cu ochii pe Jacques Arnaud?

Ea îl privi surprinsă, de parcă răspunsul era atît de evident, încît nici nu mai merita menționat.

– Pentru că în ultimul an, Jacques Arnaud a devenit unul dintre cei mai importanți furnizori de arme al teroriștilor. De aceea mi s-a părut interesant că bărbatul care a fost chemat să te întîlnească – cum îl chema, Jenrette? – a venit la bordul navei însoțit de agentul lui Arnaud, Jean-Marc Bertrand. Am presupus că americanul ăla, Jenrette, cumpăra arme pentru teroriști. Am fost foarte intrigată cînd am văzut că *dumneata* te-ai întîlnit cu Jenrette. Trebuie să-ți spun că aproape toată seara m-am întrebat cu ce te ocupi.

Bryson rămase tăcut, gîndindu-se intens la cele aflate. Jenrette, agentul Directoratului pe care el îl cunoștea sub numele de Vance Gifford, venise la bordul vasului împreună cu agentul lui Jacques Arnaud. Arnaud vindea arme teroriștilor; Directoratul cumpăra. Să însemne asta – printr-o

extensie logică – că Directoratul sponsoriza terorismul mondial?

– E esențial să ajung la Jacques Arnaud, zise Bryson foarte calm.

Ea dădu din cap, zîmbind cu tristețe.

– Dar s-ar putea să nu ne alegem cu nimic de-acolo, nici unul din noi. Și asta zău c-ar fi cea mai mică dintre grijile noastre. Ăia sînt niște tipi foarte periculoși, care nu se dau în lături de la nimic.

– Sînt dornic să-mi asum riscul ăsta, spuse Bryson. E tot ce pot face acum.

Echipa de ucigași profesioniști se orientă după țipete. Li se dăduse ordinul să curețe terenul, ceea ce impunea cercetarea străzilor înguste, pavate cu piatră, ce ieșeau din piață. Acum, după ce se stabilise că eșuaseră în tentativele lor de localizare a adversarului, următoarea sarcină era recuperarea membrilor rătăciți ai echipei. Morții fuseseră încărcați în vehicule fără numere de înmatriculare și duși la un *mortuario* local cooperant, unde aveau să fie întocmite documente false și certificate de deces. Trupurile urmau să fie îngropate în morminte anonime. Rudele apropiate urmau să primească recompense frumoase, cu condiția să nu pună întrebări; asta era procedura standard.

După ce morții și răniții fuseseră adunați, se constată că lipseau doi membri ai echipei: cei doi frați italieni. O cercetare rapidă a străzilor nu dădu nici un rezultat; nu fuseseră primite semnale de urgență. Frații nu răspundeau repetatelor apeluri prin radio. Fuseseră probabil uciși, dar lucrul nu era cert, iar procedurile operațiunilor secrete stipulau ca răniții să fie scoși din zona de acțiune sau uciși. Într-un fel sau altul, frații trebuia să fie bifați pe o listă.

În cele din urmă, echipa de căutare auzi țipete înăbușite de pe o stradă lăturalnică. Sursa zgomotelor se afla într-o

biserică abandonată. Oamenii năvăliră înăuntru, îl găsiră pe primul frate, apoi pe celălalt. Amîndoi erau încătușați, legați și cu gurile astupate; călușul unuia dintre frați nu fusese bine pus și asta făcuse ca țipetele lui să fie auzite.

– Iisuse, de ce-a durat așa de mult? zise gîfîind primul frate în spaniolă, prin călușul slăbit. Puteam să murim aici! Paolo a pierdut o grămadă de sînge.

– Nu putem permite să se întîmple asta, spuse un membru al echipei.

Scoase un pistol semiautomat și trase două gloanțe în capul italianului, omorîndu-l pe loc.

Cel de al doilea frate, ghemuit în poziție de fetus, palid, tremurînd într-o baltă de sînge știa la ce să se aștepte. Se citea groaza în ochii holbați. Nici măcar nu se tîngui înainte de a se auzi cele două împușcături.

10

Chantilly, Franța

Magnificul Château de Saint-Meurice, situat la treizeci și cinci de kilometri de Paris, reprezenta o vastă reședință din secolul al XVII-lea a cărei splendoare era spectaculos luminată de zeci de reflectoare. Nu mai puțin spectaculoase și magnifice erau împrejurimile – grădinile întinse, cu sculpturi, erau luminate în acea seară ca o scenă de teatru. Așa și trebuia să arate, deoarece Château de Saint-Meurice era o adevărată scenă pe care se plimbau cei bogați și puternici, sincronizîndu-și cu pricepere intrările și ieșirile, schimbînd replici ironice, atent gîndite. Actorii și publicul erau unii și aceiași oameni. Toți se aflau acolo ca să se impresioneze unii pe alții; toți își jucau rolurile în cunoștință de cauză, în spatele unor măști concepute cu grijă.

Deşi petrecerea din seara aceea era prilejuită de o întîlnire a miniştrilor europeni ai comerţului – o formulă restrînsă a Conferinţei G-7 – personajele nu se deosebeau prea mult de cele obişnuite, o petrecere la Château de Saint-Meurice. Toată lumea bună de la Paris şi din împrejurimi se afla acolo, *tout le beau monde*, sau cel puţin cei care contau. Îmbrăcaţi în ţinută de gală, purtînd bijuterii păstrate de obicei în seifuri sau depozite de bancă, invitaţii soseau în superbele lor limuzine. Erau conţi şi contese, baroni şi baronese, personalităţi din lumea afacerilor, celebrităţi ale audiovizualului şi ale teatrului; înalta societate se întîlnea cu marea finanţă.

Peste podul suspendat şi pe treptele din faţă ale castelului, aleea era străjuită de sute de lumînări, ale căror flăcări dansau în adierea blîndă din acea seară. Veneau bărbaţi eleganţi, cu păr argintiu, dar şi bărbaţi lipsiţi de eleganţă, îndesaţi şi pleşuvi, a căror înfăţişare grosolană venea în contradicţie cu imensa putere şi influenţă pe care-o exercitau; unii dintre ei erau însoţiţi de fermecătoarele lor amante, cu care le plăcea să se afişeze.

Bryson purta un smoching de la Le Cor de Chasse, iar Layla, o superbă rochie neagră de seară, fără bretele, de la Dior. La gît avea un colier simplu de perle, a cărui discretă eleganţă punea în valoare extraordinara ei frumuseţe. Bryson participase la multe asemenea recepţii şi se simţise totdeauna mai degrabă un observator decît un participant, dar se comporta ca toţi ceilalţi. Degajarea pe care o afişa nu pornea din sentimentul de apartenenţă la acea lume.

Layla părea la largul ei. Cîteva tuşe de machiaj, aplicate cu fineţe şi dexteritate, îi accentuau frumuseţea naturală, tenul măsliniu, ochii căprui, mari şi umezi. Părul castaniu, ondulat, era prins în creştetul capului, fiind lăsate libere cîteva şuviţe, pentru a-i sublinia frumosul gît de lebădă; decolteul impudic, însă elegant al rochiei scotea în evidenţă minunaţii ei sîni. Putea să treacă, şi chiar trecea, drept israeliană sau arăboaică,

fiind de fapt şi una şi alta. Zîmbea cu uşurinţă, rîdea din toată inima, privirea ei fiind provocatoare şi rezervată în acelaşi timp.

Mai mulţi bărbaţi o salutară, fiind cunoscută în calitatea ei de diplomat israelian, cu influenţă şi relaţii misterioase. Layla se afla în situaţia ideală pentru o operaţiune sub acoperire. Dăduse un telefon, în dimineaţa zilei precedente, unei cunoştinţe întîmplătoare de la Quai d'Orsay; bărbatul, cunoscut drept apropiat al lui Jacques Arnaud, stăpînul de la Château de Saint-Meurice, era nelipsit de la petrecerile lui Arnaud. Respectivul domn îi servea comerciantului de arme drept antenă în lumea mondenă. El se declarase *încîntat* să audă că Layla era la Paris pentru cîteva zile, *ofensat* că nu fusese invitată direct la acea *fête*, ceea ce era *cu siguranţă* o omisiune regretabilă şi insistase ca ea să vină. *Monsieur* Arnaud ar fi fost *foarte* jignit, *disperat* chiar, dacă va lipsi. Şi, negreşit, trebuia să aducă un însoţitor; frumoasa Layla venea rareori singură.

Bryson şi Layla stătuseră de vorbă pînă noaptea tîrziu, făcînd planuri legate de vizita la castelul lui Arnaud. Era o acţiune extrem de riscantă, după distrugerea vasului *Armada Spaniolă*. Evident, nu existau supravieţuitori care i-ar fi putut recunoaşte, însă oameni puternici precum Calacanis şi ceilalţi aflaţi la bordul navei nu piereau într-un infern incandescent fără să trimită semnale de alarmă în sălile de consiliu şi birourile secrete din întreaga lume. Mulţi oameni influenţi, implicaţi în afaceri oneroase ce le aduceau profituri imense, aveau să se afle într-o stare de alarmă maximă. Jacques Arnaud pierduse pe unul dintre oamenii săi de bază şi acum era preocupat de propria lui siguranţă; cine putea şti dacă nu cumva distrugerea cargobotului lui Calacanis reprezenta doar prima lovitură dintr-o campanie dusă împotriva negustorilor de arme clandestini din întreaga lume? Fiind principalul furnizor de arme din Franţa, Jacques Arnaud trebuia să fie totdeauna atent la posibilele pericole care-i ameninţau viaţa. În urma exploziei de la Cabo Finisterre, se impunea o prudenţă maximă.

Layla își schimbase înfățișarea. Din blondă cu ochi verzi devenise șatenă cu ochi căprui.

Dacă sistemul de supraveghere video transmisese imagini de pe navă, înainte de explozie, însemna că fotografii cu chipul lui circulaseră deja în cercurile forțelor private de securitate. În consecință, Bryson cumpărase cîte ceva de la un magazin cu produse pentru actori, situat lîngă Operă. Înfățișarea lui se modificase spectaculos. Părul îi devenise cenușiu-argintiu, ca a unui bărbat blond care albise. Magicienii de la serviciul tehnic al Directoratului îl instruiseră temeinic pe Bryson în arta deghizării. Cu o soluție de gumă arabică, își lipise pungi de latex sub ochi și obținuse niște riduri fine în jurul ochilor și gurii. Subtilitatea era mai presus de orice, după cum învățase Bryson: schimbările minore puteau avea efecte majore, fără să trezească suspiciune. Acum arăta cu cel puțin douăzeci de ani în plus – un distins domn în etate, asemeni multor altor bărbați cu poziții sociale importante care frecventau Château de Saint-Meurice. Devenise James Collier, bancher, investitor și deținător al unei companii din Santa Fe, New Mexico. Așa cum obișnuiau anumiți capitaliști care preferau să-și deruleze afacerile departe de privirea atentă a instituțiilor publice, el avea să vorbească puțin despre ceea ce făcea, ocolind întrebările politicoase cu vorbe de duh.

Bryson și Layla trăseseră la un mic hotel anonim, cu prețuri moderate, de pe rue Trousseau, a cărui principală calitate era mediocritatea. Sosiseră la Paris pe rute diferite – Bryson prin Frankfurt, iar Layla prin Madrid. Manifestaseră o anume stîngăcie, atunci cînd ceruseră camere la recepție. Călătoreau ca un cuplu, ceea ce presupunea că împart același pat sau măcar aceeași cameră. Bryson ceruse să fie cazați în dormitoare separate, dar alăturate. Puțin cam ciudat, poate, dar asta dovedea o anume decență din partea cuplului necăsătorit – o discreție de modă veche. În realitate, Bryson știa că poftele trupești amenințau să-l copleșească. Layla era

o femeie frumoasă, teribil de atrăgătoare, iar el fusese singur prea mult timp. Își controla pornirile deoarece nu dorea să destabilizeze o relație de colaborare oricum fragilă. Sau, cine știe, voia să se țină deoparte cîtă vreme Elena rămînea un semn de întrebare în viața lui?

În vreme ce îl conducea prin sala aglomerată, zîmbind și salutînd cunoștințele, Layla i se adresă pe un ton vioi:

– Povestea spune că acest castel a fost construit în secolul al XVII-lea, de către unul dintre miniștrii lui Ludovic al XIV-lea. Era atît de impunător, încît regele a devenit gelos, l-a arestat pe ministru, i-a luat arhitectul, peisagistul și toată mobila, apoi, îmboldit de invidie, a început construcția palatului Versailles.

Bryson zîmbi și dădu din cap, comportîndu-se ca un oaspete bogat, vizibil impresionat de acel loc. În timp ce Layla vorbea, ochii lui rătăceau prin mulțime, în căutarea vreunui chip cunoscut, a unei priviri semnificative. Făcuse asta de nenumărate ori pînă atunci, însă acum simțea ceva de-a dreptul exasperant: pătrunsese într-o lume necunoscută. În plus, planul lui era vag, o improvizație ce se bizuia pe instinctele lui îndelung exersate.

Care *era* legătura, dacă exista vreuna, dintre Jacques Arnaud și Directorat? Echipa de asasini trimiși să-l ucidă lucrase cu omul lui Arnaud de la bordul *Armadei Spaniole.* Ucigașii – frații italieni – fuseseră angajați de Directorat, dar asta dovedea că Arnaud însuși era asociat cu Directoratul, într-o misterioasă calitate, neprecizată. Mai mult decît atît, un om cunoscut de Bryson drept agent al Directoratului – Vance Gifford sau, cum se prezentase el, Jenrette – sosise la bordul navei, însoțit de emisarul lui Arnaud.

Totul era lipsit de consistență, însă, în ansamblu, fragmentele de probe accidentale creau un mozaic extrem de sugestiv. Jacques Arnaud era una dintre forțele din umbră care controlau acum Directoratul.

Bryson avea însă nevoie de o *dovadă*. Solidă, incontestabilă.

Se afla pe-acolo, pe undeva, dar *unde?*

Conform spuselor Laylei, israelienii credeau că firma lui Jacques Arnaud era implicată în spălarea unor uriaşe sume de bani pentru elemente criminale ce includeau şi *mafia* rusească. Oamenii Mossad-ului sugerau că Arnaud dădea şi primea adesea telefoane de afaceri aici, la castelul lui, dar încercările repetate ale Mossad-ului şi ale altor servicii secrete de a-i asculta convorbirile se dovediseră zadarnice. Comunicările lui erau indescifrabile, protejate de coduri sofisticate de criptare. Acest fapt îi indica limpede lui Bryson că undeva, în castel, se aflau dispozitive speciale de telecomunicaţii, cel puţin telefoane „negre", capabile să cripteze şi să decripteze semnalele telefonice – apeluri, faxuri şi e-mail-uri.

În timp ce se strecurau prin mulţime, dintr-o cameră în alta, Bryson observă picturile ce atîrnau pe pereţi şi asta-i dădu o idee.

Într-o încăpere mică de la etaj, doi bărbaţi stăteau în semiîntuneric, cu feţele luminate doar de licărul albăstrui, straniu al monitoarelor video. Oţelul inoxidabil şi cromul lustruit, cablurile din fibre optice şi tuburile catodice alcătuiau o neobişnuită instalaţie de artă modernă, montată pe pereţii vechi din piatră. Fiecare monitor prezenta un unghi diferit din diverse încăperi aflate dedesubt. Camere miniaturale, ascunse în pereţi, în armături şi accesorii, invizibile pentru numeroşii invitaţi, transmiteau imagini video de mare rezoluţie oamenilor din serviciul de protecţie adunaţi în faţa monitoarelor. Supraveghetorii puteau obţine prim-planuri ale oricărui chip care-i interesa, efectuînd o transfocare şi realizînd o imagine ce ocupa întregul ecran. Imaginile puteau fi convertite în formă numerică, apoi comparate electronic cu altele, stocate într-o vastă bancă de date externă, cunoscută

sub numele de „rețeaua". Orice persoană suspectă putea fi identificată și invitată discret să plece, dacă era cazul.

Imaginea unei fețe apăru mărită pe un monitor; trăsăturile fură proiectate pe o grilă și examinate de cei doi bărbați. Chipul de pe ecran era al unui bărbat cu păr argintiu, cu fălcile puțin rotunjite, bronzat, al cărui nume, transmis dinainte gardienilor lui Arnaud, era James Collier din Santa Fe, New Mexico.

Ceea ce atrăsese atenția celor doi nu era faptul că recunoscuseră fața bărbatului, ci tocmai faptul că n-o cunoșteau. Omul era o persoană imprevizibilă. Pentru vigilenta forță de securitate a lui Arnaud, un necunoscut era întotdeauna un motiv de îngrijorare.

Giséle, soția lui Jacques Arnaud, era o femeie impunătoare, cu o ținută aristocratică, nas acvilin și păr negru cu șuvițe argintii. Linia părului de deasupra frunții era nefiresc de ridicată și pielea feței prea întinsă – dovezi incontestabile ale vizitelor regulate la o „clinică" din Elveția. Bryson o zări întreținîndu-se cu admiratorii ei într-un colț al bibliotecii căptușite cu cărți – o mică adunare care-i sorbea vorbele. Bryson îi recunoscu chipul după fotografiile ce apăreau regulat în paginile mondene din *Paris Match,* revistă a cărei colecție o studiase cu atenție ani de zile la Bibliothèque Nationale de France.

Lingușitorii părcau uluiți de inteligența ei și o aprobau zgomotos. Luînd două pahare cu șampanie de la un chelner și oferindu-i unul Laylei, Bryson arătă spre un tablou agățat pe perete aproape de locul unde perora *madame* Arnaud. Îndreptîndu-se nerăbdător spre el și așezîndu-se astfel încît să poată fi auzit de ceilalți oaspeți, Bryson vorbi cu un glas destul de puternic:

– Fantastic, nu-i așa? Ai văzut vreodată portretul pe care i l-a făcut lui Napoleon? Extraordinar – îl transformă pe Napoleon într-un împărat roman – o statuie, o efigie vie.

Stratagema lui avu efect; semeața posesoare a tabloului nu rezistă să nu se întoarcă spre cel care o intriga, cu atît mai

mult cu cît se referea la una dintre operele ei de artă. Adresîndu-i un zîmbet grațios, ea spuse într-o engleză fluentă:

– Ah, n-ați mai văzut o privire atît de pătrunzătoare ca cea pe care o redă Ingres?

Bryson îi întoarse zîmbetul, radiind de parcă ar fi regăsit un prieten de suflet. Înclină capul și întinse mîna.

– Dumneata trebuie să fii *madame* Arnaud. Numele meu e James Collier. E o petrecere minunată.

– Scuzați-mă, se adresă ea grupului de oaspeți, expediindu-i cu discreție. Apoi se apropie și zise: Să înțeleg că ești un admirator al lui Ingres, domnule Collier?

– Aș zice că sînt un admirator al *dumitale*, *madame* Arnaud. Colecția dumitale de picturi demonstrează că ai ochi de cunoscător. Aș vrea să ți-o prezint pe prietena mea, Layla Sharett, de la Ambasada Israelului.

– Ne-am cunoscut, zise gazda. Mă bucur să te revăd, spuse ea luînd mîna Laylei, dar privindu-l pe Bryson.

În tinerețe, trebuie să fi fost o frumusețe, gîndi Bryson. Chiar și la șaptezeci de ani, era o cochetă. Avea talentul curtezanelor de a face un bărbat să creadă că e absolut fascinant, că nimeni dintre cei de față nu conta.

– Soțul meu spune că Ingres i se pare plictisitor. Nu e un cunoscător, așa cum pari a fi dumneata.

Însă Bryson nu voia să se folosească de acea ocazie pentru a fi prezentat lui Jacques Arnaud. Dimpotrivă, nu voia să atragă atenția magnatului din comerțul cu arme.

– De-ar fi avut Ingres norocul să vă facă portretul, zise el, dînd din cap cu nostalgie.

Ea se prefăcu supărată, dar Bryson își dădu seama că era încîntată în sinea ei.

– Te rog! Aș fi *detestat* să-mi facă Ingres portretul!

– Lucra o veșnicie la unele portrete, nu-i așa? Biata *madame* Moitessier a trebuit să-i pozeze vreme de doisprezece ani.

– Şi a transformat-o într-o Meduză, iar degetele în *tentacule!*

– Dar e un portret extraordinar.

– Claustrofobic, aş zice eu.

– Se spune că e posibil să fi folosit o *camera lucida* pentru a realiza unele dintre compoziţii – de fapt, se pare că îşi spiona subiecţii înainte de a-i picta.

– Adevărat?

– Totuşi, oricît i-aş admira picturile, nimic nu se compară cu desenele lui, eşti de acord?

Bryson ştia că din colecţia particulară a lui Arnaud făceau parte cîteva dintre desenele lui Ingres, expuse în camere mai puţin vizitate ale castelului.

– Cum să nu fiu de acord! exclamă Giséle Arnaud. Deşi pictorul le considera maculatură.

– Ştiu, ştiu – cînd trăia în sărăcie la Roma, a fost nevoit să se întreţină desenînd portrete ale turiştilor. Unele dintre cele mai mari opere au fost realizate de artişti care abia aveau ce să mănînce.

Madame Arnaud coborî glasul şi zise pe un ton confidenţial:

– De fapt, noi avem cîteva desene de-ale lui în sala de biliard.

Şiretlicul dăduse rezultate. *Madame* Arnaud îi invitase pe Bryson şi Layla să viziteze acele părţi ale casei care nu erau accesibile celorlalţi oaspeţi. Se oferise să le arate chiar ea desenele. Bryson îi spusese că nu vrea s-o răpească din mijlocul invitaţilor, dar că i-ar face plăcere să arunce singuri o privire rapidă.

În vreme ce rătăceau pe holuri şi prin camere mai puţin umblate, pe ai căror pereţi atîrnau lucrări ale unor artişti francezi neimportanţi, Bryson încerca să se orienteze. Se pregătise din timp: găsise colecţia de planuri ale castelelor

istorice importante păstrate la Bibliothèque Nationale de France, şi studiase proiectul castelului Saint-Meurice. Ştia că era puţin probabil ca soţii Arnaud să fi modificat construcţia de la Château Saint-Meurice; singura variabilă era utilizarea pe care o dăduse încăperilor, localizarea dormitoarelor şi a birourilor, mai ales a biroului personal al lui Arnaud.

Bryson păşea alene, la braţ cu Layla, pe un culoar, ce cotea la stînga. Cînd dădură colţul, auziră voci de bărbaţi, joase, înăbuşite.

Încremeniră. Glasurile începură să se audă mai bine, mai distinct. Se vorbea în franceză, dar unul dintre bărbaţi avea un puternic accent străin, rusesc după cîte îşi dădea el seama.

–... să ne întoarcem la petrecere, spuse francezul.

Rusul zise ceva, însă Bryson nu înţelese. Francezul răspunse:

– Dar imediat după Lille, ofensa va fi teribilă. Drumul va fi liber.

Făcîndu-i semn Laylei să rămînă în urmă, Bryson se lipi de perete şi avansă tiptil, ascultînd concentrat. Nici vocile, nici paşii nu păreau să se apropie. Luă din buzunarul de la piept al smochingului ceva ce părea un pix din argint, trase dintr-un capăt un fir, lung şi subţire, şi-l întinse pînă la lungimea maximă de patruzeci şi cinci de centimetri. Îndoi capătul cablului periscopic din fibră optică, apoi îl împinse de-a lungul zidului, pînă depăşi cu un centimetru marginea acestuia. Uitîndu-se în vizorul minuscul, reuşi să-i vadă pe cei doi bărbaţi. Unul din ei, un tip îndesat, purtînd ochelari negri cu lentile groase era, desigur, Jacques Arnaud. Conversa cu un bărbat înalt, roşu la faţă, pe care Bryson nu-l recunoscu imediat. Cîteva clipe mai tîrziu, identitatea individului îi veni în minte: Anatoli Prişnikov.

Prişnikov. Magnatul despre care multă lume credea că era forţa din spatele preşedintelui de la Kremlin.

Deplasînd încet periscopul din fibră optică, Bryson fu

surprins să descopere alt bărbat, aşezat mult mai aproape, chiar după colţ. Un gardian, evident înarmat, instalat chiar la începutul coridorului. Mişcînd iarăşi instrumentul optic, văzu alt gardian, postat la jumătatea holului, în faţa unei uşi masive din oţel, ce dădea, fără îndoială, în biroul personal al lui Arnaud.

Se părea că cei doi îşi încheiaseră conversaţia, căci o luară pe hol în direcţie opusă locului unde se aflau Bryson şi Layla.

Retrăgînd periscopul din fibră optică şi vîrîndu-l în carcasa pixului, Bryson se întoase spre Layla şi dădu din cap. Ea înţelese că depistase ţinta – locul în care Jacques Arnaud îşi concepea şi conduce afacerile.

O porniră grăbiţi pe culoar pînă dădură de uşa deschisă a unei camere prin care mai trecuseră. Camera de zi era, aşa cum observase mai devreme, întunecată şi cu mobilă puţină, ceea ce denota faptul că era rar folosită. Se uită la cadranul luminos al ceasului său Patek Philippe. Aşteptă un minut, îi făcu semn Laylei şi intră repede în cameră.

Layla porni pe hol spre încăperea care trebuia să fie biroul personal, bine păzit al lui Arnaud, clătinîndu-se de parcă ar fi fost beată. Chicoti suficient de tare ca să fie auzită măcar de primul gardian, cel aflat după colţ şi zise:

– *Trebuie* să fie o baie pe *undeva* pe-aici!

Dînd colţul nesigură pe picioare, ajunse în faţa gardianului înarmat, aşezat pe un delicat fotoliu de epocă. Omul se ridică, privind-o cu ostilitate.

– Pot să vă ajut? întrebă el cu răceală, în franceză, pe un ton care o atenţionă să nu mai înainteze.

Avea puţin peste douăzeci de ani, un păr negru tuns scurt, sprîncene groase, o faţă rotundă. Gura mică şi roşie i se strîmbase într-o expresie arţăgoasă.

Ea chicoti şi continuă să se apropie de el, împleticindu-se.

– Nu ştiu, răspunse ea provocator, mă *poţi* ajuta? O, dar ce-avem aici? *Un homme, un vrai* – un *adevărat* bărbat. Nu

ca acei *pédés*, poponarii ăia tineri și țapii bătrîni de dincolo.

Expresia rigidă a gardianului dispăru, omul apreciind că femeia nu era o amenințare pentru siguranța sanctuarului lui Jacques Arnaud. Obrajii i se îmbujorară vizibil. Fără îndoială, era atras de voluptuosul trup al Laylei, de conturul sînilor puși în evidență de decolteul adînc al rochiei de seară.

– Îmi pare rău, *mademoiselle*, zise el cu nervozitate, vă rog, rămîneți acolo, n-aveți voie să avansați.

Layla zîmbi timid, întinzînd mîna ca să se sprijine de perete.

– Dar de ce-aș *vrea* să merg mai departe? zise ea cu glas răgușit, insinuant, în timp ce se apropia încet de el. Se pare că am găsit ce căutam.

Tînărul gardian zîmbi stînjenit și aruncă o privire neliniștită către cealaltă santinelă, care părea să nu-i acorde nici o atenție.

– *Vă rog*, domnișoară...

Ea coborî vocea.

– Poate că mă ajuți... să găsesc baia.

– Înapoi, pe holul de unde-ați venit, răspunse el, încercînd să adopte un ton indiferent, dar fără mare succes.

Glasul ei deveni și mai provocator:

– Dar o să mă pierd pe-aici; dacă nu te-ar deranja, te-aș ruga să-mi arăți...

Gardianul aruncă din nou o privire nesigură spre colegul lui, aflat prea departe ca să observe ceva.

– Poate facem o mică tură, adăugă ea, arcuindu-și sprîncenele. N-o să dureze mult, ce zici?

Roșu la față și stingherit, gardianul se ridică din fotoliu.

– Foarte bine, *mademoiselle*, spuse el.

Existau mai multe drumuri pe care gardianul o putea lua. Dacă se întîmpla s-o ducă în camera unde era ascuns Bryson, ar fi fost doborît, elementul surpriză fiind o armă la fel de mortală ca și mîinile lui Nicholas Bryson.

Gardianul o duse însă în altă încăpere, o *chambre de*

fumeur, bine mobilată. Omul era excitat şi îi adresă un rînjet obscen în timp ce închidea uşa.

Era timpul să pună în aplicare planul B. Se întoarse către el, privindu-l provocator.

În timpul acesta, Bryson alergă pe hol, dădu colţul şi încetini pasul, îndreptîndu-se agale spre gardianul rămas de veghe în faţa uşii din oţel.

Era rîndul lui Bryson să simuleze beţia, deşi cu un scop total diferit de cel al Laylei. Gardianul ridică privirea în vreme ce Bryson se apropia păşind nesigur.

– *Monsieur,* spuse gardianul, în parte salutîndu-l, în parte avertizîndu-l.

În timp ce înainta spre gardian cu paşi elastici, Bryson ridică bricheta Zippo din aur, dînd din cap degustat şi spuse în engleză:

– Afurisită treabă! Îţi vine să crezi? Mi-am luat bricheta, dar nu mi-am luat blestematele de ţigări!

– Domnule?

Bryson îl întrebă în franceză:

– *Vous n'auriez pas une cigarette?*

Amabil, gardianul vîrî mîna în buzunarul jachetei. Bryson apăsă clapeta brichetei, care aruncă un jet scurt de gaz paralizant. Înainte de-a apuca să ducă mîna la armă, gardianul fu orbit; după cîteva secunde se prăbuşi inconştient.

Mişcîndu-se repede, Bryson îl puse pe gardian înapoi, în fotoliu, ca pe un manechin, aşezîndu-i mîinile în poală. Omul avea pleoapele închise. De la distanţă, oricine ar fi zis că gardianul era la post. Dacă s-ar fi apropiat, ar fi crezut că omul adormise.

Spray-ul paralizant nu era singurul obiect pe care-l cumpărase Bryson la Paris; mai avea asupra lui o serie de mici dispozitive, printre care scannere cu raze infraroşii pentru frecvenţe radio, captatoare şi un receptor radio. O examinare rapidă a uşii de oţel îi confirmă că n-avea nevoie decît de un

obiect. Fără îndoială, Arnaud utiliza alarmele și detectoarele obișnuite atunci cînd era plecat de-acasă pentru mai multă vreme. Dar, în acea seară, trecînd pe la biroul lui și intenționînd probabil să se întoarcă, renunțase la ele. Broasca nu era cu nimic mai complicată decît o yală obișnuită cu butuc. Bryson scoase un mic instrument negru, un pistol cu șperaclu, pe care învățase să-l folosească în trecut și care i se părea mult mai eficient decît șperaclele manuale. Îl vîrî în broască, apoi apăsă pe trăgaci de mai multe ori, pînă cînd butucul se răsuci și ușa grea se deschise cu zgomot.

Aprinse lanterna-stilou pentru a lumina încăperea și fu surprins să constate cît de goală era. Nu se vedeau cartoteci, nici fișete încuiate. Într-o parte, se aflau o canapea, două fotolii și o măsuță pentru cafea; o masă de mahon neacoperită servea drept birou. Pe ea se aflau două telefoane și o lampă...

Telefonul.

Aparatul era acolo – o cutie joasă, neagră, cu suprafața de vreo treizeci de centimetri pătrați, aparent un simplu telefon de birou cu un capac. Bryson însă își dădu seama imediat, căci văzuse nenumărate modele: aparatul făcea parte din ultima generație de telefoane codificate, conectate la satelit. Capacul conținea atît antena, cît și selectorul de frecvențe radio. În interior se afla un cip cu algoritmul de criptare, care folosea un semnal neliniar de codificare, coduri nelimitate de 128 de biți. Să intercepteze linia n-ar fi folosit la nimic, de vreme ce codul de criptare nu era transmis niciodată. O convorbire interceptată ar fi fost un nonsens, vocile fiind în egală măsură codificate și amestecate. Zona de acoperire a satelitului permitea folosirea acelui gen de telefon pînă și în regiunile izolate ale globului.

Bryson lucra în grabă, demontînd cu îndemînare telefonul. Ușa era încuiată, iar gardianul n-avea să-și revină cel puțin o jumătate de oră. Exista însă riscul ca Jacques Arnaud să se întoarcă pe neașteptate. Dacă o făcea și găsea

un gardian lipsă, iar pe celălalt fără cunoştinţă, ar fi atribuit acel incident atmosferei petrecerii, care îi influenţase şi personalul. Bineînţeles dacă Layla reuşise să-l ţină ocupat pe senzualul tînăr. Bryson nu se prea îndoia de abilitatea ei în acest sens.

N-avea altceva de făcut decît să lucreze cît de repede putea.

Împrăştiate în faţa lui, pe suprafaţa lustruită a biroului, se aflau măruntaiele telefonului. Scoţînd din circuit cipul special pentru lectură, îl ridică şi-l examină la lumina puternică a lămpii de birou.

Găsi ceea ce sperase să găsească. Cipul de criptare era destul de gros, aşa cum erau de obicei asemenea cipuri, produse în cantităţi foarte mici şi destinate să lege membrii unui mic grup de conspiratori, asigurînd imposibilitatea decriptării. Simplul fapt că Arnaud avea un asemenea dispozitiv pe biroul său dovedea că francezul aparţinea unui grup strîns unit, de anvergură internaţională, care dorea secretul absolut al comunicaţiilor. Să fie el unul dintre liderii tainici al Directoratului?

Bryson scoase din smoching un obiect ce semăna cu un radio miniatural cu tranzistori. Introduse cipul de criptare în fanta de la unul din capete şi porni dispozitivul. Un indicator luminos trecu de la verde la roşu, apoi, după vreo zece secunde, din nou la verde. Un semnal trecuse prin cip, înregistrînd datele. Ciuli urechile, încercînd să distingă voci pe hol sau paşi apropiindu-se. Mulţumit că nu auzise nimic, scoase cipul şi-l puse la loc în circuitul telefonului. În cîteva minute, telefonul era montat. În dispozitivul de citire a cipului avea acum stocate toate specificaţiile „cheii" – serii vaste de cifre în sistem binar şi instrucţiuni algoritmice. Schema de criptare se schimba de cîte ori era folosit telefonul, fără să se repete niciodată. Era o versiune avansată a unui rezistor cu autoalimentare, care avea înregistrate toate combinaţiile posibile. Folosirea informaţiilor nu era la îndemîna oricui,

însă existau experți în acest domeniu extrem de specializat.

Cîteva clipe mai tîrziu, Bryson se afla pe hol. Observă că gardianul de lîngă ușa biroului nu se trezise. Cînd avea să-și revină, peste zece minute, își va aminti ce i se întîmplase, însă existau șanse mari să nu întreprindă nimic, ca să nu fie lichidat pentru că nu-și îndeplinise misiunea.

În *chambre de fumeur,* tînărul gardian stătea cu pantalonii în vine, cu cămașa descheiată, pregătit pentru recompensa finală. Layla îi mîngîia abdomenul gol, sărutîndu-l pe gît. Tărăgănase lucrurile cît de mult putuse. Privind mișcarea secundarului de la micul ei ceas de aur, aprecie cît timp trecuse. Conform planului lor, era timpul să...

Un tîrșîit de pași pe podeaua de pe hol.

Se aplecă să-și ia mica geantă din catifea neagră și sărută în grabă obrazul gardianului.

– *Allons,* zise ea pe un ton tranșant, alergînd spre ușă.

Gardianul o privi uimit, cu chipul înroșit și ochii arzînd de dorință.

– *Les plus grands plaisirs sont ceux qui ne sont pas réalisés,* șopti ea în timp ce se strecura afară din cameră. „Cele mai mari plăceri sînt cele neîmplinite." Înainte de-a închide ușa, mai zise: Dar n-o să te uit niciodată, prietene.

Poșeta Laylei era acum mai grea pentru că în ea se afla și pistolul cu țeavă scurtă al gardianului. Ea știa că omul n-avea să scoată o vorbă despre ea, fiindcă ar fi însemnat să mărturisească o neglijență de neiertat în exercitarea datoriei. Își verifică machiajul în oglinda unei pudriere, își rujă din nou buzele, apoi se întoarse la petrecere. Bryson tocmai sosise.

O mică orchestră de coarde cînta muzică de cameră, în vreme ce din încăperea alăturată se auzeau bufniturile sacadate și zgomotele stridente ale muzicii rock. Cele două valuri de sunete se amestecau în mod bizar, elegantele acorduri

mozartiene ale muzicii secolului XVII fiind lesne acoperite de vacarmul asurzitor al secolului XXI.

Bryson cuprinse cu braţul talia zveltă a Laylei şi-i spuse încet:

– Sper că te-ai distrat.

– Foarte, murmură ea. Aş fi preferat să schimbăm locurile. Ai reuşit?

Pregătindu-se să-i răspundă, Bryson observă ţeasta pleşuvă a lui Jacques Arnaud, într-un colţ îndepărtat al camerei. Părea să stea de vorbă cu un bărbat în smoching, a cărui cască indica faptul că făcea parte din echipa de pază a lui Arnaud. Acesta din urmă dădu din cap, privind prin încăpere. De cei doi se apropie un alt bărbat, gesticulînd agitat. Urmă o scurtă discuţie; şi Bryson văzu privirea lui Arnaud îndreptată în direcţia lui. Apăruseră bănuieli, se raportaseră breşe în sistemul de securitate, se lansaseră avertismente. Bryson era sigur că Arnaud îl urmăreşte cu privirea şi se întrebă dacă francezul fusese avertizat de videocamerele de supraveghere din preajma biroului său. Bryson nu se îndoia de existenţa lor şi luase totul în calcul.

Confirmarea veni cîteva clipe mai tîrziu, cînd cei doi bărbaţi cu care vorbise Arnaud se despărţiră brusc şi începură să-şi croiască drum prin mulţime către Bryson şi Layla. În graba lor se ciocniră de mai mulţi invitaţi. Apoi un al treilea bărbat pătrunse în cameră şi deveni limpede cum acţionau: toate cele trei ieşiri din încăpere erau acum păzite; Bryson şi Layla n-aveau cum să scape.

Videocamerele de supraveghere cu circuit închis îi surprinseseră cu siguranţă pe culoarele castelului, departe de locul unde se desfăşura petrecerea. Forţarea uşii biroului lui Jacques Arnaud fusese şi ea observată; sau poată că, dată fiind reacţia întîrziată, doar ieşirea lui din birou fusese remarcată.

Acum erau încercuiţi.

Layla îi strînse mîna cu putere – ceea ce însemna că-şi dădea seama în ce situaţie se aflau. N-aveau să fie folosite armele, dacă asta se putea evita; oamenii voiau să pună mîna fără zarvă pe Bryson şi Layla, fără să-i alarmeze pe ceilalţi oaspeţi. Pe cît posibil, aparenţele trebuia salvate, însă Bryson nu se îndoia de faptul că vor trage dacă va fi necesar. După aceea s-ar fi găsit explicaţii fără a se dezvălui adevărul.

Bryson simţea cum i se învîrte capul în timp ce-i privea pe gardieni apropiindu-se. Simţi că Layla îi vîră ceva în mînă şi înţelese că era poşeta ei din catifea neagră. Dar de ce? Văzuse că era mai umflată şi bănuise că-l dezarmase pe gardian, că-i furase arma. Dar ea ştia cu siguranţă că avea şi el o armă. Bryson luă poşeta şi o deschise. Abia atunci se lămuri de ce insistase ea să i-o dea. Bryson scoase micul obiect, luat dintr-un container al *Armadei Spaniole,* trase de mîner şi îl lăsă pe podea. Grenada se rostogoli pe dalele de piatră şi începu să scoată un fum dens, cenuşiu. După cîteva secunde, un nor gros se ridică emanînd un miros neplăcut de sulf.

Din mulţime izbucniră imediat ţipete: „Fugiţi!" Gardienii se aflau la vreo doi metri distanţă cînd se declanşă panica. Primele ţipete fură urmate de altele, agitaţia spori şi isteria cuprinse încăperea plină de fum. Invitaţii alergau ţipînd spre ieşire. Alarmele răsunau, puse probabil în funcţiune de detectoarele de fum. Muzica din ambele saloane încetase; orchestra de cameră şi grupul de muzică rock se alăturară celor ce fugeau. Mulţimea îşi ieşise din minţi; Layla şi Bryson dispărură profitînd de înghesuială.

Oaspeţii răcneau, agăţîndu-se unul de altul, croindu-şi drum cu coatele. După ce ieşiră pe uşa principală, strecurîndu-se prin gloata înnebunită, Bryon o prinse pe Layla de braţ şi o trase spre grădinile care înconjurau castelul. În tufele dese, Bryson ascunsese o motocicletă. Sări pe şaua BMW-ului şi porni motorul, făcîndu-i semn femeii să urce.

Cîteva clipe mai tîrziu, îi lăsau în urmă pe invitaţii care

năvăliseră afară din castel pe ușile din față, alergînd spre limuzine. Trei minute mai tîrziu, goneau pe autostrada A-1 spre Paris, depășind mașină după mașină. Dar nu erau singurii. Bryson sesiză o mică berlină neagră, cu motor puternic, accelerînd și apropiindu-se tot mai mult de ei. Treizeci de metri, cincisprezece, șase... Bryson văzu în oglinda retrovizoare că șoferul manevra automobilul astfel încît să scoată motocicleta de pe șosea.

În timp ce accelera la maximum, Bryson zări în față o șosea laterală, schimbă brusc banda, viră. Berlina neagră îl urmă, traversînd lateral mai multe benzi, făcîndu-i pe ceilalți șoferi să claxoneze în semn de protest. Bryson simțea mîinile Laylei strîngîndu-l tot mai tare. Gemu, căci rana de la umăr nu se vindecase complet.

Bryson conduse motocicleta spre marginea șoselei laterale, mașina aflîndu-se acum la mai puțin de patru metri.

– Ține-te bine! strigă el și simți mîinile Laylei strîngîndu-l și mai tare, semn că auzise.

Brusc, răsuci motocicleta spre stînga, executînd o întoarcere de o sută optzeci de grade, într-un spațiu atît de îngust, încît aproape că se răsturnă. Reuși să-și recapete echilibrul, învîrtindu-se pînă cînd reveni la marginea șoselei, pe refugiul îngust, în timp ce berlina îl depășea în viteză.

Ambalînd motorul, continuă drumul pe refugiul care se mai lărgise, îndreptîndu-se spre autostradă. Se uită în oglinda retrovizoare. Berlina neagră dispăruse; șoferul fusese obligat de mașinile din spate să-și continue drumul pe șoseaua laterală.

Motorul BMW-ului, turat la maximum, scotea un zgomot asurzitor, în vreme ce zburau pe marginea autostrăzii, în sens opus traficului.

Se părea că nu scăpaseră de necazuri, fiindcă de ei se apropia farul unei motociclete, mergînd chiar mai repede decît celelalte vehicule de pe șosea. Bryson înțelese că trebuia să fie alt urmăritor trimis de la Château de Saint-Meurice.

Se auzi un scrîşnet de frîne, claxoane şi, brusc, motocicleta se întoarse, ajungînd chiar în spatele lor. În oglinda retrovizoare, Bryson o văzu apropiindu-se şi zgomotul motorului îi spuse că era mai puternică decît BMW-ul lor.

Bryson simţi şocul. Motociclistul îi lovi în roata din spate, aproape răsturnîndu-i!

– Ai păţit ceva? strigă el.

– Nu, răspunse ea, ţipînd. Dă-i *bătaie!*

Urmă altă izbitură şi motocicleta viră spre marginea şoselei. Dincolo de refugiu se afla un teren viran, pe care erau împrăştiate magazii din lemn folosite la depozitarea fînului. Bryson îndreptă motocicleta, apoi ieşi în viteză de pe asfalt pe pămîntul acoperit de iarbă, urmat de cealaltă motocicletă. Nu se auziseră împuşcături, deoarece motociclistul trebuia să-şi folosească ambele mîini pentru a conduce.

Urmăreşte-ţi urmăritorul.

Asta fusese una dintre regulile des repetate de Ted Waller.

Pînă la urmă, te vei decide cine e prădătorul şi cine-i prada. Prada supravieţuieşte doar devenind prădător.

Bryson viră, descriind un cerc larg pe cîmp, lăsînd urme adînci în pămîntul moale, apoi porni drept spre celălalt motociclist.

Surprins de schimbarea de strategie, urmăritorul încercă să se abată din drum, dar nu mai avu timp. Bryson îl izbi, aruncîndu-l din şa.

Apăsînd pe frîne, cu roţile împroşcînd pămînt în jur, opri motorul. Layla sări de pe motocicletă o dată cu el.

Urmăritorul se depărta în goană, căutîndu-şi arma, dar Layla, mai rapidă, trase trei focuri unul după altul.

Cu un ţipăt, omul se rostogoli, dar în cădere ripostă. Nu-şi atinse ţinta; gloanţele se înfipseră în pămîntul din jurul lor. Layla trase din nou. Lovit în piept, omul se prăbuşi mort.

Bryson alergă spre el, îl întoarse cu faţa în sus şi-l buzunări în căutarea unui act de identitate.

Găsi ce căutase, deoarece urmăritorul, cînd pornise după ei, nu avusese timp să scape de documentele de identificare.

Bryson privea șocat. Examină actul cu atenție în lumina lunii, îl întoarse, localizînd elementele specifice, marcajele imposibil de reprodus.

– Ce e? întrebă Layla.

El îi întinse documentul.

– O, *Doamne!* exclamă ea.

Urmăritorul lor nu fusese vreun agent de securitate, nici măcar un cetățean francez de pe statul de plată al lui Arnaud, ci un funcționar al secției CIA de la Paris.

11

Secretara lucra la Agenția Centrală de Informații de șaptesprezece ani, dar putea număra pe degetele de la o mînă de cîte ori încercase cineva să treacă de ea și să dea buzna în biroul șefului ei, Harry Dunne. Chiar și în rarele ocazii cînd directorul Agenției apărea neanunțat la biroul adjunctului său (de obicei, Harry se ducea la biroul directorului), cu o problemă urgentă, omul aștepta ca ea să-l sune pe Harry.

Bărbatul acela ignorase rugămințile, protestele și avertismentele ei și făcuse ceva de neimaginat: trecuse ca o furtună pe lîngă ea și intrase direct în biroul șefului. Marjorie apăsă pe butonul de alarmă aflat sub sertarul biroului ei, chemă serviciul de pază, apoi îl anunță disperată pe Harry Dunne, prin interfon.

Bryson știa că-i rămăseseră două posibilități: retragerea sau confruntarea, iar el prefera confruntarea, singura șansă de a obține dezvăluiri spontane, forțînd rostirea unor adevăruri neprevăzute. Layla îl îndemnase să se ferească de Agenție, sugerîndu-i că supraviețuirea era mai importantă decît orice

informații ar fi putut obține. Dar Bryson n-avea de ales: pentru a descoperi minciunile, pentru a afla în sfîrșit adevărul despre Elena, despre întreaga lui viață, trebuia să-l înfrunte pe Dunne.

Layla rămăsese în Franța, încercînd să-și folosească relațiile ca să afle tot ce putea despre Jacques Arnaud și activitățile lui. Bryson nu-i vorbise despre Directorat, considerînd că e mai bine ca ea să nu știe deocamdată nimic. Layla își luase rămas-bun la Aeroportul Charles de Gaulle, surprinzîndu-l pe Bryson cu ardoarea îmbrățișării ei, cu sărutul care era mai mult decît prietenesc. Plecase imediat, stînjenită și îmbujorată.

Harry Dunne stătea la fereastra biroului, fără haină, fumînd o țigară fixată într-un țigaret lung de fildeș. Bryson știa că fumatul în sediul central contravenea regulamentului Agenției, dar, fiind director adjunct, era puțin probabil ca Dunne să fie mustrat de cineva. Bryson intrase, urmat de Marjorie.

– Domnule Dunne, îmi pare *rău,* am încercat să-l *opresc* pe acest om! strigă Marjorie disperată. Serviciul de pază e pe drum.

Preț de o clipă, Dunne păru să-l examineze, încruntat; ochii mici, injectați aruncau scîntei. Bryson avusese grijă să se deghizeze, ca să păcălească echipamentul video de comparare a fețelor. Apoi Dunne dădu din cap și tuși sec.

– E-n regulă, Margie, trimite înapoi paza. Mă descurc singur cu tipul ăsta.

Uluită, secretara își mută privirea de la șeful ei la intrus, apoi, îndreptîndu-și spatele, ieși din cameră și închise ușa în urma ei.

Dunne făcu un pas către Bryson, vizibil înfuriat.

– Tot ce-ar face paza ar fi să mă împiedice să te ucid cu mîinile mele, se răsti el, și nu sînt sigur că vreau asta. În ce soi de joc te afli, Bryson? Crezi că sîntem fraieri? Crezi că nu primim permanent rapoarte de pe teren, informații de la

sateliți? Îmi vine să cred că-i adevărat ce se spune: cine trădează o dată, o face și a doua oară.

Dunne aruncă țigara într-o scrumieră de sticlă, de pe marginea biroului său.

– N-am idee cum dracu' ai intrat în clădire, în ciuda mult lăudatelor noastre măsuri de securitate. Sper că supravegherea video o să mă lămurească.

Bryson, șocat de furia nestăpînită a omului de la CIA, avu o ezitare. Mînia era ultima reacție la care se aștepta din partea lui Harry Dunne. Scrîșnind din dinți, Bryson zise:

– Ți-ai trimis agenții să mă omoare. Trepădușii nenorociți de la secția din Paris.

Dunne pufni batjocoritor și scoase altă țigară din haina costumului său ponosit. O introduse în țigaretul din fildeș și-o aprinse, scutură chibritul și-l aruncă în scrumieră.

– Dumneata ești mai priceput, profesore, spuse Dunne, dînd din cap și întorcîndu-se la fereastră. Uite, lucrurile sînt simple. Te-am trimis să te strecori iarăși în interiorul Directoratului. În schimb, dumneata se pare că n-ai făcut decît să arunci în aer unele dintre cele mai promițătoare legături ale noastre cu Directoratul. Apoi ai dispărut, ai intrat în pămînt. Ai procedat ca un ucigaș plătit care lichidează martori. Se întoarse către Bryson și-i suflă un nor de fum în față. Noi am crezut că ești un *fost* membru al Directoratului. Presupun că aici am făcut cea mai mare greșeală, nu?

– Ce dracu' încerci să-mi spui?

– Mi-ar plăcea să-ți cer să faci un test cu poligraful, dar ăsta-i unul din primele lucruri care vă învață – cum să păcăliți cutia aia, nu-i așa?

Dezgustat, Bryson trînti o legitimație albastră plastifiată pe singurul loc liber de pe biroul din mahon al lui Harry Dunne; legitimația de la Agenție pe care-o scosese din port-actul motociclistului mort lîngă Paris, cel care-l urmărise.

– Vrei să știi cum am intrat aici?

Dunne luă legitimația: o ținu în lumină, o înclină ca să verifice sigiliul tridimensional al CIA și identifică banda magnetică dintre cele două folii de plastic. Era o legitimație securizată cu tehnologie avansată, practic imposibil de falsificat. Dunne o strecură într-o fantă a computerului. Pe ecranul albastru apăru un chip, împreună cu datele personale ale funcționarului. Fața nu era a lui Bryson, dar felul în care acesta se deghizase îl făcea să semene cu chipul de pe monitor.

– Secția din Paris. De unde *dracu'* ai luat asta? întrebă Dunne.

– Acum o să mă asculți?

Dunne, cu un aer prudent, scoase două dîre de fum pe nări și se cufundă în fotoliu aruncînd țigara înainte s-o fi terminat.

– Lasă-mă să-l chem pe Finneran aici.

– Finneran?

– L-ai cunoscut la Blue Ridge. Aghiotantul meu.

– Las-o baltă.

– El e afurisita mea de memorie oficială...

– Las-o baltă! Doar dumneata, eu și microfoanele de pe-aici.

Dunne dădu din umeri, scoase altă țigară, dar, în loc s-o aprindă, începu s-o frece între degetele îngălbenite de nicotină.

În vreme ce Bryson relata evenimentele ultimelor zile, Dunne deveni grav. Cînd vorbi, vocea lui avea un ton confidențial:

– Un premiu de două milioane de dolari pe capul dumitale, oferit încă *înainte* de-a apărea pe vasul lui Calacanis. Cine știe cum s-a răspîndit zvonul că te-ai întors în branșă.

– Pari să fi uitat că au încercat să mă lichideze la Washington. Știau că o să mă întorc să caut vechiul sediu al Directoratului. Asta indică o scurgere de informații chiar de aici, din clădirea asta.

Bryson descrise cu arătătorul un mic cerc în aer.

– Iisuse! strigă directorul adjunct, rupînd ţigara în două şi aruncînd bucăţile spre scrumieră. Toată povestea asta blestemată n-a fost consemnată nicăieri, singura înregistrare a implicării dumitale fiind numele care figurează în banca de date a sistemului de pază, ca să poţi intra şi ieşi din clădire.

– Şi dacă Directoratul a infiltrat CIA?

– *Termină*, omule, nici măcar nu era numele real! Figurai drept Jonas Barrett – folosirea unui nume de acoperire în registrele serviciului de pază fiind, întîmplător, împotriva oricărei dispoziţii a regulamentului. Nu poţi minţi paza. Să n-o minţi niciodată pe Mama.

– Chitanţe de cheltuieli, achiziţii de echipament...

– Îngropate, toate textele transmise au fost cifrate corespunzător, toate informaţiile, toate priorităţile de plată. Ascultă, Bryson, mi-am acoperit spatele, ce dracu' ţi-ai închipuit? Dumneata reprezinţi un risc uriaş pentru mine. Nu ştiu la ce presiuni te-au supus, cum de-au putut să te termine. Poţi să pui dosarul unui tip şi la microscop, tot nu ştii ce are în minte. Ei te-au pus pe liber şi te-au trimis la colegiul ăla modest...

– *Pentru numele Domnului,* tună Bryson, crezi că eu *am vrut* să fac asta? Imbecilii dumitale au venit şi m-au smuls din izolarea mea. Tocmai începusem să mă vindec, şi-aţi apărut voi să redeschideţi rana! N-am venit aici să mă apăr – presupun că voi v-aţi făcut temele în legătură cu mine. Vreau să ştiu ce dracu' făcea CIA cînd mă urmărea lîngă Paris ca să mă ucidă. Sper al naibii de tare că ai o explicaţie plauzibilă sau cel puţin o minciună convingătoare.

Dunne se încruntă.

– O să ignor ultima ironie, Bryson, zise el calm. N-ai vrea să reconsideri întreaga situaţie? După cum mi-ai spus, ai fost recunoscut de agentul ăla al Directoratului cu care ai lucrat la Kowloon, Vance Gifford...

– Da, şi din ce mi-au zis fraţii Sangiovanni – am fost

identificat şi de omul lui Arnaud aflat la bordul navei. Asta-i evident, imposibil de contestat. Nu-i greu de reconstituit felul cum s-a ajuns la ambuscada din Santiago de Compostela. Dar eu vorbesc despre Chantilly, despre Paris! Despre un agent al CIA pe care s-a întîmplat să-l deconspir fiindcă a fost atît de neglijent încît să poarte cu el documentele de identitate. Şi unde e unul, mai există şi alţii, ştii asta la fel de bine ca mine. Şi-atunci ce-o să-mi spui – că Agenţia a scăpat situaţia de sub control? Ori aşa stau lucrurile, ori mă tragi pe sfoară. Eu vreau să ştiu care-i adevărul, *acum!*

– *Nu!* strigă Dunne răguşit, vocea pierzîndu-i-se într-un acces de tuse seacă. Nu astea sînt singurele explicaţii posibile!

–Ce încerci să-mi vinzi?

Dunne făcu un cerc în aer cu arătătorul, imitînd gestul lui Bryson, semnalîndu-i microfoanele din cameră.

– Spun că vreau să verific nişte lucruri. Spun că ar fi fost cazul să continuăm discuţia asta în altă zi şi în alt loc.

Chipul îi părea şi mai ridat, scobiturile din obraji şi mai adînci şi, pentru prima dată, ochii lui aveau o privire de om chinuit.

Centrul de tratament Rosamund Cleary, de fapt, un sanatoriu particular, se afla într-o clădire frumoasă, înconjurată de cîteva hectare de teren împădurit din Dutchess County, în nordul statului New York. Oricum s-ar fi numit, era o instituţie cu tarife mari, bine administrată, destinată celor bogaţi care aveau nevoie de o îngrijire medicală pe care rudele şi cei apropiaţi lor nu le-o puteau oferi. În ultimii doisprezece ani, fusese locuinţa Feliciei Munroe, femeia care împreună cu soţul ei, Peter, îl găzduise pe adolescentul Nicholas Bryson după ce părinţii lui muriseră într-un accident de automobil.

Bryson o îndrăgise pe Felicia, avusese o relaţie apropiată, dar nu o considerase niciodată mama lui. Era prea mare cînd avusese loc accidentul. Ea era doar mătuşa Felicia, femeia

îndrăgostită nebunește de soțul ei, unchiul Pete, unul dintre cei mai buni prieteni ai tatălui său. Cei doi avuseseră multă grijă de el, îl primiseră în casa lor și chiar îi plătiseră taxele la internat și apoi la colegiu, lucru pentru care le era recunoscător.

Peter Munroe îl cunoscuse pe George Bryson la Clubul Ofițerilor din Bahrain. Bryson, pe-atunci colonel, supraveghease construcția unei cazarme importante, iar Munroe, inginer la o firmă de construcții, fusese ofertant la licitația deschisă pentru acel proiect. După cîteva beri – specialitatea clubului în acea țară unde nu se consuma alcool – Bryson și Munroe se împrieteniseră. Cu toate acestea, cînd fuseseră examinate ofertele, colonelul Bryson se *opusese* proiectului firmei lui Pete Munroe, deoarece o altă companie de construcții făcuse o ofertă mai avantajoasă. Munroe primise bine vestea proastă, îl invitase pe Bryson la un pahar și-i spusese că nu-i păsa deloc – în felul ăsta pleca mai repede din țara aia blestemată. Abia mai tîrziu – prea tîrziu, cum se dovedise – aflase Bryson senior de ce coborîse atît de mult prețul ofertantul cîștigător. Firma încercase să înșele armata cu milioane de dolari prin costuri de producție exagerate. Cînd George Bryson încercase să-și ceară iertare, Munroe refuzase să-i accepte scuzele. „Corupția e un stil de viață în branșa asta", îi spusese Munroe. „Dacă voiam într-adevăr să cîștig, aș fi mințit și eu. *Eu* am fost cel naiv."

Și astfel, prietenia dintre George Bryson și Pete Munroe fusese pecetluită.

Dar care era adevărul? Mai era ceva de adăugat? Îi spusese Harry Dunne totul? Acum, cînd avea dovada concretă a faptului că un agent al CIA aflat pe statul de plată al Agenției încercase să-l omoare în Franța, totul stătea sub semnul întrebării. Dacă Dunne avea o legătură cu episodul ăsta, mai putea avea încredere în afirmațiile lui? Din anumite puncte

de vedere, Bryson regreta că nu venise mai întîi aici, înainte de-a pleca spre *Armada Spaniolă*. Ar fi găsit-o pe bătrîna mătuşă Felicia şi i-ar fi pus nişte întrebări, înainte de-a accepta să îndeplinească treburile murdare ale lui Dunne. Bryson o mai vizitase pe Felicia de două ori, o dată împreună cu Elena, dar n-o mai văzuse în ultimii ani.

Vorbele pe care i le adresase Dunne în acea zi în Munţii Blue Ridge, ziua care-i schimbase viaţa, îi răsunau încă în minte.

– Să te întreb ceva, Bryson. Ai crezut că a fost un accident? Aveai cincisprezece ani, erai un elev strălucit, un atlet grozav, crema tineretului american şi-aşa mai departe. Şi dintr-o dată, amîndoi părinţii îţi sînt ucişi. Naşii tăi te-au luat în...

– Unchiul Pete... Peter Munroe.

– Sigur, ăsta a fost numele pe care şi l-a luat. Nu cel cu care s-a născut. S-a asigurat că ♀ să urmezi colegiul ales şi-a mai luat o mulţime de alte decizii pentru dumneata, toate menite să garanteze că vei ajunge pînă la urmă în mîinile lor. Ale Directoratului, vreau să spun.

Bryson o găsi pe mătuşa Felicia stînd în faţa unui televizor, într-o cameră de zi elegantă, cu covoare persane şi mobilier de epocă din mahon. Mai mulţi bătrîni aflaţi în încăpere citeau, croşetau sau pur şi simplu moţăiau. Felicia Munroe urmărea fascinată o partidă de golf.

– Mătuşă Felicia, spuse Bryson cu căldură.

Ea se întoarse să-l privească şi, pentru o fracţiune de secundă, păru să-l recunoască. Apoi citi în ochii ei nehotărîrea.

– Da, spuse ea tăios.

– Mătuşă Felicia, sînt Nick. Îţi aminteşti de mine?

Ea îl fixă cu ochii mijiţi, fără să înţeleagă. Bryson realiză că simptomele de senilitate pe care le remarcase la ea cu ani în urmă se accentuaseră. După ce-l privi stînjenitor de mult, femeia schiţă un zîmbet.

– *Eşti* tu, şopti ea.

– Îţi aminteşti? Am locuit cu tine... ai avut grijă de mine...

– Te-ai întors, murmură ea, părînd în sfîrşit să înţeleagă. În ochi îi apărură lacrimi. Doamne, ce dor mi-a fost de tine.

Lui Bryson i se muie inima.

– Dragul meu George, zise ea cu glas tremurat. Ce mult e de-atunci.

Pentru moment, Bryson rămase perplex, apoi înţelese. Avea acum cam aceeaşi vîrstă pe care-o avusese tatăl lui, generalul George Bryson, atunci cînd murise. În mintea înceţoşată a mătuşii Felicia – care îşi amintea, probabil, foarte clar evenimente petrecute cu o jumătate de secol în urmă – el era George Bryson. E adevărat că semăna cu tatăl său. Deseori era surprins să constate că asemănarea se accentua pe măsură ce înainta în vîrstă.

Pe urmă, de parcă s-ar fi plictisit brusc de vizitatorul ei, bătrîna îşi întoarse privirea spre televizor. Bryson rămase lîngă ea, neştiind ce să facă în continuare. Trecu un minut pînă cînd Felicia păru să devină conştientă de prezenţa lui; se întoarse din nou să-l privească.

– Hei, bună ziua, rosti ea într-o doară. Apoi chipul i se crispă de spaimă. Dar tu... dar tu eşti *mort!* Credeam că eşti mort!

Bryson o privi inexpresiv, nedorind să-i tulbure iluzia. *Las-o să creadă ce vrea; poate că va spune ceva...*

– Ai murit în accidentul ăla teribil, zise ea. Da, ai murit. Accidentul ăla teribil, teribil. Şi tu, şi Nina. Ce treabă cumplită. Şi l-aţi lăsat pe bietul Nick orfan. O, cred că nu m-am oprit din plîns trei zile. Ca întotdeauna, Pete s-a ţinut tare – el m-a ajutat să ies din starea aia. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Foarte multe nu mi-a povestit Pete despre noaptea aia, continuă ea, pe un ton aproape

cîntat. Nu-mi putea spune foarte multe, nu *trebuia* să-mi spună. Îl rodea vinovăția. Ani de zile nu mi-a vorbit despre noaptea aia, despre ce-a făcut.

Bryson simți un fior rece în spate.

– Și n-ar fi vorbit *niciodată* cu micul tău Nicky despre asta, să știi. Ce povară a dus, ce lucru teribil, teribil!

Dădu din cap, ștergîndu-se la ochi cu manșeta plisată a bluzei albe, apoi se răsuci spre televizor.

Bryson se duse la aparat, îl închise și se așeză chiar în fața ei. Deși memoria pe termen scurt a bietei femei fusese distrusă de senilitate sau poate de Alzheimer, se părea că multe din amintirile vechi îi stăruiau încă în minte.

– Felicia, spuse el blînd, vreau să vorbesc cu tine despre Pete. Pete Munroe, soțul tău.

Privirea lui fixă părea s-o deprime; privi cu atenție modelul covorului.

– Obișnuia să-mi facă un cocteil cu whisky atunci cînd eram răcită, să știi, zise ea. Părea pierdută printre amintiri, dar era mai relaxată. Miere, suc de lămîie și o picătură de bourbon. Nu, mai mult decît o picătură. O să te faci bine imediat.

– Felicia, a vorbit vreodată despre ceva numit Directorat?

Ea ridică ochii, privindu-l absentă.

– O răceală netratată poate dura o săptămînă. Dar cu tratament, durează șapte zile! Chicoti, clătinîndu-și degetul. Peter spunea mereu că o răceală netratată poate dura o săptămînă...

– A vorbit vreodată despre tatăl meu?

– O, era foarte vorbăreț. Spunea cele mai amuzante povești.

În celălalt capăt al încăperii, unul dintre pacienți făcuse pe el și doi îngrijitori apăruseră cu spălătoare. Cei doi vorbeau între ei rusește. O frază rostită mai tare se auzi bine. *Ia nie znaiu,* zise brusc unul din ei. „Nu știu." Accentul era moscovit.

Auzise şi Felicia Munroe, care reacţionă înveselită:

– *Ia nie znaiu,* repetă ea, apoi chicoti. Păsărească! Păsărească!

– Nu-i tocmai păsărească, mătuşă Felicia, interveni Bryson.

– Păsărească! răspunse ea sfidător. Exact genul de prostii pe care le spunea Pete în somn. De cîte ori vorbea în somn, o făcea în limba aia caraghioasă şi pur şi simplu mă *detesta* cînd îl necăjeam cu treaba asta.

– Vorbea în felul ăsta în somn? Bryson păli.

– O, era grozav de somnoros. Mereu vorbea în somn.

Unchiul Pete vorbea ruseşte în somn, singura stare în care nu poţi controla ce spui. Oare Harry Dunne avea dreptate: era Peter Munroe un asociat al lui Ghenadi Rosovski, alias Ted Waller? Putea fi adevărat? Bryson era consternat.

Felicia continua să vorbească.

– Mai ales după ce-ai murit George. Îi părea atît de rău. Se zvîrcolea şi se întorcea în pat, ţipa şi plîngea în somn şi vorbea totdeauna *păsăreasca* aia!

Parcul Rock Creek din Washington, la nord de Beach Drive, era un loc bun pentru o întîlnire matinală cu Harry Dunne, în dimineaţa zilei următoare. Bryson îl alesese. Dunne îl invitase să hotărască el, nu din respect pentru abilitatea de-a se orienta în teren a lui Bryson – la urma urmei, experienţa lui Dunne ca agent operativ la diviziunea secretă a Agenţiei era mai îndelungată decît cea a lui Bryson –, ci mai degrabă ca o favoare acordată de o gazdă oaspetelui său.

Solicitarea directorului adjunct al CIA de a se întîlni undeva afară, dincolo de zidurile sediului Agenţiei, îl alarma pe Bryson. Era greu de crezut că Dunne, omul numărul doi din Agenţie, se temea că propriul său birou era înţesat de microfoane. Fie şi acest singur fapt pleda în favoarea teoriei conform căreia CIA fusese penetrată de către Directorat şi

foştii manipulatori ai lui Bryson reuşiseră să-şi extindă tentaculele pînă la cele mai înalte niveluri ale agenţiei. Insistenţa lui Dunne pentru a continua discuţia într-un loc neutru, sigur, constituia dovada deprimantă a faptului că situaţia era foarte gravă.

Bryson nu intenţiona să ia de bun acest lucru. *Să n-ai încredere în nimeni,* obişnuia să spună Ted Waller chicotind, cuvinte ce erau acum atît de adevărate: Waller însuşi se dovedise a fi marele trădător. Bryson nu va lăsa garda jos; nu se va încrede în nimeni, nici măcar în Dunne.

Sosi la locul stabilit cu o oră mai devreme. La patru dimineaţa cerul era întunecat, iar aerul rece şi umed. Treceau puţine maşini, şi acelea la mare distanţă în timp.

Tăcerea era stranie, neobişnuită. Bryson auzea trosnetele crengilor rupte sub tălpi în timp ce mergea prin pădurea deasă ce înconjura luminişul pe care-l alesese, zgomote care în mod normal ar fi fost acoperite de vacarmul traficului la altă oră. Purta pantofii cu talpă de crep pe care-i lua de obicei pe teren, tocmai pentru a atenua astfel de zgomote.

Bryson cercetă locul, căutînd punctele vulnerabile. Movila împădurită se ridica deasupra unui petic de pămînt aflat lîngă o mică parcare asfaltată, la marginea căreia era o toaletă publică de forma unui buncăr din beton, afundată pe jumătate în pămînt – acolo conveniseră să se întîlnească. Fusese prognozată o vreme ploioasă; deşi previziunea se dovedise a fi greşită, un loc adăpostit era de preferat. În plus, zidurile groase din beton ale toaletei ofereau protecţie în eventualitatea unui atac din exterior.

Bryson înconjură movila împădurită printre copacii deşi ce dominau pajiştea, căutînd urme recente de paşi, crengi proaspăt rupte, instrumente optice, arme sau alte dispozitive ce-ar fi putut fi instalate anterior. Un al doilea tur îi dezvălui toate căile posibile de apropiere; nimic nu trebuia lăsat la voia întîmplării. După încă două ocoluri, fiecare trecînd prin

poziții-cheie diferite, Bryson constată mulțumit că nu fusese pregătită vreo ambuscadă. Asta nu excludea apariția ulterioară a cuiva, dar cunoașterea terenului îi permitea să detecteze neîntîrziat schimbările subtile de decor, pe care altfel le-ar fi ignorat.

Fix la ora cinci, o berlină neagră ieși de pe Beach Drive și intră în parcare. Era un Lincoln Continental, cu plăci de înmatriculare cu însemne oficiale. Ascuns printre copaci, Bryson îl zări, cu ajutorul binoclului, pe șoferul lui Dunne, un afro-american în uniformă bleumarin. Dunne stătea pe bancheta din spate, ținînd în mînă un dosar. Se părea că în vehicul nu mai era altcineva.

Limuzina se apropie de toaletă și se opri. Șoferul coborî și se duse să-i deschidă ușa șefului, dar Dunne, nerăbdător ca totdeauna, era pe jumătate afară din mașină. Încruntat ca de obicei, aruncînd priviri în stînga și-n dreapta, coborî cele cîteva trepte și dispăru în clădirea scundă.

Bryson rămase în așteptare. Se uită la șofer, încercînd să sesizeze vreo mișcare suspectă – un gest care să indice folosirea unui telefon mobil ascuns, scurte semnale către vehiculele ce treceau, chiar și zgomotul făcut de încărcarea unei arme. Șoferul însă rămase la volan, așteptînd calm, cu răbdarea ce-i lipsea șefului său.

Trecuseră zece minute, și Bryson aprecie că Dunne se săturase probabil de așteptat. Drept urmare, coborî panta pe o cărare ce-l ascundea vederii și ajunse pînă în spatele toaletei. Luînd-o brusc la fugă, porni spre clădire, sigur că nu fusese observat. O dată ajuns, sări în șanțul ce înconjura buncărul și ocoli clădirea îndreptîndu-se spre intrare.

Se simțea o duhoare de urină și excremente, amestecată cu mirosul înțepător al unei soluții dezinfectante. Ascultă la ușă, pînă cînd auzi tusea lui Dunne. Intră, închizînd ușa grea de oțel în spatele lui și încuind-o cu un lacăt masiv pe care-l adusese cu el.

Dunne, care stătea în fața unui pisoar, întoarse încet capul atunci cînd intră Bryson.

– Drăguț din partea dumitale că ai trecut pe-aici, mormăi el. Acum înțeleg de ce ți-au dat un șut javrele alea de la Dispecerat. Punctualitatea nu e cea mai mare calitate a dumitale.

Bryson ignoră ironia. Dunne știa exact de ce întîrziase el zece minute. Omul de la CIA își trase fermoarul, se întoarse și se duse la chiuvetă. Se priviră prin oglindă.

– Vești proaste, zise Dunne, în timp ce se spăla pe mîini. Legitimația e autentică.

– Legitimația?

– Legitimația pe care ai luat-o de la motociclistul mort. Tipul era detașat la Paris de peste un an, ca agent operativ *in extremis* – pentru situațiile ce impuneau treburi cu adevărat murdare.

– Caută dosarul personal, numele de pe autorizația pentru misiune, chiar și felul în care a fost recrutat.

Dunne se încruntă, arătîndu-și dezgustul.

– De ce nu m-oi fi gîndit la asta? zise el pe un ton ironic.

Își scutură apa de pe mîini refuzînd să folosească uscătorul – apoi le șterse pe pantaloni. Pescui un pachet șifonat de Marlboro din buzunarul de la piept și scoase o țigară aproape strivită, pe care o vîrî între buze. Fără s-o aprindă, continuă:

– Am ordonat o verificare de urgență în toate băncile de date, pînă la ultimul ungher. Nimic.

– Cum adică, nimic? Aveți dosare de personal, de la director pînă la femeia care curăță toaletele în centrul de recuperare.

Dunne se strîmbă. Țigara neaprinsă îi atîrna peste buza de jos.

– Iar voi nu omiteți nimic. Așa că nu-mi spune că n-ai găsit nimic în dosarul personal al individului, continuă Bryson.

– Nu, îți spun că tipul n-are dosar. Din punctul de vedere al celor de la Langley, omul nu există.

– Nu mai spune! Există fişe medicale, asigurări, salarii – o grămadă de aiureli cu care serviciul personal îi bombardează pe toţi angajaţii. Vrei să zici că nu primea salariu?

– *Iisuse,* vrei să mă *asculţi?* Tipul nu există! Nu s-a auzit de el – despre adevăraţii agenţi clandestini nu ţinem documente scrise. Dosarele sînt îngropate, chitanţele sînt distruse după ce-au fost autorizate plăţile. Deci, precedentul există. Treaba e că cineva a ştiut cum să pună sistemul în funcţiune şi să ferească numele individului de orice consemnare. A fost ca o *fantomă* – prezent, deşi nu era acolo.

– Şi asta ce-nseamnă? întrebă calm Bryson.

Dunne rămase tăcut o clipă, înainte de a vorbi.

– Asta înseamnă, amice, că CIA s-ar putea să nu fie cea mai potrivită agenţie pentru a investiga Directoratul. Mai ales dacă Directoratul are cîrtiţele lui în interior, ceea ce trebuie să presupunem.

Cuvintele lui Dunne, deşi nu erau neaşteptate, căzură ca un trăsnet din cauza fermităţii cu care le pronunţase omul de la CIA. Bryson dădu din cap.

– Nu-i uşor pentru dumneata să recunoşti asta, spuse el.

Dunne înclină capul într-o parte, în semn de încuviinţare.

– Nu în mod deosebit, admise el, evident, un adevăr spus pe jumătate.

Omul era zdruncinat, deşi nu voia să admită.

– Uite, nu vreau să accept că blestematul de Directorat a reuşit să-i atingă pe oamenii mei. Însă n-am ajuns unde mă aflu lăsîndu-mă legănat de visuri deşarte. Vezi dumneata, eu n-am absolvit nici una dintre facultăţile dumitale simandicoase – am intrat la St. John's cu chiu, cu vai. Nici nu vorbesc o duzină de limbi, ca dumneata, dar ceea ce am avut – şi încă mai am –, îmi place să cred e ceva rar în lumea serviciilor secrete, şi se numeşte simţ. Uită-te la ce s-a întîmplat cu ţara asta în ultimii patruzeci de ani, de la Golful Porcilor la Vietnam, Panama şi pînă la ultima gafă pe care-o s-o anunţe *Washington*

Post în dimineața asta. Toate provocate de așa-zișii înțelepți, „cei mai buni și cei mai străluciți", cu diplome de la cele mai prestigioase universități și care continuă să ne amestece în toate scandalurile astea. Au educație, dar n-au bun-simț. Eu pot *mirosi* cînd ceva nu e în regulă, am instinct, și nu mă apuc să fluier în biserică. Deci nu pot exclude posibilitatea – atenție, e doar o posibilitate – ca vreun om din echipa mea să fie implicat. N-am de gînd să te impresionez. N-aș vrea să-mi joc ultima carte, dar s-ar putea să fiu nevoit s-o fac.

– Și care-i aia?

– Cum naiba-i zice *Washington Post* – „ultimul om onest din Washington"? Ceea ce nu-i exagerat în orașul ăsta corupt.

– Richard Lanchester, zise Bryson, amintindu-și epitetul aplicat deseori consilierului președintelui pentru securitate națională și președinte al Consiliului de Securitate Națională de la Casa Albă.

Cunoștea inegalabila reputație de om onest a lui Lanchester.

– De ce e el ultima dumitale carte?

– Pentru că, de îndată ce o s-o joc, situația o să-mi scape de sub control. El poate fi singurul om din guvern care poate preîntîmpina treaba asta, poate dejuca planurile celor corupți, dar, după ce o să-l implic, problema nu mai aparține comunității serviciilor de informații. E vorba despre un război nimicitor și, sincer vorbind, nu știu dacă guvernul nostru i-ar supraviețui.

– Iisuse, șopti Bryson. Vrei să spui că Directoratul a ajuns atît de sus?

– Așa îmi miroase mie.

– Ei bine, eu sînt cel a cărui viață e în joc. De-acum înainte comunic numai cu dumneata, direct, fără intermediari, fără e-mail-uri care pot fi decodate sau faxuri care pot fi interceptate. Vreau să izolezi o linie telefonică protejată la

Langley, s-o treci printr-un panou sigilat, retras şi separat.

Omul de la CIA dădu din cap în semn de aprobare.

– Mai vreau să stabilim nişte cuvinte-cheie, ca să fiu sigur că nu vorbeşti sub presiune ori că vocea ţi-a fost falsificată. Vreau să ştiu că eşti dumneata şi că vorbeşti liber. Şi încă un lucru: toate comunicaţiile se fac direct între dumneata şi mine – nici măcar prin secretară.

Dunne dădu din umeri.

– M-am prins, dar exagerezi. Aş garanta pentru Marjorie cu viaţa mea.

– Îmi pare rău. Fără excepţii. Elena mi-a vorbit cîndva despre ceea ce se cheamă regula lui Metcalf, potrivit căreia porozitatea unei reţele creşte proporţional cu pătratul numărului de noduri. În cazul ăsta, nodurile înseamnă oricine are cunoştinţă despre operaţiune.

– Elena, zise omul de la CIA, zeflemitor. Bănuiesc că ea ştie cîte ceva despre mistificare, nu, Bryson?

Remarca îl duru, în ciuda tuturor celor întîmplate, şi a amărăciunii lui, cauzată de inexplicabila ei dispariţie.

– Corect, replică Bryson. De aceea trebuie să mă ajuţi să ajung la ea...

– Crezi că te-am trimis acolo ca să-ţi salvezi căsnicia? îl întrerupse Dunne. Te-am trimis ca să salvezi afurisita asta de lume.

– La naiba, ea *ştie* ceva, trebuie să ştie. Poate destul de mult.

– Da, şi dacă e implicată...

– Dacă e implicată, are un rol important. Dacă e neghioabă cum am fost eu...

– Iluzii deşarte, Bryson, te-am *avertizat*...

– *Dacă e neghioabă cum am fost eu,* tună Bryson, ştiinţa ei *tot* nepreţuită rămîne!

– Şi, desigur, ţi se va destăinui bucuroasă din, cum îi zice, nostalgie? În amintirea vremurilor fericite?

– Dacă pot să *ajung* la ea, strigă Bryson, apoi ezită şi continuă calm: Dacă pot să ajung la ea... ce naiba, o *cunosc*, îmi dau seama cînd minte, cînd încearcă să ascundă adevărul, sau să-l evite.

– Visezi, spuse hotărît Harry Dunne. Tuşi – o tuse zgomotoasă, horcăită, groasă. Crezi că o cunoşti. Pretinzi că o cunoşti, că ai *cunoscut-o*. Eşti sigur, nu? Ca şi pe Ted Waller, alias Ghenadi Rosovski. Sau pe Piotr Aksionov – alias „unchiul" tău Peter Munroe. Te-a luminat mai mult mica dumitale vizită din nordul statului New York?

Bryon nu-şi putu ascunde surprinderea.

– Lua-te-ar dracu'! strigă el.

– Vino-ţi în fire, Bryson. Am instalat un cordon de supraveghere în sanatoriul ăla de cînd am aflat despre Directorat. Biata băbuţă e atît de zăpăcită, încît oamenii mei n-au reuşit niciodată să scoată mare lucru de la ea, aşa că n-am putut afla dacă ştia adevărul despre soţul ei sau cît de *mult* ştia. Există însă şansa să fie contactată de cineva care a avut legătură cu soţul ei.

– Prostii! i-o întoarse Bryson. N-ai resurse ca să pui o echipă de supraveghetori să stea cu ochii pe ea douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămînă pînă cînd o să moară!

– Dumnezeule, spuse Dunne, pierzîndu-şi răbdarea. Unul dintre administratorii de-acolo cîştigă bani frumoşi de pe urma „dragului văr Harry", care e teribil de grijuliu. Dacă cineva o sună pe Felicia, sau apare neanunţat, mi se aduce la cunoştinţă întîi mie, de către o administratoare pe nume Shirley. Ea ştie că vreau s-o protejez pe draga de Felicia cu mintea dusă de toţi vînătorii de moşteniri sau de cei care-ar putea-o deranja. Eu am grijă de verişoara mea. Shirley mă poate găsi, oriunde-aş fi. Aşa că ştiu cu cine se întîlneşte Felicia. Treaba e că lucrezi cu ce ai; acoperi ce poţi. Ceilalţi

par să fi dispărut fără urmă. Ia spune, trebuie să stăm în latrina asta împuțită toată ziua?

– Nici mie nu-mi place, dar e departe, izolată și sigură.

– Ah, Iisuse. Vrei să-mi spui de ce te-ai dus să-l vezi pe Jacques Arnaud?

– După cum ți-am zis, emisarul lui, agentul de pe nava lui Calacanis, lucra atît cu Directoratul, cît și cu Anatoli Prișnikov din Rusia. Arnaud trebuia să fie punctul-cheie.

– Dar pentru ce? Voiai să comunici cu Arnaud direct?

Bryson făcu o pauză. Vorbele lui Ted Waller – ale lui Ghenadi Rosovski – îi veniră în minte, cum se întîmpla deseori: *Nu spune nimănui ceva ce nu trebuie să știe neapărat. Nici măcar mie.* Încă nu-i spusese lui Dunne despre cipul de criptare pe care-l copiase din telefonul conectat la satelit al lui Arnaud și nici n-avea s-o facă. Nu încă.

– M-am gîndit și la asta, minți el, dar am vrut să-i observ pe cei din jurul lui.

– Și?

– Nimic. Pierdere de vreme.

Păstrează întotdeauna o carte.

Dunne scoase din mapa uzată un plic cu chenar roșu, de unde extrase un teanc de fotografii – douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri.

– Am verificat toate numele pe care ni le-ai dat în raport, le-am trecut prin toate bazele de date disponibile, incluzînd și numele de cod ultrasecrete înregistrate. N-a fost ușor, știind cît de isteți și meticuloși sînt prietenii dumitale de la Directorat – selectează și permutarea pseudonimelor folosind algoritmi cibernetici, toate prostiile alea pe care nu prea le înțeleg. Agenții Directoratului sînt redistribuiți, dezrădăcinați, li se rescriu biografiile, rețelele se desfac și se reasamblează. A fost o muncă năucitoare, dar avem cîțiva la care trebuie să te uiți.

Îi arătă prima fotografie. Bryson dădu din cap.

– Nu. Nu-mi amintesc.

Dunne dădu din cap; îi arătă alta.

– Ai adus aici nişte poze de idioţi, nu-i aşa – nişte impostori cunoscuţi, sperînd să mă prinzi cu mîţa-n sac.

Un zîmbet păru să încolţească pe buzele lui Dunne. Îl apucă tusea.

– Mă testezi mereu, nu?

Dunne nu răspunse, şi scoase altă fotografie.

– Nu... hei, stai puţin. Bryson se uita la poza unui agent pe care-l recunoscu. Pe ăsta-l ştiu. Un olandez, nume de acoperire Prospero.

Dunne dădu din cap, de parcă Bryson ar fi răspuns în sfîrşit corect la întrebare.

– Jan Vansina, un funcţionar important la sediul Crucii Roşii Internaţionale din Geneva. Director pentru coordonarea internaţională a ajutoarelor de urgenţă. O acoperire strălucită pentru a călători fără probleme în toată lumea, mai ales în zonele de criză. Are acces şi în locuri unde străinii nu au de obicei dreptul de a intra – Coreea de Nord, Irak, Libia şi-aşa mai departe. Ai fost în relaţii bune cu el.

– I-am salvat viaţa în Yemen. I-am atras atenţia că i se pregătea o ambuscadă.

– Nici ordinele nu le prea respecţi, din cîte văd.

– Nu atunci cînd le consider stupide. Prospero era impresionant. Am lucrat o dată împreună: i-am întins o cursă unui inginer NATO, agent dublu. Ce caută Vansina acolo? Pare un cadru de pe o bandă video de supraveghere.

– Oamenii noştri l-au găsit în Geneva, la Banque Geneve Privée. Autoriza o serie de transferuri rapide, însumînd cinci miliarde de dolari, în conturi separate şi combinate.

– Spăla bani, cu alte cuvinte.

– Dar nu pentru el. Se pare că acţiona ca intermediar pentru o organizaţie cu fonduri imense.

– N-ai obţinut toate datele astea de la o videocameră ascunsă.

– Avem surse în tot sistemul bancar elvețian.

– De încredere?

– Nu toate, ca să fiu sincer. Dar în cazul ăsta e vorba despre cineva al naibii de implicat. Un fost agent al Directoratului care a oferit informații verificabile în schimbul iertării unei lungi pedepse cu închisoarea. Își privi ceasul. Extorcarea funcționează de obicei.

Bryson încuviință.

– Crezi că Vansina mai e activ?

– Fotografia asta a fost făcută acum două zile, spuse Dunne calm, scoțînd un pager de la centură și apăsînd pe un buton. Scuze, trebuia să-i dau un semnal lui Solomon, șoferul meu, acum douăzeci de minute. Ne înțelesesem să-i trimit un mesaj după ce apăreai, dacă nu reușea să obțină o confirmare vizuală. Ceea ce n-a făcut, de vreme ce dumneata ai apărut precum o stafie.

– Ce rost are să-i dai de veste șoferului? Ca să știe că n-ai pățit nimic – că eu nu te-am agresat, ăsta-i rostul? Bryson ridică iritat vocea: Chiar n-ai încredere în mine, nu-i așa?

– Lui Solomon îi place să știe că sînt în siguranță.

– Niciodată nu ești de-ajuns de prudent, zise Bryson.

Se auzi deodată o bătaie puternică în ușa toaletei.

– Ai încuiat-o sau ce e?

Bryson încuviință.

– Atunci cine-i prea prudent? spuse Dunne ironic. Dumnezeule, dă-mi voie să-l asigur pe șoferul meu speriat de bombe că totu-i în regulă.

Dunne se duse la ușă, trase de lacăt și dădu din cap.

– Sînt viu, strigă el răgușit. Nu e nici o armă în ceafa mea sau altceva.

O voce înfundată din partea cealaltă a ușii zise:

– Aveți treabă afară, domnule.

– Calmează-te, Solomon. Ți-am zis că e în regulă.

– Nu e vorba despre asta, domnule. E altceva.

– Ce e?

– A sunat telefonul, imediat după ce mi-aţi trimis mesajul. Cel din maşină, domnule – despre care ziceaţi că sună doar dacă-i o problemă de securitate naţională.

– O, Doamne, spuse Dunne, Bryson, n-ai vrea să...?

Bryson se apropie dintr-o parte de tocul din beton al uşii, duse mîna la armă şi vîrî cheia în lacăt, descuindu-l. Se lipi de perete, în afara razei vizuale a şoferului, cu pistolul în mînă.

Dunne urmări pregătirile lui Bryson fără să-şi ascundă uimirea. Uşa se deschise şi Bryson reuşi să vadă că era acelaşi afro-american zvelt pe care-l văzuse la volanul maşinii oficiale a lui Dunne. Solomon părea stingherit.

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, zise el, dar pare într-adevăr ceva important.

Se uita la şeful lui. Nu era nimeni lîngă el sau în spatele lui. Şoferul părea să nu-l fi văzut pe Bryson, care stătea lipit de perete, departe de privirea intrusului.

Dunne dădu din cap şi, cu un aer supărat, se îndreptă spre limuzină urmat de şofer.

Brusc, şoferul se răsuci spre uşa deschisă, sărind lateral, cu extraordinară agilitate, cu un pistol Magnum în mîna dreaptă.

– Ce dracu'...? strigă Dunne, întorcîndu-se consternat.

Explozia bubui în încăperea mică, fragmente de beton zburînd în toate părţile, pătrunzînd în carnea lui Bryson, care evitase glonţul. Urmară alte împuşcături rapide, care loviră pereţii şi podeaua la cîţiva centimetri de capul lui. Atacul neaşteptat îl surprinsese pe Bryson nepregătit, obligîndu-l să-şi concentreze eforturile pentru a se feri şi împiedicîndu-l pe moment să ridice pistolul. Şoferul trăgea nebuneşte, cu faţa schimonosită de o furie animalică. Bryson sări înainte, cu arma îndreptată în faţă, chiar în clipa cînd se

auzi altă explozie, mai puternică decît toate celelalte. O gaură roşie, larg deschisă, apăru în pieptul şoferului, urmată de o erupţie de sînge, şi omul se prăbuşi mort.

Harry Dunne stătea la cinci metri distanţă, cu pistolul Smith & Wesson ridicat, îndreptat spre şoferul lui. Părea uluit şi în acelaşi timp mîhnit. În cele din urmă, omul de la CIA rupse tăcerea.

– Iisuse, spuse el, tuşind atît de tare, încît aproape că nu reuşea să vorbească.

12

Lumina din Biroul Oval era nefirească, gri-argintie, conferind o înfăţişare sumbră unei adunări oricum întristate. Era în amurg – sfîrşitul unei zile înnorate. Preşedintele Malcolm Stephenson Davis şedea pe o mică sofa albă înconjurată de fotolii, de unde prefera să conducă cele mai importante întruniri. În fotolii erau aşezaţi directorii de la CIA, FBI şi NSA. În dreapta se afla asistentul special al preşedintelui pentru probleme de securitate naţională, Richard Lanchester. Se întîmpla rar ca nişte înalţi funcţionari ai administraţiei să fie convocaţi în altă parte decît în Sala Consiliului, Sala de Analiză sau la Consiliul Naţional de Securitate. Locul ales pentru evaluarea situaţiei îi sublinia gravitatea.

Motivul întîlnirii era cît se poate de clar. Cu vreo nouă ore în urmă, o puternică explozie în staţia Dupont Circle a metroului din Washington omorîse douăzeci şi trei de oameni şi rănise de cel puţin trei ori mai mulţi; lista accidentaţilor creştea de la o oră la alta. Naţiunea, deşi obişnuită cu tragediile – atentate teroriste cu bombe, împuşcături în şcoli –, era în stare de şoc. Fapta se întîmplase chiar în centrul capitalei – la o mie şi ceva de

metri distanță de Casa Albă, cum repetau întruna comentatorii de la CNN.

O bombă instalată în ceea ce păruse a fi carcasa unui laptop explodase la o oră de vîrf a dimineții. Modelul sofisticat al bombei, ale cărei detalii de fabricare nu fuseseră dezvăluite publicului, părea să indice implicarea teroriștilor. În epoca știrilor permanente transmise prin cablu sau radio și a comunicațiilor instantanee prin Internet, teribila veste părea să reverbereze ca un ecou, să devină cu fiecare clipă tot mai gravă.

Martorii oculari păreau fascinați de cele mai înfiorătoare amănunte: femeia însărcinată și fiicele ei gemene de trei ani, ucise pe loc; cuplul de vîrstnici din Iowa City care economisea bani de ani de zile ca să vină la Washington; grupul de școlari de nouă ani.

– E mai mult decît un coșmar, e o rușine, rosti sumbru președintele.

Ceilalți dădură din cap, aprobîndu-l în tăcere.

– Va trebui să-i liniștesc pe oameni printr-un discurs, fie diseară, dacă ne încadrăm în timp, fie mîine. Dar sînt al naibii de sigur că nu știu ce-o să le spun.

– Domnule președinte, zise directorul FBI, Chuck Faber, vreau să vă asigur că de cazul ăsta se ocupă nu mai puțin de șaptezeci și cinci de agenți speciali. Chiar acum scotocesc orașul, coordonîndu-și investigațiile, ca agenție de comandă, cu poliția locală și divizia de elicopetere. Unitatea noastră de analiza materialelor, pirotehniștii...

– Nu mă îndoiesc, îl întrerupse tăios președintele, că afacerea asta vi se potrivește ca un costum ieftin. Nu vreau în nici un caz să subapreciez calitățile Biroului, dar se pare că sînteți foarte buni la rezolvarea cazurilor de terorism după ce faptul s-a consumat. Sînt curios să știu de ce nu sînteți niciodată în stare să le *preveniți*.

Chuck Faber se îmbujoră la față. El își cîștigase în Phila-

delphia reputația de procuror care nu făcea arestări și devenise mai tîrziu procuror general al Pennsylvaniei. Nu făcea un secret din faptul că dorea să conducă Departamentul de Justiție, că voia funcția actualului ministru, considerîndu-se mult mai calificat. Faber era, probabil, cel mai priceput om în chestiuni birocratice din acea încăpere. Era celebru pentru spiritul său polemic, dar avea și precauția de a nu-l înfrunta pe președinte.

– Domnule, cu tot respectul, cred că nu e foarte corect față de bărbații și femeile de la Birou.

Vocea liniștită, calmă era a lui Richard Lanchester, un bărbat înalt, cu păr argintiu și trăsături aristocratice, ale cărui costume discrete, dar elegante, erau croite la Londra. Cei mai mulți corespondenți de la Casa Albă, a căror idee despre ultima modă se apropiau de extravaganțele europene ale lui Giorgio Armani, îl descriau pe Lanchester drept „demodat".

Lanchester acorda rareori atenție descrierilor persoanei sale din jurnale sau de la televiziune. De fapt, prefera să se ferească de toți ziariștii, deoarece nu agreea publicitatea, care la Washington devenise un sport. Cu toate acestea, se bucura de admirația gazetarilor din Washington. Poate pentru că refuza să le dea apă la moară – ceva ce nu li se mai întîmplase. Eticheta pe care i-o pusese revista *Time*, „Ultimul om onest din Washington", era atît de des repetată în editoriale și în talk-show-urile de duminică dimineață, încît devenise un fel de epitet.

– E vorba de faptul că eforturile lor de prevenire tind să treacă neobservate, continuă Lanchester. De obicei, nu se poate stabili ce s-ar fi *putut* întîmpla dacă n-ar fi existat vreo intervenție anume.

Directorul FBI dădu din cap în silă.

– Există reportaje în presă care susțin că noi – adică guvernul american – am fi putut preveni această tragedie, intonă președintele. E ceva adevărat în asta?

Urmă un moment de tăcere stînjenită. În cele din urmă, directorul Agenției Naționale de Securitate, generalul-locotenent de aviație John Corelli, răspunse:

– Domnule, problema constă în faptul că ținta a fost trecută cu vederea. După cum știți, statutul nostru, ca și cel al CIA, ne interzice să operăm pe teritoriul țării, iar asta a fost o operațiune pe pămînt american.

– Iar noi sîntem paralizați de legislație, domnule, interveni directorul FBI. Adică avem nevoie de motive întemeiate pentru a obține un ordin judecătoresc de interceptare a convorbirilor, dar dacă nu *știm* de ce solicităm o asemenea autorizație, pentru ce naiba am mai cere-o?

– Și în privința mitului că NSA interceptează permanent convorbiri telefonice, faxuri, transmisiuni militare...?

– *Mit* e cuvîntul potrivit, domnule, zise directorul NSA. Chiar și cu dotările pe care le avem în tabăra de la Fort Meade, nu putem să ascultăm toate convorbirile telefonice din lume. În plus, nu ne este permis să ascultăm convorbirile de pe teritoriul S.U.A.

– Aleluia, spuse încet Dick Lanchester.

Directorul FBI se întoarse și-l privi pe Lanchester cu un dispreț total.

– Serios? Și presupun că aplauzi incapacitatea noastră de a supraveghea convorbirile codificate, la telefon, fax ori pe Internet.

– Poate că n-ai auzit de o bagatelă numită *Al patrulea amendament la Constituție,* Chuck, replică sec Lanchester. Dreptul oamenilor de a fi protejați împotriva cercetării și arestării neîntemeiate...

– Dar ce zici despre dreptul oamenilor de a merge cu metroul fără să fie uciși? interveni directorul CIA, James Exum. Mă cam îndoiesc de faptul că părinții Constituției s-au gîndit la telefonia digitală.

– Cert este, spuse Lanchester, că americanii nu vor să renunțe la intimitatea lor.

– Dick, zise preşedintele pe un ton hotărît. Timpul pentru această convorbire s-a terminat. Am pus în discuţie argumentele. Într-una din zilele astea, senatul va discuta despre crearea unei agenţii de supraveghere internaţională care să ne protejeze de asemenea atrocităţi. Fir-ar să fie, niciodată nu-i prea tîrziu.

Lanchester dădu mîhnit din cap.

– Agenţia asta internaţională o să extindă puterea guvernului de o mie de ori, spuse el.

– Nu, interveni directorul NSA. O să niveleze terenul de joc, asta-i tot. Pentru numele Domnului, NSA n-are dreptul să asculte convorbirile americanilor fără un ordin judecătoresc, iar colegii noştri britanici sînt şi ei paralizaţi de restricţiile legale ce interzic interceptarea convorbirilor din Anglia. Uiţi, Richard, că dacă aliaţii n-ar fi reuşit să citească mesajele inamicilor în timpul celui de-al doilea război mondial, germanii ar fi putut ieşi învingători.

– Nu sîntem în război.

– O, ba da, spuse directorul CIA. Sîntem în toiul unui război planetar împotriva teroriştilor, iar băieţii răi sînt învingători. Şi dacă sugerezi ca noi toţi să renunţăm pur şi simplu...

Un sunet slab se auzi dinspre telefonul aflat pe măsuţa de lîngă preşedinte. Cei prezenţi în încăpere ştiau că interfonul prezidenţial suna doar în cazul unei situaţii urgente, conform instrucţiunilor clare ale lui Davis. Preşedintele ridică receptorul.

– Da.

Brusc se albi la faţă. Puse receptorul în furcă şi îi privi pe ceilalţi.

– A fost Sala de Analiză, spuse el grav. Un avion american s-a prăbuşit la cinci kilometri de Aeroportul Kennedy.

– Ce? strigară cei de faţă.

– A explodat în aer, murmură preşedintele Davis cu ochii

închişi. Cam la un minut de la decolare. Un zbor spre Roma. O sută şaptezeci şi unu de pasageri şi membrii echipajului – toţii au murit.

Îşi duse mîinile la ochi, masîndu-i cu degetele. Cînd îşi îndepărtă palmele, i se văzură ochii înlăcrimaţi, dar şi privirea feroce. Vocea îi tremura.

– Iisuse Hristoase, n-o să intru în istorie drept preşedintele care lîncezea în vreme ce teroriştii puneau stăpînire pe lumea noastră. La naiba, *trebuie* să *facem ceva!*

13

Geamurile clădirii cu birouri de pe rue de la Corraterie, aflată la sud de Place Bel-Air, în mijlocul centrului comercial şi bancar al Genevei, aveau culoarea oceanului şi străluceau în lumina soarelui de după-amiază. La etajul douăzeci şi şapte se aflau birourile Banque Geneve Privée, în a cărei sală de aşteptare, mică, dar luxos mobilată, stăteau Bryson şi Layla. Cu lambriurile sale de mahon, covoarele orientale şi delicatele antichităţi, banca părea o insulă de eleganţă a secolului al XIX-lea, cocoţată la douăzeci şi şapte de etaje deasupra solului, într-unul dintre cei mai moderni zgîrîie-nori ai Genevei. Mesajul subliminal pe care părea să-l transmită era cel al civilizaţiei lumii vechi, în armonie cu tehnologia avansată.

După ce sosise la Geneva, Bryson se instalase la hotelul Le Richemond. Cîteva ore mai tîrziu, se dusese la gară să aştepte expresul Paris-Ventimiglia cu care sosea Layla. Revederea lor fusese plină de căldură. Layla era emoţionată. Făcuse cîteva săpături şi descoperise doar nişte pepite, dar, după părerea ei, erau de aur. Bryson o duse la hotel, unde îi rezervase o cameră. După ce se schimbă şi îşi aranjă părul, porniră spre rue de la Corraterie, la întîlnirea pe care Bryson o stabilise cu un bacher elveţian.

Nu aşteptară mult; în Elveția, punctualitatea era literă de evanghelie. O femeie cu aer de matroană, de vîrstă medie, cu părul cărunt strîns într-un coc, apăru în sala de aşteptare exact la ora stabilită pentru întîlnire. Ea i se adresă lui Bryson cu numele de acoperire indicat de CIA:

– Dumneata trebuie să fii domnul Mason?

Nu acela era tonul folosit de obicei cu clienții privilegiați; femeia ştia însă că el era un funcționar american, prin urmare trebuia considerat o pacoste. Pe urmă se întoarse către Layla:

– Iar dumneata eşti...?

– Ea e Anat Chafetz, spuse Bryson, folosind unul dintre pseudonimele pe care i le furnizase Mossad-ul. De la Mossad.

– *Monsieur* Bécot vă aşteaptă pe amîndoi? Mi s-a spus că o să vii doar dumneata, domnule Mason.

Asistenta era descumpănită.

– Te asigur că *monsieur* Bécot va dori să ne vadă pe amîndoi, zise Bryson, folosind acelaşi ton.

Femeia dădu scurt din cap.

– Scuzați-mă.

Plecă şi se întoarse după un minut.

– Vă rog să veniți cu mine.

Jean-Luc Bécot purta ochelari, era un om îndesat, şi avea nişte mişcări precise, calculate, care îi trădau rigoarea. Părul argintiu îi era tuns scurt; purta un costum gri de comandă. El le strînse mîinile politicos, dar precaut, şi-i întrebă dacă doreau cafea.

Alt asistent, de astă dată un tînăr într-o jachetă albastră, intră cîteva clipe mai tîrziu cu o tavă de argint, pe care se aflau trei ceşti mici de cafea espresso. Puse în tăcere două ceşti pe măsuța de lîngă Bryson şi Layla şi o lăsă pe a treia pe biroul acoperit cu sticlă, în spatele căruia stătea Jean-Luc Bécot.

Biroul lui Bécot era decorat în acelaşi stil opulent ca şi

restul birourilor băncii – alăturarea de antichități delicate și covoare persane. Un perete era din sticlă, lăsînd vederii panorama uluitoare a orașului.

– Și-acum, spuse Bécot, sînt sigur că înțelegeți că sînt un om foarte ocupat, așa că vă rog să mă iertați dacă vă cer să intrați direct în subiect. Ați făcut aluzie la niște nereguli financiare în coordonarea unuia dintre conturile noastre. Vă asigur că Banque Geneve Privée nu îngăduie astfel de nereguli. Mă tem că ați venit degeaba pînă aici.

Bryson zîmbi cu indulgență la remarcele introductive ale bancherului. După ce Bécot se opri, el zise:

– *Monsieur* Bécot, simplul fapt că te-ai întîlnit cu mine arată că dumneata sau unul dintre asociații dumitale a dat un telefon la Agenția Centrală de Informații, în Langley, Virginia, pentru a-mi verifica identitatea.

Făcu o pauză și văzu încuviințarea nerostită pe chipul bancherului. Bryson nu se îndoia că telefonul pe care-l dăduse cu cîteva ore în urmă declanșase tot soiul de alarme. CIA trimisese pe unul dintre agenții săi la Geneva ca să interogheze un bancher elvețian în legătură cu un cont – toți funcționarii de la Banque Geneve Privée erau cu siguranță în stare de alertă; trebuia să se fi dat pînă în acel moment telefoane disperate, să se fi cerut consultații. Fusese o vreme cînd orice bancher elvețian care se respecta ar fi refuzat să se întîlnească cu un ofițer american de informații: secretul conturilor bancare era mai presus de orice. Dar vremurile se schimbaseră și, cu toate că spălarea de bani continua în Elveția pe scară largă, elvețienii cedaseră presiunilor politice internaționale, devenind mult mai cooperanți. Sau cel puțin erau dornici să creeze aparența colaborării.

Bryson reluă discuția.

– Dumneata știi că nu m-aș fi aflat aici dacă situația n-ar prezenta o anume gravitate – ea amenință să implice banca în serioase necazuri juridice; sînt sigur că dorești să eviți asta.

Bécot afişă un zîmbet antipatic, afectat.

– Ameninţările dumitale nu vor avea efect aici, domnule... domnule Mason. În ce priveşte motivul pentru care ai adus cu dumneata un ofiţer al Mossad-ului, dacă asta e o încercare lipsită de tact pentru a spori presiunea...

– *Monsieur* Bécot, să vorbim pe şleau, zise Bryson, adoptînd tonul unui agent internaţional însărcinat cu respectarea legii, care avea toate cărţile în mînă. Conform Acordului de Supraveghere din 1987, nici dumneata, nici banca dumitale nu poate invoca ignoranţa în legătură cu deţinătorul unui cont sau cu utilizarea de către orice deţinător de cont a băncii dumitale pentru a spăla bani în scopuri criminale. Consecinţele juridice sînt foarte serioase, după cum bine ştii. Reprezentanţi ai serviciilor de informaţii din două ţări puternice ale lumii au venit la dumneata ca să-ţi ceară ajutorul într-o importantă investigaţie internaţională privind spălarea de bani; dumneata poţi fie să ne ajuţi, aşa cum îţi cere legea, fie să ne întorci spatele, caz în care vom fi obligaţi să raportăm la Lausanne această prezumtivă activitate infracţională.

Bancherul îl privi impasibil pe Bryson, preţ de o clipă.

– Care e, mai exact, esenţa investigaţiei dumitale, domnule Mason?

Bryson simţi şovăiala individului; era momentul să atace.

– Cercetăm mişcările din Banque Geneve Privée ale contului cu numărul 246322, deţinut de un anume Jan Vansina.

Bécot ezită un moment. Numele, dacă nu şi numărul, îl făcu imediat să se trădeze.

– Noi nu divulgăm niciodată numele clienţilor noştri...

Bryon se uită la Layla, care pricepu aluzia.

– Sume importante de bani au fost transferate electronic în acest cont de la un fictiv *Anstalt* din Liechtenstein, după cum prea bine ştiţi. De aici, fondurile au fost transferate într-o

mulțime de alte conturi: mai multe companii fictive din Isle of Man și din Jersey, în Channel Islands; în insulele Cayman, Aguilla, în Antilele Olandeze. De-acolo, fondurile au fost divizate și trimise spre Bahamas și San Marino...

– Transferurile electronice nu sînt ilegale! se răsti Bécot.

– Dacă nu sînt făcute pentru a spăla bani obținuți ilegal, spuse Layla.

Bryson o pusese la curent cu cele cîteva detalii pe care i le dăduse Harry Dunne despre contul bancar al lui Jan Vansina; restul era pură invenție. Bryson fu impresionat.

– În cazul ăsta, fondurile spălate au fost folosite pentru cumpărarea de arme necesare unor teroriști cunoscuți în întreaga lume.

– Asta seamănă suspect de mult cu o partidă de pescuit, spuse elvețianul.

– O partidă de pescuit? repetă Layla. Mai degrabă cu o anchetă penală internațională inițiată simultan de Washington și Tel Aviv, ceea ce ar trebui să fie o dovadă suficientă a importanței care i se acordă la cele mai înalte niveluri. Dar văd că irosim timpul domnului Bécot.

Se ridică, și Bryson procedă la fel.

– E limpede că nu discutăm la un nivel destul de înalt aici, îi zise ea lui Bryson. *Monsieur* Bécot fie nu are dreptul de a lua decizii, fie își ascunde în mod deliberat propria culpă. Sînt sigură că directorul băncii, *monsieur* Etienne Broussard, va avea un punct de vedere mai clar...

– De fapt, ce vreți? o întrerupse bancherul, de astă dată disperat.

– Foarte simplu. Vrem să-i telefonezi deținătorului contului, domnului Vansina, și să-i ceri să vină imediat la bancă, spuse Bryson.

– Dar *monsieur* Vansina nu trebuie contactat direct niciodată, asta e clauza contractuală! El ne contactează *pe noi*. În plus, nu am numărul lui de telefon!

– Fals. Există întotdeauna numere de contact, zise Bryson. Dacă faci afaceri aşa cum ar trebui, ai fotocopii ale paşaportului său şi ale altor documente de identitate, adrese şi numere de telefon de acasă şi de la locul de muncă.

– Nu pot *face* asta! strigă Bécot.

– Hai, domnule Mason, ne pierdem vremea aici. Şeful domnului Bécot va înţelege gravitatea situaţiei, spuse Layla. Imediat ce se va formula cererea prin canale diplomatice la tribunalele din Washington, Tel Aviv şi Lausanne, Banque Geneve Privée va fi demascată public drept complice la finanţarea terorismului internaţional şi la spălarea de bani, apoi...

– Nu! Staţi jos! strigă Bécot. O să-l sun pe Vansina.

În mica încăpere neaerisită, de mărimea unui dulap, căptuşită cu ecrane video, unde erau monitorizate videocamerele de supraveghere ale băncii, Bryson transpira abundent. Planul pe care-l ticluise impunea ca el să rămînă ascuns în timp ce Layla se întîlnea cu Vansina în biroul lui Bécot, sub masca unui ofiţer al Mossad-ului care investiga spălarea de bani. Ea avea să-l interogheze pe Vansina, să scoată de la el orice informaţii utile, după care Bryson urma să-şi facă brusc apariţia folosindu-se de elementul surpriză.

Layla încă nu ştia nimic despre Directorat şi de relaţia lui Bryson cu acesta. Era convinsă că Bryson urmărea doar o pistă în comerţul ilegal cu arme. Cunoştea un fragment din întreg; nu trebuia încă să ştie mai mult. Va veni şi clipa cînd Bryson o va lămuri cum stau lucrurile în realitate.

Bryson intenţionase să se ascundă undeva în apropierea biroului lui Bécot – alt birou învecinat, vreo cămară a îngrijitorilor, orice. Nu mizase pe norocul de a descoperi acea staţie de supraveghere. De acolo putea să observe intrările şi ieşirile din holul clădirii; alte legături erau făcute cu camere ascunse în fiecare lift; două acopereau holul de la etajul

douăzeci şi şapte, de lîngă ascensoare şi sala de aşteptare. De asemenea, existau imagini ale principalelor coridoare de la acel etaj. În biroul lui Bécot nu exista videocameră, dar cel puţin va reuşi să vadă sosirea lui Vansina şi mişcările olandezului în lift. Vansina era un foarte bun agent de teren, nu lua nimic drept ceea ce părea să fie. Şi-ar fi închipuit, de exemplu, că existau videocamere cu circuit închis ascunse în lifturi, ca în multe alte clădiri moderne cu birouri. S-ar fi putut chiar să bănuiască, aşa cum ar fi făcut şi Bryson, că acele videocamere sînt supravegheate de un personal de pază indiferent, prost plătit, atent doar la semne evidente de violenţă. Vansina ar fi putut folosi semiintimitatea ascensorului pentru a-şi potrivi tocul unei arme sau vreun dispozitiv de monitorizare fixat la piept.

Vansina fusese sunat în prezenţa lui Bryson şi a Laylei. Layla rămăsese cu bancherul, ca să se asigure că acesta n-avea să-l avertizeze pe Vansina.

Bryson ştia că Jan Vansina va reacţiona şi, într-adevăr, în mai puţin de douăzeci de minute, agentul Directoratului sosi în holul principal. Vansina, un bărbat slab, cu umeri aduşi, cu faţa acoperită de o barbă cenuşie, tunsă scurt, purta ochelari fumurii cu ramă metalică. Cu înfăţişarea lui modestă şi cu paşnica lui acoperire de director pentru asistenţa medicală de urgenţă la Crucea Roşie Internaţională, nu putea fi bănuit că în realitate era un asasin extrem de inteligent. Marele atu al lui Vansina consta în faptul că era mereu subestimat. Un observator neatent l-ar fi considerat pe Vansina cumsecade, chiar inocent. Bryson ştia că olandezul era un om puternic, nemilos, foarte dibaci şi deosebit de viclean, astfel încît nu-l subestima.

Vansina urcă în lift împreună cu o tînără femeie, care coborî la etajul douăzeci şi cinci. Bryson nu sesiză pe chipul lui teamă sau vreo încordare anume. Dacă acea convocare de urgenţă la bancherul lui îi trezise vreo bănuială, expresia feţei lui nu lăsa să se vadă acest lucru.

Bryson îl urmări ieşind din ascensor şi luînd legătura cu recepţionerul; Vansina fu anunţat imediat. Bryson îl văzu însoţit pe coridor de asistenta cu aer de matroană a lui Bécot şi apoi intrînd în biroul bancherului, moment în care supravegherea încetă.

Dar n-avea importanţă: Bryson cunoştea scenariul după care acţiona Layla, de vreme ce-l concepuse chiar el. Aşteptă semnalul femeii pentru a-şi face apariţia. Layla urma să-l sune la telefonul lui mobil, de două ori, după care să întrerupă legătura.

Interogatoriul lui Vansina trebuia să dureze între cinci şi zece minute, în funcţie de gradul acestuia de agresivitate.Cu ochii pe secundarul ceasului, Bryson rămase în aşteptare.

Cinci minute trecură chinuitor de încet. Stabiliseră două semnale de urgenţă, dar ea nu lansase nici unul. Primul consta în apelarea lui Bryson la telefon; dacă închidea după al doilea ţîrîit, ar fi ştiut că situaţia era gravă. În al doilea caz, ea urma să deschidă uşa biroului lui Bécot, iar el ar fi văzut-o pe monitorul de supraveghere.

Nu sosea nici un semnal de pericol.

Oricît de concentrat ar fi fost asupra situaţiei din acel moment, gîndurile i se îndreptau spre agentul pe care el îl cunoştea drept Prospero. Cum spusese Dunne? Vansina acţionase ca intermediar, probabil pentru Directorat, spălînd peste cinci miliarde de dolari. Spălarea banilor se practica de către agenţiile de informaţii, dar aproape întotdeauna era vorba despre sume relativ mici, plăţi imposibil de depistat către agenţi şi anumiţi informatori. Totuşi, *cinci miliarde de dolari* era ceva neobişnuit. O asemenea sumă trebuia să finanţeze ceva important. Dacă informaţia lui Dunne era exactă – şi părea tot mai puţin probabil ca omul de la CIA să-l îndrume greşit în mod intenţionat, mai ales după ce-şi omorîse propriul bodyguard ca să-l apere – însemna că Directoratul dirija banii spre organizaţiile teroriste. Dar care dintre ele, şi

în ce scop? Poate că cipul de criptare pe care-l copiase din telefonul protejat al lui Jacques Arnaud ar fi oferit răspunsul, dar cui putea să-i încredințeze o probă materială de asemenea importanță?

Dacă Jan Vansina era direct implicat în reciclarea fondurilor transferate, Bryson se îndoia că olandezul acționa în necunoștință de cauză. Vansina era mult prea abil și prea important ca să opereze cu atîta dezinvoltură. Vansina trebuie *să știe*. Din cîte își dădea seama Bryson, Vansina ajunsese deja unul dintre șefii Directoratului.

Ușa se deschise brusc, inundînd cămăruța cu o lumină puternică, și pentru o clipă Bryson fu incapabil să vadă cine intrase. După cîteva secunde, Bryson desluși silueta, apoi fața. Era Jan Vansina. Avea un aer sumbru și ochii îi străluceau. În mîna dreaptă ținea o armă îndreptată spre Bryson, iar în stînga, o servietă.

– Coleridge, spuse Vansina. O secvență din trecut.

– Prospero, zise Bryson, uluit.

Fusese luat prin surprindere, duse mîna la pistolul aflat în tocul de sub haină, dar încremeni cînd auzi declicul piedicii trase.

– *Nu* mișca! răcni Vansina. Ține mîinile lateral! N-o să ezit să folosesc chestia asta. Mă cunoști, știi că nu glumesc.

Privindu-l fix, Bryson lăsă încet mîna jos. Într-adevăr, Vansina l-ar fi ucis cu sînge rece; era un mister de ce n-o făcuse pînă atunci.

– Mulțumesc, *Bryson,* continuă olandezul. Dorești să vorbești cu mine; vom vorbi.

– Unde-i femeia?

– E în siguranță. Legată și încuiată într-un dulap. E puternică și isteață, dar trebuia să se aștepte că va urma – cum ziceți voi? – o sarabandă. Trebuie să recunosc, documentele ei de la Mossad par autentice.

– *Sînt* autentice, fiindcă ea *e* de la Mossad.

– Şi mai uimitor, Bryson. Văd că ai încheiat noi alianţe. Noi alianţe pentru vremurile în schimbare. Asta-i pentru tine.

Îi aruncă servieta şi Bryson o prinse.

– Bună priză, spuse jovial Vansina. Acum, te rog s-o ţii în faţa ta cu ambele mîini.

Bryson se încruntă. Agentul olandez era extrem de viclean.

– Hai să stăm de vorbă, zise Vansina. Mergi drept înainte şi ţine tot timpul servieta în faţa ta. Dacă o laşi jos, trag. Doar mă cunoşti, prietene.

Bryson se supuse, mustrîndu-se în tăcere. Căzuse în capcana lui Vansina, subestimîndu-l pe şiretul agent. Cum pusese mîna pe Layla? Nu se auziseră împuşcături, dar poate că folosise un amortizor. O ucisese pe Layla? Gîndul ăsta îl îndurera. Femeia se oferise să-l ajute, deşi Bryson încercase s-o convingă să nu mai lucreze cu el, dar ea insistase; oricum, tot se simţea răspunzător pentru soarta ei. Poate că Vansina spusese adevărul şi Layla era doar prizonieră. Îmboldit de arma lui Vansina, traversă holul îngust spre o sală de conferinţe pustie. Soarele după-amiezei pătrundea în voie prin ferestre. Din acel loc, imaginea Genevei era şi mai spectaculoasă decît de la fereastra biroului lui Bécot: faimoasa fîntînă arteziană Jet d'eau şi parcul Mon Repos se vedeau bine de acolo, dar zgomotul oraşului nu se auzea.

O dată ajunşi în încăpere, Vanisa spuse:

– Acum pune-ţi mîna stîngă pe masă, pe urmă dreapta. În ordinea asta, te rog. Fără mişcări bruşte.

Bryson se aşeză, întinzîndu-şi mîinile pe masă, de o parte şi de alta a servietei. Vansina luă loc la celălalt capăt al mesei, cu spatele la fereastră, ţinînd arma îndreptată spre Bryson.

– Dacă ridici mîna să-ţi ştergi nasul, trag, spuse Vansina. Dacă vîri mîna în buzunarul de la piept să-ţi iei o ţigară, trag. Astea-s regulile pe teren, domnule Bryson, şi sînt convins că le ştii. Ia spune-mi, Elena ştie?

Surprins, Bryson încercă să priceapă la ce se referea Vansina.

– Ce vrei să spui? șopti el.

– Ea știe?

– *Ce* să știe? Unde e? Ai *vorbit* cu ea?

– Te rog să nu te prefaci că ești preocupat de soarta acelei femei, Bryson...

– Unde e? îl întrerupse Bryson.

Bărbosul ezită o clipă înainte de-ai răspunde.

– Eu pun întrebările aici, Bryson. De cînd ești cu prometeenii?

Năucit, Bryson repetă:

– Prometeenii?

– *Destul.* Gata cu joaca. De cînd ești în serviciul lor? Făceai joc dublu și cînd erai agent activ? Sau te-ai plictisit să fii profesor de colegiu și-ai pornit în căutarea aventurii? Știi, mi-ar plăcea să-ți înțeleg mobilul, ispita. Atracția către un idealism nelegitim? Puterea? Vezi, avem atît de multe de discutat, Bryson.

– Totuși, continui să ții o armă îndreptată spre mine, de parcă ai fi uitat de Yemen.

Zîmbind, Vansina dădu din cap.

– Și-acum ești o legendă în organizație, Bryson. Oamenii spun mereu povești despre isprăvile tale, despre talentul tău lingvistic. Ai fost o mare valoare...

– Pînă cînd m-a dat afară Ted Waller. Sau ar trebui să spun Ghenadi Rosovski?

Vansina tăcu o vreme, mirat.

– Cu toții avem mai multe nume, spuse el într-un tîrziu. Multe identități. Important este să le poți distinge, să nu le amesteci. Se pare că tu ți-ai pierdut îndemînarea asta. Nu știi unde se termină realitatea și începe fantezia. Ted Waller e un om remarcabil, Bryson. Mai bun decît oricare dintre noi.

– Deci și pe tine te-a păcălit! Îl crezi, îi crezi minciunile! Nu-ți dai seama, Prospero? Noi am fost marionete, jucării

teleghidate... automate, programate de supraveghetori! Am acționat orbește, fără să înțelegem cine erau adevărații noștri stăpîni, care era *adevăratul* plan!

– Există cercuri în interiorul altor cercuri, spuse Vansina solemn. Există lucruri despre care nu știu nimic. Lumea s-a schimbat, iar noi trebuie să ne schimbăm o dată cu ea, să ne adaptăm noilor realități. Ce ți-au spus, Bryson? Cu ce minciuni ai fost îndopat?

– „Noile realități", repetă Bryson cu glas dogit, incapabil să înțeleagă.

Era șocat.

Apoi văzu forma uriașă conturîndu-se amenințător în fereastră. Înțelese că era un elicopter doar în clipa cînd rafala de gloanțe ciurui geamul.

Bryson se ghemui sub masa lungă, însă Vansina, aflat în celălalt capăt, mult mai aproape de fereastră, nu mai avu timp. Întinse mîinile lateral, ca o pasăre ce încearcă să-și ia zborul, apoi trupul începu să danseze, aproape țopăind, ca o marionetă. Gloanțele pătrundeau în față, în piept, sîngele țîșnea din trupul contorsionat în zeci de gheizere minuscule. Fața i se schimonosi. Țipă, dar glasul lui fu acoperit de zgomotul elicopterului ce plana în fața sa. Din adăpostul său de sub tăblia groasă a mesei, Bryson îl văzu pe Vansina făcînd un salt și prăbușindu-se apoi pe covorul gri. La fel de brusc precum apăruse, elicopterul luă viteză și dispăru. Nu se mai auzea decît zgomotul slab al traficului pe strada aflată la zeci de metri mai jos. În încăpere se așternuse o stranie tăcere.

14

Bryson părăsi în fugă sala de conferințe. Alergă pe un hol ticsit cu oameni îngroziți, care comentau atacul.

– O, *Iisuse Hristoase!*

– Ce s-a întîmplat, au fost lunetişti, terorişti?

– Sînt în clădire?

– Chemaţi poliţia, o ambulanţă, *repede!*

– Doamne, omul e mort... e, o, Doamne, a fost *măcelărit!*

În timp ce fugea, se ruga pentru Layla. Oare ar fi putut elicopterul să înconjoare clădirea, să localizeze ţintele prin ferestrele de la etajul douăzeci şi şapte? Apoi totul deveni foarte clar: *Jan Vansina a fost ţinta monstruosului atac.* Nu eu. Vansina. Aşa *trebuia* să fie. Revăzu imaginile din minte, le selectă, îşi aminti unghiurile de tragere. Da. Oricine ar fi mînuit mitraliera sau armele dinăuntrul elicopterului *îl ţintise intenţionat pe Jan Vansina.* Nu fusese un atac întîmplător. Tirul fusese îndreptat direct, din cel puţin trei unghiuri, spre agentul Directoratului.

Dar *de ce?*

Şi cine? Directoratul nu şi-ar fi ucis propriul agent, nu-i aşa? Să se fi temut că Vansina se întîlnea cu un vechi prieten şi-i împărtăşea informaţii...

Nu, mergea cu închipuirea prea departe. Motivele, logica din spatele atacului rămîneau însă tulburi. Cert este că omul care trebuia să fie ucis chiar fusese ucis.

Localiză biroul lui Bécot, deschise uşa cu o smucitură... şi constată că era gol.

Nici Layla, nici bancherul nu se aflau acolo. Cînd să părăsească încăperea, observă o ceaşcă de cafea răsturnată pe podea, lîngă măsuţă şi cîteva foi de hîrtie împrăştiate lîngă birou, semne ale unei plecări în grabă sau ale unei scurte confruntări.

Zgomote înăbuşite se auziră de undeva de aproape. Cercetă cu privirea încăperea şi văzu uşa dulapului. O deschise şi îi găsi pe Layla şi Jean-Luc Bécot legaţi şi cu căluşuri în gură. Ochelarii cu ramă metalică ai bancherului zăceau pe fundul dulapului, lîngă el, cămaşa îi era ruptă şi părul ciufulit. Prin căluşul îndesat în gura lui, omul încerca să ţipe. Layla era legată şi mai strîns. Avea faţa însîngerată şi învineţită; era

limpede că se luptase cu înverșunare, însă fusese copleșită de forța superioară a celui care fusese Prospero.

Bryson îi dezlegă.

Gîfîind, Bécot striga:

– Mulțumesc. O, Doamne!

– Ziceți mersi că nu v-a ucis, remarcă Bryson, în timp ce desfăcea sforile. Căută un cuțit sau o lamă, ca să taie legăturile solide. În cele din urmă găsi un foarfece mic, dar ascuțit, și-l folosi pentru a-i elibera pe amîndoi.

– Chemați paza! zise bancherul.

Bryson auzi sirenele mașinilor de poliție și ale ambulanțelor și spuse:

– Bănuiesc că poliția e pe drum.

O luă pe Layla de braț, o ajută să se ridice și ieșiră amîndoi din cameră.

Trecînd prin fața ușii deschise a sălii de conferințe, unde se adunaseră mulți oameni, ea se opri.

– Hai, șuieră Bryson. Nu e *timp!*

Se opriră doar cînd ajunseră în aglomerata Place Bel-Air.

– Trebuie să plecăm, spuse Bryson. Călătorim separat – nu mai putem risca să fim văzuți împreună.

– Să călătorim... dar încotro?

– Trebuie să plecăm de-aici – din Geneva, din Elveția!

– Vrei să spui... dar nu putem...

Se opri în mijlocul frazei cînd observă că privirea lui Bryson era îndreptată către un ziar expus într-un chioșc. Era un exemplar din *La Tribune de Genève.*

– Doamne, zise Bryson, apropiindu-se.

Înșfăcă un ziar și citi titlul cu litere de-o șchioapă:

TEROAREA CUPRINDE FRANȚA: UN TREN DE MARE VITEZĂ A DERAIAT LA LILLE

LILLE – Explozia puternică a unei bombe a făcut să deraieze și a distrus trenul de mare viteză Eurostar, la

aproximativ cincizeci de kilometri sud de Lille, în dimineața acestei zile, omorînd sute de francezi, englezi, americani, olandezi, belgieni. Deși serviciile de urgență și voluntarii au lucrat fără încetare, autoritățile franceze își exprimă temerea că numărul morților ar putea fi mai mare de șapte sute. Un oficial aflat la locul accidentului, care a preferat să-și păstreze anonimatul, presupune că este vorba de un act terorist.

Conform datelor furnizate de funcționarii căilor ferate, trenul Eurostar 9007-ERS, a părăsit Gara de Nord din Paris, cu destinația Londra, aproximativ la ora 7,16 a.m., avînd aproape 770 de pasageri la bord. În jurul orei 8,00 a.m., trenul cu 18 vagoane a trecut prin regiunea franceză Pas-de-Calais, unde o serie de bombe de mare putere, din cîte se pare îngropate sub șine, au explodat simultan. Deși responsabilitatea actului nu a fost imediat revendicată, surse din serviciul francez de securitate au întocmit deja o lista cu posibili suspecți. Mai multe surse anonime de la Sûreté au confirmat numeroasele speculații conform cărora guvernul francez și cel britanic au primit în ultimele zile repetate avertismente cu privire la un atac iminent asupra Eurostarului. Un purtător de cuvînt al companiei Eurostar nu a confirmat, dar nici n-a infirmat un raport furnizat ziarului nostru, în care se arăta că serviciile secrete ale ambelor țări aveau niște piste ce duceau la unii prezumtivi teroriști care plănuiau să arunce trenul în aer, dar n-au putut să intercepteze convorbirile telefonice dintre aceștia din cauza restricțiilor legislative.

„Asta-i o crimă", a declarat François Chouet, membru al Adunării Naționale Franceze. „Am avut mijloacele tehnice de a preveni acest masacru înfiorător, dar poliția a fost împiedicată de legile noastre să acționeze." La Londra, lordul Miles Parmore și-a reînnoit în Parlament apelul pentru adoptarea Tratatului Internațional privind Supravegherea și Securitatea. Dacă

Guvernele Franței și Angliei au avut posibilitatea de a împiedica producerea acestui sabotaj, faptul că am stat cu brațele încrucișate și n-am făcut nimic e pur și simplu o crimă. E o rușine națională – ba nu, chiar internațională.

Consilierul pentru probleme de securitate națională al Statelor Unite, Richard Lanchester, participant la consfătuirea țărilor membre ale NATO ce are loc la Bruxelles, a făcut o declarație în care a denunțat „masacrul inocenților". El a adăugat: „În aceste zile de doliu, trebuie să ne întrebăm cu toții cum să facem pentru ca așa ceva să nu se mai întîmple. Cu mare tristețe administrația Davis se alătură țărilor aliate și prietene, Franța și Anglia, cu cererea de a adopta în întreaga lume Tratatul de supraveghere și securitate."

Lille

Lui Bryson îi îngheță sîngele în vine. Își aminti vocile joase, conspirative ale celor doi bărbați care ieșeau din biroul lui Jacques Arnaud, la Château Saint-Meurice. Unul era chiar negustorul de arme, celălalt Anatoli Prișnikov, magnatul rus. „Dar imediat după Lille, spusese Arnaud, drumul va fi liber."

Imediat după Lille.

Doi dintre cei mai puternici oameni de afaceri ai lumii, unul negustor de arme, celălalt un magnat care, fără îndoială, deținea sau controla în secret mari segmente din industria rusă de apărare, știuseră dinainte despre dezastrul de la Lille, despre atentatul în care muriseră șapte sute de oameni.

După toate probabilitățile, cei doi făceau parte din complot.

Amîndoi erau lideri ai Directoratului. Directoratul se afla în spatele coșmarului de la Lille; asta era mai presus de orice îndoială.

Dar în e *scop?* Violența fără rost nu era stilul Directoratului; Waller și ceilalți conducători se mîndriseră întotdeauna cu geniul lor strategic. Totul era strategie, totul servea unui țel suprem. Uciderea cîtorva agenți operativi putea

fi justificată doar prin necesitatea de-a îndepărta o povară, un obstacol, o amenințare. În schimb, uciderea a șapte sute de călători nevinovați intra în cu totul altă categorie.

Protestele publice față de atentatul asupra Eurostarului erau vehemente, cum era și firesc în cazul unei asemenea tragedii evitabile.

Tragedie evitabilă.

Cuvîntul-cheie era „evitabil". Profilaxia. Directoratul *își dorea această reacție*, voia să îndemne la apeluri pentru prevenirea oricăror acte de terorism în viitor. Totuși, *prevenirea* putea însemna multe lucruri. Un tratat pentru combaterea terorismului era, fără îndoială, puțin mai mult decît praf aruncat în ochii oamenilor. Dar un astfel de tratat ar fi condus cu siguranță la sprijinirea programelor de apărare națională, la achiziționarea de arme menite să protejeze siguranța publică.

Arnaud și Prișnikov, negustori ai morții, investiseră în haosul mondial, deoarece haosul era o formă de piață – piața mărfurilor lor, a armelor lor, cu o cerere tot mai mare. Acești doi magnați se aflau, probabil, în spatele tragediei de la Lille și...

Și ce altceva? Stătea în stradă și nu percepea agitația pietonilor din jur. Layla citea articolul peste umărul lui, spunîndu-i ceva, dar el n-o auzea. Rememora știri de presă mai vechi, din cartoteca memoriei sale. Cîteva incidente recente despre care citise și văzuse reportaje la televizor, lucruri teribile care la vremea aceea nu păreau direct aplicabile la propria lui viață, la misiunea lui.

Cu doar cîteva zile în urmă avusese loc o explozie devastatoare într-o stație de metrou din Washington, la o oră de vîrf a dimineții, în care pieriseră zeci de oameni. Și, în aceeași zi, ceva mai tîrziu, un avion american explodase în aer imediat după decolarea de la Aeroportul Kennedy. O sută cincizeci sau o sută șaptezeci de oameni fuseseră omorîți.

În America, protestele fuseseră vii, zgomotoase. Preşedintele ţinuse o cuvîntare în favoarea aprobării tratatului internaţional pentru securitate, care fusese oprit la Senat. După tragedia de la Lille, naţiunile europene aveau să se alăture americanilor, cerînd cu insistenţă măsuri aspre, menite să restabilească echilibrul într-o lume scăpată de sub control.

Control.

Asta să fie „înaltul ţel", al Directoratului? O agenţie de informaţii ticăloasă, cîndva un actor mic, însă puternic, din spatele scenei, pe care nu-l cunoştea nimeni, care încerca să obţină controlul acolo unde restul lumii eşuase?

Fir-ar să fie, toate astea erau simple speculaţii, teorii, concluzii trase după date incerte. Lucruri nedovedite, iluzorii, insuficiente. Dar un răspuns la întrebarea iniţială a lui Dunne, motivul pentru care omul de la CIA îl scosese dintr-o izolare resemnată şi aproape că-l obligase să facă investigaţii, începea să i se impună. Era timpul să se pună de acord cu Harry Dunne, să se prezinte la el cu un scenariu, cu ipoteze. Să aştepte să obţină o documentaţie certă, incontestabilă, despre planurile Directoratului ar fi însemnat să lase să se întîmple altă tragedie asemeni celei de la Lille, ceea ce era absolut imoral. Chiar avea CIA nevoie să moară alţi şapte sute de oameni nevinovaţi pînă să se hotărască să facă ceva?

Şi totuşi...

Cea mai importantă piesă a jocului lipsea.

„Elena ştie?" întrebase Vansina. Deci Directoratul nu ştia unde se afla ea, nici pe cine informase. Era mai important ca oricînd ca ea să fie găsită: însăşi întrebarea – *Elena ştie?* – implica faptul că ea trebuia să cunoască ceva esenţial. Ceva ce n-ar fi explicat doar dispariţia ei din viaţa lui, ci ar fi dezvăluit şi modalitatea, calea de-a afla adevăratele intenţii ale Directoratului.

– Ştii ceva despre asta.

Era vocea Laylei: o afirmaţie, nu o întrebare. Înţelese că

ea îi vorbea de cîtva timp. Se întoarse s-o privească. Ea nu auzise la castel remarca lui Arnaud despre Lille? Se părea că nu.

– Am o teorie, zise el.

– Care?

– Trebuie să dau un telefon. Îi întinse ziarul. Mă întorc imediat.

– Un telefon? Cui?

– Dă-mi cîteva minute, Layla.

Ea ridică vocea.

– Ce *ascunzi* de mine? Ce pui de fapt la cale?

Bryson citi în frumoșii ei ochi căprui consternare, durere și furie. Era îndreptățită să fie mînioasă. El o folosise drept complice, dar nu-i spusese aproape nimic. Era inacceptabil, mai ales pentru un agent de teren atît de competent și informat ca ea. Ezită, apoi vorbi:

– Lasă-mă să dau un telefon. Cînd mă întorc, o să-ți spun – dar te previn că știu mult mai puțin decît îți închipui.

Ea îi puse o mînă pe braț, un gest grăbit, afectuos, care putea să însemne – mulțumesc, înțeleg, sînt aici pentru tine. Bryson ar fi dorit s-o sărute pe obraz: o expresie a recunoștinței pentru curajul și sprijinul ei.

Porni rapid spre capătul cvartalului, ieșind pe o stradă laterală din Place Bel-Air. Era acolo un mic magazin ce vindea, pe lîngă țigări și ziare, cartele telefonice. Cumpără una, și găsi un telefon internațional într-o cabină de pe stradă. Formă 011, apoi 0, apoi o serie de cinci cifre. Se auzi un ton electronic slab; mai formă șapte cifre.

Era o linie telefonică protejată, un număr pe care i-l dăduse Harry Dunne; suna direct la biroul lui Dunne de la CIA și în camera lui de lucru de acasă. Dunne îi garantase că el și numai el avea să răspundă.

Telefonul sună o dată.

– Bryson.

Bryson, își ținu răsuflarea, vocea de la celălalt capăt al firului nu era a lui Dunne.

– Cine-i acolo? zise el, în sfîrşit

– Sînt Graham Finneran, Bryson. Dumneata... cred că ştii cine sînt.

Dunne îl menţionase pe Finneran atunci cînd se întîlniseră ultima dată în biroul lui de la CIA. Dunne îi spusese că Finneran era aghiotantul lui, unul dintre oamenii care-l însoţiseră la un sediu al CIA din munţii Blue Ridge, unul dintre puţinii oameni de încredere ai lui Dunne.

– Ce-i asta? spuse Bryson prudent.

– Bryson... eu... Harry e la spital. E foarte bolnav.

– Bolnav?

– Ştii că are un cancer în fază terminală – el nu vorbeşte despre asta, dar ieri a avut o criză şi-a trebuit să fie dus la spital cu salvarea.

– Vrei să spui că e mort, asta e?

– Nu... slavă Cerului, nu, dar nu ştiu cît o să mai dureze, ca să fiu sincer. Dar mi-a spus totul despre... proiectul dumitale. Era sincer îngrijorat.

– La ce spital e?

Finneran ezită doar o secundă sau două, dar fusese suficient.

– Nu sînt sigur că ar trebui să spun...

Bryson întrerupse convorbirea. Inima îi bătea puternic şi sîngele îi zvîcnea în tîmple. Instinctul îi comandase să închidă telefonul imediat. Ceva nu era în regulă. Dunne îl asigurase că nimeni altcineva nu va răspunde la telefonul lui şi n-ar fi încălcat înţelegerea nici pe patul de moarte. Dunne îl cunoştea pe Bryson şi îşi imagina cum ar fi reacţionat într-o asemenea situaţie.

Nu. Graham Finneran – dacă *fusese* Graham Finneran. Bryson nu-i cunoştea vocea, n-ar fi răspuns niciodată la telefon. Dunne n-ar fi permis asta.

Ceva era în neregulă, şi era mai mult decît boala omului de la CIA.

Ajunsese în cele din urmă Directoratul la principalul său adversar din cadrul Agenției, neutralizase pînă la urmă pe ultimul apărător al instituției care se opunea puterii lor tot mai mari?

Trecu în fugă prin Place Bel-Air şi o găsi pe Layla tot lîngă chioşcul de ziare.

– Trebuie să mă duc la Bruxelles, zise el.

– Ce? De ce la Bruxelles? Ce înseamnă asta?

– Acolo e un om – cineva la care trebuie să ajung.

Ea îl privi întrebător şi, în acelaşi timp, rugător.

– Haide. Ştiu o pensiune în cartierul Marolles. E dărăpănată, sărăcăcioasă şi se află într-o zonă nu prea plăcută a oraşului. Dar e sigură şi necunoscută şi nimeni nu s-ar gîndi să ne caute acolo.

– Dar de ce la *Bruxelles?*

– E singura şansă, Layla. Acolo e cineva care ne poate fi de folos, cineva extrem de sus-pus. Un bărbat pe care unii oameni îl consideră ultimul om onest din Washington.

15

Sediul central al Corporației Systematix includea şapte clădiri mari din oțel şi sticlă, amplasate în mijlocul unui minunat peisaj silvestru, în apropiere de Seattle, Washington. În fiecare clădire existau săli de mese şi de gimnastică. Angajații corporației, renumiți pentru loialitatea şi discreția lor, formau o comunitate strîns unită. Ei proveneau de la cele mai bune institute de învățămînt superior din lume şi erau plătiți cu generozitate. De altfel, aveau mii de colegi răspîndiți pe tot globul, deoarece Systematix deschisese birouri pe tot mapamondul şi deținea pachete majoritare de acțiuni la multe alte companii.

– Am senzația că nu mai sîntem în Kansas, îi spuse Tony

Gupta, jovialul tehnolog-şef de la InfoMed, şefului său, Adam Parker, în vreme ce erau conduşi spre sala de şedinţe.

Parker, directorul executiv al unei companii avînd o cifră de afaceri de nouă sute de milioane de dolari, zîmbi uşor şi fu nevoit să recunoască faptul că legendarul complex al Corporaţiei Systematix îl impresiona profund.

– Ai mai fost vreodată aici? întrebă Parker, un bărbat înalt şi zvelt, cu părul grizonat, care alergase cîndva în cursele de maraton, pînă cînd un accident la genunchi îl obligase să renunţe. Acum făcea canotaj, înota şi juca tenis. Era un tip competitiv, calitate ce-l ajutase să-şi înfiinţeze propria companie, specializată în „informatică" medicală şi stocarea de date.

– De mult, zise Gupta. Cu ani în urmă am candidat pentru un post de inginer programator, dar la interviu am fost respins. Doar ca să ajung pînă aici a trebuit să semnez trei angajamente de păstrare a secretului. Sînt fanatici în materie de discreţie.

Gupta îşi potrivi cravata, care îl jena. Nu era obişnuit să poarte aşa ceva, dar ocazia nu era una oarecare; Systematix ţinea la etichetă la fel ca multe alte corporaţii ale Noii Economii.

Parker nu avea o părere prea bună despre iminenta achiziţie şi nu se feri de Gupta, în care avea cea mai mare încredere.

– Consiliul de administraţie n-o să mă lase să opresc tranzacţia, spuse Parker încet. Înţelegi asta, nu?

Gupta se uită la însoţitoarea lor, o blondă suplă, şi-i aruncă şefului său o privire de avertizare.

– Să ascultăm mai întîi ce are de spus marele bărbat, răspunse el.

Cîteva clipe mai tîrziu, luară loc alături de alte douăsprezece persoane, bărbaţi şi femei, în sala de la ultimul etaj a celei mai mari clădiri din complex, centrul aparent prolixei şi descentralizatei companii care era Systematix.

Majoritatea celor de față – directori de la InfoMed – se aflau prima oară față în față cu legendarul fondator, președinte și director executiv al Corporației Systematix, singuraticul Gregson Manning. În ultimul an, după cum știa Adam Parker, Manning achiziționase zeci de asemenea companii, plătind cu bani gheață.

„Marele bărbat", îl numise Gupta, și n-o făcuse pe un ton ironic. Gregson Manning *era* cu adevărat un mare bărbat, unul dintre cei mai bogați oameni din lume. El creasc din nimic o vastă corporație care producea multe dintre infrastructurile Internetului. Toți cunoșteau povestea vieții lui – plecase de la CalTech atunci cînd avea optsprezece ani, trăise în comun cu prietenii lui pasionați de computere și înființase Systematix într-un garaj. Acum era greu de găsit vreo companie care să nu se bizuie pe tehnologia Systematix pentru anumite părți ale operațiunilor sale. Systematix era, așa cum afirmase *Forbes* cîndva, o industrie în sine.

Manning se arătase a fi și un mare filantrop, deși controversat. Oferise sute de milioane de dolari pentru a sprijini conectarea la rețeaua computerizată a școlilor din cartierele defavorizate, pentru folosirea tehnologiei moderne în scopuri educative. Parker auzise și zvonuri conform cărora Manning oferise, sub rezerva anonimatului, miliarde de dolari ca să-i ajute pe copiii săraci de vîrstă școlară să ajungă la institute de învățămînt superior.

Presa de afaceri îl idolatriza deoarece, cu toată averea lui, părea a fi modest și lipsit de pretenții; era descris nu atît ca un om solitar, cît mai degrabă timid. *Barron's* îl poreclise cîndva „Papa Dolar" al Erei informatice.

Parker nu-și putea controla tulburarea. Aceasta se datora în bună măsură gîndului insuportabil că va ceda controlul – ce naiba, se ocupase de InfoMed ca de propriul lui copil și-l durea cînd se gîndea că firma lui urma să devină o componentă minoră a unui conglomerat gigantic. Dar nu era numai asta;

se putea vorbi de o ciocnire între culturi. Pînă la urmă, Parker era un om de afaceri, pur şi simplu. Principalii săi investitori şi consilieri de asemenea. Vorbeau cu toţii limbajul finanţelor: returnarea capitalului investit, valoarea adăugată de piaţă, un limbaj nu foarte elevat, dar clar, pe care Parker îl înţelegea. În schimb, Manning gîndea şi vorbea în termeni generali: despre forţe istorice, despre tendinţe globale. Faptul că Systematix era o corporaţie imensă şi extrem de profitabilă i se părea aproape întîmplător. „Uite ce e, ţie nu ţi-au plăcut niciodată vizionarii", îi spusese cîndva Gupta lui Parker, după una din cursele lor de maraton.

– Sînt încîntat că aţi putut veni cu toţii, le spuse Gregson Manning vizitatorilor săi, strîngîndu-le mîna cu putere.

Înalt, bine clădit dar suplu, cu părul negru, lucios, Manning era de o frumuseţe aspră. Maxilarele proeminente şi umerii largi îi dădeau un aer aristocratic. Avea trăsături fine, un nas acvilin, proeminent şi tenul neted, aproape parcă fără pori. Emana sănătate, încredere în sine şi mult farmec personal. Purta pantaloni kaki, o cămaşă albă descheiată la gît şi o jachetă subţire din caşmir. Cînd zîmbea, dezvăluia nişte dinţi albi, perfect aliniaţi.

– N-aş fi aici dacă n-aş respecta ce a realizat InfoMed, iar voi n-aţi fi aici dacă...

Vocea i se stinse, iar zîmbetul se accentuă.

– Dacă n-am aprecia prima de patruzeci de procente pe care-o oferiţi pentru acţiunile noastre, interveni rîzînd Alex Garfield, preşedintele consiliului de administraţie de la InfoMed, un tip cu burtă.

Garfield era un capitalist cu imaginaţie limitată, care se întîmplase să facă o foarte necesară infuzie de capital lichid pe vremea cînd InfoMed se afla la începuturi. Investiţia lui în companie nu depăşea cu mult valoarea la care îşi putea schimba acţiunile.

Ochii lui Manning sclipiră.

– Interesele noastre converg.

– Domnule Manning, zise Parker, am cîteva temeri – ar putea părea minore față de asemenea compensații financiare, dar aş vrea totuşi să le exprim.

– Te rog, spuse Manning cu o înclinare uşoară a capului.

– Atunci cînd o să dobîndeşti InfoMed n-o să obții doar o vastă bază de date medicale, ci şi şapte sute de angajați devotați. Aş vrea să ştiu la ce se pot aştepta ei. Systematix e una dintre companiile despre care oamenii ştiu totul şi nimic. E o firmă privată, strict controlată şi multe dintre activitățile ei sînt al naibii de misterioase. Obsesia secretului poate fi puțin îngrijorătoare, cel puțin pentru cineva din exterior.

– Secret?

Manning clătină din cap, iar zîmbetul îi dispăru.

– Cred că priveşti lucrurile exact pe dos. Aş regreta foarte mult dacă ai considera misterioase marile noastre obiective.

– Nu cred că înțelege cineva exact schema dumneavoastră de organizare, ripostă Parker morocănos.

Privind în jur, sesiză respectul copleşitor pe care ceilalți i-l acordau lui Gregson Manning şi înțelese că remarcele lui nu erau deloc bine venite; mai înțelese şi că aceea era ultima sa ocazie de-a le exprima.

Manning îl privi drept în ochi, dar nu ostil.

– Prietene, eu nu cred în beneficiile organizării tradiționale, în ierarhizări, bariere şi relații bazate pe „rapoarte cu linii punctate". Cred că toți cei de-aici ştiu asta. Cheia succesului nostru la Systematix – a succesului nostru deloc neglijabil, cred că pot spune asta fără lipsă de modestie – a fost faptul că am renunțat la vechea manieră de a lucra.

– Dar există o logică în orice structură corporatistă, insistă Parker, în vreme ce restul celor prezenți îi aruncau priviri piezişe.

Pînă şi Tony Gupta întinse mîna şi-l atinse pe braț ca să-l tempereze. Parker nu era obişnuit să-şi țină gura şi s-ar fi ocărît singur dacă ar fi făcut-o.

– Sectoarele auxiliare şi alte fleacuri constituie raţiunea întocmirii de organigrame, nu-mi place să spun asta. Vreau doar să ştiu cum intenţionezi să integrezi achiziţia făcută.

Manning îi vorbi ca unui copil retardat:

– Cine a inventat corporaţia modernă? Oameni ca John D. Rockefeller la Standard Oil şi Alfred Sloan la General Motors. În perioada postbelică de expansiune economică au fost Robert McNamara la Ford, Harold Geneen la ITT şi Reginald Jones la General Electric. A fost perioada de înflorire a straturilor manageriale compuse, cu directori executivi asistaţi de echipe de proiectanţi, revizori contabili şi strategii de operaţiuni. Structurile rigide erau necesare pentru a conserva şi coordona cea mai rară resursă dintre toate, cel mai *valoros* bun: informaţia. Şi ce se întîmplă dacă informaţia ajunge la fel de liberă şi disponibilă ca şi aerul pe care-l respirăm şi apa pe care-o bem? Toate astea devin inutile. Toate astea cedează.

Parker îşi aminti un citat de-al lui Manning, apărut în *Barron's* – ceva în sensul că Systematix urmărea să „înlocuiască uşile cu ferestrele". Trebuia să admită că omul era fascinant, de o claritate fantastică egală cu reputaţia sa. Parker se foi în scaun stingherit. *Toate astea cedează.*

– Cedează în favoarea cui?

– Dacă vechea modalitate era ierarhia verticală, noua manieră de abordare constă în inventarea reţelelor orizontale, trecînd peste limitele organizatorice. Sîntem pe cale să edificăm o reţea de companii cu care să *colaborăm*, nu să le dirijăm de sus. Hotarele au dispărut. Logica acestor reţele pune accentul pe sistemele cu autocontrol dirijate de informaţii. Printr-o continuă monitorizare eliminăm factorii de risc din structura organizaţională, dar şi din afara ei.

Soarele ce apunea în spatele lui Gregson Manning contura o aură în jurul capului său, amplificîndu-i tulburătoarea forţă.

– Dumneata eşti întreprinzător. Priveşti înainte şi ce vezi? Piețe de capital atomizate. Piețe ale muncii dispersate. O organizare piramidală cedînd locul modalităților de colaborare mai fluide, autoadministrate. Toate astea impun exploatarea principiului conexiunilor, nu doar pe plan intern, ci şi extern, ajungîndu-se la strategii comune cu partenerii, controlul extinzîndu-se dincolo de orizontul proprietății. Canalele informaționale se recombină. Trebuie să existe transparență la toate nivelurile. Nu fac decît să exprim o idee vagă, o intuiție pe care cred că o avem cu toții despre viitorul capitalismului.

Parker era zăpăcit de perorația lui Manning.

– După felul cum vorbeşti, s-ar părea că Systematix nu e o corporație.

– Numeşte-o cum vrei. Atunci cînd hotarele devin cu adevărat permeabile, nimic nu e mai uşor de localizat decît o firmă tradițională. Dar noi am trecut deja printr-o epocă de manageriat care nu seamănă cu nici o alta. Poetul Robert Frost spunea că dacă ai garduri bune, ai vecini buni. Ei bine, eu nu cred asta. Porozitate, ziduri prin care poți vedea, pe care le poți deplasa de cîte ori ai nevoie – asta cere lumea în ziua de azi. Ca să ai succes, trebuie să fii în stare să treci prin ziduri.

Alex Garfield se întoarse către directorul său executiv.

– Nu pretind că înțeleg toate astea, dar, Adam, dosarul vorbeşte de la sine. Gregson Manning nu trebuie să se apere în fața nimănui. Presupun că el nu crede într-o acumulare de companii izolate. Vorbeşte despre integrare în felul lui.

– Zidurile trebuie să cadă, zise Manning, stînd foarte drept. Asta-i realitatea din spatele retoricii retehnologizării. S-ar putea susține că ne întoarcem la revoluția industrială. Revoluția industrială a adus diviziunea muncii în sarcini precise; noi încercăm să trecem de la sarcini la *procese* şi s-o facem într-un domeniu vizibil.

Dezamăgit, Parker îşi continuă şirul de întrebări:

– Totuşi, multe dintre tehnologiile în care ați investit – rețelele şi restul –, ei bine, nu înțeleg rațiunea din spatele lor.

Şi pe urmă mai e şi raportul ăla de la Consiliul audiovizualului care spune că Systematix e pe cale să lanseze o nouă flotă de sateliţi de joasă altitudine. De ce? E disponibilă o bandă de frecvenţe foarte largă. De ce *sateliţi?*

Manning dădu din cap, de parcă l-ar fi încîntat întrebarea.

– Poate că a venit timpul să ne lărgim orizontul.

În încăpere se auziră murmure de aprobare şi rîsete.

– Am vorbit despre afaceri, continuă Manning. Dar gîndeşte-te şi la vieţile noastre. Ai menţionat mai devreme intimitatea. Convenţiile intimităţii tratează sfera privată ca pe un domeniu de libertate personală.

Expresia de pe chipul lui Manning deveni gravă.

– Dar pentru mulţi, poate fi sfera violenţelor intime şi a abuzurilor. Gospodina care e violată şi jefuită sub ameninţarea cuţitului, bărbatul a cărui casă a fost invadată de tîlhari înarmaţi – întreabă-i pe ei despre valoarea intimităţii. Informaţia în toată amploarea ei înseamnă *eliberare de* violenţă, de abuzuri, de durere. Iar dacă Systematix poate orienta societatea spre acest ţel, înseamnă că avem de-a face cu ceva ce n-a mai existat în istoria umanităţii – ceva foarte apropiat de *securitatea totală*. Într-o anume măsură, supravegherea a jucat un rol mai mare în vieţile noastre şi sînt mîndru de contribuţia pe care am avut-o în acest sens – mă refer la videocamerele din ascensoare, metrou, parcuri şi multe altele. Adevăratele sisteme sofisticate de supraveghere, ceea ce ai putea numi butoane de alarmă, sînt în prezent accesibile doar celor bogaţi. Ei bine, hai să le *democratizăm*. Să-i aducem pe toţi în cadru. Jane Jacobs scria despre „ochii de pe stradă", dar noi putem merge chiar mai departe. Retorica despre satul global a fost doar retorică, dar ea poate deveni *reală* datorită noilor tehnologii.

– Ar însemna ca o singură organizaţie să-şi asume prea multă putere.

– Numai că acea putere nu mai e amplasată discret, ci e o *reţea* de sancţiuni extinsă la întreaga societate. În orice caz,

cred că vezi prea îngust lucrurile. De îndată ce adevărata siguranță și securitatea vor deveni universale, cu toții vom avea în sfîrșit putere asupra propriilor noastre vieți.

Manning fu întrerupt de o bătaie în ușă; asistentul lui personal stătea în prag și părea îngrijorat.

– Da, Daniel, zise Manning, surprins de deranj.

– Un apel telefonic, domnule.

– Nu e momentul potrivit.

Manning zîmbi. Tînărul asistent tuși discret.

– De la Biroul Oval, domnule. Președintele spune că e urgent.

Manning se întoarse către adunare.

– Atunci, vă rog să mă iertați. Mă întorc imediat.

În vastul său birou hexagonal, scăldat în soare, dar răcoros, Manning se instală în fotoliu și deschise telefonul.

– Sînt aici, domnule președinte, spuse el.

– Greg, știi că nu te-aș fi deranjat dacă n-ar fi fost ceva important. Avem nevoie de ajutor. Exită un sistem de supraveghere a organizațiilor teroriste, dar îi lipsește o verigă, cea de deasupra orașului Lille, din Franța. Zece oameni de afaceri americani au fost uciși în atentatul care a avut loc acolo. Nici unul dintre sateliții noștri nu se afla deasupra la momentul potrivit. Guvernul francez ne bate la cap de ani de zile să oprim survolurile, să nu ne amestecăm în intimitatea cetățenilor săi, așa că de obicei videocamerele sînt închise pe acel segment al continentului. Cel puțin așa mi-au spus experții, eu nu pricep o boabă. Tot ei ziceau că sateliții lui Systematix se aflau pe poziție, că ar fi surprins imaginile care ne trebuie.

– Domnule președinte, știți că sateliții noștri n-au primit aprobare pentru recunoaștere fotografică. Sînt autorizați doar pentru telecomunicații și telefonie digitală.

– Știu că asta i-au spus oamenii tăi băieților lui Corelli.

– Dar administrația dumneavoastră a decis să

restricționeze folosirea aparaturii neoficiale de supravegheat.

În timp ce vorbea, Manning privea fotografia fiicei lui, aflată pe birou: o fată cu părul de culoarea nisipului, zîmbind visător, șovăielnic, de parcă s-ar fi amuzat de o glumă.

– Dacă vrei să-mi pun cenușă în cap, Greg, o s-o fac. Nu sînt așa de mîndru ca să nu mă rog. Dar, la naiba, e o treabă serioasă. Ne trebuie ce aveți voi. Pentru Dumnezeu, slăbește puțin șurubul. N-am uitat ce-ai făcut pentru mine în trecut, n-o să uit nici de data asta.

Manning lăsă să se scurgă cîteva secunde înainte de a răspunde.

– Informaticienii de la NSA să-l sune pe Partovi la biroul meu. O să transmitem tot ce avem.

– Mulțumesc, zise președintele Davis cu glas răgușit.

– Sînt la fel de îngrijorat de problema asta ca și dumneavoastră, spuse Manning, cu ochii zăbovind pe fotografia fetiței cu părul ca nisipul. El și soția lui o botezaseră Ariel și era într-adevăr o ființă magică. Trebuie să ne unim eforturile.

– Am înțeles, zise președintele, stingherit de insistența lui. Am înțeles. Am știut că o să mă scoți din încurcătură.

– Cu toții sîntem implicați, domnule președinte.

Își aminti că rîsul lui Ariel semăna cu sunetele subțiri ale unei cutii muzicale.

– La revedere, Gregson. Și mulțumesc.

Închizînd telefonul, lui Manning îi trecu prin minte că nu-l auzise niciodată pe președintele Malcolm Davis vorbind atît de încordat.

16

Pensiunea se afla într-o zonă săracă din Bruxelles, numită Marolles, un refugiu pentru proscrișii orașului. Multe dintre clădirile din secolul al XVII-lea se

transformau în ruine, prăbuşindu-se piatră cu piatră. Locatarii săraciţi ai stabilimentelor proveneau, în majoritate, din bazinul mediteranean, mulţi fiind magrebeni. O corpolentă şi bănuitoare magrebană, proprietara pensiunii La Samaritaine, stătea posacă în spatele unui ghişeu de recepţie, într-un spaţiu întunecat şi urît mirositor ce servea drept hol. Clientela ei era formată din oameni aflaţi în trecere, infractori mărunţi şi imigranţi nevoiaşi; femeia îl consideră pe bărbatul cu înfăţişare respectabilă, sosit în toiul nopţii bine îmbrăcat, ca fiind foarte nepotrivit cu acel loc şi, în consecinţă, suspect.

Bryson sosise cu trenul şi înfulecase în grabă o cină tîrzie la un bistrou de pe drum. El o întrebă pe proprietăreasă care era numărul camerei prietenei lui, despre care credea că venise mai devreme. Femeia ridică insinuant sprîncenele şi-i spuse numărul, zîmbind semnificativ.

Layla sosise în urmă cu cîteva ore pe Aeroportul Zaventem, cu o cursă Sabena, la care îşi cumpărase bilet în ultimul moment. Deşi era trecut de miezul nopţii şi Bryson se aştepta ca ea să fie frîntă de oboseală, observă lumina ce se strecura pe sub uşa ei. Bătu la uşă şi ea îi deschise.

Layla turnă whisky în două pahare, dintr-o sticlă pe care o cumpărase lîngă Vieux Marché.

– Aşadar, cine e acel „om onest" din Washington cu care vrei să te întîlneşti aici? Nu poate fi cineva de la CIA, doar dacă n-ai găsit un om onest la Langley.

Vînătăile de pe faţa, căpătate în lupta cu Jan Vansina, deveniseră violacee.

Bryson sorbi din pahar, apoi se aşeză într-un fotoliu şubred.

– Nu e cineva de la Agenţie.

– Atunci?

El dădu din cap.

– Nu încă.

– Nu încă *ce?*

– O să-ți spun cînd o să vină momentul. Dar nu acum.

Așezată pe partea opusă a mesei mici, a cărei imitație de furnir se jupuia, ea puse paharul jos.

– Te ascunzi de mine – *continui* să te ascunzi, serios – și nu asta ne-a fost înțelegerea.

– N-a fost nici o înțelegere, Layla.

– Chiar crezi că te-aș urma orbește, într-o misiune pe care n-o înțeleg? Era furioasă.

– Nu, sigur că nu, zise el obosit. Dar, Layla, nu numai că nu ți-am cerut ajutorul, ci am încercat să te descurajez, să te îndepărtez. Nu fiindcă nu credeam că mi-ai fi de ajutor – ai fost grozavă, de *neprețuit* –, ci pentru că nu-mi puteam asuma responsabilitatea de a-ți pune viața în pericol. Asta e bătălia *mea,* misiunea *mea.* Dacă există vreun beneficiu auxiliar, dacă ceea ce am afla servește și scopului tău, cu-atît mai bine.

– Ești teribil de dur.

– Poate că sînt fără inimă. Poate că *trebuie* să fiu.

– Dar ai și o latură blîndă, grijulie. O simt. Și mai cred că ai fost însurat.

– Da? Ce te face să spui asta?

– Ai fost, nu-i așa?

– Da, recunoscu el. Cum ți-ai dat seama?

– Există ceva în felul cum te porți cu mine, cu femeile în general. Ești prudent, desigur – la urma urmei, nu mă cunoști –, dar în același timp te simți bine cu mine, nu-i așa?

Bryson zîmbi amuzat, dar nu spuse nimic. Ea continuă:

– Cred că cei mai mulți bărbați din... branșa noastră nu știu cum să trateze femeile-agenți. Noi sîntem fie persoane neutre, fără sex, fie potențiale cuceriri. Dumneata pari să înțelegi că problema e mai complexă – că o femeie, ca și un bărbat, poate fi și una, și alta, sau ceva cu totul diferit.

– Vorbești în șarade.

– Nu asta vreau. Cred doar... ei bine, cred că vreau să spun că noi sîntem bărbat și femeie...

Bryson înțelesese aluzia ei, dar nu se trădă. Era o femeie extraordinară și se simțea tot mai puternic atras de ea, pe măsură ce petreceau mai mult timp împreună. A da curs acelei atracții ar fi fost un gest de egoism; ar fi alimentat speranțe pe care n-avea de gînd să le satisfacă, nu *putea* să le satisfacă, pînă cînd nu înțelegea ce se întîmplase între el și Elena. Plăcerea fizică ar fi fost momentană, trecătoare și ar fi sfîrșit prin a-i zăpăci, alterîndu-le relația, introducînd un element de destabilizare.

– Pari să vorbești din experiență, zise el, despre cum nu înțeleg unii bărbați femeile care au ocupația dumitale. Soțul dumitale – spuneai că ai fost măritată cu un militar israelian – era unul dintre acei bărbați care nu înțelegeau?

– Pe-atunci eram altă persoană. Nici măcar o tînără femeie – ci o fată, pe jumătate adultă.

– Moartea lui te-a schimbat? întrebă el cu blîndețe.

– Și cea a tatălui meu, deși nu l-am cunoscut niciodată. Ea căzu pe gînduri și sorbi înainte de a continua: Yaron, soțul meu, era încartiruit la Kiryat Shmona în timpul *intifadei;* apăra satul. Într-o zi, aviația israeliană a lansat un atac cu rachete asupra unei baze a teroriștilor din Hezbollah, Valea Bekaa, nu departe de locul unde am copilărit, și a ucis din întîmplare o mamă și pe cei cinci copii ai ei. A fost un coșmar. Hezbollah-ul s-a răzbunat, lansînd rachete Katiușa asupra satului Kiryat Shmona. Yaron îi ajuta pe săteni să intre în adăposturi. A fost lovit de o rachetă și a ars de viu. Îl privi, cu lacrimi în ochi, și continuă: Spune-mi, cine-a avut dreptate? Hezbollah-ul, a cărui unică misiune pare a fi cea de a ucide cît mai mulți israelieni? Aviația israeliană, care era atît de hotărîtă să elimine o tabără a Hezbollah-ului încît nu-i păsa dacă omora oameni nevinovați?

– O cunoșteai pe mama care a fost ucisă împreună cu cei cinci copii, nu-i așa? zise Bryson încet.

Ea dădu din cap și își mușcă buza, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Era sora mea, sora mea... mai mare. Nepoțelele și nepoțeii mei.

Cîteva clipe nu fu în stare să vorbească. Apoi spuse:

– Vezi, nu întotdeauna sînt vinovați cei care lansează Katiușele, ci cei care le furnizează. Sau cei care stau în buncăre, în fața hărților, și planifică atacul. Un om ca Jacques Arnaud, care controlează jumătate din Adunarea Națională franceză și se îmbogățește vînzînd arme teroriștilor, dementților, fanaticior lumii. Atunci cînd o să hotărăști, în sfîrșit, că poți avea încredere în mine, cînd o să-mi spui pentru ce îți riști viața și ce speri să afli... vreau să știi cu cine ai de-a face.Se ridică și-l sărută pe obraz. Iar acum vreau să mă culc.

Bryson se duse în camera lui și, după ce analiză situația, ajunse la concluzia că trebuia să ajungă la Richard Lanchester cît mai curînd posibil; în dimineața zilei următoare avea să dea niște telefoane, ca să-l găsească pe consilierul pentru securitate națională. Era conștient de faptul că deținea prea puține informații și că are prea puțin timp. După dispariția misterioasă a lui Harry Dunne, din cine știe ce cauză, Lanchester era singurul om din guvern care avea atît influența, cît și independența care să-i permită să acționeze împotriva Directoratului. Deși Bryson nu se întîlnise niciodată cu el, cunoștea cîteva date din biografia lui: Lanchester făcuse milioane de dolari pe Wall Street, dar, pe la patruzeci și cinci de ani, renunțase la afaceri pentru a intra în viața publică. Condusese Compania electrică a prietenului său Malcolm Davis și, drept răsplată, fusese numit consilierul pentru securitate națională al lui Davis, funcție în care se făcuse imediat remarcat. Probitatea și inteligența sa îl făceau să pară o anomalie printre oficialii corupți de pe Beltway. Era cunoscut pentru corectitudinea lui și avea reputația de om amabil și nepretențios.

Reportajul din ziar despre măcelul de la Lille menționa

faptul că Lanchester venise la Bruxelles pentru ceea ce se anunţase a fi o vizită la Cartierul General al Puterilor Aliate din Europa; acolo urma să poarte discuţii cu secretarul general al NATO.

Va fi foarte greu să ajungă la Lanchester, mai ales în preajma cartierului general al NATO, dar trebuia să existe o soluţie.

La ora cinci dimineaţa, după un somn întrerupt de vacarmul traficului şi de strigătele chefliilor, Bryson se trezi, se spălă cu apă rece, fiindcă nu era caldă, şi concepu un plan.

Se îmbrăcă repede, ieşi în stradă, găsi un chioşc de ziare deschis toată noaptea şi cumpără mai multe ziare şi reviste din toată lumea, mai ales europene. Aşa cum se aşteptase, multe jurnale, printre care *International Herald Tribune, Times* de la Londra, *Le Monde, Le Figaro* şi *Die Welt*, publicau lungi reportaje despre tragedia de la Lille. Multe dintre ele îl menţionau pe Richard Lanchester, reproducînd deseori aceleaşi citate; cîteva publicau şi lungi interviuri cu consilierul de la Casa Albă. Bryson luă teancul de gazete şi se duse la o cafenea, unde comandă cîteva ceşti de cafea tare şi începu să citească articolele, făcînd însemnări.

Unele ziare îl pomeneau nu numai pe Lanchester, ci şi pe purtătorul său de cuvînt, de la Consiliul Naţional de Securitate, un bărbat pe nume Howard Lewin. Venise şi el la Bruxelles, însoţindu-şi şeful în delegaţia Casei Albe care vizita cartierul general al NATO.

Purtători de cuvînt precum Howard Lewin trebuie să fie disponibili tot timpul, pentru a răspunde întrebărilor presante ale jurnaliştilor. Întorcîndu-se în camera de hotel, Bryson îl sună.

– Domnule Lewin, nu cred că am mai vorbit pînă acum, zise Bryson cu glasul apăsat al unui ziarist versat. Sînt Jim Goddard, şeful biroului european al cotidianului *Washington Post;* regret că vă deranjez atît de devreme, dar avem o bombă de presă şi-aş vrea să mă ajuţi.

Captă imediat atenția lui Lewin.

– Sigur...ăă, Jim?... ce s-a întîmplat?

– Voiam să-ți ofer o imagine de ansamblu. Sîntem pe cale să tipărim pe prima pagină un reportaj senzațional, bine documentat, despre Richard Lanchester. Mă tem că n-o să vă bucurați prea tare. De fapt, ca să vorbesc pe șleau, asta ar putea însemna sfîrșitul carierei lui Lanchester. E un material distrugător– rezultatul unei investigații de trei luni.

– Iisuse! Despre ce naiba e vorba?

– Păi, domnule Lewin, ar fi cazul să-ți spun că s-au făcut presiuni asupra mea, de sus, ca să-i dau drumul afurisitului de articol și să nu scap o vorbă înainte de a apărea în presă. Personal, consider materialul acesta extrem de dăunător nu doar pentru Lanchester, ci și pentru securitatea națională, iar eu...

Bryson tăcu intenționat, pentru ca vorbele lui să-și facă efectul. Apoi aruncă un colac de salvare, pe care purtătorul de cuvînt, neavînd de ales, îl prinse.

– Voiam să-i ofer șefului dumitale măcar ocazia de a reacționa... poate chiar, ce dracu', să se eschiveze o vreme. Încerc să-mi stăpînesc admirația pe care o am față de consilier, astfel încît să nu influențeze activitatea pe care o desfășor în această redacție; probabil că n-ar fi trebuit să dau telefonul acesta, deși dacă aș putea să vorbesc la telefon cu dînsul, poate că aș reuși să evit situația asta...

– Știi cît e ora la Bruxelles? se bîlbîi Lewin. Această... această acțiune de ultim moment... e o înscenare blestemată, e ceva cu totul iresponsabil din partea ziarului dumitale...

– Ascultă, domnule Lewin, asta e părerea dumitale, dar vreau să-ți fie clar că ți-am dat posibilitatea de a stinge acest foc și că vei fi răspunzător de întreaga poveste – stai puțin... după care strigă spre un coleg imaginar: *Nu, nu poza aia, aia cu capul lui Lanchester, idiotule!,* apoi reluă conversația:... dar să-i spui șefului dumitale că vreau să mă sune la numărul acesta de telefon în următoarele zece minute, dacă nu, vom

da drumul reportajului împreună cu precizarea: „Domnul Lanchester a refuzat să comenteze", e clar? Spune-i lui Lanchester – te sfătuiesc să foloseşti exact cuvintele astea – că fondul articolului se referă la relaţia lui cu un oficial rus pe nume Ghenadi Rosovski, ai înţeles?

– Ghenadi.... şi mai cum?

– Ghenadi Rosovski, repetă Bryson, dîndu-i numărul de la Washington al telefonului său mobil, pentru ca Lewin să nu-şi dea seama că el era la Bruxelles. Zece minute!

Telefonul lui Bryson sună după un minut şi jumătate. Recunoscu imediat vocea baritonală, cultivată, cu accent pe jumătate britanic.

– Sînt Richard Lanchester, spuse consilierul pentru securitate naţională, pe un ton aproape exasperat. Ce dracu' se întîmplă aici?

– Presupun că purtătorul dumneavoastră de cuvînt v-a adus la cunoştinţă informaţiile pe care intenţionăm să le publicăm.

– Mi-a spus numele unui rus de care n-am auzit niciodată – Ghenadi nu ştiu cum. Despre ce e vorba, domnule Goddard?

– Cunoaşteţi al naibii de bine adevăratul nume al lui Ted Waller, domnule Lanchester...

– Cine dracu' e Ted Waller? Ce înseamnă asta?

– Trebuie să stăm de vorbă, domnule Lanchester. Imediat.

– Ei bine, dă-i drumul! Sînt aici. Ce fel de acuzaţii pregăteşte *Post?* Goddard, nu ne-am întîlnit niciodată, dar sînt sigur că nu te îndoieşti de faptul că o cunosc pe directoarea dumitale, am numărul ei de telefon de-acasă şi n-o să ezit nici o clipă s-o sun!

– Trebuie să vorbim între patru ochi, nu la telefon. Eu sînt în Bruxelles; pot să ajung în Mons într-o oră, la sediul CGPAE. Vreau să anunţaţi serviciul de pază de la poartă, ca să pot intra fără probleme. Vom avea o discuţie sinceră.

– Eşti la *Bruxelles?* Eu credeam că eşti la Washington! Ce dracu'...

– Într-o oră, domnule Lanchester. Şi vă sugerez să nu daţi nici un telefon pînă cînd ajung eu acolo.

Bătu încet la uşa Laylei, care-i deschise imediat. Era deja îmbrăcată şi mirosea plăcut a şampon şi săpun.

– Am trecut pe lîngă camera ta acum cîteva minute. Te-am auzit vorbind la telefon. Nu, nu-mi spune, n-o să întreb; îmi vei spune cînd va veni momentul.

Bryson se aşeză.

– Păi, cred că a sosit momentul, Layla, spuse el şi se simţi eliberat chiar înainte să vorbească. Era o senzaţie fizică, de parcă ar fi reuşit în sfîrşit să respire profund după ce fusese mult timp lipsit de aer. Trebuie să-ţi spun, fiindcă o să am nevoie de ajutorul tău şi sînt sigur că ei vor să încerce să mă scoată din circulaţie.

– Ei...? Ce vrei să-mi spui?

Alegîndu-şi cu grijă cuvintele, el începu să vorbească, relatîndu-i ceea ce nu-i mai spusese decît recent dispărutului director adjunct al CIA, Harry Dunne. Îi mărturisi că avea misiunea să se infiltreze şi apoi să distrugă o organizaţie obscură cunoscută unui număr foarte mic de oameni sub numele de Directorat; apoi îi vorbi despre încercarea lui disperată de a-l implica în acel efort pe Richard Lanchaster.

Ea îl asculta cu ochii măriţi de uimire, apoi se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

– Cred că nu înţeleg pe deplin. Asta nu-i o agenţie americană – internaţională, multilaterală?

– Acesta-i un fel de-a spune. Cînd lucram pentru ei, aveau sediul la Washington, deşi cartierul lor general pare să se fi mutat. Unde, nu ştiu.

– Ce vrei să spui – că pur şi simplu au dispărut?

– Cam aşa ceva.

– Imposibil! O agenţie de informaţii e ca orice altă instituţie – are numere de telefon, faxuri, computere, fără a mai vorbi despre funcţionari. E ca şi cum – care-i expresia în

engleză? – ai încerca să ascunzi un elefant în mijlocul unei camere.

– Directoratul, cînd lucram acolo, era restrîns, auster, agil şi priceput la diverse forme de camuflaj. Cam în felul cum CIA reuşeşte să-şi deghizeze proprietăţile în spatele unor aparent banale firme private.

Îngîndurată, ea dădu din cap, nevenindu-i să creadă.

– Şi vrei să spui că ei sînt în competiţie cu CIA, MI-6, Mossad şi La Sûreté? Iar celelalte agenţii ştiu lucrul acesta?

– Nu, nu e deloc aşa. Membrilor săi li se dă de înţeles că execută operaţiuni care nu le sînt permise altor agenţii importante, fie prin statut, fie din cauza politicii oficiale.

Ea dădu din cap, posomorîtă.

– Cu toate astea, reuşesc să-şi ţină secretă propria lor existenţă? Cum e posibil? Oamenii bîrfesc, secretarele au prieteni... există comisii de supraveghere în Congres...

Se duse la măsuţa de toaletă şi, vizibil distrată, începu să scotocească prin mica trusă de farduri şi scoase în cele din urmă un ruj. Aplică un strat subţire de ruj şi îşi tamponă buzele cu un şerveţel.

– Păi, în asta constă ingeniozitatea lor! O compartimentare extrem de riguroasă combinată cu o atentă recrutare – angajaţii sînt aleşi cu grijă, din toată lumea; au o pregătire compatibilă cu acest gen de activitate şi sînt dispuşi să respecte codul tăcerii. Compartimentarea permite ca agenţii să nu se cunoască între ei decît în treacăt; nimeni nu lucrează cu mai mult de un intermediar. Al meu era o legendă în agenţie, unul dintre fondatori, un om pe nume Ted Waller, pe care ajunsesem să-l idolatrizez, adăugă el cu regret.

– Dar în mod sigur preşedintele ştie!

– Ca să fiu sincer, n-am idee. Cred că existenţa Directoratului n-a fost dezvăluită nici unui ocupant al Biroului Oval. În parte pentru a-l împiedica pe preşedinte să ştie prea multe despre activităţile ilegale şi alte afaceri sordide, astfel încît să le poată nega la o adică.

– Asta-i procedura standard de operare în toate agențiile de informații din lume, fiindcă președintele e considerat de comunitatea durabilă a serviciilor de informații doar un locatar al Casei Albe. Un simplu chiriaș. Se instalează acolo pentru patru ani, sau pentru opt, dacă are noroc, cumpără porțelanuri noi, redecorează interioarele, angajează și concediază, ține o grămadă de cuvîntări, și pleacă, în vreme ce spionii rămîn. Ei sînt structura constantă a Washingtonului, moștenitorii lui.

– Și crezi că omul cel mai potrivit să cunoască îndeletnicirile Directoratului e șeful Consiliului pentru Informații Externe al președintelui, nu? Grupul care se reunește în secret pentru a superviza activitatea NSA, a CIA și a tuturor celorlalte agenții americane de spionaj?

– Corect.

– Iar șeful acestui consiliu e Richard Lanchester.

– Exact.

Dînd din cap, ea spuse:

– De-aceea vrei să te întîlnești cu el.

– Da.

– Dar de ce? strigă ea. Să-i spui ce?

– Să-i spun ceea ce știu despre Directorat, ce cred că se pregătește. Asta-i marea întrebare, motivul pentru care am fost scos din izolare: cine controlează acum Directoratul? Cu ce se ocupă în realitate?

– Și crezi că ai răspunsurile? Ea părea ostilă, aproape potrivnică inițiativei lui.

– Nu, sigur nu. Am ipoteze, susținute cu dovezi.

– Ce dovezi? N-ai nimic!

– De partea cui ești, Layla?

– De partea dumitale! strigă ea. Vreau să te protejez; cred că faci o greșeală.

– O greșeală?

– Te duci la omul acesta, Lanchester, cu... cu o grămadă de minciuni, niște acuzații aiurite – o să te dea imediat afară. O să creadă că ești nebun!

– Foarte posibil, admise Bryson. Dar trebuie să-l fac să gîndească altfel, şi cred că o să reuşesc.

– Ce te face să crezi că poţi avea încredere în el?

– Am de ales?

– Poate fi unul dintre duşmani, unul dintre mincinoşi! De unde ştii că nu e?

– Nu mai sînt sigur de nimic, Layla. Mă simt ca într-un labirint, m-am rătăcit. Nu mai ştiu unde mă aflu, cine sînt.

– De ce eşti atît de sigur că omul de la CIA ţi-a spus adevărul? De unde ştii că nu-i unul dintre ei, unul dintre mincinoşi?

– Nu sînt sigur, ţi-am mai spus asta! Nu e o chestiune de certitudine, e o chestiune de calcul, de şansă.

– Deci l-ai crezut cînd ţi-a spus că părinţii dumitale au fost ucişi?

– Mama mea vitregă – femeia care mi-a fost un fel de paznic după ce-au fost ucişi părinţii mei – mi-a confirmat oarecum asta, deşi e bolnavă, cred că are Alzheimer, e cu mintea rătăcită. De fapt singurii oameni care ştiu adevărul sînt cei pe care-i caut cu disperare – Ted Waller şi Elena.

– Elena e fosta dumitale soţie?

– Oficial nu e fostă soţie. N-am divorţat. Ea a dispărut. S-ar putea spune că sîntem separaţi. Bryson oftă. Nu ştiu ce s-a întîmplat, vreau neapărat să aflu.

– A dispărut pur şi simplu, n-a mai luat legătura cu dumneata?

– Exact.

Ea dădu din cap dezaprobator.

– Cred că încă o mai iubeşti.

El încuviinţă.

– Aş vrea însă să ştiu adevărul. M-a iubit vreodată sau i-am fost doar încredinţat? A fugit de la mine din disperare, de frică sau pentru că a fost obligată?

Se aflase oare despre misiunea lui secretă de la Bucureşti? Fusese Elena contactată de „măturători", care o speriaseră

determinînd-o să se ascundă? Dacă aşa stăteau lucrurile, ar fi trebuit să-i lase un mesaj să-i explice situaţia. Să fi descoperit ea că o minţise în legătură cu locul unde fusese în acel weekend? Aflase oare că nu fusese la Barcelona? Şi se simţise trădată?

– Crezi că o să afli adevărul ăsta cutreierînd lumea în căutarea agenţilor Directoratului? E o nebunie!

– Layla, de îndată ce ajung la cuibul acesta de viespi, i-am terminat. Ei trebuie să ştie că am dovezi zdrobitoare împotriva lor. Cunosc în detaliu operaţiunile din ultimii douăzeci de ani, în toate au încălcat legile naţionale şi internaţionale.

– Şi-i vei spune toate astea lui Richard Lanchester, sperînd că el o să le scoată la iveală şi-o să le pună capăt?

– Dacă e un om atît de bun precum se spune, o va face.

– Şi dacă nu e?

Bryson rămase tăcut şi Layla continuă:

– O să iei o armă cu dumneata.

– Sigur.

– Unde e? N-o ai la dumneata.

El ridică privirea, surprins.

– E în bagaje, tot dezmembrată, ca s-o pot trece prin controlul de la aeroport.

– Uite, spuse ea, pistolul Heckler & Koch USP.

– Mulţumesc, dar o să iau Beretta. Zîmbi. Sigur, dacă mai ai pistolul Desert Eagle...

– Nu, Nick, îmi pare rău.

Nick? Deci ea îi ştia adevăratul nume. Doamne, ce altceva mai ştia?

Apoi observă că Layla ţinea pistolul îndreptat spre el. Îi trebuiră cîteva clipe pînă să înţeleagă ce se întîmpla.

Ea îl privi tristă şi spuse:

– Nu te pot lăsa să te întîlneşti cu Lanchester, Nick. Îmi pare sincer rău, dar nu pot.

– Ce dracu' faci? întrebă el.

– Îmi fac meseria. Nu avem de ales. N-am crezut niciodată că o să ajungem aici.

Bryson simți că se sufocă. Un fior rece îl străbătu.

– Nu, zise el răgușit. Nu tu. Te-au păcălit și pe tine. Cînd au...

Nu-și termină fraza și țîșni spre ea atît de brusc încît o surprinse, făcînd-o să se retragă instinctiv și să-și piardă stăpînirea de sine pentru o fracțiune de secundă. Trase, și zgomotul exploziei răsună asurzitor în încăpere. Glonțul trecu șuierînd pe lîngă obrazul lui stîng, praful de pușcă îi pîrjoli fața și tîmpla, auzi tubul cartușului căzînd pe podea și aproape în aceeași clipă o lovi. Layla căzu și scăpă pistolul din mînă. Bryson constată cu surprindere că Layla se transformase într-o tigroaică, însetată de sînge. Ea se ridică în picioare, își înfipse mîna dreaptă, ca o gheară, în gîtul lui și-l lovi în același timp cu cotul stîng în plex, lăsîndu-l fără aer.

Bryson reuși să se îndrepte și încercă s-o lovească, dar ea se aplecă brusc și se ridică rapid apucîndu-l de gît cu mîna dreaptă, sufocîndu-l.

Bryson se luptase corp la corp cu cei mai periculoși și mai bine antrenați asasini din lume, însă felul în care acționa ea îl surprinse, era neobosită ca o mașină și se bătea cu o ferocitate pe care nu o mai întîlnise. Reușind să se elibereze din strînsoare, el se ridică din nou, răsucindu-se către ea, dar Layla sări înapoi, deviind lovitura lui cu brațul stîng și, ghemuindu-se la podea concomitent, îi aplică cu mîna dreaptă o lovitură în stomac.

Bryson icni și încercă să o apuce de gît, dar ea fu mai rapidă: îl izbi cu putere în spatele genunchiului drept, făcîndu-l să se încovoaie. Apoi îi aplică o lovitură cu cotul în ceafă, care aproape că-l doborî. Bryson, fără să țină seamă de durerea atroce, își adună toate forțele și, amintindu-și tehnicile de luptă învățate, se dădu la o parte din calea ei, apoi se aruncă frontal spre ea, în timp ce-și lansă pumnul în rinichiul ei drept. Layla

scoase un țipăt ascuțit, nu de durere, ci de furie. Sări și făcu o piruetă lovindul cu piciorul drept în stomac, cu o forță uluitoare. Bryson gemu.

Cu o ultimă izbucnire de energie disperată, el încercă să o doboare cosindu-i picioarele. Cînd Layla se poticni trăgîndu-se înapoi, el își împinse genunchiul în șalele ei și o pocni cu cotul în partea laterală a gîtului. Ea țipă. Fără să-i lase răgazul să riposteze, își îndesă cotul în beregata ei. Ea se sufocă, încercînd instinctiv să se elibereze. Bryson profită de avantaj, înșfăcă pistolul cu mîna stîngă și-o izbi în creștet, calculîndu-și atent lovitura ca să n-o omoare și nici s-o rănească prea tare.

Layla se prăbuși, Bryson se aplecă și îi căută pulsul la gît: era în viață, dar își pierduse cunoștința pentru cîteva ceasuri. Oricine ar fi fost, orice ar fi fost, avusese nenumărate ocazii să-l omoare, dar n-o făcuse. Chiar și acum cînd ațintise pistolul spre el, ezitase. Probabil că era, ca și el, mințită și manipulată, recrutată pentru o misiune despre care avuseseră grijă să nu-i spună nimic. Într-un fel, era și ea o victimă.

O victimă a Directoratului?

Era posibil, chiar probabil.

Oricum trebuia s-o interogheze, să afle tot ce știa, dar nu în clipa aceea; nu avea timp.

Cercetă dulapul în care ea își atîrnase hainele, căutînd o sfoară sau ceva cu care să o lege. Găsi tocul cui care se desprinsese de la pantoful ei gri, cu care fusese încălțată la Banca din Geneva. Ceva ascuțit de la un capăt al tocului îi înțepă degetul. Tresărind, ridică tocul și văzu o mică lamă ascuțită ieșind din capătul ce se atașa de talpa pantofului. O cercetă mai atent: lama îngustă intra la baza pantofului, tocul fiind fixat prin înșurubare.

Întoarse privirea spre Layla. Era tot inconștientă.

Pantofii ei cu tocuri cui fuseseră prevăzuți în mod ingenios cu o lamă, care ieșea la iveală prin răsucirea tocului.

Își aminti brusc: în biroul lui Jan Vansina, omul Directorului, fusese legată. Atunci și-ar fi putut tăia cu ușurință

legăturile ca să scape. Deci, povestea de la Geneva fusese o înscenare.

Layla lucrase mînă-n mînă cu Vansina, amîndoi aparţinînd Directoratului. Vansina se prefăcuse doar că o atacă; ea colaborase cu el. În orice moment s-ar fi putut elibera.

Ce însemna asta?

La capătul holului întunecat se afla un mic ascensor de două persoane, de genul celor acţionate prin deschiderea sau închiderea unei uşi rabatabile. Din fericire, părea să nu mai fie nimeni la acel etaj. Bryson o ridică, o săltă pe umăr şi porni.

Coborî cu liftul pînă la subsolul hotelului şi o aşeză pe Layla pe podeaua din beton. După o căutare de cîteva minute, găsi dulapul femeii de serviciu, scoase găleţile şi cîrpele pentru spălat şi o puse în locul lor pe Layla. Cu o frînghie de rufe, îi legă încheieturile şi gleznele, apoi înfăşură sfoara în jurul picioarelor şi bustului, legînd-o cu nişte noduri marinăreşti pe care le verifică pentru a fi sigur că nu le va putea dezlega dacă îşi va reveni înainte de întoarcerea lui.

Bryson îşi luă încă o măsură de precauţie, îndesîndu-i un căluş în gură. Apoi închise uşa dulapului şi o încuie.

Pe urmă, Byson se întoarse în camera de hotel şi se pregăti pentru întîlnirea cu Richard Lanchester.

Într-o cameră întunecată undeva în celălalt capăt al lumii, trei bărbaţi se aflau în jurul unei console electronice; feţele lor încordate erau scăldate de lumina verzuie emisă de diode.

– E o transmisie digitală, venită direct de la Mentor, prin unul din sateliţii noştri din flota spaţială „Intelsat", spuse unul dintre bărbaţi.

Replica veni imediat, tonul trădînd încordarea celui care vorbea.

– Dar sistemul de identificare a vocii... cît de sigur e Voicecast?

– Are o toleranţă între nouăzeci şi nouă şi nouăzeci şi

nouă virgulă nouăzeci și șapte de grade, zise primul bărbat. Extrem de sigur.

– Identificarea e afirmativă, remarcă al treilea bărbat. Comunicarea a fost inițiată de la un telefon mobil GSM, ale cărui coordonate indică Bruxelles, Belgia, iar receptorul e situat la Mons.

Al treilea bărbat învîrti un buton. Vocea care se auzi dinspre consolă era uimitor de clară

– *Ce înseamnă asta?*

– *Trebuie să stăm de vorbă, domnule Lanchester. Imediat.*

– *Ei bine, dă-i drumul! Sînt aici. Ce fel de acuzații pregătește* Post? *Goddard, nu ne-am întîlnit niciodată, dar sînt sigur că nu te îndoiești de faptul că o cunosc pe directoarea dumitale, am numărul ei de telefon de-acasă și n-o să ezit nici o clipă s-o sun!*

– *Trebuie să vorbim între patru ochi, nu la telefon. Eu sînt în Bruxelles; pot să ajung în Mons într-o oră, la sediul CGPAE. Vreau să anunțați serviciul de pază de la poartă, ca să pot intra fără probleme. Vom avea o discuție sinceră.*

– *Ești la* Bruxelles? *Eu credeam că ești la Washington! Ce dracu'...*

– *Într-o oră, domnule Lanchester. Și vă sugerez să nu dați nici un telefon pînă cînd ajung eu acolo.*

– Ordonă o interceptare, spuse unul dintre supraveghetori.

– Decizia trebuie luată la un nivel superior, spuse altul. Poate că Prometeu preferă să adune în continuare informații despre activitățile obiectivului, despre cît de multe știe.

– Dar dacă cei doi se întîlnesc într-un loc sigur – la ce fel de penetrare ne putem aștepta?

– Doamne Sfinte, McCabe! Există vreun loc pe care nu-l putem penetra? Transmite înregistrarea. Prometeu va decide cursul acțiunii.

PARTEA A TREIA

17

Consilierul pentru securitate națională al președintelui stătea vizavi de Bryson, la masa din mahon lustruit. Încordarea îi adîncise cutele de pe fruntea înaltă. Timp de peste douăzeci de minute, Richard Lanchester ascultase fascinat relatarea lui Bryson, dînd din cap, luîndu-și notițe, întrerupîndu-l doar pentru vreo clarificare. Întrebările lui nu erau numai oportune, ci și precise, pătrunzînd prin învelișul de ambiguități și confuzie pînă la esența problemei. Bryson era impresionat de inteligența interlocutorului său. Consilierul asculta atent, profund concentrat. Bryson vorbea de parcă i-ar fi raportat unui șef sau unui ofițer anchetator, așa cum obișnuia să-l informeze pe Waller după încheierea unei operațiunii: calm, obiectiv, evaluînd lucid probabilitățile, însă fără să emită ipoteze lipsite de acoperire. Încerca să creeze un context în care dezvăluirile lui să capete sens. Era o treabă grea.

Cei doi stăteau într-un spațiu special amenajat în interiorul centrului de comandă și control al secretariatului general al NATO, un fel de cameră-în-cameră, izolată acustic și denumită neoficial „balonul". Pereții și podeaua formau un singur modul, separat de zidurile de beton dimprejur de niște blocuri din cauciuc gros, care împiedicau propagarea vibrațiilor

sonore în exterior. Contramăsurile de supraveghere tehnică erau puse în funcțiune zilnic, verificîndu-se astfel siguranța balonului și eventuala prezență a unor dispozitive de ascultare. Serviciul de pază controla în fiecare zi încăperea și împrejurimile sale. Nu erau ferestre, deci nici riscul pătrunderii razelor laser sau microundelor care ar fi putut descifra vibrațiile vocilor umane. Mai exista și un complicat sistem suplimentar de control: un conector spectral funcționa în permanență, folosind un spectrometru, pentru a depista canale externe de supraveghere; un altul acustic utiliza mostre sonore pasive, adaptate pentru a detecta și clasifica automat orice dispozitiv de ascultare. În sfîrșit, un generator acustic emitea constant un semnal aleatoriu, pentru a bruia microfoanele cu rezistență de contact sau pe cele din pereți, ca și orice transmițătoare audio fixate în bornele instalației electrice. Insistența lui Lanchester de a se întîlni între pereții extrem de siguri ai balonului era dovada seriozității cu care privise consilierul informațiile importante pe care urma să i le comunice Bryson.

Lanchester ridică privirea, vizibil tulburat.

– Ceea ce-mi relatezi dumneata e absurd, e curată nebunie, deși poate fi întrucîtva adevărat. Spun asta pentru că unele crîmpeie din afirmațiile dumitale confirmă puținul pe care-l știu eu.

– Dar dumneavoastră trebuie să știți despre existența Directoratului. Sînteți președintele PFIAB, am fost informat despre treaba asta și trebuie să recunosc că, la început, am crezut că omul care mă punea în temă – unul dintre acei ofițeri de informații anonimi, fără chip, din spatele cortinei – își pierduse mințile. Era una dintre cele mai incredibile povești pe care le auzisem vreodată. O agenție de informații sub acoperire, care acționa numai din umbră, fără control, fără răspunderi ori supraveghere – ceva cu totul neobișnuit! Dacă aș fi îndrăznit să-i vorbesc președintelui despre asta, m-ar fi trimis la ospiciu, și pe bună dreptate.

– Dar ce vi se pare atît de incredibil? Vă referiți la esența reală a Directoratului, la impostura din interiorul imposturii?

– De fapt, nu. Harry Dunne mi-a prezentat un raport acum cîteva luni, dar se pare că a dezvăluit doar o parte a acestei povești. Mi-a vorbit despre convingerea lui că fondatorii și șefii Directoratului provin de la GRU și că Ted Waller se numea, de fapt, Ghenadi Rosovski. Ceea ce mi-a spus era alarmant și uimitor în același timp. Descoperirile lui trebuia foarte bine protejate, altfel guvernul ar fi fost aruncat în haos, punctele vulnerabile ale securității naționale ar fi fost date în vileag, ar fi fost zguduită însăși temelia sistemului. De aceea, faptul că i-ai menționat numele mi-a atras imediat atenția.

– Totuși, trebuie să vă fi arătat sceptic față de cele spuse de el.

– O, da, foarte sceptic. N-aș spune că l-am dat afară – atuurile lui Dunne erau prea solide pentru a fi ignorate –, dar ideea unei imposturi de asemenea proporții e greu de acceptat. Dar și mai tulburătoare mi s-a părut estimarea pe care ai făcut-o dumneata activităților actuale ale Directoratului.

– Dunne trebuie să vă fi informat despre toate astea.

– Trebuie să aveți o modalitate de-a ajunge la el, de-a afla unde e.

– N-am nici un as în mînecă. O să dau telefoane, să văd ce pot face, dar oamenii nu dispar pur și simplu de la etajul șapte al sediului CIA. Dacă a fost luat ostatic sau dacă e mort, o să aflu, Nick. Sînt aproape sigur că o să-i dau de urmă.

– Cînd am vorbit cu el ultima oară era îngrijorat de infiltrarea Agenției, de faptul că Directoratul își întinsese tentaculele în interiorul CIA.

Lanchester încuviință.

– Aș zice că identificarea prezumtivului asasin de la Chantilly e grăitoare. Nu-i exclus ca legitimația să fi fost pur și simplu furată sau ca individul să fi fost angajat pe plan local și manipulat. Dar sînt nevoit să fiu de acord cu dumneata și

cu Dunne. Nu putem exclude posibilitatea ca Agenția să fi fost penetrată destul de adînc. Mă întorc la Washington peste cîteva ore și-o să dau un telefon din avion la Langley, să vorbesc cu directorul. Însă dă-mi voie ca să fiu foarte sincer cu dumneata, Nick. Cercetează cu atenție tot ce mi-ai spus. O frîntură de conversație auzită la castelul unui negustor francez de arme, sugera că el și Anatoli Prișnikov au fost implicați în plănuirea catastrofei de la Lille. Nu mă îndoiesc că-i adevărat, dar ce dovezi avem?

– Cuvîntul unui agent operativ cu o vechime în branșă de aproape două decenii, zise Bryson calm.

– Un fost angajat al aceleiași bizare agenții despre care știu acum că e o forță ostilă care acționează pe teritoriul american împotriva intereselor americane. Îmi pare rău că sînt atît de brutal, dar așa stau lucrurile. Dumneata ești un dezertor. Nu pun nici o clipă la îndoială onestitatea dumitale, însă știi cum i-a tratat întotdeauna guvernul nostru pe trădători – cu cea mai mare suspiciune. Amintește-ți ce i-am făcut bietului dezertor Nosenko, omul care a fugit din KGB ca să ne avertizeze că rușii erau în spatele asasinării lui Kennedy și că CIA fusese infiltrată la nivel înalt de către o cîrtiță. L-am închis singur într-o celulă de închisoare și l-am interogat ani la rînd. James Jesus Angleton, șeful contrainformațiilor din CIA la acea vreme, credea că omul e o momeală sovietică, o încercare de a ne manipula, de-a ne îndruma greșit și că nimic din ce spusese el nu era adevărat. Nu numai că nu l-a crezut pe cel mai important dezertor din KGB pe care l-am avut vreodată – nici măcar după ce Nosenko a trecut cu bine mai multe teste cu poligraful –, dar l-a mai și brutalizat, l-a terminat., Și Nosenko ne dăduse nume reale de agenți, de operațiuni, de șefi. Dumneata îmi oferi zvonuri, crîmpeie de conversație, sugestii.

– Vă ofer mai mult decît suficient pentru a trece la acțiune, i-o întoarse Bryson.

– Nick, ascultă-mă. Ascultă și înțelege. Să zicem că mă

duc la președinte și-i spun că există un fel de octopus – o organizație nebuloasă, fără chip, a cărei existență n-o pot dovedi cu precizie, n-o pot confirma și ale cărei obiective le pot doar bănui. Toți ar rîde în hohote de mine la Biroul Oval, sau și mai rău.

– Nu și dacă vor ține cont de credibilitatea dumneavoastră.

– Credibilitatea mea, cum îi zici, se bazează pe refuzul meu de a fi alarmist, pe insistența de-a avea probe înainte de-a acționa. Dumnezeule, dacă altcineva ar face la Consiliul Național de Securitate sau la Biroul Oval asemenea afirmații neîntemeiate, m-aș înfuria.

– Dar știți...

– Nu știu nimic. Bănuieli, sugestii, scheme pe care ne imaginăm că le înțelegem. Asta nu-i cunoaștere. În jargonul dreptului internațional, ele nu constituie garanția probelor. E insuficient...

– Intenționați să nu faceți nimic?

– N-am spus asta. Oamenii mă ceartă mereu, zicînd că sînt prea pedant. Dar asta nu înseamnă că o să stau cu mîinile în sîn și-o să-i las pe fanaticii ăștia să ia lumea în stăpînire. Spun doar că am nevoie de mai mult. Am nevoie de dovezi. O să mobilizez toate instituțiile statului, dar pentru asta vreau ca dumneata să vii la mine cu ceva concret.

– La naiba, n-avem timp.

– Bryson, ascultă-mă!

Bryson observă expresia îndurerată de pe chipul lui Lanchester.

– Îmi trebuie mai mult. Am nevoie de ceva palpabil. Vreau să știu ce pun la cale! Contez pe dumneata. Cu toții contăm pe dumneata.

Contez pe dumneata. Cu toții contăm pe dumneata. Vocea lui Lanchester se auzea din difuzorul consolei din camera întunecată, aflată la mii de kilometri distanță. *Spune*

cum te pot ajuta? Ce mijloace îți pot pune la dispoziție?

Cel ce asculta ridică receptorul unui telefon și apăsă pe un buton.

– Deci a luat legătura, după cum ne așteptam.

– Conform profilului său psihologic, domnule, se auzi vocea de la celălalt capăt al liniei. Merge direct la țintă. Sînt surprins doar că n-a încercat vreun șantaj sau alte amenințări.

– Vreau să știu exact cu cine și pentru cine lucrează.

– Da, domnule. Din nefericire, nu știu unde urmează să se ducă.

– Nu-ți face griji. În zilele noastre, lumea a devenit mică. Nu poate dispărea. N-are unde să se ducă.

Bryson lăsă mașina închiriată la cîteva blocuri distanță de cartierul Marolles și se apropie de pensiune pe jos, privind cu atenție în jur, încercînd să descopere vreo persoană ce părea să nu aparțină acelei zone. Nu văzu nimic neobișnuit, dar tot nu se simțea la largul său. Fusese manipulat, înșelat de prea multe ori. Richard Lanchester nu-l dăduse afară, dar nici nu se simțise îndemnat să treacă neîntîrziat la acțiune. Oare îl suspecta și pe el? Bryson știa că gîndind în felul acesta va ajunge să înnebunească. Nu, avea să-l judece pe Lanchester după cum i se arătase, un om ce părea sincer îngrijorat și care avea dreptate să ceară dovezi serioase, pentru a trece la acțiune. Era un recul, dar și un pas înainte, pentru că obținuse un aliat. Dacă nu un aliat, cel puțin un om care să-l asculte cu bunăvoință.

După ce trecu de femeia ursuză de la recepție, Bryson coborî la subsol. Văzînd dulapul încuiat, oftă ușurat. Scoase arma ascunsă sub haină, se dădu într-o parte, descuie fără zgomot broasca și deschise brusc ușa.

Constată cu surprindere că dulapul era gol. Frînghia de rufe fusese tăiată, iar bucățile de sfoară zăceau împrăștiate pe fundul dulapului.

Layla dispăruse.

*

Probabil că cineva o ajutase să scape. Nodurile fuseseră solide, iar ea nu avusese cu ce să le taie.

Bryson ajunse la concluzia că Layla acționase împreună cu alții, aflați în preajmă.

Complicii ei se aflau, probabil, prin apropiere. Dacă ea ezitase înainte de a trage, ei n-o vor face. Renunță să urce în camera lui – era un risc pe care nu trebuia să și-l asume.

Recapitulă în gînd conținutul valizei lui. În ultimii douăzeci de ani învățase să ia cu el doar lucrurile strict necesare și care să nu-l trădeze la o eventuală percheziție. De obicei, și le aranja astfel încît să-și poată da seama dacă îi scotocise cineva valiza – informație care se dovedise deseori utilă. Se obișnuise să nu lase în ea nimic de neînlocuit, să nu neglijeze nimic. Mai învățase și să separe bunurile în două mari categorii: cele cu valoare materială și cele cu valoare strategică. Existau obiecte din prima categorie care puteau fi ușor furate de hoți sau de cameriste: bani, bijuterii, mici obiecte electronice care păreau scumpe. Cele din a doua categorie – pașapoarte autentice și falsificate, acte de identitate, permise și alte documente, rolfilme, casete video și dischete – erau mai rar furate de hoții obișnuiți; dispariția lor nu putea fi înlocuită.

Bryson lăsa mai degrabă bani în bagaj, dar își lua cu el pașapoartele false. Credincios obiceiului, avea asupra lui toate documentele personale, arma și cheia de criptare de la telefonul protejat al lui Jacques Arnaud, un microcip pe care-l purta de ceva timp cu el. Dacă își părăsea camera de hotel și nu se mai întorcea, ar fi supraviețuit. Banii îi putea procura ușor.

Acum se întreba încotro s-o ia. Infiltrarea în Directorat ieșea din discuție. Trebuia să încerce s-o găsească pe Elena, folosind drept momeală statutul său de fost soț.

Ei nu știau dacă și cît aflase el de la Elena. Chiar dacă

fusese însărcinată cu supravegherea lui sau avusese misiunea să-l manipuleze, tot i-ar fi putut spune nişte lucruri, din neatenţie sau intenţionat. Fusese totuşi soţul ei; existaseră, prin forţa lucrurilor, momente de intimitate.

Dacă ar lăsa să se înţeleagă că aflase ceva de la Elena, lucruri despre care ei n-ar fi vrut ca el să ştie? Informaţii, depozitate undeva, păstrate ca obiect de negociere, lăsate în grija unui avocat pentru a fi scoase la lumină în cazul morţii sale?

Aici avea un avantaj. Un soţ ştia despre soţia lui nişte lucruri pe care nimeni altcineva nu le cunoştea. Ei nu-şi puteau da seama ce i-a transmis lui, intenţionat sau nu. Avea să folosească nesiguranţa, ambiguitatea ca momeală.

Cum o va face încă nu ştia, planul era în stadiul iniţial. Existau agenţii cu care avusese legături de scurtă durată, operatorii din Amsterdam şi Copenhaga, din Berlin şi Londra, din Sierra Leone şi Pyongyang. Urma să înceapă munca metodică, migăloasă de a-i contacta, măcar pe cei ale căror nume şi parole mai erau valabile, pentru a-i folosi ca să-i transmită mesajul lui Ted Waller.

Pentru asta, avea nevoie de bani, lucru uşor de rezolvat. Dispunea de nişte conturi secrete în Luxembourg şi Grand Cayman, de care nu se atinsese pînă atunci; necesitatea de a ascunde fonduri pentru situaţii neprevăzute era realmente o lege nescrisă pentru agenţii Directoratului, o chestiune de supravieţuire. Va aranja nişte transferuri de bani, ca să-şi asigure fondurile de care avea nevoie pentru a călători liber, acum, după ce-şi pierduse încrederea în CIA.

Următorul pas va fi reluarea legăturilor cu foştii lui colegi, pentru a transmite prin ei ameninţarea însoţită de o cerere: să se întîlnească cu Elena. În caz contrar va divulga informaţiile ţinute pînă atunci în rezervă. Şantaj, pur şi simplu.

Bryson căută altă cale de ieşire din hotel, una care să nu-l oblige să treacă prin hol. După ce rătăci timp de cîteva

minute prin labirintul subsolului întunecat, găsi o ieşire de serviciu puţin folosită, o uşă de fier pe care rugina o înţepenise. Se chinui cu ea pînă cînd reuşi s-o deschidă. Uşa dădea spre o alee îngustă, pavată cu piatră, plină de gunoaie, greu de străbătut şi, evident, rar folosită.

O stradă laterală ducea spre artera principală.

Bryson dispăru în mulţimea de pietoni. Se opri la un magazin universal, unde îşi cumpără haine noi; se schimbă în cabina de probă, lăsîndu-le pe cele vechi acolo, spre nedumerirea vînzătorului. Mai cumpără un rucsac, alte cîteva haine şi o sacoşă de voiaj ieftină.

Căutînd sucursala unei bănci internaţionale, trecu pe lîngă vitrina unui magazin de aparatură electronică, dominată de un şir de televizoare potrivite pe acelaşi canal. Imaginile îi erau familiare: recunoscu imediat punctele de reper ale Genevei. Părea să fie o reclamă turistică pentru Elveţia, apoi înţelese că era o emisiune de ştiri. Simţi că i se face rău cînd văzu imaginile care urmară.

Era Spitalul Cantonal din Geneva. Aparatul de filmat trecea prin coridoare, prin camera de urgenţă, plină de oameni aflaţi pe tărgi şi de cadavre în saci de plastic. Obiectivul surprinse o scenă de infern: mai multe cadavre, pregătite să fie transportate la morgă. Titlul de pe ecran preciza: „Geneva, ieri".

Ieri? Ce catastrofă ar fi putut avea loc? Se întoarse, zări un chioşc de ziare. Citi titlurile: GENEVA. ANTRAX. EPIDEMIE. ATAC.

Înşfăcă un exemplar din *International Herald Tribune*. Titlul de pe prima pagină, tipărit cu litere mari spunea: VICTIMELE ANTRAXULUI CONTINUĂ SĂ AGLOMEREZE SPITALELE GENEVEI. AUTORITĂŢILE INTERNAŢIONALE CAUTĂ RĂSPUNSURI. NUMĂRUL PROBABIL AL MORŢILOR – PESTE O MIE.

Cuprins de ameţeală, începu să citească articolul:

GENEVA – Rapida răspîndire a virusului antraxului s-a transformat într-o epidemie; spitalele şi clinicile sînt pline de cetăţeni infestaţi. Se estimează că trei mii de persoane au contractat virusul. Şase sute cincizeci sînt deja moarte. Administratorii spitalelor au luat măsuri de urgenţă şi au pregătit saloanele pentru ceea ce mulţi se tem că va deveni un aflux copleşitor de cazuri de antrax în următoarele patruzeci şi opt de ore. Autorităţile municipale au ordonat instituţiilor, şcolilor şi birourilor să-şi închidă porţile şi i-au avertizat pe turişti şi pe oamenii de afaceri să nu vină la Geneva pînă cînd nu va fi stabilită sursa infecţiei. Primarul oraşului, Alain Prisette, şi-a exprimat surprinderea şi mîhnirea, cerîndu-le localnicilor şi vizitatorilor să rămînă calmi.

Pacienţii au început să vină la spitalele şi clinicile din Geneva ieri, dimineaţa, prezentînd simptome de gripă. Pe la ora cinci dimineaţa, la Spitalul Cantonal fuseseră diagnosticate peste douăsprezece cazuri de antrax. Ieri la amiază, victimele se numărau cu miile.

Autorităţile municipale şi medicii au lucrat fără întrerupere pentru a stabili sursa epidemiei. Oficialităţile au refuzat să comenteze relatările conform cărora virusul mortal ar fi fost răspîndit de un camion, pe care era montat un distribuitor cu aerosoli ce emitea un nor de spori.

Antraxul are o rată a mortalităţii de 90%. După infestare, victima are mari probleme respiratorii, urmate de paralizie şi apoi de moarte, în mai puţin de treizeci şi şase de ore.

Deşi antraxul inhalat se poate vindeca printr-un tratament repetat cu penicilină, autorităţile de aici subliniază faptul că personalul din spitale trebuie să ia măsuri de protecţie, pentru a nu se infecta. Sporii de antrax pot rămîne activi decenii în şir.

În vreme ce oficialii elvețieni își continuă cercetările pentru depistarea sursei de infecție, autoritățile medicale estimează că bolnavii vor fi cu zecile de mii.

Întrebarea pe care mulți și-o pun aici este: de ce? De ce a fost vizată Geneva și cum? Comentariile se concentrează asupra faptului că la Geneva se află sediile multor importante organizații internaționale, printre care și Organizația Mondială a Sănătății. Primarul a refuzat să comenteze zvonul conform căruia epidemia se datorează folosirii unei arme biologice de către o organizație teroristă nemenționată, care plănuia atacul de mai multe săptămîni, poate chiar luni.

Dacă informațiile erau corecte, și n-aveau de ce să nu fie, la Geneva avusese loc un atac cu arme biologice pe cînd se afla încă acolo sau imediat după aceea.

Un avion american explodînd după decolare... trenul Eurostar aruncat în aer la Lille... o bombă detonată în metroul din Washington la o oră de vîrf... Gîndul îl ducea la o tactică teroristă, cu o frecvență sporită, asemănările fiind evidente. Fiecare atentat era menit să provoace haos, să rănească cît mai mulți oameni, să inducă panică. Erau exemple clasice de acte teroriste, cu excepția unui singur lucru:

Nimeni nu-și asuma responsabilitatea.

În mod obișnuit, teroriștii își asumau responsabilitatea faptele lor, prezentau o motivație.

Știind că Directoratul fusese în spatele exploziei de la Lille, Bryson bănuia că acesta avea un amestec și în atacul de la Geneva. De fapt, era aproape sigur.

Dar de ce? Care era obiectivul? Ce spera Directoratul să realizeze? De ce conspirau împreună niște persoane particulare extrem de influente pentru a declanșa un val de teroare în diverse colțuri ale lumii? În ce scop?

Bryson nu mai accepta ipoteza potrivit căreia negustorii de arme încercau să creeze pe piață o cerere artificială pentru marfa lor. Automatele Uzi erau neputincioase în fața unei

epidemii de antrax; trebuia să fie vorba de altceva, alta era explicaţia. Dar care?

Abia venise de la Geneva şi fusese foarte aproape de Lille cu cîteva zile în urmă. În ambele cazuri, fusese prezent. Se dusese la Geneva după ce aflase că Jan Vansina, agent al Directoratului, se afla acolo. Fusese la Chantilly – nu la Lille, dar în apropiere – pentru a scoate la lumină activităţile oculte ale lui Jacques Arnaud.

Să i se fi întins o cursă? Atacurile teroriste avuseseră loc în zone pe care tocmai le vizitase. S-ar fi putut face vreo legătură cu el doar pentru că fusese prin preajmă?

Se gîndi la Harry Dunne şi la insistenţele lui de-a se duce la Geneva ca să-l înfrunte pe Jan Vansina. Să fi fost Dunne implicat? Dar Chantilly? Dunne nu ştiuse dinainte...

Însă Layla ştiuse. La acea vreme, Layla îl informase despre castelul lui Arnaud de la Chantilly. Ezitase să-l ducă acolo – ori simulase ezitarea –, dar de la ea aflase despre Chantilly. Harry Dunne îl încurajase să viziteze Geneva; Layla îi stîrnise, în mod subtil, interesul pentru Chantilly. În ambele zone avuseseră loc atacuri teroriste imediat după aceea. Era posibil ca Dunne şi Layla să fi lucrat amîndoi în slujba Directoratului, manipulîndu-l şi determinînd arestarea lui pentru o serie de atacuri devastatoare?

Iisuse, care era adevărul?

Împăturînd ziarul observă un mic articol, însoţit de o fotografie. Fotografia îi atrase mai întîi atenţia. Îl recunoscu pe bărbatul pe care-l văzuse ieşind din biroul lui Jacques Arnaud, la castelul din Chantilly: Anatoli Prişnikov, preşedinte şi director executiv al uriaşului concern rus Nortek.

ARNAUD ÎNFIINŢEAZĂ O SOCIETATE MIXTĂ, anunţa titlul. Extinsul imperiu corporatist a lui Jacques Arnaud anunţa constituirea unei societăţi mixte cu un concern rus, acesta din urmă format la rîndul său prin fuzionarea mai multor întreprinderi ce aparţinuseră armatei sovietice.

Nu era precizată natura afacerilor societăţii, însă articolul remarca prezenţa tot mai mare a lui Nortek pe piaţa

europeană, menționînd rolul său într-o serie de fuziuni din industria electronică. Începea să se contureze un model, dar care era acela? O contopire pe plan mondial a unor corporații importante, fiecare fiind – sau putînd fi – un furnizor pentru industria de apărare. Sub controlul Directoratului, dacă informația lui era exactă. Însemna asta că Directoratul încerca să pună stăpînire pe sistemele de apărare ale marilor puteri? Din cauza asta să fi fost Harry Dunne atît de speriat?

Uneltise Dunne ca să-l păcălească și să-l scoată țap ispășitor?

Sau însuși Dunne – dacă mai trăia – era fraierul?

Cel puțin, Bryson știa unde să se ducă pentru a găsi răspunsuri.

Pe Rue d'Argent exista un magazin cu accesorii pentru actori, unde Bryson făcu niște cumpărături. Apoi se duse la sucursala unei bănci internaționale, prin intermediul căreia făcu o serie de transferuri din contul lui de la Luxembourg. Pînă la sfîrșitul după-amiezei avea, scăzînd taxele bancare, aproape o sută de mii de dolari, majoritatea în dolari americani, dar și în alte monede europene.

Se opri la o agenție de turism și se înscrise în ultimul moment la o excursie. Apoi găsi un magazin cu articole sportive unde mai făcu cîteva cumpărături.

A doua zi, de la Aeroportul Zaventem pleca un vechi Aeroflot închiriat, ai cărui pasageri formau un grup pestriț și gălăgios, cu rucsacuri în spinare, care plătiseră prețuri reduse pentru excursia „Nopțile Moscovei" – trei nopți și patru zile la Moscova, apoi un drum de o noapte cu trenul pînă la St. Petersburg, unde urmau să petreacă două nopți și trei zile.

Printre excursioniști era un bărbat între două vîrste, cu barbă, îmbrăcat într-o salopetă verde și cu o șapcă de baseball pe cap. Ceilalți turiști îl cunoșteau sub numele de Mitch

Borowsky, contabil din Quebec. Omul călătorise în toată lumea şi fusese atras de excursia la Moscova. Avusese noroc şi prinsese unul dintre ultimele locuri rămase libere în avion. Fusese o decizie de ultim moment, le explică el noilor sale cunoştinţe.

18

Era ora 10 a.m.. În Sala Diagramelor aflată la parterul Casei Albe, fusese convocată o întîlnire neprogramată a şefilor de agenţii şi a adjuncţilor acestora. La asemenea întruniri erau analizate situaţiile de criză. La astfel de întîlniri se luau deciziile complimentare care modelau politicile şi doctrinele statului.

Evenimentele presante impuneau reacţii rapide: consensul putea fi atins doar dintr-o poziţie lipsită de prejudecăţi, nestînjenită de birocraţia greoaie, de politicianismul de cabinet şi de sugestiile tardive ale analiştilor timizi. În cadrul executivului, succesul însemna stăpînirea unui principiu de bază. Nu te prezentai în faţa şefului cu probleme, ci cu soluţii. La asemenea întruniri se concepeau soluţiile.

La masa lungă din mahon erau aliniate opt scaune, iar în dreptul fiecăruia se afla cîte un blocnotes. Lîngă un perete se găsea o canapea tapiţată cu damasc roz – imagine a unui rafinament apus; deasupra ei, înrămată, se afla ultima hartă strategică folosită de preşedintele Roosevelt, care supraveghease din acel loc mişcările de trupe ale armatei americane în cel de-al doilea război mondial. Pe ea era scrisă de mînă o dată: 3 APRILIE 1945. Roosevelt murise cîteva zile mai tîrziu. În anii ce-au urmat, centrul de comandă, cîndva ultrasecret, fusese transformat în depozit. Administraţia actuală începuse să folosească din nou încăperea fără ferestre, al cărei trecut conferea solemnitate întrunirilor ce aveau loc acolo.

Richard Lanchester stătea la un capăt al mesei uitîndu-se nedumerit la colegii săi.

– Tot nu mi-e limpede care e ordinea de zi. În mesajul pe care l-am primit era subliniată urgența întîlnirii, dar nu se spunea mare lucru despre obiectul ei.

John Corelli, directorul ANS, vorbi primul:

– Aş fi zis că te afli în cea mai bună postură pentru a evalua semnificația celor întîmplate. Omul a stabilit contactul.

Lanchester venise cu o cursă de noapte de la Bruxelles, făcuse un duş în grabă şi se bărbierise, însă oboseala îşi pusese amprenta pe chipul lui ridat.

Morton Culler, cel mai vîrstnic ofițer de informații de la ANS, cu o vechime de douăzeci de ani în agenție, schimbă o privire cu şeful lui. Părul său rar era pieptănat pe spate şi dat cu gel; ochii cenuşii nu clipeau în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

– Nicholas Bryson, domnule. Vorbim despre vizita pe care ți-a făcut-o la Bruxelles.

– Bryson, repetă Lanchester numele, cu chipul impasibil. Ştii unde e?

– Sigur, zise Culler. Totul s-a petrecut exact aşa cum ne aşteptam. Se potriveşte cu profilul său psihologic. Merge direct la țintă. A încercat să te şantajeze? A proferat amenințări?

– Nici vorbă, protestă Lanchester.

– Cu toate astea, ai fost de acord să discuți cu el între patru ochi.

– Orice persoană publică îşi ia măsuri de protecție, are gărzi pretoriene formate din secretari de cabinet, ofițeri de presă şi funcționari. El a reuşit să treacă de toți şi mi-a atras atenția dezvăluind ceva despre care foarte puțini dintre noi au ştiință.

– Ai aflat ce voia de la noi?

Lanchester făcu o pauză.

– A vorbit despre Directorat.

– Deci şi-a declarat loialitatea faţă de acesta, sublinie James Exum, directorul CIA.

– Dimpotrivă. A descris Directoratul ca pe o ameninţare globală. Părea iritat de faptul că n-am acţionat eficient împotriva lui. A făcut aluzie la nişte tipuri de impostură, la o organizaţie suprastatală. Majoritatea afirmaţiilor lui păreau nebuneşti, şi totuşi... Lanchester tăcu preţ de o clipă.

– Şi totuşi? îl îmboldi Exum.

– Sincer vorbind, o parte din ceea ce a spus avea sens. M-a înspăimîntat.

– Se pricepe la asta, domnule, spuse Culler. E un geniu al manipulării.

– Pari să cunoşti multe despre omul acesta, zise caustic Lanchester. De ce nu mă informezi?

– Exact asta avem de gînd să facem, zise Corelli. Făcu semn spre cei doi necunoscuţi din încăpere. Terence Martin şi Gordon Wollenstein, din grupul operativ, pe care l-am creat în acest scop. Le-am cerut să facă un rezumat al situaţiei pentru toţi cei prezenţi.

Terence Martin, un bărbat înalt, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu un aer rezervat, vorbi cu un vag accent de Maine:

– Nicholas Bryson, fiul lui George Bryson, general cu o stea din armata Statelor Unite. Bryson senior a servit în Batalionul patruzeci şi doi mecanizat, în Coreea de Nord, apoi în Vietnam, în prima etapă a războiului. A primit mai multe decoraţii. Nicholas, singurul lui copil, s-a născut acum patruzeci şi doi de ani. La acea vreme George Bryson era permanent în mişcare, îndeplinind misiuni în întreaga lume. Nina Bryson, soţia lui, era o pianistă desăvîrşită şi preda muzica. O femeie blîndă, la locul ei. Şi-a urmat soţul peste tot. Tînărul Bryson şi-a petrecut copilăria în douăsprezece ţări diferite.

– Sună ca o reţetă pentru însingurare, zise Lanchester, dînd încet din cap. Trebuie să-şi fi pierdut cu uşurinţă direcţia

în acel amalgam de culturi. S-o fi retras în sine ca într-o cochilie, ascunzîndu-se de oamenii din jur.

– Ai răbdare, lucrurile devin interesante, îl întrerupse politicos Gordon Wollenstein, un bărbat roşcovan, cu o faţă adînc brăzdată de riduri şi un aspect oarecum neîngrijit; era specialist în psihologie. Teza lui de doctorat despre noile tehnici de stabilire a profilului psihologic trezise interesul serviciilor americane de informaţii.

– E vorba despre un copil care, de cîte ori se acomodează cu un loc, trebuie să-l părăsească. Dintr-o dată, şi prea puţin pregătit s-o facă. Şi totuşi, ajunge să-şi însuşească cultura, obiceiurile şi limba regiunii respective. Nu pe cele ale cazărmii sau ale comunităţii americane, ci pe cele ale localnicilor, ale poporului în a cărui ţară trăieşte la un moment dat. Probabil că datorită legăturilor sale cu servitorii părinţilor lui. După patru luni de la sosirea sa la Bangkok, la vîrsta de opt ani, vorbea fluent, fără accent, limba thai. La scurtă vreme după instalarea la Hanovra, nici unul dintre colegii lui germani de clasă n-ar fi bănuit că era american. La fel şi cu italiana, chineza, araba. A învăţat şi basca! Şi nu e vorba doar despre limbile oficiale, ci şi despre variantele dialectale – limba vorbită pe terenul de joacă, dar şi cea de la posturile de radio. Era un burete, un cameleon, cu o capacitate într-adevăr uluitoare de a ...ei bine, de a „deveni localnic".

– Mi s-a confirmat faptul că învăţa foarte bine şi era tot timpul în fruntea clasei, interveni Terence Martin.

– O inteligenţă extraordinară şi o măiestrie sportivă extraordinară. Nu o aberaţie a naturii, dar ceva pe-aproape. E limpede că s-a întîmplat ceva cu el în timpul adolescenţei.

Martin dădu din cap spre Wollenstein, făcîndu-i semn să continue.

– Adaptabilitatea e un lucru ciudat, spuse Wollenstein. Vorbim despre „substituirea de cod" atunci cînd oamenii sînt educaţi într-un climat poliglot – capabili să gîndească şi să se

exprime, fără efort, în mai multe limbi. Mai tulburătoare e abilitatea de a se adapta şi a renunţa la sisteme diferite de valori. De a schimba un cod moral cu altul. Şi dacă nu există o linie de demarcaţie clară între a fi adaptabil şi a nu fi ancorat în realitate? Noi credem că Bryson s-a schimbat după ce au fost ucişi părinţii lui, cînd avea cincisprezece ani. De îndată ce legăturile cu valorile părinţilor au fost tăiate în mod violent, el a devenit sensibil la alte influenţe. Adolescentul răzvrătit, dirijat şi manipulat de interese ostile nouă, s-a transformat într-un bărbat de-a dreptul periculos. Vorbim despre un om cu o mie de feţe. Un om care ar fi putut cultiva nişte resentimente faţă de autorităţile care i-au guvernat cîndva existenţa. Tatăl lui şi-a petrecut viaţa servindu-şi ţara. La un nivel oarecum preraţional, el ar putea acuza guvernul Statelor Unite de moartea tatălui său. Nu e un om pe care ţi l-ai dori drept duşman.

Martin îşi drese glasul.

– Din nefericire, noi n-am avut niciodată şansa de a ne alege duşmanii.

– Iar în cazul acesta, se pare că el ne-a ales pe noi. Wollenstein făcu o pauză. Comportamentul unui om cu o mare capacitate de a se adapta împrejurărilor sugerează ceva asemănător sindromului personalităţii multiple. Sincer vorbind, acum fac speculaţii, însă echipa mea şi cu mine ne-am întărit convingerea că acesta este misterul personalităţii lui Nicholas Bryson. Nu e vorba de un ansamblu stabil de obiceiuri şi particularităţi. Gîndiţi-vă mai degrabă la un om multiplu.

– E important să înţelegeţi ce ne-a spus Gordon, zise Martin. Tot ce s-a petrecut sugerează că Bryson a devenit într-adevăr un om foarte periculos. Ştim despre implicarea lui în ceva numit Directoratul. Ştim că unul dintre numele lui false e „Coleridge". Ştim că a fost intens antrenat...

Lanchester îl întrerupse:

– Ţi-am spus deja, omul mi-a vorbit despre Directorat. Zicea că încearcă să-l distrugă.

– Trucul clasic de dezinformare, spuse Corelli. În realitate el este Directoratul.

Terence Martin deschise un plic mare şi scoase din el un teanc de fotografii, pe care le împărţi celor prezenţi.

– Unele poze au o granulaţie mare, altele, una mai mică. Sînt produsele unui satelit de supraveghere cu înaltă rezoluţie. O să vă atrag atenţia asupra fotografiei cu numărul 34-12-A. Imaginea îl arăta pe Nicholas Bryson la bordul unui cargobot. Analiza spectroscopică ne-a dezvăluit că el ţine în mînă un recipient din cuarţ în care se află aşa-zisul „mercur roşu". Un exploziv puternic şi extrem de eficient. Rusnacii l-au inventat. Urîtă treabă.

– Întrebaţi-i pe bunii cetăţeni ai Barcelonei, zise Corelli. Asta s-a folosit în recenta explozie de-acolo.

– Fotografia 34-12-B e granulată, dar cred că puteţi distinge imaginile, continuă Martin. Am obţinut-o de la o videocameră de supraveghere din gara Lille. Tot Bryson. Era o vedere aeriană a teritoriului aflat la numai şaisprezece kilometri est de Lille: şine contorsionate şi vagoane răsturnate. Şi în cazul acesta avem dovezi ce confirmă faptul că explozibilul folosit a fost mercurul roşu. Martin le arătă altă imagine: Bryson la Geneva. Îl puteţi observa în aglomeraţia de pe stradă – lîngă Temple de la Fusterie.

– Am crezut că avea un cont secret la una din băncile din Geneva, zise Morton Culler, dar el punea ceva la cale acolo. N-am ştiut ce pînă acum cîteva ore.

– Pînă cînd am aflat că a fost lansată o încărcătură de antrax, spuse Martin. Exact în sectorul din vechiul oraş unde l-am fotografiat. Probabil că atentatorii au fost localnici, dar el a coordonat acţiunea.

Lanchester se lăsă pe spătarul fotoliului, făcînd o grimasă.

– Ce vrei să spui?

– Numeşte-o cum doreşti, zise Corelli. Dar tind să cred că omul dumitale e cel care propagă teroarea planetară.

– La ordinul cui?

– Asta-i întrebarea de un miliard de dolari, nu-i aşa? zise Exum, cu apatia înşelătoare a omului din sud. John şi cu mine avem nişte dezacorduri în privinţa asta.

John Corelli se uită la Martin, îndemnîndu-l să vorbească.

– Mă aflu aici pentru că generalul-locotenent Corelli mi-a cerut să vin în calitate de consilier, spuse Martin. Dar nu fac un secret din părerea mea. Oricît de grozav ar fi Bryson, nu poate acţiona singur. Eu zic să-l urmărim discret, să vedem unde se duce. Să urmărim viespea pînă la viespar. Zîmbi, arătîndu-şi dinţii mici şi albi. Şi apoi să-i dăm foc.

– Oamenii lui John susţin să aşteptăm pînă cînd vom afla mai multe, spuse Exum, pe un ton politicos.

Se aplecă peste masă şi luă fotografia cu dezastrul Eurostarului.

– Iată părerea mea, spuse el pe un ton ferm: o amînare e prea riscantă. Nu putem permite un alt masacru în vreme ce băieţii de la NSA aşteaptă să-şi termine careul de cuvinte încrucişate. În privinţa asta cred că preşedintele şi cu mine sîntem de aceeaşi părere.

– Dar să presupunem că e singura pistă care ne poate duce la descoperirea unei conspiraţii mai vaste...începu Corelli.

Exum pufni:

– Dacă poţi găsi răspunsul la şapte orizontal, o să afli şi cuvîntul de la zece vertical. Din cinci litere, începe cu E... Dădu din cap cu gravitate şi continuă: John, Terence, am cel mai mare respect pentru abilitatea voastră strategică. Dar voi şi băieţii voştri isteţi uitaţi un lucru: *nu avem timp*.

Lanchester se întoarse către Morton Culler, asul de la NSA.

– Dumneata ce părere ai?

– Exum are dreptate, zise Culler apăsat. Bryson trebuie arestat imediat, iar dacă arestarea pune probleme, trebuie eliminat. E cazul să trimitem echipa Alpha şi să le explicăm foarte clar misiunea oamenilor. Nu avem de-a face cu un tip care se ocupă cu recondiţionarea cărţilor vechi. E vorba despre cineva răspunzător de asasinate în masă, care pare să urzească planuri şi mai mari. Cîtă vreme e în viaţă departe de-aici, nici unul dintre noi nu poate fi liniştit. Apoi adăugă în şoaptă: Echipa Alpha; se zice că nu există.

Lanchester îşi puse palmele pe tăblia lustruită a mesei.

– Uite, vreau să ştiu cît de siguri sînteţi de analiza asta, spuse el. Eu sînt singurul om din încăperea asta care s-a întîlnit cu Bryson, între patru ochi, şi – trebuie s-o spun – nu e vorba numai despre informaţiile pe care mi le-a furnizat. Mi-a făcut impresia unui om de onoare.

Lanchester făcu o pauză şi, preţ de cîteva clipe, nimeni nu scoase o vorbă.

– Alpha va fi trimisă imediat, zise Morton Culler, iar colegii lui dădură din cap în semn de aprobare.

Decizia era luată de comun acord. Înţelegeau cu toţii semnificaţia acelui ordin. Echipa Alpha era formată din ucigaşi profesionişti. Mobilizarea lor împotriva cuiva echivala cu o condamnare la moarte.

– Doamne Sfinte. Capturat viu sau mort, spuse Lanchester pe un ton sumbru. La fel ca în Vestul Sălbatic.

– Cunoaştem cu toţii sensibilităţile dumitale, domnule, zise Morton cu o nuanţă de sarcasm în glas. Dar e singura cale de a stăpîni situaţia. Prea multe vieţi sînt în joc. Bryson te-ar fi ucis pe loc dacă ar fi considerat că asta servea scopurilor sale.

Lanchester dădu îngîndurat din cap.

– Asta nu-i o hotărîre care se poate lua cu uşurinţă. Poate că judecata mea a fost influenţată de întîlnirea cu el. Ar trebui să-mi fac griji că...

– Faci exact ce trebuie, domnule, spuse repede Culler. Să sperăm doar că nu e prea tîrziu.

19

Barul de noapte era ascuns pe o alee ce dădea în Ţverski Bulvar, lîngă şoseaua de centură a Moscovei, precum un bar clandestin din America anilor douăzeci. Dar, spre deosebire de localurile unde se bea alcool în timpul prohibiţiei, barul „Mierla" nu era ascuns de ochii autorităţilor, ci de plebe, de oamenii de rînd. „Mierla" trebuia să fie o oază secretă de bogăţie şi viciu pentru elite, pentru cei aleşi: cei înstăriţi, frumoşi şi înarmaţi pînă-n dinţi.

Barul era amenajat într-o clădire veche din cărămidă care arăta ca o fabrică abandonată, ceea ce şi era: înainte de revoluţia bolşevică, acolo funcţionase o fabrică de maşini de cusut Singer. Ferestrele erau camuflate şi exista o singură intrare – o uşă din lemn, vopsită în negru, blindată cu plăci de oţel. Singurul indiciu că acolo se întîmpla ceva era şirul lung de limuzine negre, parcate de-a lungul aleii înguste.

La scurt timp de la sosirea sa la Aeroportul Şeremetievo-2 şi înscrierea, de ochii lumii, în registrul hotelului Inturist împreună cu restul grupului de turişti jerpeliţi, Bryson îi telefonase unui vechi prieten. Treizeci de minute mai tîrziu, un Mercedes bleumarin oprise în faţa hotelului, iar un şofer în uniformă îi deschise portiera din spate a maşinii, pe bancheta căreia se afla un plic.

Soarele asfinţise, dar pe Ţverskaia traficul era intens; şoferii conduceau nebuneşte, schimbînd brusc benzile, sfidînd regulile de circulaţie, urcînd chiar pe trotuar ca să depăşească vehiculele mai lente. Ruşii păreau că se ţicniseră faţă de ultima vizită a lui Bryson acolo. Deşi multe dintre vechile clădiri rămăseseră neschimbate – zgîrie-norii în stil gotic-stalinist,

de forma torturilor de nuntă și imensa clădire a Poștei Centrale, o mulțime de magazine vechi, precum complexul alimentar Iclisciovski și Aragvi, cîndva singurul restaurant decent din oraș – suferiseră modificări incredibile. Magazine de lux străluceau de-a lungul bulevardului mohorît care fusese, înainte de prăbușirea statului comunist, strada Gorki: Versace, Van Cleef & Arpels, Vacheron Constantin, Tiffany. Totuși, alături de semnele vizibile ale unei plutocrații autohtone, erau evidente și indiciile unei sărăcii copleșitoare, ale unui sistem social aflat în colaps. Soldați care cerșeau în văzul lumii, bătrînei care vindeau băutură contrafăcută sau legume și fructe, tîrfe cu părul oxigenat erau o prezență mai insolentă ca oricînd.

Bryson coborî din mașină, scoase cartela mică de plastic din plicul lăsat pentru el și o introduse într-o fantă asemănătoare celei a unui bancomat. Ușa se deschise cu un bîzîit, și el intră într-un hol cufundat în întuneric. După ce poarta se închise în urma lui, începu să caute, bîjbîind, a doua ușă, despre care șoferul îi spusese, într-o engleză rudimentară, că se afla acolo. Puse mîna pe clanța rece de metal și deschise cea de-a doua ușă.

Fascicule de lumină violentă, albastră și roșie se încrucișau în aer, se unduiau prin nori de fum alb și ricoșau în coloane grecești din alabastru, în tejghele din marmură neagră și scaune înalte de oțel. Proiectoarele se roteau undeva sus, în zona întunecată unde fusese cîndva planșeul fabricii. Un gen de muzică rock nemaiauzit de Bryson, un fel de tehno-pop rusesc, bubuia cu o intensitate asurzitoare. În aer plutea mirosul de marijuana, amestecat cu cel de parfum franțuzesc scump și cu cel de aftershave rusesc, de proastă calitate.

Bryson plăti taxa de intrare – echivalentul a două sute cincizeci de dolari și își făcu loc cu greu prin mulțimea compactă, formată din gangsteri cu lanțuri de aur și Rolexuri imense, țipătoare. Femeile, ori erau tîrfe, ori încercau să arate

aşa, îmbrăcate cu bluze adînc decoltate şi fuste mini strîmte, care nu lăsau nimic imaginaţiei. Bodyguarzi masivi, raşi în cap, aruncau priviri încruntate; gardienii barului stăteau retraşi pe margine, în salopete negre de luptători ninja înarmaţi cu bastoane de cauciuc. La înălţime, deasupra gloatei ce se mişca spasmodic, se afla o platformă din oţel şi sticlă, de unde spectatorii puteau urmări prin podeaua transparentă ţopăiala de sub ei, de parcă ar fi fost o rezervaţie pentru animale exotice.

Bryson urcă scara metalică în spirală ce ducea la platformă. Acolo, sus, stripteuzele – blonde sau negre ca abanosul – erau atracţia principală. Ele dansau sub lumina intensă a proiectoarelor, scena întinzîndu-se de la un capăt la altul al platformei.

O chelneriţă în veşminte transparente, cu un receptor în mînă îi spuse repede cîteva cuvinte în ruseşte. Bryson răspunse strecurîndu-i cîteva bancnote de douăzeci de dolari, iar ea îl conduse la o banchetă din oţel şi piele neagră.

De îndată ce se aşeză, un chelner îi aduse o tavă cu aperitive ruseşti: limbă afumată de vacă şi sos de hrean, caviar, ciuperci în aspic, legume murate, heringi. Deşi lui Bryson îi era foame, nimic nu i se păru apetisant. Sosi şi o sticlă de Dom Perignon –„cu complimente din partea gazdei", îl lămuri chelnerul. Bryson rămase singur, vreo cîteva minute, pînă zări silueta elegantă, suplă a lui Iuri Tarnapolski strecurîndu-se spre masă. Tarnapolski părea să fi apărut din neant, dar Bryson îşi dădu seama că vicleanul ex-KGB-ist intrase pe platformă venind prin bucătărie.

– Bun venit în Rusia, dragul meu Coleridge!

Iuri Tarnapolski jubila. Bryson se ridică. Cei doi se îmbrăţişară.

Deşi Tarnapolski alesese acel ciudat loc de întîlnire, era un om cu gusturi rafinate şi foarte costisitoare. Ca de obicei, fostul agent KGB era îmbrăcat impecabil, într-un costum făcut

de comandă în Anglia şi purta o cravată de mătase. Trecuseră şapte ani de cînd el şi cu Bryson lucraseră împreună. Deşi Tarnapolski trecuse de cincizeci de ani, tenul lui bronzat era catifelat şi fără riduri. Rusul avusese întotdeauna grijă de persoana lui, dar se părea că beneficiase şi de o operaţie estetică foarte scumpă.

– Arăţi mai tînăr ca niciodată, zise Bryson.

– Da, păi, cu bani poţi cumpăra orice, răspunse Tarnapolski sarcastic şi amuzat în acelaşi timp. Apoi îi făcu semn chelnerului să toarne în pahare şampania şi nişte vin de Georgia, în pahare mici. În vreme ce Tarnapolski ridica paharul să toasteze, o stripteuză se apropie de masă; Iuri îi strecură în slip cîteva bancnote mari, foşnitoare şi o îndemnă politicos către masa unor oameni de afaceri îmbrăcaţi în costume negre.

El şi cu Bryson colaboraseră în mai multe misiuni delicate, pe care Tarnapolski le considerase foarte profitabile: Operaţiunea Vector fusese cea mai recentă. Echipele internaţionale de inspectori militari nu reuşiseră să descopere dovezi care să confirme zvonurile potrivit cărora Moscova producea arme biologice. De cîte ori inspectorii făceau vizite „surpriză" la laboratoarele Vector, nu găseau nimic. Vizitele lor nu-i surprindeau pe ruşi. Şefii Directoratului îl informaseră pe Bryson că, pentru a obţine dovezi solide privind activitatea ruşilor, trebuia să pătrundă în principalul laborator Vector de la Novosibirsk. Oricît de capabil ar fi fost Bryson, misiunea îl depăşea. Avea nevoie de ajutor la faţa locului, aşa că numele lui Iuri Tarnapolski îi veni imediat în minte. Omul fusese recent pensionat de KGB şi lucra în sectorul privat, ceea ce însemna că-şi vindea serviciile cui oferea mai mult.

Tarnapolski meritase onorariul exorbitant pînă la ultima copeică. El obţinuse pentru Bryson planurile laboratorului şi aranjase derutarea patrulei de stradă, care fusese îndrumată spre o „spargere anunţată" la reşedinţa preşedintelui consiliului

orășenesc. Folosindu-și legitimația KGB ca să amenințe și să intimideze serviciul de pază al institutului, Tarnapolski îl dusese pe Bryson la depozitele frigorifice de la nivelul trei, unde americanul reușise să găsească flacoanele de care avea nevoie. Pe urmă, Tarnapolski aranjase să scoată flacoanele din țară pe o rută ocolită, ascunse într-un transport de miei congelați, aflat în drum spre Cuba. Bryson și Directoratul reușiseră astfel să dovedească ceea ce zeci de inspectori militari nu fuseseră în stare: faptul că Vector – prin urmare, Rusia – era implicat în producerea de arme biologice. Era aproape sigur că antraxul pe care-l subtilizase el cu ani în urmă fusese folosit în atacul de la Geneva. Da, era vorba de o manipulare care urmărea să-l acuze.

Tarnapolski îi adresă un zîmbet larg.

– Îți plac frumoasele noastre negrese din Camerun? întrebă el.

– Sînt sigur că înțelegi cît de important e să nu spui nimănui despre vizita mea, spuse Bryson, încercînd să se facă auzit în vacarmul din jur.

Tarnapolski dădu din umeri, vrînd parcă să spună că nu trebuia să-și facă asemenea griji.

– Prietene, cu toții avem secrete. Și eu am cîteva, îți imaginezi, nu? Dar, dacă te afli în oraș, presupun că n-ai venit să admiri priveliștea.

Bryson îi explică esența delicatei operațiuni pentru care voia să-l angajeze. Cînd Bryson rosti numele Prișnikov, KGB-istul se schimbă la față.

– Coleridge, dragul meu, nu sînt eu omul care să caute la dinți calul de dar, cum spuneți voi. După cum știi, mi-a făcut întotdeauna plăcere să colaborez cu dumneata.

Bryson îi citi în privire îngrijorarea.

– Oamenii se tem mai puțin de primul-ministru decît de el. Vezi dumneata, circulă tot soiul de povești despre tipul ăsta. Nu e un om de afaceri în stil american, trebuie să înțelegi

asta. Cînd Anatoli Prişnikov îşi „reduce efectivele", nu te-aştepţi să primeşti ajutor social. Nu, e mult mai probabil să sfîrşeşti în cimentul pe care-l produce una din companiile lui. Sau poate ca o componentă a pigmentului pentru rujurile pe care altă companie de-a lui le vinde. Ştii cum se numeşte un gangster care, dînd mită şi furînd, a devenit proprietarul unor mari sectoare din industria ţării tale? Tarnapolski schiţă un zîmbet şi răspunse tot el la întrebare: Se numeşte director general.

Bryson încuviinţă.

– O misiune dificilă merită un onorariu frumos.

Tarnapolski se trase mai aproape de Bryson.

– Coleridge, prietene, Anatoli Prişnikov e un tip periculos şi crud. Sînt sigur că are oameni chiar în barul ăsta, dacă nu cumva chiar îi aparţine.

– Înţeleg, Iuri. Dar dumneata nu eşti omul care să se dea bătut, din cîte-mi amintesc. Poate reuşim să facem ceva, spre mulţumirea noastră reciprocă.

În următoarele cîteva ore – la barul Mierla, apoi în imensul apartament al lui Tarnapolski de pe Sadovo-Samotechnaia – cei doi puseră la punct aspectele financiare ale chestiunii şi măsurile extrem de complexe ce trebuia luate. Era nevoie de încă doi oameni, pe care urma să-i aducă Tarnapolski.

– Ca să ajungem la Anatoli Prişnikov, va fi, cu siguranţă, vărsare de sînge, îl avertiză rusul. Şi cine ştie, poate că o parte din el va fi al nostru, ce zici?

În dimineaţa următoare, cei doi reuşiseră să întocmească un plan.

Renunţaseră la o abordare directă a lui Prişnikov, care era mult prea bine păzit. Punctul vulnerabil, stabilise Tarnapolski după ce dăduse cîteva telefoane foarte discrete unor foşti colegi din KGB, era principalul adjunct al lui Prişnikov, un bărbat scund şi fricos, pe nume Dmitri Labov.

Locotenent al lui Prişnikov de multă vreme, Dmitri Labov era cunoscut în anumite cercuri drept „celovek kotori hranit secret" – omul care păstrează secretele.

Dar nici Labov nu era o ţintă uşoară. Cercetările lui Tarnapolski stabiliseră că adjunctul se deplasa zilnic cu maşina de la locuinţa lui foarte păzită pînă la biroul la fel de bine păzit de la Nortek, aflat la periferia Moscovei.

Maşina cu şofer a lui Labov era un Bentley cu caroserie antiglonţ şi antibombă – dar Bryson ştia că nu existau vehicule invulnerabile. Maşina avea o armură de aproape două tone pe şasiu. Era practic un tanc, un vehicul blindat de nivel IV, cel mai înalt nivel de protecţie existent, capabil să reziste la muniţie militară de mare putere, inclusiv la gloanţele NATO de calibru 7,62.

În timpul unor misiuni de scurtă durată în Mexico şi America de Sud, Bryson se familiarizase întrucîtva cu astfel de vehicule. Ele erau fabricate de obicei dintr-o tablă de aluminiu 2024 - T3, groasă de 6 milimetri, şi dintr-un compus sintetic foarte performant – mai des aramid şi polietilenă macromoleculară. Între pereţii portierelor, din oţel de 19 milimetri, trebuia să se afle cîte o placă din plastic întărit cu fibră de sticlă, ce putea anihila un glonţ de carabină de calibru 30, tras de la un metru şi jumătate distanţă. Geamurile erau dintr-un amestec laminat de sticlă şi policarbonat; rezervorul se închidea automat şi nu exploda nici dacă se trăgea direct în el. O baterie cu pile uscate speciale menţinea motorul în funcţiune în urma unui atac. Dacă erau străpunse de cartuşe, roţile nu se dezumflau complet, permiţînd maşinii să atingă viteze de pînă la optzeci de kilometri pe oră.

Automobilul Bentley al lui Labov trebuia să fi fost adaptat condiţiilor din Moscova, unde bandele înarmate foloseau mai ales automate AK-47. S-ar fi putut să reziste grenadelor şi bombelor mici, poate chiar şi muniţiei performante – gloanţe cu cămaşă metalică, de mare viteză.

Dar existau întotdeauna puncte vulnerabile.

Unul dintre ele era şoferul. Din cine ştie ce motiv, magnaţii ruşi înclinau să-şi folosească proprii subalterni drept şoferi, neavînd încredere în profesionişti şi nemaiostenindu-se să-şi pregătească angajaţii pentru o treabă pe care o considerau, în mod greşit, la îndemîna oricui.

Şi mai exista un punct slab, în jurul căruia Bryson îşi ticluise planul.

În fiecare dimineaţă, la ora şapte fix, Dmitri Labov părăsea imobilul în care locuia, o clădire foarte elegantă din secolul al XIX-lea, recent renovată, cîndva rezervată funcţionarilor superiori din Comitetul Central şi Biroul Politic. Complexul de apartamente, ocupat acum de noii îmbogăţiţi ai Rusiei – cei mai mulţi din mafia – era izolat şi bine păzit.

Programul neschimbat – informaţie obţinută de la Tarnapolski – era un exemplu de neglijenţă a sistemului de pază combinată cu exageratele şi vizibilele măsuri de protecţie, caracteristice pentru marii afacerişti din lumea interlopă. Profesioniştii serviciilor de securitate cunoşteau importanţa modificării permanente a orarului, pentru a fi siguri că nimic nu era previzibil.

Aşa cum fusese informat Tarnapolski, automobilul Bentley ieşi din recent construitul garaj subteran de sub blocul funcţionarului rus şi străbătu o scurtă distanţă înainte de a intra pe Kalinin Prospekt. Bryson şi Tarnapolski, aflaţi într-o banală Volga, urmăriră maşina pe şoseaua de centură pînă la Prospekt Mira. La scurt timp după ce trecu de obeliscul satelitului Sputnik, placat cu titaniu, Bentley-ul o luă la stînga, trecu pe lîngă alte trei cvartale, îndreptîndu-se către palatul proaspăt renovat ce adăpostea sediul central al firmei Nortek. Acolo, maşina lui Labov intră în alt garaj subteran, de unde n-avea să mai iasă pînă la sfîrşitul după-amiezei.

Singurul element, oarecum imprevizibil, din programul lui Labov era ora întoarcerii lui acasă. Avea soție, trei copii și era cunoscut drept un familist care nu lipsea niciodată de la cină decît dacă avea de rezolvat vreo problemă urgentă sau dacă Prișnikov îl chema din nou la sediu. De cele mai multe ori, însă, limuzina lui părăsea garajul de la Nortek la ora șapte sau șapte și un sfert seara.

În seara aceea, se părea că Labov intenționa să ajungă acasă la timp ca să ia cina cu familia. La ora șapte și cinci minute, Bentley-ul său ieși din garajul de la Nortek. Tarnapolski și Bryson așteptau vizavi, într-un camion cu remorcă pentru livrări, de culoare albă. Tarnapolski îl înștiință imediat prin stația radio pe complicele său. Timpul era scurt, dar trebuia să se încadreze în program. Mai mult, era încă o oră de trafic intens în acel oraș aglomerat.

Tarnapolski, care petrecuse mulți ani la începutul carierei urmărind disidenții și infractorii mărunți, cunoștea perfect orașul. Porni camionul, urmărind limuzina de la o distanță convenabilă pentru a nu fi observat, apropiindu-se doar cînd șoseaua era suficient de aglomerată pentru a-i asigura acoperirea.

Cînd Bentley-ul o luă la stînga pe Kalinin Prospekt, pătrunse într-un ambuteiaj. Un camion masiv, așezat de-a curmezișul șoselei, bloca toate benzile, împiedicînd mașinile să circule în ambele direcții. Goarnele camioanelor trîmbițau, mașinile claxonau în neștire; șoferi iritați scoteau capul pe geam și răcneau înjurături spre nesăbuitul camionagiu. Totul era în zadar; traficul fusese blocat.

Camionul alb era oprit chiar în fața mașinii lui Labov, celelalte vehicule înconjurîndu-l din toate părțile. Complicele lui Tarnapolski abandonase camionul cu optsprezece roți, pretinzînd că se duce după ajutoare. Circulația n-avea să fie reluată prea curînd.

Bryson, îmbrăcat cu pantaloni negri, un jerseu cu guler

colant şi mănuşi negre de piele, se ghemui pe podeaua camionului şi ridică trapa fixată în balamale. Era destul spaţiu ca să poată coborî pe şosea, apoi să se tîrască pe sub camion pe sub maşina lui Labov. În cazul puţin probabil că vehiculele s-ar fi putut deplasa cîţiva metri, Bentley-ul nu putea s-o facă, pentru că era blocat de camionul alb.

Mişcîndu-se rapid, cu inima bătîndu-i puternic, Bryson se strecură sub şasiul Bentley-ului şi găsi locul pe care-l căuta. Deşi fundul maşinii era o masă compactă de oţel, aluminiu şi polietilenă, exista o mică zonă perforată unde era instalat filtrul de aer. Acela era al doilea punct vulnerabil: la urma urmei, pînă şi pasagerii unui vehicul blindat trebuia să respire. Bryson fixă rapid un filtru aderent din aliaj de aluminiu peste supapă – un dispozitiv special conceput, controlat prin radio, pe care Tarnapolski reuşise să-l cumpere de la cunoscuţii lui din industria privată a echipamentelor de securitate. După ce se asigură că dispozitivul este bine fixat, se strecură de sub maşină şi, tot neobservat, ajunse sub camion, a cărui trapă rămăsese deschisă. Se ridică, intră în camion şi închise chepengul.

– *Nu, haraşo?* E în regulă? întrebă Tarnapolski.

– *Ladno,* răspunse Bryson, s-a rezolvat.

Tarnapolski luă legătura cu şoferul camionului ce bloca şoseaua şi îi ordonă să se întoarcă la maşina abandonată şi s-o ia din loc, chiar în clipa cînd începură să se audă sirenele miliţiei.

Traficul fu reluat cîteva minute mai tîrziu. Bentley-ul porni în trombă, cu motorul ambalat, depăşi camionul alb şi îşi continuă drumul pe Kalinin Prospekt. Apoi făcu obişnuitul viraj la stînga, pe o stradă laterală, refăcînd traseul de dimineaţă.

În clipa aceea Bryson apăsă pe butonul transmiţătorului pe care-l strîngea în mînă. În vreme ce Tarnapolski intra pe stradă după Bentley, interiorul limuzinei fu inundat brusc de

un nor gros şi alb de gaz lacrimogen. Automobilul începu să vireze dezordonat dintr-o parte în alta, pînă cînd se opri lîngă trotuarul unei străzi pustii. Portierele limuzinei se deschiseră brusc, iar şoferul şi Labov coborîră tuşind. Şoferul ţinea în mînă un pistol. Tarnapolski trase camionul pe dreapta, şi cei doi bărbaţi săriră din cabină. Bryson trase în direcţia şoferului, care se împletici şi căzu. Tranchilizantul rapid avea să-i ia piuitul pentru cîteva ceasuri; datorită efectului amnezic al narcoticului nu-şi va aminti ce se petrecuse. Bryson alergă spre Labov, care se prăbuşise pe trotuar, tuşind. Între timp, Tarnapolski îl urcă pe şofer înapoi la volanul limuzinei, scoase o sticlă cu votcă ieftină, cumpărată pe drum, şi vărsă o bună parte din conţinutul ei în gura şoferului şi pe uniforma lui, lăsînd sticla pe jumătate goală pe scaunul de lîngă el.

Bryson privi în jur asigurîndu-se că nu-i vedea nimeni; apoi îl îmbrînci pe Labov în direcţia camionului alb – un vehicul de forma unei cutii, ca multe altele din zonă, greu de identificat, mai ales pentru că plăcile de înmatriculare, acoperite de noroi, erau ilizibile.

Puţin înainte de ora opt, în aceeaşi seară, Dmitri Labov şedea pe un scaun metalic, legat fedeleş, într-un vast depozit părăsit din raionul Ceriomuşki, nu departe de piaţa de legume şi fructe pentru angrosişti. Primăria oraşului confiscase clădirea de la un clan de tătari care fusese prins vînzînd ilegal diverse produse restaurantelor fără să plătească şperţul cerut de consilierii locali.

Labov era scund, purta ochelari, avea părul de culoarea paiului şi o faţă rotundă, plină. Bryson stătea în faţa lui şi îi vorbea într-o rusă cu un vag accent de St. Petersburg moştenit de la mentorul său din cadrul Directoratului.

– Ţi se răceşte mîncarea. Am dori să te ducem acasă înainte ca soţia dumitale să intre în panică. De fapt, dacă joci

corect și cooperezi, nimeni nu va afla vreodată că ai fost răpit.

– Ce? se stropși Labov. Te amăgești singur. Toată lumea știe deja. Șoferul meu...

– Șoferul dumitale zace fără cunoștință pe scaunul din față al limuzinei parcată lîngă trotuar. Orice patrulă de miliție care o să treacă pe-acolo o să-și închipuie că picotește, la fel de beat ca jumătate dintre moscoviți.

– Dacă ai de gînd să mă droghezi, dă-i drumul, zise Labov, înspăimîntat și sfidător în același timp. Poți să mă și torturezi. Sau să mă ucizi. Dacă îndrăznești. Ai idee cine sînt eu?

– Sigur, spuse Bryson. De aceea te afli aici.

– Ai idee care vor fi consecințele? Știi a cui furie o vei stîrni?

Bryson dădu încet din cap.

– Mînia lui Anatoli Prișnikov nu cunoaște limite! Și nu ține cont de frontiere, amenință Labov!

– Domnule Labov, te rog să mă înțelegi, n-am de gînd să-ți clintesc nici un fir de păr de pe cap, nici soției dumitale, Mașa, nici micuței Irușka. N-o să trebuiască s-o fac... nu va mai rămîne nimic din ele după ce-o să afle Prișnikov.

– Ce dracu' vrei să spui? strigă Labov, roșu la față.

– Dă-mi voie să-ți explic, spuse Bryson calm. Mîine dimineață o să te conduc personal la sediul companiei Nortek. S-ar putea să mai fii puțin amețit de la tranchilizante, dar o să te ajut să intri în clădire. Pe urmă o să plec. Toate astea vor fi înregistrate de videocamerele de supraveghere. Apoi, șeful dumitale va fi foarte domic să afle cine sînt eu și de ce te însoțeam. O să încerci să-l convingi că nu mi-ai spus nimic. Bryson făcu o pauză. Dar îți închipui c-o să te creadă?

Ofensat, Labov țipă:

– I-am fost ajutor credincios, timp de douăzeci de ani! N-am făcut altceva decît să-i fiu credincios!

– Nu mă îndoiesc. Dar își poate permite Anatoli Prișnikov să te creadă? Te întreb – dumneata îl cunoști mai

bine ca oricine. Ştii ce fel de om e, cît de profundă e suspiciunea lui. Dacă Prişnikov ar bănui că există fie şi cea mai mică posibilitate ca dumneata să-l fi trădat, cît timp crezi că te-ar mai lăsa în viaţă?

Labov dădu din cap, cu ochii măriţi de groază.

– O să răspund tot eu la întrebarea asta, continuă Bryson. Te-ar lăsa să trăieşti pînă cînd ai afla că familia dumitale a murit în chinuri cumplite. Pînă cînd dumneata şi toţi cei de la firmă şi-ar reaminti preţul trădării... al slăbiciunii.

Iuri Tarnapolski, care urmărise discuţia de pe margine, mîngîindu-şi alene bărbia, interveni:

– Ţi-l aminteşti pe bietul Maksimov.

– Maksimov era un trădător!

– Maksimov nu era de aceeaşi părere, zise blînd Tarnapolski, în timp ce se juca cu revolverul, lustruindu-i ţeava cu o batistă albă.

– Ştii că el şi cu Olga aveau un bebeluş? S-ar putea crede că Prişnikov îi cruţă pe cei tineri şi nevinovaţi...

– Nu! Destul! icni Labov, pămîntiu la faţă, respirînd cu dificultate. Cunosc mult mai puţin... mult mai puţin decît credeţi. Nu ştiu multe lucruri.

– Te rog, zise Bryson prevenitor. Divagaţiile sînt pierdere de vreme şi vor mări intervalul de timp în care eşti plecat – perioada în care ai dispărut şi pentru care va trebui să dai socoteală. Vreau să aflu despre alianţa lui Prişnikov cu Jacques Arnaud.

– Sînt multe negocieri, multe pregătiri. Acum se accelerează. Sînt mai numeroase ca oricînd.

– De ce?

– Cred că el se pregăteşte pentru ceva.

– Pentru ce?

– L-am auzit odată vorbind la telefonul protejat cu Arnaud; spunea ceva despre „Grupul Prometeu".

Denumirea îi suna familiar lui Bryson. O mai auzise. Da!

Jan Vansina o pomenise la Geneva, cînd întrebase dacă el era „cu prometeenii".

– Ce e Grupul Prometeu? întrebă imediat Bryson.

– Prometeu... habar n-am. Nimeni nu are habar. Eu ştiu prea puţin. Sînt puternici – extrem de puternici. Nu mi-e clar dacă Prişnikov le execută ordinele sau dacă el le dă ordine lor.

– Cine sînt ei?

– Sînt oameni importanţi, puternici...

– Ai mai spus asta. Cine sînt ei?

– Sînt peste tot... şi nicăieri. Numele lor nu se află pe pancarte, în anteturi sau documente oficiale. Dar Tolea... Prişnikov face parte dintre ei, sînt sigur.

– Dar Arnaud? îl îmboldi Bryson.

– Şi el.

– Şi mai cine?

Labov ridică sfidător capul.

– Dacă mă ucizi, Prişnikov o să-mi lase familia în pace. De ce nu mă ucizi?

Tarnapolski îl privi atent, cu un zîmbet forţat.

– Labov, ştii cum l-am găsit pe copilul lui Maksimov?

Se apropie de Labov, continuînd să-şi lustruiască revolverul cu batista. Labov scutura din cap, ca un copil care nu vrea să audă nimic. Dacă ar fi avut mîinile libere, şi-ar fi astupat cu siguranţă urechile. Bîigui tremurînd:

– Maestrul de Jad! Prişnikov face pregătiri cu... cu omul numit Maestrul de Jad.

Tarnapolski îi aruncă lui Bryson o privire pătrunzătoare. Ştiau amîndoi a cui era porecla. Aşa-zisul Maestru de Jad era un influent general din armata chineză – Armata Populară de Eliberare. Generalul Tsai, cu cartierul general la Shenzen, avea faima unui om corupt şi le facilitase anumitor concerne internaţionale pătrunderea pe imensa piaţă chineză – desigur, în schimbul unor atenţii. Generalul Tsai era, de asemenea, cunoscut în întreaga lume drept colecţionar de obiecte din jad, create în China imperială. Se

ştia că accepta uneori cadouri sub forma unor valoroase sculpturi de jad.

Labov sesiză schimbul de priviri între cei doi.

– Nu ştiu ce speraţi să realizaţi, spuse el dispreţuitor. Totul e pe cale să se schimbe, iar voi n-o să puteţi împiedica asta.

Bryson se întoarse către Labov.

– Cum adică „totul e pe cale să se schimbe"? întrebă el.

– Au mai rămas doar cîteva zile, zise Labov enigmatic. Mi s-au dat doar cîteva zile ca să pregătesc.

– Să pregăteşti ce?

– Mecanismul a fost deja pus în funcţiune. Întreaga putere urmează să fie transformată! Totul va ieşi la iveală.

Tarnapolski termină de lustruit revolverul, vîrî batista în buzunar, apoi îndreptă arma spre Labov.

– Te referi la o lovitură de stat?

Bryson îl întrerupse:

– Dar Prişnikov deţine deja puterea din spatele tronului în Rusia! De ce dracu' ar dori aşa ceva?

Labov rîse compătimitor.

– Lovitură de stat! Cît de puţin ştiţi! Ce viziune îngustă aveţi! Noi, ruşii, am renunţat întotdeauna bucuroşi la libertate pentru siguranţă şi linişte. Şi voi o s-o faceţi. Pînă la ultimul. De-acum forţele sînt prea importante. Mecanismul e deja instalat. Totul urmează să iasă la iveală!

– Despre ce dracu' vorbeşti? tună Bryson. Prişnikov şi colegii lui aspiră acum mai sus de lumea afacerilor... au de gînd să preia controlul guvernelor, asta e? I-au înnebunit bogăţia şi puterea pe care le deţin?

– Ne-ar prinde bine nişte amănunte, prietene, spuse Tarnapolski lăsînd revolverul jos.

– Guverne? Guvernele sînt depăşite! Uitaţi-vă la Rusia – ce fel de putere are guvernul? Nici una! Guvernul e neputincios. Corporaţiile fac legea acum! Poate că pînă la urmă Lenin avea dreptate – capitaliştii guvernează lumea!

Dintr-o dată, cu iuţeala unei cobre, mîna dreaptă a lui Labov se întinse cîţiva centimetri, cît îi permitea sfoara cu care era legat. Fu suficient ca să înhaţe revolverul lui Tarnapolski, ce se afla aproape lîngă el. Tarnapolski reacţionă rapid, înşfăcă mîna lui Labov şi i-o răsuci cu putere ca să slăbească strînsoarea funcţionarului. Preţ de o clipă, arma fu îndreptată în sus şi înapoi, spre capul lui Labov. Omul părea să privească ţintă gura ţevii, fiind ca hipnotizat; pe faţa lui se aşternuse un zîmbet ciudat, blînd. Înainte ca Tarnapolski să-i poată smulge arma, Labov apăsă pe trăgaci.

20

Sinuciderea credinciosului aghiotant a lui Anatoli Prişnikov dădea o întorsătură neplăcută evenimentelor. Labov fusese un funcţionar nemilos, ce folosise drept arme mortale faxul şi telefonul, însă moartea lui era o vărsare inutilă de sînge. Mai mult decît atît, constituia o complicaţie, o abatere de la planul lor atent pregătit.

Şoferul lui Labov avea să-şi recapete cunoştinţa în mai puţin de o oră. Chiar dacă îşi va aminti ceva despre limuzina inundată de gaz lacrimogen, memoria lui avea să fie incoerentă, înceţoşată. Îşi va da seama că uniforma îi duhnea a votcă ieftină, va găsi sticla pe scaunul de lîngă el şi va constata că pasagerul lui dispăruse. Panicat, va suna, fără îndoială, acasă la Labov. Trebuia preîntîmpinată această eventualitate.

Printre hîrtiile lui Dmitri Labov, Iuri Tarnapolski găsise numărul de-acasă al funcţionarului rus. De la telefonul său mobil – Bryson observase că Moscova părea năpădită de astfel de aparate – Tarnapolski o sună imediat pe Maşa, soţia lui Labov.

– Doamnă Labov, zise el cu tonul servil al unui mărunt funcţionar, sînt Saşa, de la birou. Scuze pentru deranj, dar

Dmitri mi-a cerut să vă sun şi să vă spun că el o să întîrzie puţin. Vă roagă să-l scuzaţi. Coborînd glasul, adăugă pe un ton confidenţial: Oricum nu contează, de vreme ce şoferul lui pare să fi dus iar sticla la gură. Va trebui să găsesc alt om. Bună seara.

Închise înainte ca femeia să-i poată pune vreo întrebare. Povestea avea să fie crezută; astfel de întîrzieri erau inevitabile în munca lui Labov. Cînd şi dacă şoferul ar fi sunat, agitat şi dezorientat, femeia i-ar fi răspuns înfuriată sau iritată şi i-ar fi închis imediat telefonul.

Totuşi, sinuciderea lui Labov era un amănunt care trebuia camuflat cît mai bine cu putinţă. Opţiunile lui Bryson şi Tarnapolski erau limitate, deoarece fostul KGB-ist nu voia să sune la biroul de la Nortek; presupunînd că toate convorbirile telefonice erau înregistrate, nu dorea să fie găsită vreo bandă magnetică cu vocea lui. Trebuia improvizată rapid o soluţie, o explicaţie pentru sinucidere, care să fie acceptată fără prea multe investigaţii. Tarnapolski propunea să pună în buzunarele lui Labov şi în servieta lui mai multe obiecte suspecte: cărţi de vizită soioase, cu colţurile îndoite, de la nişte cluburi moscovite cu reputaţie dubioasă, cunoscute pentru ghiduşiile sexuale ce aveau loc în camere tăinuite, pe care le avea el şi, găselniţa supremă – un tub de unguent folosit de obicei la tratarea anumitor boli venerice transmisibile. Era aproape sigur că asemenea escapade erau cu totul străine unui om atît de decent şi sîrguincios ca Labov. Dar tot atît de sigur era că un astfel de om ar fi reacţionat violent dacă s-ar fi aflat într-o asemenea situaţie penibilă.

Acum începea o cursă contra cronometru, ţinînd seama că, într-un fel sau altul, Prişnikov ar putea afla că trustul Nortek fusese penetrat. Bryson ştia că situaţia putea scăpa de sub control. Limuzina lui Labov, cu şoferul semiconştient, putea fi identificată de un miliţian vigilent, care raportează la Nortek. Soţia lui Labov putea să sune la biroul lui, dintr-un motiv oarecare. Riscurile erau enorme, iar Prişnikov ar fi reacţionat

rapid. Bryson trebuia să plece din Rusia cît mai repede cu putință.

Tarnapolski conducea cu viteză maximă automobilul său Audi, spre Aeroportul Vnukovo, aflat la treizeci de kilometri sud-vest de Moscova. Era unul dintre aeroporturile pentru curse interne ce deservea toate regiunile țării, dar mai ales sudul. Aranjase cu una dintre noile firme private de aviație pentru urgență un zbor de noapte pînă la Baku pentru „un client bogat, un om de afaceri cu mari interese financiare în Azerbaidjan". Tarnapolski nu intrase în amănunte, menționase doar declanșarea neașteptată a unui conflict de muncă la o fabrică al cărei director fusese luat ostatic. Dată fiind urgența cursei, fusese cerută o sumă importantă de bani gheață. Bryson o avea și o plăti cu dragă inimă. Trebuia să-i mituiască și pe vameși, pentru grăbirea întocmirii documentelor.

– Iuri, zise Bryson, la ce se așteaptă Prișnikov?

– Bănuiesc că te referi la Maestrul de Jad. Așa e?

– Da. Știu că ești cunoscător al armatei chineze. La KGB ai lucrat în sectorul China. Deci, ce speră Prișnikov să cîștige de pe urma unei alianțe cu generalul Tsai?

– Ai auzit ce-a spus Labov, prietene. În ziua de azi, guvernele sînt neputincioase. Marile corporații fac legea. Dacă ești un gigant ambițios și vrei să controlezi jumătate din piețele lumii, puțini parteneri sînt mai potriviți decît Maestrul de Jad. E un membru de rang înalt al Marelui Stat Major al APE, primul răspunzător pentru transformarea Armatei Populare de Eliberare într-una dintre cele mai mari corporații ale lumii. El este omul care se ocupă personal de toate afacerile sale.

– Cum ar fi?

– Armata chineză controlează o uluitoare rețea de afaceri, întreprinderi interconectate, integrate pe verticală. Adică, de la fabrici de automobile la companii aeriene, de la fabrici de medicamente la telecomunicații. Proprietățile lor sînt numeroase – dețin hoteluri în toată Asia, inclusiv perla

Beijingului – hotelul Palace. Posedă şi operează pe majoritatea aeroporturilor chineze.

– Dar ştiam că guvernul chinez a început să-şi folosească autoritatea împotriva armatei – că premierul chinez a emis un decret prin care ordona armatei să renunţe la toate afacerile sale.

– A, Beijingul a încercat, însă duhul malefic ieşise deja din sticlă. Cum ziceţi voi americanii: pasta de dinţi a ieşit din tub? Poate e mai potrivit să vorbim despre cutia Pandorei. Însă era prea tîrziu. APE devenise de departe cea mai puternică forţă din China.

– Dar nu şi-au redus chinezii bugetul apărării de mai multe ori în ultimii ani?

Tarnapolski pufni:

– Şi pe urmă, tot ce-avea de făcut APE era să iasă pe piaţă şi să vîndă cîteva arme de distrugere în masă naţiunilor rebele. Dragul meu Coleridge, puterea economică a APE depăşeşte orice închipuire. Acum au început să priceapă importanţa strategică a telecomunicaţiilor. Lansează sateliţi şi deţin cea mai mare companie de telecomunicaţii din China; lucrează împreună cu giganţii Occidentului – Motorola, Systematix, Nortek – pentru a dezvolta imense reţele de telefonie mobilă şi sisteme informatice. Se spune că APE stăpîneşte acum cerul de deasupra Chinei, dar singurul adevărat proprietar, responsabilul, omul din spatele întregii afaceri este Maestrul de Jad – generalul Tsai.

Tarnapolski opri maşina pe terenul de aterizare. Bryson văzu un mic avion, un Iakovlev-112 nou-nouţ, aşteptînd în spaţiul de decolare. Avionul avea un singur motor şi patru locuri. Era minuscul – cu siguranţă cea mai mică aeronavă din flota companiei. Tarnapolski observă surpriza lui Bryson.

– Crede-mă, prietene, a fost cel mai bun pe care l-am putut găsi într-un timp atît de scurt. Au avioane mai mari şi mai frumoase, dar toate sînt în cursă.

– O să-şi facă treaba, Iuri. Mulţumesc. Îţi rămîn dator.

– Consideră-l un cadou de la un partener de afaceri...

În clipa următoare Bryson auzi un scrîşnet de frîne în apropiere; cînd se întoarse, văzu o camionetă masivă, neagră ce se îndrepta în viteză spre ei.

– Ce dracu-i asta? exclamă Iuri.

– La pămînt! strigă Bryson. La naiba! Nu avem arme!

Lăsîndu-se pe podeaua maşinii, Tarnapolski trase un sertar montat sub scaunul din faţă în care se afla un adevărat arsenal. Iuri îi întinse lui Bryson un pistol automat Makarov de 9 mm, apoi scoase o mitralieră Kalaşnikov Bizon, o armă Spetsnaz de fabricaţie rusească. Se auzi deodată sunetul impactului unui glonţ şi parbrizul maşinii se albi. Bryson îşi dădu seama că geamul era cel puţin parţial antiglonţ. Se ghemui sub el.

– Maşina nu e blindată, nu?

– Superficial, răspunse KGB-istul, îşi puse arma pe umăr şi inspiră adînc. Foloseşte portierele, spuse el.

Bryson înţelese. Portierele fuseseră întărite fie cu fibră de sticlă foarte rezistentă, fie cu un compus sintetic, ceea ce însemna că le puteau folosi drept scuturi.

Urmă o altă rafală, iar comandoul, vizibil prin fereastra portierei, luă poziţie de tragere.

– O livrare specială de la Prişnikov, zise Tarnapolski aproape în şoaptă.

– A sunat soţia, spuse Bryson în clipa cînd pricepu.

Dar cum de ştiuse Prişnikov unde să-şi trimită trupele? Poate că răspunsul era simplu: cea mai rapidă modalitate de ieşire din Rusia era pe calea aerului şi cel care fusese atît de nebun încît să-l elimine pe asistentul lui Prişnikov trebuia să părăsească ţara fără întîrziere. Mai mult, lîngă Moscova erau doar cîteva aeroporturi şi numai două dintre ele operau cu avioane particulare. O rezervare de ultim moment, făcută urgent... Prişnikov calculase.

Tarnapolski deschise portiera din dreptul lui, sări pe pămînt, se ghemui în spatele ei şi trase o rafală de mitralieră.

Unul dintre trăgători căzu, doborît de Tarnapolski.

– Bine ochit, comentă Bryson.

O salvă traversă parbrizul alb-opac, aruncînd cioburi mărunte de sticlă în fața lui Bryson. Acesta deschise portiera din dreptul lui, se ghemui în spatele ei și trase cîteva focuri spre cei doi atacatori rămași în picioare. În același timp, Tarnapolski trimise altă rafală și încă un om se răsturnă pe pista betonată de aterizare.

Mai rămînea unul, dar unde era?

Bryson și Tarnapolski scrutară terenul străduindu-se să observe vreo mișcare. Reflectoarele luminau pavajul pistei, dar nu și cîmpul din jur, unde al treilea om trebuia să fie ascuns, cu arma pregătită.

Tarnaposki trase un glonț spre locul unde i se păruse că vede o mișcare, dar nu urmă nici o ripostă. Se ridică în picioare, se răsuci și aținti mitraliera spre cealaltă parte a pistei.

Unde dracu' era?

Oamenii lui Prișnikov aveau cu siguranță ghete cu tălpi de cauciuc ce le permiteau să se furișeze fără zgomot. Strîngînd Makarovul cu ambele mîini, Bryson începu să se rotească încet în loc, mișcîndu-se constant în sens contrar acelor de ceasornic.

Cînd văzu mica pată roșie ce dansa pe ceafa lui Tarnapolski, apucă doar să strige:

– La pămînt! Era prea tîrziu. Un glonț exploziv perforă țeasta lui Iuri Tarnapolski, desfigurîndu-l.

– O, Doamne! urlă Bryson îngrozit și se răsuci.

Văzu licărul unei lumini reflectate și o mișcare vagă, la cîteva zeci de metri distanță. Al treilea trăgător se așezase lîngă aeronavă, folosind-o drept scut. Bryson ochi, răsuflă încet și trase un glonț direct la țintă.

Se auzi un strigăt îndepărtat și zăngănitul unei arme pe pavajul pistei. Al treilea membru al comandoului, cel care-l omorîse pe Iuri Tarnapolski era mort.

Aruncînd o privire spre cadavrul prietenului său, Bryson

alergă spre avion. Alții, în număr mai mare, aveau să vină la aeroport; singura lui șansă era să urce la bordul avionului și să-l piloteze singur.

Fugi spre aparatul Iakovlev-112, sări pe aripă și se strecură pe scaunul pilotului, închizînd trapa în urma lui. Își puse centura de siguranță, se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii. Acum ce urma? Pilotarea avionului nu era o problemă; avea destule ore de zbor și făcuse numeroase curse în anii petrecuți la Directorat. Mai greu era să navigheze în spațiul aerian rusesc fără aprobare și fără sprijinul turnului de control. Nu avea de ales. Întoarcerea la mașina lui Tarnapolski însemna intrarea în gura lupului.

Inspiră adînc și învîrti cheia în contact. Motorul porni imediat. Verifică instrumentele de bord și rulă încet spre capătul pistei. Știa că nu putea ignora turnul de control. Să decoleze fără să ia legătura cu controlorul de trafic aerian n-ar fi fost doar un risc, poate chiar fatal, dar ar fi fost un gest considerat de către aviația militară rusă drept o provocare. Și măsurile n-ar fi întîrziat să fie aplicate.

Deschise microfonul și vorbi în engleză, limba controlorilor de trafic internațional.

– Verificare Vnukovo, Iakovlev-112, RossTran trei nouă nouă F. Numărul unu pentru pista trei, plecare imediată spre Baku.

Răspunsul veni după cîteva secunde, bruiat, dar energic:

– Ce? N-am reținut, mai spune o dată.

– RossTran trei nouă nouă F, repetă el, pregătit pentru plecare pista Vnukovo trei, gata de rulare.

– Nu ai plan de zbor, RossTran trei nouă nouă!

Bryson insistă:

– Turnul Vnukovo, RossTran trei nouă nouă F, gata de rulare. Urc și mențin zece o mie. Altitudine prezumată două sute cincizeci la zece minute de la plecare. Frecvența de plecare unu-unu-opt virgulă cinci cinci. Frecvența radio patru șase trei șapte.

– RossTran, oprește, repet, oprește! Nu ai autorizație!

– Turnul Vnukovo duc niște funcționari superiori de la Nortek într-o vizită de urgență la Baku, zise el, arborînd aroganța caracteristică slujbașilor lui Prișnikov. Planurile de zbor trebuie să fi fost înregistrate. Ai numărul meu matricol; poți să-l suni pe Dmitri Labov ca să verifici.

– RossTran...

– Anatoli Prișnikov o să fie extrem de supărat cînd o să afle că te amesteci în afacerile lui, tovarășe controlor de trafic aerian, poate că vrei să-mi spui numele dumitale și numărul de identificare.

Urmă o pauză de cîteva secunde.

– Dă-i drumul, se răsti vocea. Zbori pe riscul dumitale.

Bryson apăsă pe accelerație, mări viteza spre capătul pistei și avionul se desprinse de sol.

21

Monseniorul Lorenzo Battaglia – doctor în filozofie, curatorul șef al Muzeului Chiaramonti, una dintre numeroasele colecții specializate ce alcătuiau Monumenti Musei e Gallerie Pontifice, muzeele Vaticanului, în Citta del Vaticano – nu-l mai văzuse de mulți ani pe Giles Hesketh-Haywood și nici nu era foarte încîntat să-l reîntîlnească.

Cei doi bărbați se revăzură într-o magnifică sală de recepție, tapetată cu damasc, de lîngă Galleria Lapidaria. Monsenior Battaglia, de douăzeci de ani curator al muzeelor Vaticanului, era respectat în întreaga lume pentru erudiția lui. Giles Hesketh-Haywood, nedoritul său vizitator englez, i se păruse întotdeauna o creatură ușor absurdă, chiar hazlie, datorită imenșilor săi ochelari rotunzi, cu ramă de baga, a țipătoarele cravate de mătase care se înfoiau exagerat din nodul foarte strîns, a vestelor lui

ecosez, a butonilor de aur în formă de potcoavă, a vechii pipe din lemn de trandafir vîrîtă neglijent în buzunarul de la piept şi a limbajului lui preţios. Mirosea a tutun galben presat. Fermecător, deşi cam onctuos. Hesketh-Haywood era un aristocrat scrîntit, în anumite privinţe, iar afacerile lui erau dubioase. De ochii lumii, era comerciant de antichităţi, dar în realitate vindea obiecte preţioase, de obicei furate.

Hesketh-Haywood, parţial expert de artă, parţial escroc desăvîrşit, era genul de individ suspect care dispărea ani la rînd, pentru a-şi face apoi apariţia pe iahtul vreunui şeic al petrolului din Orientul Mijlociu. Deşi evaziv în legătură cu trecutul lui, circulau tot felul de zvonuri potrivit cărora familia lui aparţinuse cîndva marii nobilimi engleze, dar că scăpătase în perioada postbelică laburistă. Se spunea că fusese educat alături de vlăstarele familiilor putred de bogate, dar cînd terminase şcoala, ai săi rămăseseră cu un munte de datorii. Giles era un neisprăvit, un potlogar, total lipsit de scrupule; îşi începuse cariera scoţînd prin contrabandă antichităţi din Italia, mituindu-i pe funcţionarii care eliberau autorizaţiile de export. Îşi vindea mărfurile foarte ieftin, dar prin mîinile lui trecuseră şi cîteva lucrări de artă extraordinare. Dacă nu doreai să ştii cum ajunseseră acestea în posesia lui, era mai bine să nu întrebi. Oameni ca Hesketh-Haywood erau toleraţi în lumea comercianţilor de artă doar pentru acele rare ocazii în care se puteau dovedi utili – el se dovedise într-adevăr util cîndva monseniorului, mijlocind o anume „tranzacţie", în urma căreia monseniorul înălţase rugi fierbinţi ca lumea să nu afle despre ea. Cordialitatea manifestată acum de monsenior se redusese considerabil, deoarece serviciul pe care i-l cerea Hesketh-Haywood îl înspăimînta.

Monseniorul Battaglia închise o clipă ochii, căutîndu-şi cuvintele potrivite, apoi se aplecă în faţă şi-i vorbi vizitatorului său pe un ton grav:

– Ceea ce propui dumneata, Giles, e cu totul exclus. E un scandal în toată regula.

Monseniorul nu-l văzuse niciodată pe Hesketh-Haywood tulburat, şi nici acum nu era.

– Un scandal, monseniore?

Ochii de bufniţă ai lui Giles Hasketh-Haywood, măriţi de lentilele groase, exprimau amuzament.

– Dar există diverse tipuri de scandal, nu? De exemplu cel ce-ar putea fi declanşat de informaţia conform căreia un înalt oficial al Vaticanului, un expert de renume mondial în arta şi cultura materială a antichităţii, preot hirotonisit pe deasupra, întreţine o amantă pe Via Sebastiano Veniero. Ei bine, unii oameni nu au vederi atît de largi ca noi, nu-i aşa?

Englezul se lăsă pe spătarul fotoliului.

– Dar *banii,* nu femeile, pot provoca o zarvă mai mare. Iar tînăra şi dulcea Alessandra se bucură în continuare de confortabila ei proprietate, sînt convins. Confortabilă – unii ar putea spune luxoasă, ţinînd cont de salariul mai degrabă modest al curatorului Vaticanului care o întreţine. Oftă şi dădu satisfăcut din cap. Îmi place să cred că mi-am adus contribuţia la această cauză demnă de laudă.

Monsenior Battaglia simţea cum se îmbujorează. O vînă de la tîmplă începu să-i pulseze.

Ochelarii rotunzi cu lentile groase începură să-i dea lui Bryson o cumplită durere de cap, dar se consolă cu gîndul că rezolvase problema pentru care venise la Roma. Se simţea epuizat. După ce aterizase cu micul avion pe un aerodrom de lîngă Kiev, departe de spaţiul aerian rusesc, luase două curse de legătură pe o linie comercială spre Roma. La apelul telefonic dat monseniorului i se răspunse imediat, aşa cum bănuise, deoarece curatorul era aproape întotdeauna interesat de ofertele lui Giles Hesketh-Haywood.

Giles Hesketh-Haywood, una dintre numeroasele şi atent elaboratele biografii false ale lui Bryson, se dovedise deseori utilă în fosta lui carieră.

În calitate de cunoscător şi comerciant de antichităţi, era firesc să călătorească în locuri precum Sicilia, Egipt, Sudan, Libia ca şi în multe alte părţi. Îndepărta suspiciunea îndemnînd la suspiciune: un exerciţiu elementar de derutare. Atîta timp cît autorităţile alarmate îl credeau contrabandist, nu le trecea prin minte că ar putea fi spion. Şi cei mai mulţi dintre ei erau bucuroşi să-i accepte atenţiile: la urma urmei, dacă n-o făceau ei, ar fi făcut-o alţii.

Micul articol apăru chiar în dimineaţa zilei următoare în *L'Osservatore Romano,* ziarul oficial al Vaticanului, cu un tiraj de peste cinci milioane de exemplare, vîndut în întreaga lume. Avea următorul titlu: A FOST FURATĂ O PIESĂ DIN COLECŢIA VATICANULUI?

Conform relatării, curatorii muzeului de la Vatican descoperiseră, în urma inventarului anual, că lipsea un joc de şah, din timpul dinastiei Sung. Superbele piese din jad fuseseră aduse din China de Marco Polo, la începutul secolului al XIV-lea, şi dăruit dogelui Veneţiei. Cesare Borgia obţinuse jocul în 1500, iar după moartea lui fusese dăruit unuia dintre papii Casei Medici, Leon al X-lea. Jocul apare chiar şi în fundalul unuia dintre portretele lui. În 1549, papa Paul al III-lea l-a folosit pentru a juca o partidă cu legendarul maestru de şah Paulo Boi, partidă pe care a pierdut-o.

În articol era citat un purtător de cuvînt al muzeului de la Vatican, care contesta informaţia. Muzeul refuza însă să facă dovada că se afla în posesia valorosului joc de şah. Mai era citat un scurt comentariu indignat al curatorului şef, monseniorul Lorenzo Battaglia, care spunea că muzeul Vaticanului avea înregistrate sute de mii de obiecte în cataloagele sale şi că era inevitabil ca unele să se rătăcească temporar; nu exista însă nici un motiv pentru a trage în mod pripit concluzia că avusese loc un furt.

Bîndu-şi cafeaua cu lapte în apartamentul de la hotelul Hassler, Nick Bryson citi articolul cu satisfacţie profesională. El nu-i ceruse atît de mult monseniorului. La urma urmei,

dezmințirile erau justificate. Legendarul joc de şah din timpul dinastiei Sung se afla în continuare la loc sigur, într-unul dintre sutele de depozite ale Vaticanului; asemenea majorităţii proprietăţilor Sfîntului Scaun, nu fusese expus. Mai exact, de peste patruzeci de ani. Nu fusese nici furat, însă cititorul înțelegea exact contrariul.

Bryson avea convingerea că acel articol va fi citit de cine trebuia.

Luă telefonul şi sună o veche cunoştinţă de la Beijing, un funcționar chinez pe nume Jiang Yingchao, care avea acum un post important în Ministerul de Externe. Cu zece ani în urmă, Jiang făcuse afaceri cu Giles Hesketh-Haywood; acesta recunoscu imediat glasul afectat al lui Giles.

– Prietenul meu englez, exclamă Jiang. Ce plăcere să te aud, după o tăcere atît de lungă.

– Ştii că nu-mi place să profit de prietenia noastră, spuse Bryson, dar sînt încredințat că ultima noastră tranzacție a fost... utilă pentru cariera dumitale. Nu că ai fi avut nevoie de asta, desigur; ascensiunea dumitale în ierarhia diplomatică a fost de-a dreptul impresionantă.

Giles nu trebuia să-i împrospăteze memoria prietenului său din diplomația chineză. Cînd îi fusese prezentat prima dată lui Giles Hesketh-Haywood, Jiang era un biet ataşat cultural la ambasada chineză de la Bonn. La scurtă vreme după ce luaseră masa împreună, Giles îşi îndeplinise promisiunea, obținînd pentru Jiang un obiect vechi de artă chineză, extrem de valoros, la un preț mult mai mic decît cel pe care l-ar fi luat dacă l-ar fi vîndut pe piața liberă. Micul cal din ceramică roşie, din timpul dinastiei Han, constituise un cadou special al lui Jiang pentru ambasador, menit, fără îndoială, să ungă roțile carierei lui. De-a lungul anilor, Hesketh-Haywood îi furnizase prietenului său diplomat mai multe obiecte neprețuite, printre care erau bronzuri antice şi o vază de pe vremea dinastiei Qing.

– Şi cu ce te-ai ocupat în toți anii ăştia? întrebă diplomatul.

Bryson oftă adînc, profund mîhnit.

– Sînt sigur că ai văzut articolul acela absolut injurios din *L'Osservatore Romano,* spuse el.

– Nu, ce articol?

– A, dragă, uită că l-am menționat. Oricum, un obiect extraordinar s-a întîmplat să intre în posesia mea și m-am gîndit că un om cu atîtea relații ca dumneata ar putea cunoaște pe cineva interesat de el. De fapt, am o teribil de lungă listă cu potențiali clienți, extrem de interesați, dar, de dragul vremurilor de altădată, m-am gîndit să te sun pe dumneata primul...

Începu să-i descrie jocul de șah din jad, însă Jiang îl întrerupse:

– O să te sun eu. Lasă-mi numărul dumitale de telefon.

Trecu o oră pînă cînd Jiang sună pe o linie protejată. Găsise cu siguranță ziarul Vaticanului, apoi dăduse, plin de entuziasm, cîteva telefoane.

– Înțelege, dragul meu prieten, că o asemenea ocazie nu se ivește prea des, spuse Giles. E pur și simplu înspăimîntător cît de neglijente sînt unele mari instituții cu comorile lor, nu-i așa? Pur și simplu înspăimîntător.

– Da, da, îl întrerupse Jiang nerăbdător. O să trezească un mare interes, sînt sigur. Dacă vorbim despre același lucru – jocul de șah din jad, dinastia Sung...

– Vorbesc ipotetic, desigur, dragul meu Jiang. Înțelegi asta. Spun doar că, dacă acest joc minunat s-ar întîmpla să fie disponibil, poate ai vrea să dai de veste. Discret, bineînțeles...

– Da, da, cunosc pe cineva, sigur. E un general, știi, care colecționează așa ceva, capodopere ale dinastiei Sung din jad sculptat. E o pasiune mistuitoare pentru general. Poate îi știi porecla – Maestrul de Jad.

– Hm. Nu sînt sigur, Jiang. Chiar crezi că l-ar putea interesa?

– Generalul Tsai e preocupat de repatrierea comorilor imperiale care au fost prădate, de readucerea lor în țară. E un naționalist înfocat, să știi.

– Aşa mi s-a dat de înţeles. Ei bine, aş vrea să ştiu cît mai repede dacă generalul e interesat, fiindcă am de gînd să solicit centralei de hotel să reţină toate apelurile telefonice pentru mine – acei detestabili şeici ai petrolului din Oman şi Kuweit pur şi simplu nu încetează să mă sune!

– Nu! ripostă Jiang. Acordă-mi două ore! Capodopera asta trebuie să se întoarcă în China!

Bryson nu fu nevoit să aştepte atît de mult. Diplomatul îl sună după numai o oră. Generalul era interesat.

– Dată fiind valoarea extraordinară a acestei lucrări, spuse hotărît Bryson, insist să mă întîlnesc personal cu clientul meu.

În acel moment, Bryson ştia că-şi putea impune propriile condiţii pentru întîlnirea cu generalul Tsai.

– Dar... dar desigur, bolborosi Jiang. Clientul nici nu şi-ar dori mai mult. El vrea să aibă toate asigurările că lucrarea e autentică.

– Fireşte. Vor fi furnizate toate certificatele de provenienţă.

– Bineînţeles.

– Întîlnirea trebuie să aibă loc imediat. Nu admit nici o întîrziere.

– Asta nu e o problemă. Maestrul de Jad e la Shenzen şi aşteaptă cu nerăbdare să vă întîlniţi cît mai curînd posibil.

– Bine, o să iau prima cursă către Shenzen. Generalul şi cu mine vom avea o conversaţie iniţială.

– Cum adică, o conversaţie iniţială...?

– Generalul şi cu mine vom petrece în mod plăcut o oră sau două, o să-i arăt fotografii ale jocului de şah şi, dacă voi constata că am stabilit nişte condiţii acceptabile, o să trecem la etapa următoare.

– Deci n-o să aduci jocul cu dumneata la întîlnirea cu generalul?

– O, Doamne, nu. La urma urmei, un asemenea client ar avea posibilitatea să mă demaşte dacă ar dori. În ziua de

azi trebuie să fii foarte prudent. Cunoşti deviza mea: nu negociez niciodată cu străinii. Sigur, după ce o să mă întîlnesc cu tipul n-o să mai fim străini, nu-i aşa? Dacă totul e în regulă – dacă totul mi se pare în regulă – putem discuta despre import, bani, toate detaliile alea stupide şi plictisitoare.

– Generalul va insista să examineze jocul de şah, Giles.

– Desigur, însă nu de la început. O, nu. China e un teritoriu necunoscut pentru mine, nu-i cunosc pe tipii cu funcţii mari de-acolo. Cred că m-aş simţi un pic vulnerabil în ţara aia. Dacă generalul Cutare vrea să-mi confişte obiectul şi să mă expedieze la una din fermele alea de varză ori ce-aveţi voi pe-acolo?

– Generalul e un om de cuvînt, obiectă cu răceală Jiang.

– Instinctele m-au slujit teribil de bine în ultimii douăzeci de ani, prietene. N-aş vrea să le ignor la această ultimă întîlnire. Omul trebuie să fie foarte atent cu voi, orientalii impenetrabili.

Îmbrăcat extravagant cu o vestă galbenă din piele de ied şi un costum ecosez din mătase şi caşmir, Giles Hasketh-Haywood sosi la Aeroportul din Shenzen, unde fu întîmpinat de un emisar al generalului Tsai, în uniformă verde închis, fără grade, cu o şapcă stil Mao. Emisarul, un bărbat de vîrstă mijlocie cu un chip impasibil, îl trecu repede pe Bryson prin vamă şi biroul de imigrări. Totul fusese pregătit dinainte; politicos, personalul aeroportului nu controlă bagajele.

După ce ieşiră din biroul de imigrări, emisarul îl împinse tăcut pe Bryson pe o uşă neinscripţionată, unde aşteptau alţi doi soldaţi în uniforme verzi. Unul dintre ei scotoci fără jenă prin bagajul lui Bryson. Între timp, celălalt începu să-l percheziţioneze sistematic, din cap pînă-n picioare, tăind pînă şi branţurile elegantţilor pantofi englezeşti din piele. Bryson nu fu surprins, deşi scoase strigăte de indignare, potrivit rolului său de persoană pretenţioasă.

Venise neînarmat, anticipînd că va fi controlat înainte de-a i se permite să se întîlnească cu generalul; renunţase la

armele de foc şi la tot ce-ar fi fost ciudat să poarte Giles Hesketh-Haywood. Riscul de-a fi prins, deci de-a compromite întregul plan, era prea mare.

În centura din piele moale a lui Hesketh-Haywood se afla însă ascunsă o armă. Între două fâşii din cea mai fină piele italiană era cusută o bandă metalică lungă şi flexibilă, lată de vreo trei centimetri şi lungă de treizeci, făcută dintr-un aliaj de aluminiu şi vanadiu, ascuţită ca o lamă de ras. Putea fi scoasă repede şi uşor, desfăcînd un fermoar şi trăgînd cu putere. Era greu de folosit fără să te răneşti, dar, dacă era mînuită adecvat, lama tăia pînă la os, practic fără efort. În plus, Bryson era convins că se putea bizui, ca de atîtea ori, pe talentul său de a improviza, de-a găsi arme acolo unde alţii nu vedeau, dar spera să nu fie nevoie. Soldatul în uniformă îi ordonă lui Bryson să-şi scoată centura; o pipăi, dar nu găsi nimic suspect.

O limuzină Daimler neagră, ultimul tip, staţiona cu motorul pornit în faţa terminalului. Şoferul, îmbrăcat în aceeaşi uniformă verde fără grade a armatei chineze, cu o expresie calmă, impenetrabilă pe chip, îşi ţinea, umil, capul plecat.

Posomorîtul emisar deschise portiera din spate pentru Bryson, puse valiza în portbagaj, apoi se aşeză pe scaunul din faţă. Maşina demară şi intră pe drumul de acces către aeroport, îndreptîndu-se spre Shenzen.

Bryson mai fusese la Shenzen, cu ani în urmă, dar acum îl găsi complet schimbat. Ceea ce fusese cu doar douăzeci de ani în urmă un sătuc de pescari aflat pe frontieră se transformase într-o metropolă zgomotoasă, cu drumuri pavate în grabă, cu complexe de locuinţe şi fabrici răsărite ca din pămînt. Din orezăriile şi pămînturile nedesţelenite ale deltei fluviului Zhu Jiang răsăriseră zgîrie-norii, centralele electrice şi sectoarele industriale ale Zonei Economice Speciale ale Chinei. La orizont se profilau nenumărate macarale, iar cerul era acoperit de pîcla cenuşie a smogului. Populaţia în continuă mişcare, aproape patru milioane de oameni, era formată în

majoritate din săteni, ademeniți din zonele rurale de promisiunea unor slujbe care le asigurau salarii de subzistență.

Shenzen devenise o metropolă ce se dezvolta într-un ritm amețitor, alimentat de combustibilul numit cu cel mai odios cuvînt din China comunistă: capitalism. Era vorba despre cele mai deșănțate și nemiloase forme de capitalism, despre isteria periculoasă a unui oraș de frontieră, unde criminalitatea și prostituția scăpaseră de sub control. Panourile strălucitoare și neoanele scînteietoare, magazinele elegante Louis Vuitton și Dior nu erau, Bryson știa asta, decît o fațadă. În spatele ei se ascundea sărăcia lucie, mizeria existenței sumbre a acelor *mingong,* barăcile din tablă ce adăposteau zeci de muncitori nomazi, fără instalații sanitare, cu niște curți mici și murdare în care creșteau găini anemice.

Traficul era intens, înțesat cu automobile de ultimul tip și taxiuri roșii, sclipitoare. Clădirile noi, înalte, cu arhitectură modernă, iar străzile pline de reclame luminoase, toate în chineză, cu excepția cîte unei litere latine ici acolo – un M pentru McDonald's sau KFC. Totul era foarte colorat – restaurante arătoase, dar ieftine, și magazine ce ofereau aparatură electronică – videocamere portabile și camere digitale, computere, televizoare și casete video. Negustorii ambulanți vindeau fripturi de porc și de rață, dar și crabi vii.

Mulțimea părea compactă, oamenii mergînd umăr lîngă umăr, dotați aproape toți cu telefoane mobile. Dar, spre deosebire de Hong Kong, aflat la vreo treizeci de kilometri spre sud, aici nu se zăreau oameni în vîrstă practicînd gimnastică tradițională în parcuri; de fapt, nu se vedeau deloc bătrîni. Perioada maximă de ședere în Zona Economică Specială era de cincisprezece ani și doar cei în putere erau acceptați.

Emisarul aflat pe scaunul de lîngă șofer se întoarse și rosti:

– *Ni laiguo Shenzen ma?*

– Poftim? zise Bryson.

– *Ni budong Zhongguo hua ma?*

– Scuze, nu pricep graiul ăsta, rosti tărăgănat Bryson.

Emisarul îl întrebase dacă mai fusese pe-acolo şi dacă înţelegea chineza; Bryson se întrebă dacă nu cumva era pus la încercare.

– Engleza?

– Englez sînt şi asta vorbesc, da.

– E prima oară cînd vii aici?

– Da, prima oară. Un loc încîntător – mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine.

– De ce te întîlneşti cu generalul?

Expresia de pe chipul emisarului devenise de-a dreptul ostilă.

– Afaceri, spuse scurt Bryson. Asta face generalul, nu?

– Generalul e şeful sectorului Guandong al APE, îl contrazise emisarul.

– Păi, se pare că se fac multe afaceri pe-aici.

Şoferul mormăi ceva, emisarul tăcu, apoi se întoarse.

Limuzina se tîra prin incredibila aglomeraţie de pe străzi. În apropierea hotelului Shangri-La, şoferul porni sirena şi aprinse lumina roşie, urcă pe trotuarul aglomerat, răcnind ordine prin megafonul maşinii, împrăştiind pietonii speriaţi ca pe nişte porumbei, apoi ieşi în viteză din ambuteiajul creat.

Ajunseseră în cele din urmă la un punct de control – intrarea într-un sector puternic industrializat ce părea să se afle sub controlul direct al armatei. Bryson bănui că acolo îşi avea generalul Tsai reşedinţa, poate chiar cartierul general. Un soldat cu un registru în mînă se aplecă şi făcu un semn brusc spre emisar care coborî imediat din maşină. Maşina îşi continuă drumul, trecînd pe lîngă nişte clădiri cafenii, pînă cînd ajunseră într-o zonă cu aspect industrial, cu multe depozite.

Bryson deveni dintr-o dată atent. Nu era reşedinţa generalului.

– *Neng bu neng gaosong wo, ni song wo qu nar?* întrebă

el cu un puternic accent englezesc, folosind sintaxa unui vorbitor care nu prea ştia limba. „Vrei să-mi spui unde mă duci?"

Şoferul nu răspunse.

Bryson ridică tonul, vorbind acum cu fluenţa lui obişnuită, cea a unui indigen:

– Nu sîntem lîngă cazarma generalului!

– Generalul nu primeşte vizitatori la reşedinţa sa. E foarte retras.

Şoferul vorbise pe un ton lipsit de respect, fără să folosească apelativul „domn", cum s-ar fi cuvenit. Era ceva deconcertant.

– Generalul e faimos pentru luxul în care trăieşte. Îţi sugerez să întorci maşina.

– Generalul crede că adevărata putere se exercită pe nevăzute. Preferă să rămînă în umbră.

Maşina se opri în faţa unui depozit vast, lîngă nişte jeepuri şi camionete militare de culoare cafenie. Fără să se întoarcă şi cu motorul pornit, şoferul spuse:

– Cunoşti povestea marelui împărat din secolul al XVIII-lea, Qian Xing? El credea că pentru un conducător era important să aibă contact direct cu cei pe care-i conducea, fără ca supuşii lui să ştie. Aşa că a străbătut China în lung şi-n lat, deghizat în ţăran.

Înţelegînd ce voia să spună şoferul, Bryson îl privi pentru prima oară atent pe cel de la volan. Înjură în gînd. Şoferul era generalul Tsai!

Daimlerul fu înconjurat de soldaţi, iar generalul începu să strige ordine în tonkineză, dialectul său natal. Uşa maşinii se deschise şi Bryson fu înşfăcat de ambele braţe de cîte un soldat.

– *Zhanzhu!* Nu te mişca! răcni un soldat, îndreptîndu-şi arma spre Bryson şi ordonîndu-i să-şi ţină mîinile depărtate. *Shou fang xia! Bie dong!*

Fereastra portierei din dreptul generalului coborî; generalul rînjea.

– A fost foarte interesant să discut cu dumneata, domnule Bryson. Îndemînarea cu care vorbeşti limba noastră sporeşte pe măsură ce discutăm. Asta mă face să mă întreb ce-ai mai putea ascunde. Acum îţi sugerez să-ţi întîmpini moartea cu seninătate.

O, Iisuse! Adevărata lui identitate era cunoscută! Cum? Şi de cît timp?

Întrebările i se învălmăşeau în minte. Cine ar fi putut dezvălui adevărata lui identitate? Mai exact, cine cunoştea trucul lui Hesketh-Haywood? Cine ştia că el avea să vină la Shenzen? Nu Iuri Tarnapolski. Atunci, cine?

Fuseseră trimise prin fax fotografii cu chipul lui, fuseseră făcute nişte legături. Dar n-avea sens! Trebuia să existe cineva apropiat de general care să-l fi recunoscut, să fi pătruns dincolo de masca de negustor englez de obiecte furate. Cineva care îl cunoştea; nu exista altă explicaţie.

După ce maşina generalului Tsai se îndepărtă, Bryson fu îmbrîncit spre intrarea din depozit. În spate, un soldat ţinea arma îndreptată asupra lui. Aprecie situaţia, care nu era deloc roz. Ar fi trebuit să-şi elibereze o mînă, preferabil dreapta, şi să scoată lama de vanadiu din centură cu o mişcare rapidă. Pentru a reuşi trebuia să creeze o diversiune. Instrucţiunile generalului erau clare: urma să-şi întîmpine „moartea". Soldaţii n-ar fi ezitat să tragă în el, era sigur de asta, dacă ar fi făcut un gest brusc. Nu intenţiona să le testeze viteza de reacţie. Se întreba de ce fusese adus în acel depozit? Privi în jur. Hala imensă era destinată depozitării şi livrării mijloacelor de transport. La un capăt se afla un enorm ascensor de marfă, suficient de larg ca să încapă un tanc sau o camionetă. În aer plutea mirosul înţepător de ulei de motor şi de motorină. Camioane, tancuri şi alte vehicule militare erau depozitate în şiruri compacte. Arăta ca magazia unui prosper comerciant angrosist de maşini sau camioane, doar că pereţii din beton şi podelele erau mînjite cu uleiul de motor scurs din vehicule şi cu reziduuri de la fumul de eşapament.

Ce se întîmpla? De ce fusese adus acolo, cînd ar fi putut la fel de uşor să-l execute afară? Apoi îl văzu pe bărbatul care stătea în faţa lui, înarmat pînă-n dinţi. Un bărbat pe care-l cunoştea şi care se numea Ang Wu. Şi atunci înţelese.

Ang Wu era unul dintre puţinii adversari pe care-i întîlnise vreodată şi care-l impresionase cu fizicul lui. Ang Wu era un fost ofiţer al armatei chineze, detaşat la Bomtec – departamentul comercial al APE. El fusese reprezentantul local al APE în Sri Lanka, unde chinezii expediaseră arme ambelor tabere aflate în conflict, semănînd discordie şi suspiciune, alimentînd cu un combustibil uşor inflamabil resentimentele mocnite. Dincolo de Colombo, Bryson şi trupa de comando aleasă pentru acea misiune interceptaseră o caravană cu muniţie aflată sub controlul direct al lui Ang Wu. Într-un schimb de focuri, Bryson îl împuşcase pe Ang Wu în burtă, doborîndu-l. Inamicul lui fusese luat cu elicopterul şi dus, din cîte ştia, la Beijing.

Oare să fi avut şi o altă conotaţie acel incident, un înţeles ascuns, vreun plan în care el fusese doar un pion? Ce se aflase cu adevărat în spatele acelui incident?

Acum, Ang Wu se afla în faţa lui Bryson, cu o mitralieră AK-47 de fabricaţie chineză atîrnată pe umăr şi cu cîte un pistol la fiecare şold. În jurul taliei avea înfăşurate, ca o centură, banduliere cu gloanţe de mitralieră, iar la glezne, vîrîte în teacă nişte cuţite.

Bryson simţi apăsarea fermă a mîinilor soldaţilor. Nu-şi putea elibera mîna ca să scoată centura fără să fie împuşcat.

Vechiul lui inamic părea încîntat.

– Sînt atîtea feluri de-a muri, zise Ang Wu. Totdeauna am ştiut că o să ne mai întîlnim. Aştept de multă vreme revederea noastră.

Cu o mişcare rapidă scoase din toc una din arme, un pistol semiautomat chinezesc şi îl cîntări în mînă, părînd să se bucure de puterea lui de-a curma vieţi.

– Acesta-i darul generalului Tsai pentru mine, răsplata

lui generoasă pentru anii mei de serviciu. Un dar simplu: plăcerea de a te ucide. Va fi ceva foarte... cum se spune... intim şi personal.

Zîmbi satisfăcut arătîndu-şi dinţii foarte albi.

– Acum zece ani, la Colombo, mi-ai distrus splina – ştiai asta? Aşa că o să începem cu asta. Cu splina ta.

În mintea lui Bryson, enormul depozit se redusese la un spaţiu foarte mic, un tunel îngust în care el se afla la un capăt şi Ang Wu la celălalt. Nu mai exista nimic altceva în afară de adversarul lui. Bryson inspiră profund.

– Nu e o luptă corectă, spuse el cu un calm forţat, artificial.

Asasinul chinez zîmbi şi, întinzînd braţul, ţinti cu pistolul abdomenul lui Bryson. În timp ce duşmanul lui trăgea piedica, Bryson ţîşni înainte, răsucindu-se, încercînd să scape din strînsoarea soldaţilor, apoi...

Se auzi un zgomot slab, ca de tuse, şi o mică gaură roşie apăru chiar în centrul frunţii largi a lui Ang Wu, care se prăbuşi încet, ca un beţiv adormit.

– *Aiya!* ţipă un soldat, răsucindu-se şi primind în cap al doilea glonţ tras fără zgomot.

Al doilea soldat ţipă, întinse mîna după armă, apoi se prăbuşi brusc la podea, cu tîmpla zdrobită.

Brusc eliberat, Bryson se aruncă la pămînt, de unde privi în sus. Pe o pasarelă de oţel aflată la şase metri înălţime, un bărbat înalt şi corpolent, îmbrăcat într-un costum bleumarin, ieşea din spatele unui stîlp de beton. În mînă avea un Magnum 357, cu amortizor. Faţa bărbatului se găsea încă în umbră, dar Bryson recunoscu imediat acel mers apăsat.

Bărbatul îi aruncă pistolul.

– Prinde-l, spuse el.

Bryson, înşfăcă arma.

– Mă bucur că nu ţi-ai pierdut îndemînarea, zise Ted Waller şi începu să coboare scara abruptă.

Ajuns lîngă Bryson îl privi ușor amuzat și spuse:
– Partea grea abia acum începe.

22

Senatorul James Cassidy văzu titlul din *The Washington Times* – recepționă informația că soția lui fusese arestată pentru deținere de droguri, afirmațiile tendențioase privitoare la posibila obstrucționare a justiției și renunță să mai citească. Deci, pînă la urmă, totul ieșise la iveală – cauza unei profunde dureri personale, ceva ce încercase cu disperare să țină departe de ochii nemiloși ai presei. Un secret adînc îngropat fusese scos la lumină. Dar cum?

Sosind la birou la șase dimineața, cu cîteva ceasuri înainte de ora lui obișnuită, își găsise echipa deja adunată, arătînd la fel de palidă și vlăguită ca și el. Roger Fry intră direct în subiect:

– *The Washington Times* te vînează de ani de zile. În plus, am primit deja mai mult de o sută de telefoane de la celelalte canale mediatice, care încearcă s-o încolțească pe soția ta. Ăsta-i un adevărat covor de bombe, Jim. Nu pot controla situația. Nici unul dintre noi nu poate.

– E adevărat? întrebă Mandy Greene, secretara lui de presă.

Mandy avea patruzeci de ani și lucra pentru senator de șase ani, dar stresul și îngrijorarea parcă o îmbătrîniseră. Văzîndu-i ochii încercănați, Cassidy își dădu seama că ea își pierduse cumpătul.

– Ce spune mai exact presa? întrebă senatorul.

Mandy luă ziarul, apoi îl aruncă furioasă.

– Spune că acum patru ani soția ta a fost arestată pentru că a cumpărat heroină. Că tu ai dat niște telefoane, ai cerut

nişte favoruri, iar acuzaţiile au căzut şi măsura arestării a fost anulată. „Obstrucţionarea justiţiei" e fraza pe care au lansat-o.

Senatorul Cassidy dădu tăcut din cap, apoi se aşeză în fotoliul larg de piele şi întoarse spatele echipei lui, privind pe fereastră lumina cenuşie a dimineţii înnorate din Washington. Cu o zi în urmă, primiseră apeluri înregistrate de robotul telefonic, atît el, cît şi soţia lui, Claire, dar nu răspunseseră. Avusese un presentiment şi dormise puţin.

Claire era la casa părinţilor ei din Wayland, Massachusetts. Avea problemele ei; multe soţii de politicieni aveau probleme. Îşi aminti cum începuse totul – minorul accident de schi ce impusese o operaţie la coloană – nişte vertebre tasate. I se dăduse percodan pentru durerile postoperatorii. Curînd, devenise dependentă de narcotice pentru încetarea durerii. Doctorii nu-i mai dăduseră altă reţetă. Îi pomeniseră de un grup de „control al durerii", specializat în consultaţii. Însă narcoticele îi făcuseră cunoscută lui Claire o stare dulce de uitare, un spaţiu protejat de stresul şi încordarea vieţii publice. El se învinua pentru asta – pentru că nu fusese acolo. Ajunsese să înţeleagă cît de ostilă era lumea lui pentru ea. O lume care pînă la urmă o marginalizase, iar Claire, atît de frumoasă, atît de cultivată, atît de iubitoare, nu fusese crescută ca să rămînă toată viaţa pe margine. Cassidy avea prea multe obligaţii, prea mulţi colegi pe care să-i tenteze, să-i linguşească şi să-i bată la cap să facă ce trebuia. Pe Claire o încerca o durere care nu era doar fizică. El nu ştiuse niciodată cu certitudine ce provocase această stare – izolarea sau accidentul, dar începuse să bănuiască faptul că depresiunea şi dependenţa fuseseră doar accelerate de spitalizarea ei.

Disperată că nu mai putea obţine reţeta pentru narcotice, tînjind după o formă de alinare despre care ştia că era trecătoare, dar care-i făcea viaţa suportabilă, ea încercase să cumpere de pe stradă o doză de heroină. Bărbatul cu care se întîlnise fusese plin de compasiune şi îi dăduse două pliculeţe cu drog. Ea îi plătise cu bancnote noi, luate de la bancomat.

Apoi omul scosese o insignă şi-o dusese la secţia de poliţie. Cînd căpitanul aflase cine era ea, îl sunase acasă pe adjunctul procurorului districtual, Henry Kaminer. Henry Kaminer îi telefonase fostului său coleg de facultate, Cassidy, care era preşedintele comisiei juridice a Senatului. Aşa aflase. Cassidy, îşi amintea de acel telefon, ezitarea, replicile stingherite ce precedaseră cutremurătoarea dezvăluire. Fusese unul dintre cele mai cumplite momente ale vieţii lui.

Chipul delicat, marcat de durere al lui Claire îi domina gîndurile. Cum de fusese atît de orb faţă de ceea ce se întîmpla în propriul lui cămin, în căsnicia lui? Putea oare activitatea publică să-l înstrăineze pe un om atît de mult de viaţa sa particulară?

Cassidy se întoarse cu faţa spre echipa lui.

– Ea n-a fost o delincventă, spuse el apăsat. Avea nevoie de ajutor, fir-ar să fie. Avea nevoie de tratament. Şi l-a avut. Şase luni la dezintoxicare. Discret, fără zarvă. Nimeni nu trebuia să ştie. Nu-şi dorea priviri compătimitoare ori cu subînţeles, nici atenţiile de care se bucura o soţie de senator.

– Dar cariera ta... începu Greene.

– Blestemata mea de carieră a fost cea care a adus-o în starea aia. Şi Claire a avut aspiraţii, să ştiţi. Şi-a dorit o familie adevărată, copii, un soţ iubitor pentru care familia să fie o prioritate. A vrut să aibă o viaţă normală. Cred că nu cerea prea mult. A renunţat la aspiraţiile ei pentru ca eu să pot fi – cum mă numea *The Wall Street Journal* anul trecut? – „Polonius de pe Potomac".

– Dar cum a putut să pericliteze toată munca ta, munca noastră?

Mandy Greene nu-şi putu stăpîni izbucnirea de mînie şi dezamăgirea. Cassidy dădu încet din cap.

– Claire suferea cumplit. Ştia că toţi o vor considera femeia care putea să distrugă cariera senatorului. N-o să înţelegeţi niciodată prin ce infern a trecut. Dar a mers pînă la capăt! Într-un fel, amîndoi am făcut asta. Şi, am ieşit la liman! Pînă acum. Pînă să se întîmple asta.

Se uită la telefonul cu douăsprezece linii, cu toate becurile aprinse, care suna neîncetat.

– Cum, Roger? Cum au aflat?

– Nu sînt încă sigur, zise Roger. Dar au obținut informații amănunțite. O înregistrare electronică a dosarului arestării, în ciuda faptului că oficial a fost distrus. Suma considerabilă retrasă de Claire în seara cu pricina. Înregistrări ale convorbirilor telefonice între tine și Kaminer în seara arestării. Mai multe telefoane între postul privat a lui Kaminer și căpitanul secției de poliție. Consemnări ale convorbirilor dintre ofițerul care a arestat-o și secție. Au pînă și înregistrarea electronică a plăților pe care le-ai făcut la Silver Lakes pentru dezintoxicarea ei.

Cassidy zîmbi amar.

– Nici un om nu putea să le știe pe toate. Au fost dezvăluite cele mai secrete date personale. Presupun că despre asta vă avertiza Societatea de supraveghere.

– Ei bine, nu așa vor sta lucrurile, spuse Mandy Greene, recăpătîndu-și aerul de profesionist. O să lase impresia că tu ai fi făcut campanie pentru respectarea intimității deoarece aveai un cadavru în propriul tău dulap. Știi asta mai bine ca oricine.

Roger Fry începu să se plimbe prin birou cu pași mari.

– E de rău, Jim, n-o să subestimez treaba asta. Dar cred sincer că o să ieșim cu bine din criză. O să fie mai rău înainte să fie mai bine; cei din Massaschusetts sînt convinși că ești un om de ispravă, iar colegii tăi, fie că te plac sau nu, știu și ei acest lucru. Timpul le vindecă pe toate, chiar și în politică.

– N-am de gînd să mă conving de asta, Rog, zise Cassidy, privind pe fereastră.

– Știu că acum situația arată urît, spuse Fry. Vor încerca să te răstignească.Dar tu ești puternic. O să le arăți tu.

– Nu înțelegi, nu-i așa? Nu e vorba despre mine, ci despre Claire. Prima frază a oricărui articol de ziar începe cu Claire Cassidy, soția senatorului James Cassidy. Asta poate

continua zile în şir, săptămîni, dracu' mai ştie cît? N-o pot expune la aşa ceva. N-o pot pune într-o asemenea situaţie. Nu va supravieţui. Există o singură cale de a distrage atenţia de la povestea asta, de-a o scoate de pe prima pagină a ziarelor, din talk-show-uri, din jurnalele de ştiri şi din editoriale.

Dădu din cap şi vorbi pe tonul specific unui crainic al jurnalului de actualităţi:

– *Senatorul Cassidy confruntat cu investigaţiile Senatului, Senatorul Cassidy luptă să-şi păstreze scaunul, Senatorul Cassidy contestă vinovăţia, Senator însurat cu o toxicomană.* Astea-s ştirile de pagina întîi şi ele pot continua la nesfîrşit. *Senatorul Cassidy demisionează din cauza unor afirmaţii calomnioase.* Acest ultim titlu va ţine prima pagină două zile. Eforturile lui Jim şi Claire Cassidy, cetăţeni particulari, vor trece undeva pe ultimele pagini. Acum cinci ani, i-am făcut soţiei mele promisiunea că o să dăm uitării povestea asta, orice s-ar întîmpla. Acum a venit timpul să mă ţin de cuvînt.

– Jim, zise Fry, încercînd să vorbească răspicat, e prea multă incertitudine acum ca să iei vreo decizie silită. Te implor să mai aştepţi.

– Incertitudine? Senatorul rîse cu amărăciune. În viaţa mea nu am fost mai sigur ca acum. Apoi se întoarse către Mandy Greene. Mandy, e momentul să redactăm o declaraţie pentru presă. Acum.

23

Bryson încremeni cu răsuflarea tăiată. Era şocat, avea mintea amorţită, de parcă un fulger căzuse din cer, pîrjolindu-i luciditatea, blocîndu-i circuitele raţiunii. Totul era o nebunie, o absurditate; îşi stăpîni cu greu un strigăt.

Ted Waller!

Ghenadi Rosovski!

Marele manipulator, magicianul artelor oculte care-i transformase viața într-o imensă, inimaginabilă impostură.

Bryson înșfăcă pistolul semiautomat care-i fusese aruncat; îl simți în mînă ca pe o prelungire, o parte a trupului său. Îl îndreptă spre omul care tocmai i-l dăduse. L-ar fi putut ucide pe Ted Waller cu un singur glonț bine țintit, dar n-ar fi obținut răspunsuri la întrebările care-l frămîntau, nu și-ar fi satisfăcut nevoia de a se răzbuna pe mincinoșii și manipulatorii care făcuseră din viața lui o farsă cumplită. Continuă să țină arma îndreptată spre Waller, țintind fața fostului său mentor, copleșit de furie și tulburat de întrebări.

Ceea ce articulă, cu un glas încordat, sugrumat de emoție, fu prima întrebare care-i veni în minte.

– Cine dracu' ești?

Trase piedica pistolului și apăsă pe trăgaci pînă cînd arma trecu pe foc automat. Era suficientă o apăsare cu arătătorul și-ar fi descărcat zece gloanțe în corpul lui Ted Waller, iar mincinosul s-ar fi prăbușit de pe pasarela înaltă a depozitului.

Waller, un țintaș formidabil, nu avea nici o armă îndreptată spre el. Stătea pur și simplu acolo, un bărbat obez cu un zîmbet enigmatic pe chip.

Cînd Waller vorbi, glasul îi reverberă în spațiul cavernos:

– Hai să jucăm „Adevărat sau Fals", zise el, evocînd vechiul său exercițiu pedagogic.

– Du-te-n mă-ta, spuse Bryson îndîrjit, cu vocea tremurîndu-i de mînie reținută. Numele tău real e Ghenadi Rosovski.

– Adevărat, răspunse Waller, cu chipul impasibil.

– Ai absolvit institutul de limbi străine la Moscova.

– Adevărat.

– Ești de la GRU.

– Aproape adevărat. Mai exact, am fost.

Bryson ridică glasul pînă cînd ajunse să strige:

– Şi totul a fost o aiureală, tot rahatul acela pe care-l mîncai despre cum salvam noi omenirea! Ai lucrat tot timpul pentru tabăra adversă.

– Fals, zise Waller, cu voce limpede şi puternică.

– Destul cu minciunile, ticălosule! Destul cu minciunile!

– Adevărat.

– Lua-te-ar dracu', nu ştiu ce naiba cauţi aici...

– Risc să-l imit pe generalul Tsai: cînd elevul e pregătit, apare şi profesorul.

– N-am timp pentru tîmpeniile tale budiste! tună Bryson.

Auzind zgomot de paşi, se întoarse. Doi soldaţi în uniforme verzi intraseră în depozit. Bryson trase cîteva gloanţe şi, în aceeaşi clipă, auzi explozia unui foc de armă, din spatele lui, deasupra, din direcţia lui Waller. Cei doi soldaţi se prăbuşiră pe podea. Bryson se aplecă asupra cadavrului lui Ang Wu şi întoarse corpul inert cu faţa în sus, după ce aruncă pistolul lui Waller. Se aştepta să apară alţi soldaţi, dar nu văzu nici unul. Trase pistolul din mîna lui Ang Wu şi-l vîrî în buzunarul ridicolului costum din recuzita lui Hesketh-Haywood. Ang Wu avea fixate la glezne cuţite de vînătoare; Bryson le luă pe amîndouă, cu tot cu teci, şi le prinse cu grijă sub centură. Centura! Îşi aminti de lama din vanadiu – dar acum avea arme mult mai eficiente.

– Pe-aici! strigă Waller, întorcîndu-se şi dispărînd în ungherele întunecate ale balconului cu pereţi de beton. Clădirea era încercuită.

– Unde dracu' te duci? răcni Bryson.

– Unii dintre noi şi-au făcut temele. Haide, Nick!

Avea de ales? Oricine, orice ar fi fost în realitate Ted Waller, avea cu siguranţă dreptate: depozitul era înconjurat de soldaţi APE; dacă mai exista vreo ieşire la parter, şi probabil că mai exista, ar fi ajuns drept în braţele duşmanilor. Al duşmanilor lui direcţi. Bryson urcă în fugă treptele de oţel şi-l văzu pe Waller dispărînd în casa scării, un spaţiu

larg, deschis, dincolo de şirurile lungi de vehicule militare. Strecurîndu-se printre rîndurile apropiate de jeepuri, camionete şi camioane de fabricaţie chinezească, Bryson alergă spre casa scării şi-l zări pe Waller urcînd treptele cu viteză şi agilitate, cu acea graţie de balerin care-l surprinsese întotdeauna. Bryson fiind mai rapid îl ajunse pe Waller în cîteva secunde.

– Spre acoperiş, spuse acesta. E singura cale de scăpare.

– Spre *acoperiş?*

– N-avem de ales. Or să vină curînd după noi, dacă nu cumva au pornit deja. Waller respira greu. Există o singură casă a scării. Un singur ascensor de marfă, dar e cumplit de lent.

Cînd ajunseră pe palierul de la al treilea nivel, auziră strigăte şi paşii celor care îi urmăreau.

– La naiba, zise Waller. N-ar fi trebuit să mănînc pateu aseară. Ia-o tu înainte.

Bryson se repezi în sus pe scări. Ajunse la ultimul nivel şi ieşi într-o imensă parcare, cu şiruri nesfîrşite de tancuri şi camioane. Ce dracu' urma acum? Ce-avea Waller în minte? Să se arunce de pe acoperişul clădirii? Să sară pe construcţia alăturată?

– Dă foc la poduri, zise gîfîind Waller cînd ieşi din casa scării, iar Bryson înţelese ce voia să spună fostul lui mentor. Să blocheze drumul urmăritorilor... dar cum? Cu ce? Nu existau uşi care să poată fi încuiate, nici baricade... În schimb, existau vehicule berechet, sute. Alergă la cel mai apropiat şir, încercă mînerul portierei, dar uşa era încuiată. La naiba! Fugi la următoarea maşină; tot încuiată. Nu era timp pentru aşa ceva!

Observînd un şir de jeepuri decapotabile, fugi către ele. Scoase din teacă unul din cuţitele lui Ang Wu, sfîşie prelata, vîrî mîna şi deschise portiera pe dinăuntru. Cheia era în contact. Waller rămăsese departe de casa scării şi vorbea la

telefonul mobil. Bryson învîrti cheia în contact, ambală motorul jeepului şi porni cu viteză maximă spre scară. Apropiindu-se, constată că vehiculul era prea larg ca să intre pe uşa dinspre scară, lucru ce servea de minune scopului său. Cu un trosnet puternic, jeepul se izbi în zidul de beton. Botul intră prin deschizătură, apoi se lăsă cîţiva zeci de centimetri după ce roţile din faţă se desprinseră şi se rostogoliră peste două, trei trepte. Reuşi cu greu să deschidă portiera din dreptul lui şi se strecură afară prin spaţiul îngust dintre maşină şi zidul alăturat.

Obţinuse astfel un scurt răgaz, deoarece împingînd împreună, mai mulţi oameni ar fi putut da la o parte vehiculul. Nu era suficient! Căutînd prin celelalte maşini, zări ceea ce sperase cu disperare să găsească: un butoi de două sute douăzeci de litri, din oţel, plin cu carburant. Îl rostogoli spre jeep, trase de cepul din plastic, îl deşurubă şi-l scoase. Benzina începu să curgă, formînd o baltă în jurul vehiculului. Rostogoli iar butoiul, întorcîndu-l cu fundul în sus; lichidul începu să curgă formînd vîrtejuri în jurul roţilor maşinii, înainte de a se prelinge în jos, pe scări. Mirosul de benzină era sufocant. Abia goli butoiul în casa scării şi auzi paşii apăsaţi ai soldaţilor care urcau spre acoperiş.

Îşi scoase cravata; o îmbibă în benzină şi o vîrî în cepul butoiului gol. Recipientul era plin cu vapori de benzină. Poate că proporţia nu era ideală, dar el ştia dintr-o îndelungată experienţă că avea să reuşească. Scoase bricheta şi apropie flacăra de fitilul improvizat. Cravata se aprinse şi Bryson aruncă butoiul peste jeep, în casa scării; apoi sări înapoi şi-o luă la goană.

Explozia puternică transformă casa scării într-o mare de foc, un infern galben, vuitor. Waller începu să fugă pe acoperiş. În cîteva secunde, urmă altă explozie, cea a rezervorului jeepului. Flăcările îi orbeau, iar fumul gros era sufocant. Bryson se opri cînd ajunse la mijlocul acoperişului; Waller înainta în salturi spre el, roşu la faţă şi transpirat.

– Bine lucrat, spuse Waller. Dinspre casa scării se auzeau

țipete puternice, care fură curînd acoperite de un zgomot mai intens, larmă ce venea de deasupra: huruitul elicelor unui elicopter. Un elicopter blindat, vopsit în verde și cu pete pentru camuflaj, se afla exact deasupra lor, planînd în dreptul unei suprafețe libere, apoi coborî încet pe acoperiș. Bryson icni.

Elicopterul era un Apache AH-64, aparținînd evident armatei americane și avea înscris pe coadă un număr de cod.

Waller alergă spre el apăsat, aplecîndu-și instinctiv capul, deși nu era nevoie. Bryson ezită o clipă înainte de a-l urma. Pilotul era îmbrăcat în uniforma armatei americane. Cum era posibil? Dacă Directoratul însemna GRU, cum reușise Waller să obțină un elicopter american de luptă?

În timp ce urca, îl văzu pe Waller întorcîndu-se și privind alarmat peste umărul lui. Waller strigă, zise ceva ce Bryson nu înțelese, dar se răsuci și văzu zeci de soldați ai APE ieșind din ascensorul pentru marfă, la vreo treizeci de metri distanță, în partea opusă infernului care fusese casa scării. Simți brusc o explozie de durere în spate, în partea dreaptă. Fusese împușcat! Țipă de durere, în timp ce Waller îl prinse de braț și-l trase în elicopterul care se înălța.

Fusese rănit de mai multe ori, dar acum era mai rău ca oricînd. În loc să cedeze, durerea sporea; fusese atins un nerv. Își dădu seama că sîngerează puternic. Îl auzi pe Waller spunînd:

– ... un elicopter al armatei americane, n-or să îndrăznească să ne arunce în aer... incident internațional, iar generalul Tsai nu-i atît de nebun încît să...

Vocea lui Waller se stingea și revenea, ca la un aparat de radio cu recepție slabă.

– ... în regulă, Nicky? ... trusa de prim-ajutor, dar e o infirmerie la aeroportul din Hong Kong... cursă lungă și nu vreau să întîrzii... Pe urmă: ...Medicii din secolul al XVIII-lea trebuie să fi știut ei ceva, Nicky. Poate că-i bine să sîngerezi din cînd în cînd...

Își pierdea și își recăpăta cunoștința, într-un caleidoscop

de imagini. Era o pistă de aterizare pe un eliport, cine știe unde.

Se afla într-o clădire modernă și era dus în grabă pe un culoar lung. O infirmieră sau doctoriță în halat alb îi cosea rana... unghiul de durere, surprinzător, de un alb incandescent, urmat de coborîrea abruptă și rapidă în întunericul unui somn profund, provocat de narcotice.

– Adevărul? Vreau să-l dau în gît pe individ.

Adam Parker era furios și nu-i păsa că Joel Tannenbaum, avocatul lui, pricepuse asta. Luau masa de prînz împreună, la Patroon, un restaurant de lux unde se servea biftec în sînge. Pereții încăperii erau lambrisați cu lemn de culoare închisă și împodobiți cu gravuri realizate la computer. Parker rezervase un separeu, unde cei doi puteau fuma trabucuri „Romeo și Julieta" avînd în față cîte un pahar de martini.

Tannenbaum lucrase la *Revista de drept* de la Columbia, condusese departamentul de litigii la firma de avocatură Swarthmore & Barthelme, dar rămăsese un băiat de cartier, un puști artăgos crescut în Bronx.

– Tipilor de genul ăsta nu le place să fie dați în gît. Înghit oameni ca tine ca pe lichiorul de mentă de după cină. Iartă-mă, Adam. N-o să mă apuc să te mint. Știi bancul acela vechi cu șoarecele care a încercat să reguleze un elefant? Crede-mă, n-ai vrea să te sui pe spinarea elefantului.

– Scutește-mă, zise Parker. Am mai făcut destule rele împreună, tu și cu mine. Îți cer doar să întocmești cîteva documente. Un ordin de interdicție.

– Care să spună ce?

– Să le interzică să amestece datele de la InfoMed cu cele din alte surse de informații – avem pentru toate astea acorduri de confidențialitate care trebuie onorate. Spune-le că deținem dovezi că acționează prin violarea acestor acorduri încheiate și convenite, bla-bla-bla.

– Adam, astea-s nimicuri.

– Bineînțeles, dar vreau să-i încurc, nu vreau să le ușurez

viața. Își închipuie că mă pot înghiți ușor, iar eu vreau să le servesc un rahat să mă țină minte.

– Au batalioane de avocați la dispoziție. Pot anula ordinul în două minute.

– Nimic legat de lege nu durează doar două minute.

– Cinci.

– O să iau ce pot obține. Treaba e că n-am de gînd să stau cu mîinile-n sîn.

– Iar eu ar trebui să fiu emoționat de lirismul tău?

– Ținînd cont de onorariul tău, da.

– Adam, te cunosc de cît – cincisprezece ani? Ai fost nașul meu de cununie...

– Căsnicia a durat opt luni. Trebuia să-ți fi cerut cadoul înapoi.

– Crede-mă, unii au făcut-o. Tannenbaum sorbi cu grijă din paharul de martini.

– Voiai să spui ceva.

– Adam, ești un tîmpit, un idiot, un ticălos arogant, care crede că le știe pe toate, fără pic de modestie. Probabil că din cauza asta te-ai descurcat atît de bine. Dar acum? Pentru prima dată în viață ești pe dinafară.

– Să ți-o trag.

– Sînt avocat. Eu le-o trag altora.

Tannenbaum dădu din umeri.

– Tot ce vreau să-ți spun e să-ți evaluezi propriile forțe, Adam.

– Asta te-au învățat la Facultatea de Drept de la Columbia?

– Măcar de-ar fi făcut-o. Ascultă, n-ai nevoie de mine pentru treaba asta. Te afli aici pentru că vrei sfatul meu. Așa că ascultă ce încerc să-ți spun. Toate firmele de avocatură cît de cît importante se află în relații cu Systematix ori cu asociații lor. Uită-te în jurul tău – ce vezi? Mese plătite din conturile de cheltuieli. O porție substanțială din ceea ce pînă la urmă e rambursat de clientul, vînzătorul sau cumpărătorul preferat al tuturor: Systematix.

– Își închipuie că sînt vreun afurisit de Standard Oil al informațiilor.

– Nici măcar nu căuta analogii istorice. Pe lîngă Systematix, Standard Oil e o biată plăcintărie. Le provoacă cineva neplăceri? Parcă tu spuneai că viața nu e echitabilă. Cert e că Departamentul de Justiție acționează de parcă ar fi o filială de-a lor. Compania asta și-a întins tentaculele peste tot.

– Vrei să mă prostești.

– Jur pe mormîntul mamei mele că așa e.

– Mama ta trăiește în Flatbush.

– Dar ideea rămîne în picioare. Ți-au cumpărat compania. Le-ai luat banii. Acum te porți ca un cîine în cușcă. Ascultă ce spui.

– Nu, tu ascultă-mă pe mine. O să le pară rău că s-au pus cu Adam Parker. Dacă n-o să faci tu actele, o să găsesc pe altcineva. Sigur, am luat banii, dar nu prea am avut de ales. A fost o preluare forțată.

– Adam, zău că n-ai vrea să ai de-a face cu oamenii ăștia. Tu mă cunoști. Puține lucruri mă sperie pe lumea asta. Dar acum... ei bine, crede-mă cînd îți spun că nu e o afacere obișnuită. Ei se conduc după propriile lor reguli.

Parker își termină paharul de martini și mai ceru unul.

– Oi fi eu tîmpit, un ticălos arogant, dar nu sînt fraier, zise el cu încăpățînare. Să-ți spun ceva. Trîntorii de la Systematix or să mă țină minte.

– Camera dumneavoastră preferată e pregătită, domnule Parker, spuse administratorul de îndată ce Parker apăru la hotelul St. Moritz.

Administratorul știa că lui Parker îi plăcea să știe că personalul hotelului luase notă de preferințele lui. Dar în timpul vizitelor sale ocazionale în Manhattan, lui Adam Parker îi mai plăcea și să-și îngăduie satisfacerea unor preferințe mai puțin obișnuite. În acea dimineață, îi dăduse telefon lui *madame* Sevigny, cum se numise singură, care-i promisese două „*jeunes filles,* cele mai rafinate pe care le avem".

Madame Sevigny nu-şi făcea reclamă în nici un ziar, toţi clienţii ei – majoritatea oameni bogaţi şi influenţi, care trăiau în alte zone ale ţării – trebuia mai întîi să-i fie prezentaţi. În ce-o privea, garanta discreţie absolută. Fetele ei ştiau că o indiscreţie putea fi fatală. Şi mai ştiau că, dacă respectau întocmai regulile stricte impuse de *madame* Sevigny, puteau strînge o sumă considerabilă în numai doi ani. *Madame* Sevigny plătea un medic care supraveghea analizele sanguine şi examenele ginecologice ale fetelor, pentru a fi sigură că sănătatea şi igiena lor erau ireproşabile. Toate practicau exerciţii fizice şi ţineau regimuri alimentare stricte. Înainte de fiecare întîlnire, *madame* Sevigny le inspecta personal. Dacă considera necesar, sprîncenele erau pensate, pielea curăţată de cruste şi hidratată, tălpile frecate cu piatră ponce, genele vopsite, picioarele epilate, unghiile pilite. „E atît de greu să fii o frumuseţe naturală", ofta *madame* Sevigny la inspecţia finală a fetelor.

Exact la ora zece seara, un telefon de la recepţia hotelului anunţă sosirea fetelor. Pe Parker, tolănit într-un fotoliu, îmbrăcat într-un halat de baie alb, îl cuprinse un val de căldură. După stresul pe care-l îndurase de cînd Systematix îi preluase firma, avea nevoie de relaxarea asta. Încordarea durase prea mult. Îi dăduse întotdeauna instrucţiuni exacte lui *madame* Sevigny, după cum îi explicase bătrînul magnat al semiconductorilor, care-i vorbise prima dată în termeni elogioşi despre serviciile speciale ale doamnei respective, n-avea rost să bată cîmpii. Ceea ce i se pregătise în acea seară era genul de aventură pe care soţia lui – o femeie pasionată de echitaţie, foarte morală – pur şi simplu n-o putea înţelege.

După cîteva minute, se auzi un ciocănit la uşă.

– Numele meu e Yvette, zise dintr-o suflare superba brunetă sculpturală.

– Iar al meu e Eva, spuse blonda zveltă.

Închiseră uşa în urma lor.

– Îţi place?

Parker afişă un zîmbet larg.

– Foarte mult, zise el. Dar parcă *madame* Sevigny spunea că vor veni Yvette şi Erica.

– Erica s-a îmbolnăvit, spuse Eva. M-a trimis pe mine şi m-a rugat să-ţi transmit scuzele ei. Sîntem ca două surori. Cred că n-ai să fii dezamăgit.

– Sînt sigur că nu, zise Parker, privind plin de speranţă servieta gri pe care o ducea Yvette. Vă pot oferi ceva?

Cele două fete schimbară o privire şi dădură din cap.

– Să începem?

– Vă rog, zise Parker.

O oră mai tîrziu, Parker era cu mîinile legate de stîlpii din alamă ai patului, cu eşarfe din mătase neagră, gemînd de plăcere în vreme ce fetele îi plesneau şi-i mîngîiau pe rînd carnea înroşită. Erau pricepute; de cîte ori ajungea aproape de orgasm, îşi concentrau atenţia în altă parte, masîndu-i braţele şi pieptul cu degete incredibil de catifelate şi puternice totodată. Yvette îi dezmierda acum trupul cu sînul ei moale, în timp ce Eva pregătea ceara fierbinte.

Ceara de albine parfumată se prelingea pe corpul lui, producîndu-i în egală măsură durere şi plăcere.

– Da, gîfîi el, aproape în delir. Da.

Bustul îi lucea de transpiraţie.

În cele din urmă, Yvette îl încălecă primindu-i bărbăţia, învăluindu-l cu căldura ei. Legăturile din mătase fuseseră slăbite, pentru ca el să-şi poată ridica spinarea. Degetele Evei îi masară umerii, apoi gîtul.

– Iar acum o ultimă plăcere pentru tine, îi şopti Eva la ureche.

Abia avu timp să zărească licărul firului metalic ascuţit ca o lamă înainte ca ea să i-l înnoade în jurul gîtului.

– O, Doamne, gemu el, apoi firul îi tăie cartilajul, ţesutul conjunctiv şi vasele de sînge, străpungîndu-i arterele carotide, traheea şi esofagul.

Yvette, cu ochii închişi, pierdută în propria-i plăcere,

simți mai întîi slăbirea erecției bărbatului. Deschise ochii și văzu capul bărbatului prăbușit în față, și pe cealaltă fată, care-și zicea Eva, ținînd în mînă un laț din metal strălucitor. Să fi fost vreo nouă jucărie erotică?

– Iar acum e rîndul tău, zise Eva și prinse gîtul lui Yvette în lațul metalic.

Yvette văzu sîngele de la beregata bărbatului, ca o cravată de un roșu intens, după care își pierdu cunoștința.

24

Se trezi încet, cu dureri în tot corpul, cu capul vuind. Stătea pe un fotoliu cu spătarul lăsat, într-un avion mic și luxos, acoperit cu o pătură. Hublourile erau întunecate; zgomotul și vibrațiile indicau faptul că se aflau în zbor. În cabină mai erau doi pasageri. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, într-o uniformă bleumarin de steward, blond și cu părul tuns scurt, moțăia în partea umbrită din spatele cabinei. Iar vizavi de Bryson, într-un fotoliu larg, se afla Waller, care citea dintr-un volum legat în piele, la lumina unei veioze.

– Bună seara, tovarășe Rosovski, zise Bryson în rusește. Ce citiți?

Bolborosea cuvintele, de parcă ar fi fost drogat. Waller ridică privirea și schiță un zîmbet.

– Zău că n-am mai vorbit limba asta afurisită de zeci de ani, Nicky. Sînt sigur că am cam uitat-o. Dar ca să-ți răspund la întrebare, reciteam Dostoiewski. *Frații Karamazov.* Doar ca să-mi confirm părerea că e un scriitor mediocru. Un subiect sinistru, considerații morale stîngace și platitudini luate din *Gazeta Poliției.*

– Unde ne aflăm?

– Cred că sîntem deja deasupra Franței.

– Dacă m-ai tratat cu niscaiva chimicale, cred că ai aflat de la mine tot ce voiai.

– Ah, Nick, oftă Waller, știu că-ți închipui că nu poți avea încredere în mine, dar singurul medicament pe care l-ai luat a fost un calmant. Din fericire, la Chek Lap Kok există o clinică destul de bine utilată. Ai avut o rană destul de urîtă. Se pare că-i a doua în răstimp de cîteva săptămîni, cea dinainte fiind o zgîrietură superficială la umărul stîng. Te vindecai rapid, dar ai cam început să îmbătrînești, să știi. Acesta-i un joc pentru tineri, ca fotbalul american. Ți-am mai spus asta cînd te-am concediat, acum cinci ani.

– Cum m-ai găsit?

Waller dădu din umeri, lăsîndu-se pe spătarul fotoliului.

– Avem resursele noastre, atît electronice, cît și umane, după cum bine știi.

– Destul de îndrăzneață ideea de a folosi un elicopter militar american într-un spațiu aerian străin.

– Nu tocmai. Doar dacă într-adevăr crezi născocirile lui Harry Dunne, cum că noi am fi vreun elefant sălbatic, rătăcit de turmă.

– Pretinzi că nu-i adevărat?

– Nu pretind nimic, Nick.

– Ai recunoscut deja că ești rus prin naștere. Ghenadi Rosovski, născut la Vladivostok, pregătit de GRU pentru a deveni agent în rezervă, antrenat de șefii Serviciilor Secrete Sovietice specialiști în limba engleză, în cultura și stilul de viață american, corect? Și un șahist extraordinar. Iuri Tarnapolski mi-a confirmat toate astea. Chiar și în tinerețea dumitale erai celebru – unii îți spuneau Vrăjitorul.

– Mă flatezi.

Bryson se uită la fostul său mentor. Waller – numele sub care îl cunoștea el, în măsura în care îl cunoștea – părea foarte relaxat.

– Undeva în subconștientul meu, continuă Waller, am bănuit dintotdeauna că exista posibilitatea minimă ca dosarul meu de la GRU să ajungă într-un seif bine păzit al Serviciilor Secrete Americane. Tot așa cum un cadavru de mult îngropat

poate ieşi din mormînt la o inundaţie. Dar, zău aşa, cine ar fi prevăzut ce s-a întîmplat? Nici măcar noi. Toţi îşi bat joc de CIA pentru că n-a anticipat prăbuşirea Uniunii Sovietice. Fără a le lua apărarea, treaba asta mi se pare incorectă – ce naiba, nici măcar Gorbaciov n-a presimţit ce-avea să se întîmple.

– Nu cumva eviţi marea întrebare nerostită?

– De ce n-o pui?

– Eşti sau nu agent GRU?

– Am fost; nu sînt. E suficient de clar?

– Oarecum, dar totuşi vag.

– Am dezertat pe cînd eram în America.

– Şi-ai trecut de partea noastră.

– Fireşte. Am căutat să intru în legalitate.

– Cînd?

– În 1956. Sosisem în 1949, pe cînd aveam paisprezece ani; atunci numeroase biografii false nu erau minuţios verificate. Pe la mijlocul anilor cincizeci m-am „luminat" şi-am întrerupt legăturile mele cu Moscova. Pînă atunci văzusem şi-auzisem destule despre tovarăşul Stalin ca să mi se spulbere iluziile juvenile despre viitorul luminos al lumii comuniste. După criza rachetelor cubaneze, mulţi şi-au dat seama de stupizenia, prostiile şi slăbiciunea fundamentală a CIA. Atunci am înfiinţat, împreună cu Jim Angleton şi alţi cîţiva, Directoratul.

Bryson dădu din cap, meditînd la cele auzite:

– Cînd un agent GRU dezertează în timpul misiunii, trebuie să existe nişte consecinţe. Şefii lui de la Moscova vor fi foarte dezamăgiţi, vor ameninţa cu represalii şi, inevitabil, le vor aplica. Totuşi, susţii că adevărata dumitale identitate a rămas ascunsă mai multe decenii, ceea ce nu-mi vine să cred.

– Este de înţeles. Îţi închipui că le-am trimis o scrisoare cu „Dragă Ivan" şi „Aţi putea să nu mai trimiteţi salariul, fiindcă am trecut de partea cealaltă"? Nici pomeneală. Şeful meu era un ticălos lacom şi nu prea prudent. Îi plăcea să trăiască bine şi îşi menţinea standardul de viaţă cîştigînd mai

mult decît un salariu şi vîrîndu-şi destul de des botul în troaca deconturilor.

– Adică deturna fonduri.

– Într-adevăr. Pe vremea aia, aveai de ales între gulag sau un glonţ în ceafă. În consecinţă, cu ce ştiam eu şi puteam pretinde că ştiu, l-am obligat să mă şteargă din statele lor de plată. În felul acesta, eu dispăream, el rămînea în viaţă şi toată lumea era fericită.

– Înseamnă că povestea lui Harry Dunne n-a fost născocită, nu-i aşa?

– Nu sută la sută. A fost un amestec ingenios de adevăruri, jumătăţi de adevăr şi lucruri false. Aşa cum sînt cele mai reuşite minciuni.

– Ce nu e adevărat?

– Ce ţi-a spus el?

Inima lui Bryson începu să bată ceva mai tare. Adrenalina îi spori durerea, anulînd efectul somniferului.

– Mi-a spus că Directoratul a fost înfiinţat la începutul anilor şaizeci de un mic grup de fanatici din GRU, strategi străluciţi, cunoscuţi sub numele de Şahmatişti – jucători de şah. Inspiraţi din clasica operaţiune de dezinformare Trust, din anii douăzeci. O operaţiune de penetrare pe teritoriul american, cel mai cutezător truc al Serviciilor Secrete din secolul XX, eclipsînd incontestabil ambiţiile Trustului. Controlat de un cerc restrîns de directori, Consorţiul, ceilalţi ofiţeri şi membri ai personalului au fost amăgiţi că lucrau pentru un serviciu american strict secret – şi constrînşi de compartimentarea tenace şi de secretul ierarhiei numelor de cod să nu dezvăluie nimic, nimănui, despre activitatea lor.

Waller zîmbi, cu ochii închişi.

– Şi, conform spuselor lui Dunne, adevăratele origini de la Moscova ale Directoratului n-ar fi fost descoperite niciodată dacă n-ar fi intervenit prăbuşirea Uniunii Sovietice. Aceasta a avut drept rezultat răspîndirea cîtorva documente rătăcite, care au dezvăluit numele de cod ale unor operaţiuni

care n-aveau legătură cu structurile cunoscute ale KGB sau GRU; cîte un nume de contact ici-colo, apoi întregul, confirmat de către dezertorii de nivel mediu.

Waller zîmbi şi deschise ochii.

– Aproape că m-ai convins, Nick. Vai, Harry Dunne lucrează într-un domeniu care nu i se potriveşte. Ar fi trebuit să scrie romane; are o imaginaţie bogată. Povestea lui e în egală măsură bizară şi elocventă.

– Care parte e fictivă?

– De unde să încep? oftă Waller îmbufnat.

– Ce-ai zice de afurisitul de adevăr? explodă Bryson, incapabil să se mai controleze. Dacă îl mai cunoşti. Ce-ar fi să începi cu părinţii mei?

– Ce-i cu ei?

– Am vorbit cu Felicia Munroe, Ted! Părinţii mei au fost ucişi de blestemaţii tăi de fanatici pentru ca eu să ajung sub controlul direct al lui Pete Munroe, care să mă îndrume spre Directorat.

– Omorîndu-ţi părinţii? Termină, Nicky!

– Negi faptul că Pete Munroe păstra secret faptul că se născuse în Rusia, ca şi tine? Felicia mi-a confirmat versiunea lui Harry Dunne despre „accidentul" care le-a pus capăt vieţii părinţilor mei.

– Care era versiunea asta, mai exact?

– Că „unchiul Pete" a făcut-o – că a fost măcinat de sentimentul vinovăţiei după aia.

– Biata femeie e senilă, Nicky. Cine ştie ce dracu' a vrut să spună?

– N-o să anulezi aşa uşor informaţia asta, Ted. Femeia spunea că Pete vorbea ruseşte în somn. Dunne zicea că numele real al lui Pete Munroe era Piotr Aksionov.

– Are dreptate.

– O, Doamne!

– S-a născut în Rusia, Nick. Eu l-am recrutat. Un anticomunist înverşunat. Familia lui a dispărut în timpul epurărilor din anii treizeci. Dar nu ţi-a ucis părinţii.

– Atunci cine-a făcut-o?

– N-au fost uciși, ce naiba. Ascultă-mă, zise Waller privind pata circulară de lumină de pe măsuța din fața lui. Sînt lucruri pe care nu ți le-am spus niciodată, din rațiuni de siguranță – lucruri care credeam că e mai bine să nu le știi, deși sînt sigur că tu bănuiai despre ce e vorba. Directoratul este, și a fost, o agenție supranațională, înființat de un număr mic de membri ai serviciilor secrete americane și britanice, cît și de cîțiva dezertori sovietici de rang înalt, de o bună-credință ireproșabilă, dintre care face parte și subsemnatul.

– Cînd?

– În 1962, la scurt timp după debarcarea din Golful Porcilor. Erau deciși să evite pe viitor o asemenea rușine. Inițial a fost ideea mea, dacă-mi permiți puțină lipsă de modestie, dar bunul meu prieten James Jesus Angleton de la CIA a fost primul și cel mai zgomotos susținător. El simțea, ca și mine, că serviciile secrete americane erau vlăguite de amatori și tipi infatuați – așa-zișii veterani, în realitate o gașcă de foști membri ai frățiilor din marile universități – patrioți, poate, însă ridicol de aroganți, convinși că-și cunoșteau meseria. O clică de pe Wall Street care a cedat Europa de Est lui Stalin din cauza unei simple căderi nervoase. O mînă de avocați elitiști strînși laolaltă, cărora le lipseau „cojones" ca să facă ce trebuia făcut, care nu aveau cruzimea necesară și nu înțelegeau Moscova ca mine. Amintește-ți că, nu mult după eșecul din Golful Porcilor, un ofițer KGB pe nume Anatoli Golițîn a dezertat și i-a expus lui Angleton, într-o serie de rapoarte, felul în care CIA era străpunsă de cîrtițe, penetrată și coruptă în profunzime. Ei bine, asta aproape că i-a fost de-ajuns lui Angleton. Nu numai că a furnizat fondurile secrete inițiale ale Directoratului și a instituit canale acoperite de finanțare, dar a și aprobat structura organizatorică de bază. El m-a ajutat să pun la punct strategia – descentralizarea și segmentarea internă, ca o modalitate de a asigura secretul absolut. A subliniat necesitatea ca însăși existența noastră să nu fie cunoscută de nimeni, cu excepția liderilor guvernelor

pe care le serveam. Doar prin ascunderea existenței putea spera această nouă organizație să scape de penetrări, dezinformări și de politicile cărora le căzuseră victime agențiile de spionaj din ambele tabere ale războiului rece.

– Sper că nu te aștepți să cred că Harry Dunne era chiar atît de nepotrivit pentru funcția pe care o ocupa, atît de dezinformat despre adevăratele origini ale Directoratului.

– Sigur că nu. Nu era dezinformat. Harry Dunne era un om într-o misiune – un om de paie, caricatură strălucită, sunînd plauzibil și împodobită cu fărîme de adevăr. O grădină imaginară plină cu scîrnăvii reale, cum s-ar spune.

– În ce scop?

– Ca să te îndrepte spre noi, să te îndemne să ne cauți și, dacă se poate, să ne distrugi.

– *În ce scop?*

Waller oftă exasperat, dar, înainte de-a deschide gura, Bryson continuă:

– Ai de gînd să stai tolănit acolo și să negi că ai încercat să mă elimini?

Waller dădu trist din cap.

– Pe alții aș putea încerca să-i păcălesc, Nick, dar tu ești mult prea isteț.

– În garajul de la Washington, după ce m-am dus pe K Street și am găsit sediul părăsit de voi. *Voi* ați fost în spatele acelui atentat.

– Da, era omul nostru. În ziua de azi, nu-i ușor să găsești talente adevărate. De ce nu mă surprinde că l-ai terminat pe individ?

Bryson îl privea înfuriat.

– Ați ordonat să fiu pedepsit fiindcă vă era teamă că o să dau în vileag adevărul!

– De fapt, nu. Eram alarmați de comportamentul tău. Toate semnele exterioare păreau să indice faptul că ai devenit un băiat rău, că ți-ai unit forțele cu Harry Dunne și te-ai întors împotriva foștilor tăi patroni. Cine poate sonda adîncimea sufletului omenesc? Erai iritat de timpuria ta lăsare la vatră? Îți sucise Dunne capul cu minciunile lui? N-aveam de unde ști, așa că trebuia să luăm măsuri de protecție. Știai prea multe despre noi. Chiar și cu compartimentarea noastră, știai mult

prea multe. Da, a fost emis un ordin – „imposibil de salvat".

– Iisuse!

– Cu toate astea, eu am fost tot timpul sceptic. Te cunosc poate mai bine decît oricine şi nu doream să accept dosarul, evaluările analiştilor; nu fără confirmări ulterioare. Aşa că am trimis pe unul dintre cei mai buni oameni ai noştri, recent recrutat să te acopere pe nava lui Calacanis, să-ţi supravegheze activităţile pînă cînd aflam ce intenţii ai. Am ales-o pe ea să stea cu ochii pe tine, să te verifice şi să raporteze la centru.

– Layla.

Waller încuviinţă.

– A fost trimisă pe post de ventuză?

– Corect.

– Asta-i o aiureală! strigă Bryson. Ea a fost mai mult decît o afurisită de ventuză. A încercat să mă ucidă la Bruxelles!

Bryson privi atent chipul lui Waller, încercînd să desluşească semnele mistificării, însă chipul lui era impenetrabil.

– A acţionat de capul ei, împotriva ordinelor mele. N-o să neg asta, Nick. Dar trebuie să te gîndeşti la cronologie.

– Acesta-i patetism. Treci de la una la alta, schimbi discuţia şi faci completări, încercînd să acoperi lacunele din poveste!

– Ascultă-mă, te rog. Poţi face măcar atîta pentru omul care ţi-a salvat viaţa. Un obiectiv al misiunii ei era să te supravegheze, Nick. Să presupună că eşti nevinovat dacă şi cîtă vreme noi n-am fi aflat altceva. Cînd a înţeles că ţi se pregătea o ambuscadă pe vasul lui Calacanis, ţi-a atras atenţia.

– Atunci cum îţi explici ce s-a întîmplat la Bruxelles?

– A fost o reacţie regretabilă din partea ei. Obiectivul ei esenţial era unul de protecţie. A Directoratului şi a misiunii noastre. Cînd a aflat că urma să te întîlneşti cu Richard Lanchester ca să distrugi Directoratul, a încercat să te convingă să n-o faci asta. Dar tu ai insistat şi ea a intrat în panică; s-a ocupat personal de rezolvarea problemei. S-a gîndit că nu mai avea timp să ia legătura cu mine pentru

instrucțiuni și că trebuia să acționeze imediat. A fost o decizie eronată, un calcul greșit. Un gest nefericit, impulsiv, căci ea are tendința de a fi impulsivă. Nimeni nu-i perfect. E un agent grozav, unul dintre cei mai buni care-au venit de la Tel Aviv, și e foarte frumoasă. O combinație rară. Există tendința de a trece cu vederea greșelile. Întîmplător, ea se descurcă de minune. Mulțumesc că m-ai întrebat.

Bryson ignoră sarcasmul.

– Dă-mi voie să te întreb direct: susții că ea n-a avut misiunea să mă ucidă?

– După cum spuneam, misiunea ei era să observe și să raporteze, să te protejeze dacă era nevoie, nu să te elimine. Dar la Santiago de Compostela a devenit evident că ordinul de eliminare a fost emis de alții. Calacanis fusese ucis, oamenii lui – decimați; părea improbabil ca ordinul acesta să fi pornit de la el, dată fiind succesiunea rapidă a evenimentelor. Am dedus că erai folosit în chip de unealtă; întrebarea era – de către cine?

– Ted, i-am văzut pe cîțiva dintre agenții trimiși împotriva mea – i-am recunoscut! Un blond, agent de exterminare la Khartoum. Cei doi frați din Cividale pe care i-am folosit în Operațiunea Vector. Ăștia erau angajați ai Directoratului!

– Nu, Nick. Ucigașii de la Santiago de Compostela erau mercenari care-și ofereau serviciile cui plătea mai bine, nu doar nouă – și au fost angajați pentru misiunea de la Santiago tocmai pentru că te cunoșteau. Li s-a spus probabil că ești trădător, că ai putea să le deconspiri numele. Supraviețuirea e un stimulent puternic.

– Asta și premiul de două milioane de dolari, pus pe capul meu.

– Așa e. Vreau să spun, ce naiba, că tu umblai prin lume folosind o veche biografie falsă pusă la punct de Directorat. Te puteam termina într-o clipă. Chiar ai crezut în mod serios că noi nu-l aveam pe „John T. Coleridge" în baza noastră de date?

– Atunci cine l-a angajat?

– Există mai multe posibilități. Ai incomodat mulți spioni

şi ai vorbit cu vechi surse ale KGB-ului, ca să-mi verifici identitatea. Crezi că ei nu vorbesc? Sau mai exact, nu vînd informaţii, ticăloşii ăia de mercenari?

– Sper că n-o să-mi sugerezi că a fost CIA la mijloc. E limpede că Harry Dunne nu mă trimetea să-i rezolv treburile murdare, dînd în acelaşi timp ordin să fiu ucis.

– Sigur că nu. Dar se pare că o echipă supraveghea situaţia pe nava *Armada Spaniolă*, iar cînd vasul a fost distrus, s-a hotărît că erai un element ostil.

– Cine a hotărît asta? Dunne a păstrat secretul întregii operaţiuni, n-au existat documente, doar numele de acoperire, „Jonas Barrett", figura în banca de date a serviciului de securitate.

– Poate erau înregistrate cheltuielile.

– Au fost îngropate, codificate. Toate achiziţiile de maximă prioritate.

– Informaţiile se scurg ca dintr-o sită în instituţia aia, ştii bine. Totdeauna a fost aşa. De aceea existăm noi.

– Richard Lanchester a fost de acord să ne întîlnim de îndată ce i-am menţionat adevăratul tău nume. Mi-a spus că ştia despre originile Directoratului – aşa cum le schiţase Harry Dunne. Vrei să spui că şi Lanchester minţea?

– E un tip strălucit, dar e orgolios, iar oamenii orgolioşi sînt uşor de păcălit. E posibil ca Dunne să-l fi dezinformat la fel de abil ca şi pe tine.

– Mi-a cerut să-i aduc dovezi suplimentare.

– Fireşte. Aşa ai fi procedat şi tu în locul lui. Trebuie să fi fost înspăimîntat.

Bryson îşi simţea capul învîrtindu-i-se. Prea multe piese nu se potriveau! Prea multe lucruri rămîneau neexplicate, confuze.

– Prospero – Jan Vansina – m-a întrebat dacă Elena „ştia" ceva. Ce voia să spună?

– Mă tem că şi Elena a fost întrucîtva suspectată atunci cînd am început să ne punem întrebări despre trecerea ta la inamic. Vansina voia să stabilească dacă ea îţi era complice. Eu am susţinut că tu ai fost greşit îndrumat şi, desigur, s-a dovedit că aveam dreptate.

– Şi cum rămîne cu seria de operaţiuni pe care le-ai plănuit sau controlat – Sri Lanka, Peru, Libia, Irak? Dunne spunea că toate erau menite să combată interesele americane peste hotare. Erau atît de bine camuflate, încît nici măcar participanţii nu vedeau mişcările pieselor de şah fiindcă erau prea aproape de tablă.

– Prostii.

– Dar în Tunisia ? Nu era Abu omul CIA?

– Nu le ştiu chiar pe toate, Nicky.

– Se pare că întreaga voastră operaţiune de penetrare menită, chipurile, să contracareze o lovitură de stat, a fost pusă la cale pentru a demasca şi neutraliza un agent important al CIA. Pentru a elimina o sursă directă a Agenţiei, infiltrată într-o reţea de celule teroriste islamice extinsă în întreaga regiune – o mînă stricînd munca celeilalte!

– Tîmpenii.

– Şi în Comore, în 1982 – ne-ai trimis ca să împiedicăm o tentativă de preluare a puterii de către mercenarii din Comitetul Executiv. Dar conform celor spuse de Dunne, oamenii aceia erau angajaţi ai CIA, care încercau să-i elibereze pe ostaticii britanici şi americani. Care-i adevărul?

– Verifică dosarele. Ostaticii au fost eliberaţi abia ulterior, după operaţiunea noastră. Verifică dosarele angajaţilor, dacă le poţi găsi. Reconstituie succesiunea evenimentelor. Ăia nu erau angajaţi ai CIA, erau trupe sprijinite de elementele naţionaliste. Fă-ţi temele, băiete.

– Lua-te-ar dracu'! Eu am fost acolo, ştii bine. Şi am fost şi la bordul *Armadei Spaniole,* ducînd de ochii lumii planurile noii rachete antitanc Javelin ca obiect de negociere. Caiacanis a ştiut imediat cine-ar putea fi cumpărătorul interesat, şi acela era omul vostru! Era de la Directorat – Vance Gifford sau cum naiba l-o chema în realitate. Însuşi Calacanis a confirmat sporirea achiziţiilor făcute de la Washington.

– Noi nu mai avem sediul la Washington, Nicky, ştii asta. A trebuit să ne mutăm; fusesem penetraţi.

– Şi-atunci de ce dracu' era aşa de interesat agentul

vostru de cumpărarea planurilor? Oare pentru colecția voastră personală?

– Nicky...

– Și de ce-a venit la bordul navei însoțit de omul lui Jacques Arnaud, Jean-Marc Bertrand? Pretinzi că voi nu cumpărați arme?

– Gifford își făcea treaba lui, Nick.

– Treaba lui fiind care, mai exact? Din cîte spunea Calacanis, omul cheltuia nebunește.

– În lumea asta, după cum știi mai bine decît mulți alții, nu te limitezi la inspectarea mărfurilor, ci mai și cumperi. Iscoadele sînt imediat detectate și eliminate.

– La fel cum Prospero – Jan Vansina – a spălat cinci miliarde de dolari la Geneva? Un truc de penetrare?

– Cine ți-a zis asta ... Dunne?

Bryson nu răspunse, mulțumindu-se să-l privească pe vechiul său mentor, cu inima bătîndu-i nebunește. Durerea atroce începea să dispară.

Ted Waller continuă cu sarcasm:

– Ți-a spus treaba asta în altă parte? Nu voia să vorbească în biroul lui? Ți-a zis că se teme de microfoane? Fiindcă Bryson nu răspundea, Waller continuă: Directorul adjunct al CIA n-are atîta putere încît să pună să-i fie curățat biroul, Nick?

– Există și microfoane din plastic. Instrumentele nu le detectează dacă nu dai jos tencuiala.

Waller pufni încet:

– A fost un spectacol, Nicky. O afurisită piesă de teatru. O încercare, care a avut succes, cum s-a dovedit, de-a te convinge că el era băiatul bun și că forțele întunericului se uniseră împotriva lui – forțele respective fiind întreaga Agenție. Locul în care el e numărul doi.

– I-am dat o legitimație pe care-am luat-o din haina cadavrului unui dintre agenții camuflați care a încercat să mă lichideze lîngă Chantilly.

– Dă-mi voie să ghicesc. A verificat legitimația și a constatat că era falsă.

– Greşit.

– Poate că n-a reuşit să găsească vreun document. A folosit codul Sigma, a aflat că-i fusese repartizat unui agent in extremis, dar pe urmă pista a dispărut. N-a putut găsi numele.

– Asta nu-i ceva neobişnuit. Agenţii pentru situaţii critice ai CIA nu lasă urme, ştii bine. Dunne a recunoscut faţă de mine că CIA nu era cea mai potrivită agenţie pentru investigarea Directoratului.

– Aha! Asta te-a făcut să ai şi mai mare încredere în el.

– Vrei să spui că încerca să mă elimine şi în acelaşi timp mă determina să investighez activităţile Directoratului? Asta nu-i doar ilogic, e o nebunie!

– Dirijarea operaţiunilor complexe de teren înseamnă întotdeauna o evaluare ce suportă modificări. Ce cred eu? După ce a văzut că ai supravieţuit atacului, şi-a dat seama că puteai fi reprogramat, trimis pe o altă pistă. Dar e timpul să-ţi ridici spătarul într-o poziţie normală. Am ajuns.

Waller părea că vorbeşte de la mare distanţă şi Bryson nu înţelegea ce voia să zică; simţea că totul se îndepărta şi următorul lucru de care deveni conştient fu o lumină intensă, albă. Deschise ochii şi văzu că era într-o încăpere unde totul era alb. Zăcea pe un pat, între aşternuturi groase. Ochii îl dureau de la lumina puternică, gîtul îi ardea, iar buzele îi erau uscate.

În faţa lui se profilau în lumină nişte siluete. Una din ele era a lui Waller, iar cealaltă, mult mai subţire şi mai mică, probabil a unei infirmiere. Auzi glasul baritonal al lui Waller:

– ... îşi revine chiar în timp ce vorbim noi. Salut, Nicky.

Bryson mormăi şi încercă să înghită.

– Trebuie să-i fie sete, se auzi o voce feminină foarte familiară. Să-i aducă cineva nişte apă.

Bryson clipi, miji ochii şi încercă să vadă mai clar ce se petrecea în jur. Văzu faţa lui Waller, apoi pe a ei. Inima începu să-i bubuie în piept. Se uită din nou printre pleoape, convins că imaginaţia îi joacă feste. Dar nu era aşa. Cu o voce stinsă, întrebă:

– Eşti tu, Elena?

PARTEA A PATRA

25

Nicholas, îl strigă Elena apropiindu-se.

Imaginea ei deveni mai clară. Da, era Elena. La fel de frumoasă, deşi schimbată: slăbise, avea chipul mai ascuţit, iar ochii păreau şi mai mari. Chipul ei exprima îngrijorare, chiar spaimă, însă vocea nu trăda nimic.

– A trecut atîta timp. Ai îmbătrînit.

Bryson încuviinţă şi reuşi să rostească:

– Mulţumesc.

Cineva îi întinse un pahar din plastic, plin cu apă. Îl luă, bău şi-i înapoie paharul infirmierei, care i-l umplu din nou. Bău cu lăcomie. Elena stătea lîngă pat.

– Trebuie să vorbim, spuse ea, pe un ton dintr-o dată grăbit.

– Da, zise el. Avea gîtul iritat; vorbitul îi provoca dureri. Avem... avem atîtea de discutat, Elena... nici nu ştiu de unde să încep.

– Dar avem aşa puţin timp, spuse ea.

Vorbise pe un ton răstit.

Nu e timp, răsună glasul ei în capul lui. Nu e timp? Vreme de cinci ani n-am avut altceva decît timp, timp să meditez, să sufăr, gîndi Bryson, iar Elena continuă:

– Trebui să ştim tot ce-ai aflat. Tot ce ne poate duce la Prometeu. Orice ne poate ajuta să pătrundem în perimetrul codificat.

El o privi uluit. Auzise bine? Ea îl întreba despre criptografie, despre ceva numit „Prometeu" ... Dispăruse de cinci ani din viața lui și-acum voia să vorbească despre criptografie?

– Vreau să știu unde-ai plecat, zise el răgușit. De ce ai dispărut.

– Nicholas, spuse ea pe un ton aspru, i-ai spus lui Ted că ai luat cheia de criptare de la telefonul codificat al lui Jacques Arnaud. Unde e?

– Eu am zis asta? Cînd am zis...?

– În avion, spuse Waller. Ai uitat? Ziceai că ai discheta sau un cip, așa ceva. L-ai luat sau l-ai copiat din biroul lui Arnaud – ai spus asta foarte clar. Și nu erai sub influența drogurilor, deși aș zice că delirai nițel.

– Unde mă aflu?

– Într-un sediu al Directoratului din Dordogne. În Franța. Acul acela din brațul tău e doar pentru rehidratare și administrarea de antibiotice care să prevină producerea septicemiei de la rănile tale.

– Un sediu...

– Sediul nostru central. A trebuit să ne mutăm aici ca să asigurăm securitatea operațională. Sediul de la Washington fusese penetrat; trebuia să scăpăm, să părăsim țara ca să ne putem face treaba.

– Ce vreți de la mine?

– Avem nevoie de orice deții tu, și imediat, spuse Elena. Dacă socotelile noastre sînt corecte, mai avem la dispoziție doar cîteva zile, poate doar cîteva ore.

– Pînă să ce?

– Pînă cînd Prometeu va prelua controlul, zise Waller.

– Cine e Prometeu?

– Întrebarea este ce e Prometeu, iar noi nu cunoaștem răspunsul. De-aceea avem nevoie de cipul de criptare.

– *Iar eu vreau să știu ce s-a întîmplat...* tună Bryson. Icni. Se simțea de parcă i s-ar fi despicat gîtul. Cu *tine* Elena! Unde-ai plecat, *de ce*-ai plecat?

El înțelese că era hotărîtă să nu se abată de la interogatoriul ei.

– Nick, te rog, hai să vorbim despre chestiunile personale altă dată. Timpul e foarte scurt...

– Ce-am însemnat eu pentru tine? zise Bryson. Căsnicia noastră, viața noastră – ce-au însemnat pentru tine? Chiar dacă asta-i o poveste veche, care aparține trecutului, tot îmi datorezi o explicație – ce s-a întîmplat, de ce a trebuit să pleci?

– Nu, Nick...

– Știu că trebuie să fi fost ceva legat de București!

Buza de jos a Elenei începu să tremure, ochii îi erau plini de lacrimi.

– Asta e, nu-i așa? spuse el cu voce mai blîndă. Trebuie să știi că tot ce-am făcut, am făcut pentru tine!

– Nick, zise ea cu disperare. Te rog. Încerc să mă țin tare, dar tu nu mă ajuți deloc.

– Ce crezi tu că s-a întîmplat la București? Ce minciuni ți s-au spus?

– *Minciuni?* izbucni ea deodată. Nu-mi vorbi mie despre minciuni! Tu m-ai mințit pe mine, m-ai mințit în față!

– Scuzați-mă, spuse Waller. Voi doi vreți să fiți singuri.

Se întoarse și părăsi încăperea, urmat de infirmieră.

Pe Bryson îl durea capul și își simțea gîtlejul ca o rană. Depășindu-și durerea, dornic să comunice, să ajungă la adevăr, vorbi:

– Da, te-am mințit. A fost cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată. M-ai întrebat despre week-end-ul meu la Barcelona, iar eu te-am mințit. Și tu știi asta – știai asta. La vreme aceea știai asta, nu-i așa?

Ea dădu din cap și lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

– Dacă știai că mințeam, trebuia să-ți fi dat seama și de ce o făceam! Trebuia să fi știut că m-am dus la București fiindcă te iubeam.

– N-am ştiut ce-ai făcut, Nick! strigă ea, ridicînd privirea spre el.

Îl durea sufletul pentru ea. Voia s-o strîngă în braţe, dar în acelaşi timp voia s-o ia de guler, să scoată adevărul de la ea.

– Dar acum ştii, nu-i aşa?

– Nu... nu ştiu ce ştiu, Nick! Eram îngrozită şi mă simţeam rănită, trădată de tine – înspăimîntată de ce puteam păţi, eu şi părinţii mei –, încît a trebuit să dispar. Ştiu cît de bine te pricepi să descoperi oamenii, aşa că am fost nevoită să nu las nici o urmă.

– Waller a ştiut tot timpul unde eşti.

Ea ridică ochii spre tavan şi el îi urmări privirea. Văzu o mică pată roşie: o videocameră de supraveghere. Nu era nici o îndoială că, dacă acolo se afla un sediu al Directoratului, existau videocamere peste tot. Oare Waller îi supraveghea? Dacă făcea asta, îl privea.

Ea îşi încleşta şi îşi descleşta mîinile.

– S-a întîmplat la cîteva zile după ce ai spus că te duci în week-end la Barcelona. În timpul activităţii mele – prelucrarea „recoltei", a semnalelor interceptate – am dat peste un raport care menţiona că un agent al Directoratului şi-a făcut pe neaşteptate apariţia în România, la Bucureşti.

– O, Doamne!

– Să ştii că-mi făceam doar treaba. Am urmat acea pistă şi-am descoperit că era vorba despre tine. Am fost... am fost distrusă, fiindcă eu ştiam că trebuia să te afli la Barcelona. Ştiam că nu era vorba despre vreo poveste de acoperire: îţi luai rar vacanţă în week-end şi te pregătiseşi fără să te ascunzi. Ei bine – tu mă cunoşti, sînt foarte emotivă –, m-am dus să-l văd pe Ted şi i-am spus ce-am aflat. I-am cerut, acesta-i cuvîntul, să-mi spună adevărul. El şi-a dat seama imediat că avea de-a face cu o soţie înnebunită de durere, geloasă, dar n-a încercat să te acopere. Într-un fel m-am simţit uşurată. Dacă ar fi încercat să te acopere, aş fi fost furioasă, teribil de furioasă. Faptul că n-a făcut-o mi-a dat de înţeles că şi pentru el era o noutate – informaţia îl luase prin surprindere. Asta mă îngrijora şi mai mult. Nici măcar Ted nu ştia că ai fost la Bucureşti.

Bryson îşi acoperi ochii cu mîna şi dădu din cap. Doamne Sfinte, fusese tot timpul supravegheat! „Curăţase" totul atît de minuţios, fusese atît de atent să şteargă orice urmă! Cum de se putuse întîmpla asta? Ce să fi însemnat?

– A făcut investigaţii? întrebă Bryson. Sau ai făcut tu?

– Amîndoi, sînt sigură. Am efectuat o recunoaştere fotografică prin satelit şi-am obţinut o poză cu tine la Bucureşti. Apoi, o sursă independentă, un agent cu numele de cod Titan, a confirmat informaţia şi-a completat-o – asta aproape că m-a terminat. Titan a raportat că ai avut o întîlnire secretă cu Radu Drăgan, şeful echipei de foşti securişti care voiau să se răzbune.

– Doamne, nu! strigă Bryson. Ai crezut – deoarece am fost atît de discret – că făceam ceva clandestin, ceva ce trebuia să ţin ascuns de tine!

– Asta fiindcă aflasem de la Ted că te întîlniseşi cu Drăgan fără să ştie Directoratul! Trebuia să fi făcut vreun tîrg, unul de care nu erai mîndru, pe care trebuia să-l ascunzi. Dar ţi-am dat o şansă. Te-am întrebat într-o zi, te-am întrebat direct.

– Nu mă mai întrebaseşi niciodată ce făceam cînd nu eram acasă.

– Sînt sigură că ţi-ai dat seama cît de important era răspunsul pentru mine. Cu toate acestea, ai continuat să minţi!

– Elena, iubito, te protejam! Nu voiam să te alarmez, ştiam că ai fi obiectat dacă te anunţam dinainte. Dacă ţi-aş fi spus după aceea, n-ai fi încetat să-ţi faci griji, n-ai fi rezistat!

Ea clătină din cap.

– Acum ştiu asta. Dar atunci, Titan a raportat că tu ai făcut un tîrg cu Drăgan, că i-ai spus locul unde se aflau părinţii mei în schimbul unui serviciu important...

– Asta-i o minciună!

– Dar atunci nu ştiam!

– Cum ai putut crede că i-aş fi trădat pe părinţii tăi? Cum de-ai putut accepta ideea asta?

– Pentru că mă minţiseşi, Nicholas! izbucni ea. Nu mi-ai dat nici un motiv să cred altceva! Ai minţit!

– Doamne Sfinte, ce trebuie să fi crezut despre mine!

– M-am dus la Ted şi i-am cerut să mă scoată din ţară, să mă ascundă undeva, într-un loc sigur! Undeva unde nu m-ai fi putut găsi niciodată. Am cerut să fie mutaţi şi părinţii mei imediat – ceea ce a însemnat nişte cheltuieli enorme, din cauza sistemului de supraveghere care îi proteja. Ted a fost de acord. Eram rănită... profund de trădarea ta şi, mai presus de orice, doream cu disperare să-mi protejez părinţii. Waller m-a mutat aici, la sediul din Dordogne, şi i-a instalat pe părinţii mei la o oră distanţă de-aici.

– Waller a crezut că aş fi fost în stare de aşa ceva?

– Waller ştia doar că l-ai minţit şi pe el, că ai făcut ceva împotriva regulamentului.

– Dar n-a abordat niciodată chestiunea asta cu mine.

– Te surprinde? Ştii cum se ascunde el, iar eu l-am implorat să nu-ţi spună nimic, să nu te alerteze.

– Dar nu ştii ce-am făcut? strigă Bryson. Nu ştii? Da, am făcut un tîrg cu „măturătorii" – un tîrg ca să-ţi protejez părinţii! I-am ameninţat, le-am spus clar că dacă îndrăzneşte cineva să ridice un deget împotriva părinţilor tăi, întreaga familie a lui Drăgan dispare de pe faţa pămîntului. Ştiam că doar o ameninţare în stil sicilian l-ar fi impresionat pe Drăgan.

Elena suspină.

– În anii care-au trecut de-atunci, n-am încetat să-mi pun întrebări. Tata a murit acum doi ani, iar mama, anul trecut. Nu mai voia să trăiască fără el. O, Doamne, Nicholas! Am crezut că eşti un monstru!

El ridică braţele s-o îmbrăţişeze, deşi de-abia putea să stea în capul oaselor. Plîngînd, ea se lăsă în braţele lui.

– Ce-am făcut, gemu ea. Ce-am putut crede despre tine...!

– Din cauza lipsei mele de încredere în tine. Elena, asta n-a fost doar o simplă neînţelegere. Ai fost în mod deliberat şi sistematic indusă în eroare de agentul acela cu numele de cod Titan. De ce? În ce scop?

– Trebuie să fi fost Prometeu. Ei ştiu că sîntem pe urmele

lor, că ne pregătim să-i atacăm. S-au folosit de acea împrejurare pentru a provoca incertitudine şi disensiuni în rîndurile noastre. Au încercat să ne monteze unul împotriva celuilalt, pe soţ împotriva soţiei, în cazul acesta. Au fost întocmite rapoarte false pentru a exploata vulnerabilitatea.

– *Prometeu*... Tu şi cu Waller aţi tot pomenit numele acesta. Ar trebui să ştiţi *ceva,* să aveţi idee despre ce e vorba, despre obiectivele sale...

Elena îl mîngîia pe obraz, privindu-l în ochi.

– Ce dor mi-a fost de tine, iubitule!

Îşi îndreptă spatele, îi luă mîna într-ale ei şi i-o strînse, apoi se ridică încet de pe pat. Începu să meargă prin încăpere în timp ce vorbea, aşa cum făcea cînd avea de rezolvat o problemă complicată.

– Prometeu e un nume pe care l-am întîlnit prima dată cu douăzeci de luni în urmă, zise ea încet, cu un aer absent. Pare să se refere la un fel de sindicat, poate un cartel şi, din cîte putem pricepe, Grupul Prometeu e format dintr-un consorţiu de companii din domeniul tehnologiei şi din furnizori ai armatei, iar agenţii lor ocupă funcţii înalte în guvernele din întreaga lume.

Bryson dădu din cap.

– Corporaţiile din industria de apărare, ale lui Jacques Arnaud, furnizorii APE ai generalului Tsai, proprietăţile extinse ale lui Anatoli Prişnikov din fosta Uniune Sovietică. Alianţe între corporaţii, stabilite la nivel global. Ea îl privi cu asprime şi se opri din mers. Da. Printre ei sînt şi cele trei personaje importante. Însă par să fie mai mulţi participanţi, care acţionează coordonat.

– Acţionînd *cum?* Făcînd *ce?*

– Achiziţii de corporaţii, fuziuni, consolidări – toate par să se accelereze.

– Fuziuni, consolidări în sectorul de apărare?

– Da. Dar cu accent pe telecomunicaţii, sateliţi şi computere. Iar asta înseamnă mai mult, mult mai mult decît constituirea unui imperiu corporatist. În ultimele cinci luni a

fost o epidemie de incidente teroriste, de la Washington și New York pînă la Geneva și Lille...

– Prișnikov și Arnaud au știut dinainte ce urma să se întîmple la Lille, zise deodată Bryson. I-am auzit eu, discutînd despre Lille cu cîteva zile înainte, „Drumul va fi liber" spuneau. „Scandalul va fi enorm".

– „Drumul va fi liber", repetă ea cu voce tare. Inițiați din industria de apărare, proprietari care provoacă haos pentru a spori valoarea stocurilor pe care le dețin... Dădu din cap. Nu, nu se leagă. Cea mai directă cale de creștere a cererii de armament e să instigi la război, nu la atacuri teroriste, izolate. Una din teoriile care explică masiva înarmare care a dus la al doilea război mondial afirmă că organizațiile internaționale ale comercianților de arme au sprijinit tînăra Germanie nazistă, știind că nu peste mult timp avea să urmeze un război la scară planetară.

– Dar era o altă epocă...

– Nicholas, ia în considerare întreaga situație. Oameni-cheie în Rusia, China și Franța – dar cu siguranță și alții – în măsură să-și întărîte țările una împotriva alteia, să bată tobele războiului iminent, să determine necesitatea întăririi apărării naționale... Așa se procedează.

– Există mai multe căi de a îndemna la „pregătiri pentru apărare".

– Dar dacă deții pîrghiile puterii, trebuie să existe un motiv serios ca să nu acționezi. Nu, nu asistăm la o cursă globală a înarmărilor. Modelul nu e acesta. Incidente răzlețe, asta vedem. Acte individuale de terorism, nerevendicate, neatribuite nimănui, toate petrecîndu-se într-un ritm accelerat. Dar de ce?

– Terorismul e o formă de război, spuse încet Bryson. Un război purtat cu alte mijloace. Un război psihologic, al cărui scop e să demoralizeze.

– Dar într-un război există cel puțin două tabere.

– Teroriștii și cei care îi combat.

Ea dădu din cap.

– Tot nu se potriveşte. „Cei care-i combat" – e prea vag.

– Terorismul e un fel de teatru. E comis de un actor pentru un public.

– Deci rezultatul dorit nu e distrugerea în sine, ci publicitatea făcută de distrugere.

– Exact.

– Publicitatea contribuie aproape întotdeauna la atragerea atenţiei asupra unei cauze, a unui grup. Însă recentul val de terorism nu are autori cunoscuţi, nici vreo cauză ori vreun grup. Rezultă că trebuie să examinăm publicitatea, informaţia, ca să găsim legătura. Ce au în comun toate incidentele astea teroriste?

– Faptul că puteau fi prevenite, zise repede Bryson.

Elena se opri şi se întoarse spre el, cu un zîmbet ciudat pe buze.

– Ce te face să spui asta?

– Gîndeşte-te la relatările din ziare, la reportajele de la televiziune şi radio. De fiecare dată, după fiecare incident, apărea cîte un comentariu în presă – atribuit de obicei unui oficial anonim – în sensul că, dacă ar fi fost luate măsuri adecvate de supraveghere, tragedia putea fi evitată.

– Măsuri de supraveghere, repetă ea.

– Tratatul. Tratatul Internaţional de Supraveghere şi Securitate, care tocmai a fost acceptat de majoritatea ţărilor lumii.

– Tratatul prevede crearea unei Agenţii Internaţionale de Supraveghere, corect? Un soi de super-FBI?

– Corect.

– Ceea ce ar impune investiţii de miliarde de dolari în echipamente pentru sateliţi, pentru poliţie şi multe altele, extrem de profitabile pentru companii... precum cele ale lui Arnaud, Prişnikov, Tsai... Poate că asta e. Un tratat internaţional care serveşte drept mască, drept acoperire pentru creşteri masive ale producţiei de echipamente militare. Astfel încît să fim cu toţii înarmaţi, protejaţi împotriva teroriştilor –

terorismul fiind noua amenințare la adresa păcii de după războiul rece. Toți membrii Consiliului de Securitate al ONU l-au semnat și ratificat deja, nu-i așa?

– Toți, în afară de unul. Marea Britanie. Urmează ca asta să se întîmple într-una din zilele următoare. Principalul agitator de-acolo e lordul Miles Parmore.

– Da, da. E un – cum ziceți voi –, un fanfaron, dar a fost foarte eficient în organizarea sprijinului pentru tratat. Nu subestima niciodată pe cineva dornic să se impună cu orice preț. Amintește-ți de Reichstag în 1933.

Bryson clătină din cap.

– Nu așa operează prometeenii. Lordul Parmore a acționat cu deosebită eficiență, dar bănuiesc că nu e un om strălucit. Pot jura că cel care controlează totul e altundeva. E ceea ce-i place neînfricatului nostru lider să spună – „fiți atenți la forța fizică și căutați mintea care-o dirijează".

– Vrei să spui că există la Londra maeștri păpușari care dirijează dezbaterile Parlamentului?

– Poți fi sigură.

– Dar cine? Dacă am putea afla...

– Va trebui să mă duc acolo, să mă întîlnesc cu Parmore, să-i pun întrebări, să sap cît de adînc pot.

– Dar poți să te duci? Te simți destul de bine?

– Dacă-mi scoți afurisitele astea de tuburi din braț, o să mă simt bine.

Ea rămase tăcută preț de o clipă.

– Nicholas, în mod normal ar trebui să fiu o soție extrem de grijulie, să insist să stai în pat și să te înzdrăvenești. Dar dacă te simți cu adevărat mai bine... timpul e foarte important...

– Pot să mă duc la Londra. Vreau să merg. De îndată ce vom avea un avion pînă acolo.

– O să dau un telefon, să pregătească avionul particular pentru decolare peste vreo șase ore, dacă Ted nu are nevoie de el.

– Bine. Pista e aproape.

– E un drum foarte scurt. Prin urmare, Cassidy are dreptate.

– Cassidy? Senatorul Cassidy?

– Da.

– Ce-i cu el? A fost obligat să renunțe la funcție din cauza dezvăluirilor legate de ... Soția lui a fost prinsă cu droguri sau așa ceva?

– Păi, e puțin mai complicat, dar asta e povestea în linii mari. Cu ani în urmă, soția lui a devenit dependentă de tranchilizante și a cumpărat droguri de la un polițist sub acoperire. Senatorul James Cassidy a reușit să facă dispărut dosarul ei de la poliție, apoi a înscris-o la un program de dezintoxicare.

– Ce legătură are asta cu tratatul?

– El era principalul adversar din Senat al tratatului. Îl considera sfîrșitul intimității individuale. De fapt, era cea mai puternică voce de la Washington care atrăgea atenția asupra afectării constante a vieții private în era computerelor. Mulți analiști au comentat cu ironie faptul că un senator atît de preocupat de viața particulară își va pierde funcția din cauza unui episod ascuns din trecutul lui; au rîs pe înfundate, afirmînd că avea ceva de tăinuit și de aceea era atît de preocupat de intimitatea individuală.

– S-ar putea să fie ceva aici.

– Nu despre asta e vorba. În orice caz, e al nouălea membru al Congresului care, în ultimele cîteva luni, fie a demisionat, fie a anunțat că renunță la o funcție de conducere.

– E greu să fii politician în ziua de azi, asta-i tot.

– Fără discuție. Dar tu mă cunoști – sînt învățată să caut similitudini acolo unde alții nu le disting. Am observat că dintre cei nouă care demisionaseră, cinci erau cu reputația pătată, ca să spun așa. Toți cinci erau adversari declarați ai tratatului internațional privind supravegherea. În mod sigur n-a fost o coincidență – și nu e nevoie să fii expert în criptografia curbelor eliptice sau în criptosistemele cu cheie asimetrică pentru a-ți da seama de asta. S-au produs scurgeri

de informații secrete. Informații care au ajuns, nu se știe cum, publice – tratamentul unei boli mintale într-un caz, folosirea excesivă a antidepresivelor, închirierea de videocasete pornografice, un cec completat pentru o clinică unde se fac avorturi...

– Deci suporterii tratatului joacă dur.

– Mai mult decît atît. Au acces la cele mai secrete informații.

– Niște renegați din interiorul FBI?

– Dar FBI nu deține astfel de informații despre oameni, știi asta! Nu de la J. Edgar Hoover încoace, cu siguranță. Poate doar cînd fac o investigație aprofundată asupra vreunui suspect, dar altfel nu.

– Atunci cine?

– Am început să caut o legătură mai profundă, să văd dacă există o inteligență coordonatoare în spatele acestui tip de demascare. Ce aveau în comun toți acești congresmeni? Am strîns date biografice despre ei, informații financiare obținute de pe Internet – după cum știi, poți afla cîte ceva de acolo după numărul de la asigurările sociale, care e ușor de găsit. A ieșit la iveală un fapt curios. Doi dintre congresmenii căzuți în dizgrație luaseră împrumuturi de la o bancă din Washington, First Washington Mutual Bancorp. Apoi am descoperit legătura: toți cinci erau clienți ai acestei bănci.

– Deci, fie că banca e oarecum complice la șantaj, fie că cineva a avut acces la dosarele ei.

– Corect. Informații bancare, cecuri, transferuri...ceea ce poate conduce la dosarele pentru asigurări de sănătate, apoi la fișele medicale.

– Harry Dunnne, zise Bryson.

– Da, da, cel puțin așa presupunem, spuse ea grăbită. Continuă, ce-i cu el?

– Dunne a fost cel care m-a scos din izolare și m-a obligat să investighez activitatea Directoratului. Pe-atunci voi erați deja pe urmele lui Prometeu, iar Dunne voia să afle ce știați, probabil ca să vă neutralizeze. Pentru că CIA e în spatele

acestui tratat, vor să sporească supravegherea în întreaga lume.

– E posibil. Din mai multe motive. Unu constă în nevoia Agenției de-a avea o misiune, de-a supraviețui după încheierea războiului rece. Da, am fost pe urmele lui Prometeu, dar n-am reușit să-i conturez un profil clar. Am folosit computerele Directoratului, explorînd semnalele transmise de Prometeu. I-am identificat pe unii membri – Arnaud, Prișnikov, Tsai și Dunne. Putem înregistra convorbirile lor, dar totul e codificat. Putem înțelege modelul transmisiilor, dar nu pricepem conținutul. E ca un fel de hologramă – ai nevoie de două „date spațiale" ca să poți citi semnalele în clar. M-am chinuit mult cu treaba asta, dar fără succes. Dacă tu ai informații despre cod, orice...

Bryson se ridică în capul oaselor pe patul de spital. Se simțea întremat; avea cîrcei în picioare, trebuia să facă exerciții.

– Dă-mi telefonul, te rog. E acolo, pe masă.

– Nicholas, nu cred că o să funcționeze aici – ne aflăm sub pămînt, iar semnalul...

– Dă-mi-l.

Ea îi dădu micul telefon mobil argintiu. El îl întoarse și scoase ceva din locașul pentru baterii. Era un obiect mic și negru, rectangular.

– Asta te-ar putea ajuta.

Ea îl luă.

– E... un cip, un cip din silicon, zise ea luîndu-l.

– Un cip de criptare, mai exact. Copiat după cel din telefonul lui Arnaud.

26

Elena îl conduse printr-un lung coridor subteran care ducea de la clinică spre altă aripă a incintei. Podelele erau din piatră șlefuită, pereții erau albi și izolați acustic. Lumina soarelui nu pătrundea deoarece nu existau ferestre.

– Sediul acesta a fost construit în urmă cu vreo zece

ani, ca bază europeană de operațiuni a Directoratului, îi explică ea. Eu lucrez aici de cînd... mă rog, de cînd am plecat din State. Evită să spună „de cînd te-am părăsit". Cînd a devenit limpede că centrala americană a fost penetrată – probabil ca urmare a investigațiilor noastre vizîndu-l pe Prometeu –, Waller a ordonat ca întregul sediu de la Washington să fie transferat aici, ceea ce a impus construirea unor spații suplimentare. După cum o să-ți dai seama, de afară pare să fie un mic și elegant institut de cercetări construit pe coasta unui munte.

– Te cred pe cuvînt că sîntem în Dordogne, spuse Bryson.

Picioarele nu-l mai dureau; singura problemă era rana, care-i trimitea săgeți dureroase în spate în timp ce mergea.

– Păi, o să te convingi curînd, cînd o să te scot afară la plimbare. Probabil că o să avem puțin timp liber pînă cînd va fi procesat cipul.

Ajunseră la o ușă dublă din oțel, unde Elena formă un număr de cod pe un panou mic, apoi puse degetul mare pe un senzor. Ușa se deschise. Aerul dinăuntru era răcoros și uscat. Pereții încăperii cu tavan jos aveau rafturi pe care se aflau computere de mare putere, stații de lucru, monitoare TV.

– Noi considerăm că acesta e cel mai puternic centru de computere din lume, zise Elena. Avem calculatoare cu mare putere de procesare, capabile să efectueze cvadrilioane de operațiuni pe secundă. Există aici noduri IBM-SP legate între ele, computere spațiale cu multiple canale, un sistem SGI Onyx Reality Engine și un sistem de stocare cu o capacitate de o sută douăzeci de gicabiți.

– Nu pricep nimic, iubito.

Entuziasmul ei era vizibil; se afla în elementul ei – românca licențiată care învățase matematici superioare și folosise computere rudimentare din anii '70, iar acum se afla dintr-o dată pe un tărîm de basm. Așa fusese de cînd o

cunoştea – entuziasmată de munca ei, vrăjită de tehnologia care făcea totul posibil.

– Nu uita cei o sută douăzeci de kilometri de cablu optic de-aici, Elena, spuse Chris Edgecomb, guyanezul înalt şi suplu, cu ochi verzi şi ten măsliniu.

– Bătrîne, te cîte ori de văd, arăţi tot mai dur!

Chris îl îmbrăţişă pe Bryson.

– Te-au adus înapoi.

Bryson gemu, dar surîse, bucuros să-l revadă pe specialistul în computere.

– Cred că nu pot sta deoparte.

– Păi ştiu că soţia ta trebuie să fie fericită că te vede din nou.

– Nu cred că „fericită" e cuvîntul care exprimă exact ceea ce simt, spuse Elena.

– Totuşi, se pare că Sfîntul Christopher a avut grijă de tine, zise Chris adresîndu-i-se lui Bryson. Indiferent prin ce ai trecut. N-o să te întreb unde-ai fost şi ce-ai făcut. Mă bucur să te văd. O ajut pe Elena la partea de software; încercăm să depistăm fluxul mesajelor lui Prometeu, dar e o treabă grea. Au un cod puternic. Avem şi noi ceva jucării aici, bătrîne – o legătură solidă, de mare viteză, cu linia centrală a Internetului pentru calcul distributiv; un satelit de comunicaţii digital, cu capacitatea măsurată în gigabiţi, operînd în benzile de frecvenţă K şi Ka, pe o orbită geosincronică, capabil să transporte informaţii digitale la viteza din cablurile optice.

Elena introduse criptocipul într-un orificiu al unui dispozitiv alfa-digital.

– Vezi tu, aici sînt stocate pe bandă magnetică cinci luni de comunicaţii codificate între prometeeni, îi explică ea. Am putut să le interceptăm cu nişte simple derivaţii telefonice şi prin baleiajul satelitului, dar n-am reuşit să le descifrăm – n-am putut să le citim, să le ascultăm, să le înţelegem!

Codificarea e prea complexă. Dacă asta e o copie a „cheii" algoritmice a lui Prometeu, s-ar putea să obținem ceva.

– Cît de repede o să știți? întrebă Bryson.

– Poate dura o oră sau mai mult, în funcție de numărul de factori, inclusiv de nivelul căruia îi aparține cheia. Gîndește-te la o cheie dintr-un bloc de apartamente: poate fi universală, sau poate deschide doar o ușă. O să vedem. Oricum, exact de asta avem nevoie ca să spargem codul lui Prometeu. N-ar fi mai bine să vă anunț prin pager ori să vă sun cînd o să obțin ceva? Pînă atunci, mi se pare că Ted Waller vrea să vă vadă pe amîndoi.

Biroul spațios, fără ferestre, al lui Waller era mobilat aidoma celui de pe K Street – aceleași covoare orientale din secolul al XVII-lea, aceleași picturi în ulei, înfățișînd cîini de vînătoare cu păsări sălbatice în bot.

Waller stătea în spatele aceluiași birou franțuzesc din stejar masiv.

– Nicky, Elena, am o mică informație care v-ar putea interesa. Elena, nu cred că l-ai cunoscut pe unul dintre cei mai talentați și redutabili agenți de teren pe care îi avem.

Un fotoliu larg, cu spătar înalt, care fusese întors cu fața spre biroul lui Waller, se răsuci încet. Era Layla.

– A, da, zise Elena, strîngînd cu răceală mîna Laylei. Am auzit cîte ceva despre dumneata.

– Și eu despre dumneata, răspunse Layla, la fel de rezervată, fără să se ridice din fotoliu. Bună, Nick.

Bryson dădu din cap.

– Mi se pare că ultima dată cînd ne-am văzut ai încercat să mă ucizi.

– A, atunci, spuse Layla, roșind. N-a fost nimic personal, cred că înțelegi.

– Bineînțeles.

– În orice caz, cred că ați dori să aflați că prietenul nostru Jacques Arnaud s-ar putea retrage, zise Layla, privindu-i pe amîndoi.

– Cum de-ai aflat? întrebă Bryson.

– Face demersuri să-şi lichideze toate proprietăţile. Pare să acţioneze ca un om înspăimîntat. Nu e o retragere ordonată sau transferarea bunurilor dintr-un sector în altul. Nu e vorba despre afaceri obişnuite, ca să zic aşa. Negustorul morţii se pune singur pe liber.

– Dar n-are sens! spuse Bryson. Nu văd logica – dumneata o vezi?

– Ei bine, zise Layla zîmbind, pentru ce avem analişti ca Elena? Ca să dea sens faptelor pe care agenţi ca dumneata şi ca mine se străduiesc din greu să le adune.

Elena rămăsese tăcută, cu un aer îngîndurat. Apoi o privi atent pe Layla.

– Care-i sursa dumitale, Layla?

– Unul dintre marii rivali ai lui Arnaud. Un om aproape la fel de stimabil şi la fel de amoral ca şi Arnaud – un tovarăş de rele –, care îl urăşte aşa cum Cain l-a urît pe Abel. Se numeşte Alain Poirier. Nu e un nume nou pentru dumneata, sînt sigură.

– Deci tocmai ai aflat de la marele rival al lui Arnaud despre iminenta lichidare a întreprinderilor acestuia din urmă, spuse Elena.

– Cam aşa se poate formula în engleză. Dumneata ai găsi fără îndoială exprimări mai adecvate în limbajul algoritmilor.

Waller urmărea duelul dintre cele două femei.

– De fapt, spuse Elena, ele pornesc de la o axiomă destul de banală: ţine cont de sursă. De exemplu, dumneata crezi că Poirier e duşmanul lui Arnaud. E o presupunere firească. Ei înşişi s-au prezentat în această lumină. De fapt, au insistat în acest sens.

– Ce vrei să spui? zise Layla cu răceală.

– Cred că, dacă cercetezi mai departe, o să descoperi că Poirier şi Arnaud sînt în realitate parteneri de afaceri. Patroni ai unei serii de societăţi mixte cu legături multiple, răspîndite peste tot. Rivalitatea e pur şi simplu un vicleşug.

Layla făcu ochii mici.

– Vrei să spui că informația pe care o dețin n-are nici o valoare?

– Deloc, zise Elena. Faptul că ai fost „turnată" – identificată și îndrumată greșit – e informație foarte utilă. Arnaud vrea să credem asta despre el. Trebuie să ne preocupe nu atît minciuna în sine, cît încercarea de a o răspîndi.

Layla rămase tăcută o clipă.

– S-ar putea să ai dreptate, admise ea pe un ton ursuz.

– Dacă Arnaud încearcă să descurajeze cercetarea noastră, spuse Bryson, concluzia firească e că el face parte dintr-un proiect care trebuie să evite investigațiile pentru a reuși. Vor ca noi să fim nepregătiți, pentru ca ei să semene confuzie. Ceva e pe cale să se întîmple, și asta curînd. Acum nu putem lăsa să ne scape nimic. Iisuse, avem de-a face cu niște forțe extrem de puternice. Să sperăm că ei ne vor subestima.

– Eu mă tem, zise Layla mîhnită, că au dreptul s-o facă.

Waller părăsise sediul Directoratului pentru o întîlnire urgentă la Paris; Bryson și Elena mai aveau de așteptat. Își petrecură timpul pornind într-o lungă plimbare la poalele muntelui, printre pîlcuri de rozmarin, de-a lungul rîului Dordogne. Erau într-adevăr în Franța, cum își dădu seama Bryson de îndată ce ieșiră din tunelurile subterane ale Directoratului. Accesul principal părea să se facă printr-o veche vilă de piatră, construită pe panta muntelui. Trecătorii vedeau numai vila, care era suficient de mare pentru a adăposti birouri și instalații de cercetare ale unui institut american – probabil un loc unde oameni de știință risipeau banii statului pe cercetări inutile. Asta ar fi explicat circulația spre și dinspre sediu, avioanele ce soseau și plecau de pe pista locală. Nimeni n-ar fi bănuit cît de vast și bine organizat era sediul ascuns adînc în munte.

Bryson pășea cu grijă din cauza durerilor pe care rana i le provoca. Coborîră stîncile abrupte, urmînd un drum vechi,

prin livezile de nuci ce mărgineau rîul Dordogne care șerpuia pe lîngă Souillac, coborînd spre Bordeaux. Pămîntul aparținea țăranilor, păzitorii severi ai provinciei franceze, cu toate că unele dintre casele modeste din piatră deveniseră cu timpul căminele englezilor care nu-și permiteau să-și petreacă vacanțele în Provence sau în Toscana. Mai sus, pe pantele muntelui, se întindeau podgoriile, care produceau un bun vin de țară.

Bryson și Elena mergeau agale prin pădurea cu faimoasele trufe ascunse sub rădăcinile arborilor bătrîni, ale căror locuri de creștere erau secrete transmise din generație în generație.

– A fost ideea lui Ted să ne mutăm aici, îi explica Elena în timp ce mergeau ținîndu-se de mînă. Poți înțelege de ce un gurmand ca el s-a îndrăgostit de regiunea asta, în care găsești brînză de capră, ulei de nucă și trufe. Dar e vorba și despre aspectul practic. Sîntem bine ascunși aici, acoperirea e plauzibilă, pista e acceptabilă. Există de asemenea autostrăzi rapide, în toate direcțiile – la nord spre Paris, la est spre Elveția și Italia, la sud spre Mediterana, la vest spre Bordeaux și Atlantic. Părinților mei le-a plăcut mult aici. Deveni melancolică. Le era dor de țară, sigur, dar aici era un loc minunat unde să-și petreacă ultimii ani. Arătă spre un grup de case din piatră, în depărtare: Noi am locuit într-una din căsuțele de-acolo.

– „Noi"?

– Am stat cu ei, am avut grijă de ei.

– Mă bucur pentru tine. Paguba mea a fost cîștigul lor.

Ea zîmbi și-i strînse mîna.

– Să știi că zicala aia veche e adevărată *Mai răruț, mai drăguț.*

– Absența face sufletul să tînjească mai mult, traduse el. Și mai spuneai o vorbă – *celor ce duc mai mult dorul le pare mai dulce odorul?* Absența face iubirea mai aprinsă, dar prezența o întărește, așa e?

– Nicholas, mi-a fost greu, să știi. Foarte greu.

– Mie şi mai greu.

– A trebuit să-mi refac viaţa fără tine. Dar durerea, sentimentul pierderii cuiva drag nu m-au părăsit niciodată. Aşa ţi s-a întîmplat şi ţie?

– Cred că pentru mine a fost mult mai greu din cauza nesiguranţei. Nu ştiam de ce – de ce ai dispărut, unde te-ai dus, ce gîndeşti.

– Ah, iubitule! Te ador! Am fost amîndoi victime... victime, ostatici într-o lume a neîncrederii şi a suspiciunii.

– Mi s-a spus că ai fost „însărcinată" să mă supraveghezi.

– „Însărcinată"? Ne-am îndrăgostit unul de altul, şi asta din întîmplare. Cum ţi-aş putea dovedi că nu e aşa? Te-am iubit, Nicholas. Şi-acum te iubesc.

El îi relată minciunile lui Harry Dunne, povestea unui tînăr selectat pentru talentele lui sportive şi lingvistice, apoi recrutat orbeşte, manipulat, după ce părinţii i-au fost asasinaţi.

– Prometeenii sînt foarte isteţi, spuse ea. Cu o organizaţie atît de secretă ca a noastră, n-a fost greu pentru ei să ticluiască o minciună plauzibilă. Apoi te-au făcut să pari adversarul nostru, care încerca să ne distrugă.

– Dar despre Waller ştiai?

– Despre...

– Despre... Bryson spuse într-o doară. Despre trecutul lui.

Ea încuviinţă.

– Despre Rusia. Da, mi-a spus. Dar nu cu mult timp în urmă. Probabil pentru că avea de gînd să te aducă înapoi şi ştia că noi doi o să vorbim.

Telefonul ei sună.

– Da. Faţa i se lumină. Mulţumesc, Chris.

Închise telefonul şi-i spuse lui Bryson :

– Avem ceva.

Chris Edgecomb îi întinse Elenei un teanc de dosare cu chenar roşu, fiecare plin cu printuri.

– Bătrîne, cînd s-a spart codul ăsta, apoi chiar că s-a spart. Cinci imprimante cu laser fumegau, imprimînd toată marfa asta. Ne-a încetinit agentul de transcriere – convertirea cuvintelor rostite în text tipărit solicită o putere de calcul uriașă și ia o grămadă de timp, chiar la viteza procesoarelor noastre. Și sîntem departe de a fi terminat. Am vrut să selectez tot ce era neesențial, dar am preferat să păcătuiesc imprimînd totul, lăsîndu-vă pe voi să hotărîți ce e important și ce nu.

– Mulțumesc, Chris, zise ea, luînd dosarele și așezîndu-le pe masa lungă din sala de ședințe aflată lîngă camera computerelor.

– O să aduc cafea pentru amîndoi. Sînt sigur că o să aveți nevoie.

Împărțiră teancul de dosare și începură să le cerceteze cu atenție. Cele mai valoroase erau de departe decriptările convorbirilor telefonice dintre lideri, foarte numeroase, unele mai lungi, altele scurte teleconferințe. Deoarece discuțiile erau codificate automat, participanții aveau tendința de a vorbi liber. Unii dintre ei – cei mai șireți, printre care Arnaud și Prișnikov – rămîneau circumspecți. Foloseau un limbaj codificat, pe care partenerul de dialog îl înțelegea fără să aibă nevoie de explicații suplimentare. Aici cunoștințele Elenei despre tiparele de vorbire, abilitatea ei de a discerne tăinuirea deliberată erau de mare ajutor. Însemnă cîteva transcrieri cu hîrtie autocolantă. Bryson, care era mai familiarizat cu personajele, cu trecutul lor și cu particularitățile anumitor operațiuni, reuși să priceapă diverse aluzii și semnificații.

De-abia începuseră să citească dosarele cînd Bryson zise:

– Se pare că avem dovezi zdrobitoare împotriva lor. Nu mai e vorba despre zvonuri. Aici, Prișnikov plănuiește atacul cu antrax de la Geneva, cu trei săptămîni înainte de-a avea loc.

– Dar e limpede că nu ei hotărăsc, spuse Elena. Respectă opinia altuia – de fapt, sînt doi, posibil americani.

– Cine?

– Pînă acum n-au folosit nume. Există o referință la ora

de pe Coasta de Vest, deci unul dintre ei se află fie în California, fie undeva pe coasta americană a Pacificului.

– Dar Londra? Ai vreo idee despre cine-ar putea fi maestrul păpuşar de-acolo?

– Nu...

Chris Edgecomb năvăli în cameră fluturînd în mînă cîteva foi de hîrtie.

– Astea tocmai au ieşit, zise el, entuziasmat. E un model al transferului de fonduri spre şi dinspre First Washington Mutual Bancorp – m-am gîndit că poate fi interesant.

Îi întinse Elenei colile, acoperite de cifre.

– Asta-i banca din Washington folosită de majoritatea membrilor Congresului, nu-i aşa? Cea pe care o suspectaţi că a fost implicată în şantaj – furnizînd informaţii confidenţiale despre adversarii tratatului? spuse Bryson.

– Da, zise Elena. Astea sînt transferuri de proprietăţi.

Edgecomb încuviinţă.

– Ciclurile, periodicitatea – e inconfundabil.

– Ce anume? întrebă Bryson.

– E vorba despre o serie de coduri de autorizare, caracteristică unei întregi entităţi aflate în posesia cuiva. O normă, cum s-ar spune.

– Şi-asta ce înseamnă? întrebă Bryson.

– Banca asta din Washington pare stăpînită şi controlată de altă instituţie financiară, mai extinsă.

– Nu e ceva ieşit din comun, spuse Bryson.

– Problema e că acolo se întreţine în mod deliberat o stare de confuzie – adică proprietarul e tăinuit sistematic, ascuns cu grijă.

– Nu există vreo cale de-a afla cine e? întrebă Bryson.

Elena dădu neatentă din cap, studiind în continuare cifrele.

– Chris, numărul care se repetă periodic aici trebuie să fie un cod de orientare al Asociaţiei Bancherilor Americani. Crezi că poţi să-l depistezi, să identifici care...

– Sînt cu un pas înaintea ta, Elena, zise el. E o firmă cu sediul la New York şi se numeşte Meredith Waterman...

– Doamne, spuse ea. E una dintre cele mai vechi şi mai respectabile bănci de investiţii de pe Wall Street. Morgan Stanley sau Brown Brothers Harriman par nişte parveniţi pe lîngă ea. Nu înţeleg de ce se implică Meredith Waterman în şantajele senatorilor şi congresmenilor pentru a sprijini Tratatul pentru Supraveghere şi Securitate ...?

– Probabil că Meredith Waterman e o instituţie privată, zise Bryson.

– Şi?

– Şi ar putea fi o companie tutelară, o faţadă, într-un anume sens. Cu alte cuvinte, poate că e folosită de altă instituţie, de un individ sau un grup de indivizi – să zicem de Grupul Prometeu – pentru a masca adevăratele lor proprietăţi. Dacă am putea obţine o listă a tuturor foştilor şi actualilor parteneri ai lui Meredith Waterman, poate şi a acţionarilor majoritari...

– Asta nu e greu, spuse Edgecomb. Pînă şi firmele private sînt strict supravegheate de Agenţia pentru Controlul Brokerilor şi de Administraţia Federală pentru Asigurarea Depozitelor Bancare la care ar trebui să putem ajunge.

– Unul sau mai multe dintre aceste nume ar putea indica Grupul Prometeu drept proprietar, zise Bryson.

Edgecomb dădu din cap şi părăsi încăperea.

– Richard Lanchester era partenerul lui Meredith Waterman, zise Bryson.

– Ce?

– Înainte de a pleca de pe Wall Street ca să intre în viaţa publică, a fost o mare vedetă a investiţiilor bancare. Băiatul de aur al lui Meredith Waterman. În felul acesta şi-a făcut averea.

– Lanchester? Dar... spuneai că a fost cumsecade, că ţi-a fost de ajutor.

– Şi-a plecat urechea cu îngăduinţă, da. Părea sincer alarmat. M-a ascultat, dar în realitate n-a făcut nimic.

– Spunea că voia să te întorci la el cu mai multe dovezi.

– Asta-i doar o variantă a ceea ce voia Harry Dunne – să mă folosească în chip de unealtă.

– Crezi că Richard Lanchester face parte din Grupul Prometeu?

– Nu l-aş exclude.

Elena se întoarse la transcrierea pe care-o studia, apoi ridică brusc privirea:

– Fii atent la fraza asta, spuse ea. „Transferul puterii va fi încheiat la patruzeci şi opt de ore după ratificarea tratatului de către britanici."

– Cine vorbeşte? întrebă Bryson.

– Nu... nu ştiu. Apelul provine de la Washington şi e transmis printr-o linie protejată. Interlocutorul anonim vorbeşte cu Prişnikov.

– Poţi obţine o identificare a vocii?

– Posibil. Ar trebui să ascult înregistrarea propriu-zisă, să stabilesc dacă vocea a fost alterată şi, dacă da, cît de mult.

– Patruzeci şi opt de ore... „transferul puterii"... către cine, de la cine? Sau către ce, de la ce? Doamne, trebuie să ajung imediat la Londra. Cînd e programată plecarea avionului?

Elena îşi consultă ceasul.

– Peste trei ore şi douăzeci de minute.

– Prea tîrziu. Dacă am merge cu maşina...

– Nu, ar dura prea mult. Îţi propun să mergem pe pistă, să invocăm numele lui Ted Waller, să tragem nişte sfori şi să le cerem să decoleze cît mai curînd posibil.

– Exact aşa spunea şi Dmitri Labov.

– Cine?

– Adjunctul lui Prişnikov. Zicea: „Tocmai a fost pus în funcţiune mecanismul. Puterea urmează să fie transferată total! Totul va ieşi la lumină." Spunea că au mai rămas doar cîteva zile.

– Ăsta trebuie să fie termenul final despre care vorbea. Doamne, Nick, ai dreptate, n-avem timp de pierdut.

În timp ce se ridica de pe scaun, luminile din cameră părură să pîlpîie – o întrerupere de o fracţiune de secundă.

– Ce-a fost asta? întrebă ea.

– Există pe undeva vreun generator pentru situații de urgență?

– Da, sigur, trebuie să existe.

– Tocmai a fost pornit.

– Dar pornește doar în caz de urgență reală, spuse ea, nedumerită. Din cîte-mi dau seama, nu s-a întîmplat nimic...

– Ieși! strigă deodată Bryson. Afară!

– Ce?

– Fugi! Elena, ieși – acum! Ceva a fost conectat la rețeaua electrică... Unde-i cea mai apropiată ieșire?

Elena se întoarse și arătă spre stînga.

– Iisuse, Elena, haide! Sînt sigur că ușile se închid automat, blocînd accesul intrușilor, dar și ieșirea. Știu că asta se întîmplă!

Bryson începu să alerge pe hol; Elena luă cîteva dischete de pe masă și alergă după el.

– Pe unde? țipă el.

– Drept prin ușile alea!

În cîteva secunde ajunseră la niște uși din oțel pe care scria IEȘIRE ÎN CAZ DE PERICOL. O bară roșie de protecție, fixată la mijlocul ușilor, servea pentru deschiderea lor forțată, declanșînd, probabil, o alarmă. Bryson se izbi de bară; ușile duble se deschiseră către exterior, iar o alarmă începu să sune. Fură învăluiți de un val de aer rece. La doi pași în fața lor era o poartă din bare de oțel, ce se înălța din podea pînă în tavan. Poarta tocmai se închidea încet, automat, de la stînga la dreapta.

– Sări! strigă Bryson, plonjînd spre spațiul ce se îngusta tot mai mult.

Se întoarse și o înșfăcă pe Elena, trăgînd-o prin spațiul rămas liber dintre poartă și zidul de piatră. Erau pe povîrnișul muntelui, lîngă vechea vilă de piatră, poarta acționată electric fiind ascunsă de un gard viu înalt.

Bryson și Elena fugiră drept înainte departe de vilă, în josul pantei.

– E vreo maşină pe-aici? întrebă Bryson.

– E un vehicul de teren parcat chiar în faţa vilei, răspunse ea. E... acolo!

Un mic Land Rover Defender 90 strălucea în lumina lunii, la douăzeci de metri distanţă. Bryson alergă spre el, sări pe scaunul şoferului şi căută cheia. Nu era în contact. Doamne, unde dracu' era? Într-o aşezare atît de izolată, n-ar fi fost normal să fie acolo? Sări şi Elena în maşină.

– Sub covoraş, spuse ea.

El întinse mîna şi simţi cheia sub covorul din cauciuc de pe podea. O luă şi porni motorul.

– Nick, ce se întîmplă? strigă Elena în vreme ce maşina se năpusti pe cărarea abruptă, îndepărtîndu-se de sediul Directoratului.

Înainte ca Bryson să deschidă gura, se declanşă un fulger orbitor, urmat de o explozie bubuitoare, ce părea să vină dinspre adîncul muntelui. Land Roverul luă o curbă strînsă, izbindu-se, apoi trecînd prin vegetaţia de pe margine. Bryson simţi fierbinţeala pîrjolindu-i spinarea.

Elena se întoarse.

– O, Doamne, Nick! ţipă ea. Clădirea a fost complet distrusă! Nick, uită-te!

Bryson nu se întoarse; nu îndrăznea. Trebuia să se îndepărteze cît mai repede. N-aveau nici o clipă de pierdut. Apăsă pe pedala de acceleraţie, gîndind în sinea lui: *Iubita mea, eşti în siguranţă. Eşti în viaţă, eşti cu mine.*

Deocamdată.

Doamne Sfinte, deocamdată.

27

Ajunseră la Londra, în jurul orei zece seara – prea tîrziu ca să mai întreprindă ceva. Îşi petrecură noaptea într-un hotel din Russell Square, pentru prima oară după cinci ani în acelaşi pat. Se înstrăinaseră unul de altul,

într-un fel, dar trupurile lor se recunoscură. Pentru prima oară după cinci ani făcură dragoste, cu o patimă febrilă, aproape disperată. Adormiră înlănțuiți, epuizați de amor și de tensiunea care-i mînase într-acolo.

A doua zi dimineață analizară coșmarul la care fuseseră martori, încercînd să priceapă cum fusese posibilă penetrarea Directoratului.

– Cînd ai sunat la aerodrom ca să rezervi avionul, n-ai folosit o linie protejată, nu-i așa? întrebă Bryson.

Ea dădu încet din cap, cu o expresie încordată.

– Centrala aerodromului nu e echipată cu un sistem de protecție, dar apelurile trimise din sediul Directoratului erau considerate în general sigure, pentru că centrul nostru de comunicații se află în afara razei de acțiune a sistemelor exterioare de interceptare. Dacă telefonam, să zicem, la Londra, Paris sau München, foloseam o linie protejată – însă numai pentru siguranța destinatarului mesajului.

– Dar apelurile trimise la o asemenea distanță sînt în general dirijate dinspre liniile terestre către releele cu microunde, iar acestea pot fi interceptate de sateliții de supraveghere, nu?

– Așa e – liniile terestre pot fi interceptate, dar nu prin satelit, ci prin mijloace convenționale – derivații instalate pe cablu și altele, dar asta presupune cunoașterea exactă a locului de unde provind apelurile.

– E limpede că Grupul Prometeu cunoaște bine centrul din Dordogne. Cu toate precauțiile lui Waller, sosirile și plecările, la și de la aerodrom, trebuie să fi fost observate și supravegheate. Centrala telefonică de-acolo era o pradă ușoară pentru interceptările convenționale.

– Waller... slavă Domnului, era plecat! Trebuie să dăm de el.

– Iisuse. Sînt sigur că știe. Dar Chris Edgecomb...

Ea își acoperi ochii cu mîna.

– O, Doamne Sfinte, Chris! Și Layla!

– Și mulți alții. Pe unii dintre ei nu-i mai cunosc, dar tu trebuie să fi avut cîțiva prieteni.

Ea încuviință în tăcere, cu ochii în lacrimi. După o scurtă pauză, Bryson continuă:

– Probabil că s-au conectat la rețeaua electrică și au plantat explozibili sub incintă. Fără sprijin din interior n-ar fi reușit niciodată să facă asta. Directoratul era pe cale să demaște planurile Grupului Prometeu și de aceea trebuia neutralizat. M-au trimis pe mine – și pe alții, sînt sigur –, iar atunci cînd eforturile lor n-au dat rezultate, au recurs la o abordare frontală. Orice secrete sau planuri ar proteja, trebuie să presupunem că sînt de o importanță capitală pentru oamenii din spatele Grupului Prometeu.

O abordare directă, frontală, a celui mai zgomotos partizan al tratatului, lordul Miles Parmore, era, prin urmare, sortită eșecului: n-ar fi făcut decît să-i alerteze pe dușmanii lor, fără să-i ajute la obținerea de informații. Oameni ca Parmore erau bine păziți. Mai mult, instinctul îi spunea lui Bryson că lordul Parmore nu era omul lor, ci doar o fantoșă, o figură publică, atent supravegheată, incapabilă să acționeze din umbră. Nu, nu putea fi un lider al Grupului Prometeu. Controlul real trebuia să-l dețină cineva apropiat de Parmore, legat de el. Dar legat în ce fel?

Conspiratorii Grupului Prometeu erau prea inteligenți, prea meticuloși ca să lase conexiunile la vedere. Documentele fuseseră modificate sau îndepărtate. Nici măcar o examinare atentă n-ar fi dezvăluit numele liderilor, ale maeștrilor păpușari. Singura dovadă limpede ar fi fost una ce nu se putea găsi – dosare lipsă, evident distruse. Ar însemna să cauți acul în carul cu fîn.

În cele din urmă, Bryson se hotărî să sape mai adînc, în trecut. Știa din experiență că adevărul putea fi găsit adesea în documente vechi, în dosare rareori consultate, greu de modificat în mod convingător.

Era o ipoteză, o ipoteză care-i conduse în acea dimineață la Biblioteca Britanică din St. Pancras, situată vizavi de un scuar cu vegetație îngrijită, ale cărei cărămizi oranj, fabricate

manual, scînteiau în lumina strălucitoare a dimineții. Bryson și Elena traversară piața, trecură pe lîngă statuia de bronz a lui Newton și pătrunseră în holul spațios de la intrare. Bryson scruta fețele oamenilor din jur, atent la cel mai mic semn de recunoaștere. Trebuia să presupună că rețelele lui Prometeu fuseseră alertate în privința lui, poate chiar despre prezența lor la Londra, deși pînă atunci nu constatase nimic suspect. O scară largă îi duse pînă la sala principală de lectură – un spațiu vast, cu birouri din lemn de stejar pe care se aflau veioze. Trecură prin ușile capitonate ce duceau la camerele de studiu, cu scaune din stejar cu spătare rotunde și birouri cu tăblii tapițate cu piele verde care creau o ambianță intimă.

În decurs de o oră, adunaseră majoritatea volumelor necesare, începînd cu selecții din dezbaterile oficiale ale Parlamentului – volume grele, masive, cu coperte negre, uzate. Multe nu mai fuseseră deschise de ani de zile și miroseau a mucegai. Nick și Elena le studiară cu interes și concentrare maximă. Existaseră în trecut dezbateri privind amenințările la adresa drepturilor și libertăților cetățenești, fuseseră luate decizii cu implicații în supravegherea societății civile? Pe un carnet, notară nume, locuri, deocamdată disparate.

Elena rosti prima numele. Rupert Vere. Un individ convingător și foarte priceput, întruchiparea moderației politice, dar – cronicile timpului evidențiau acest lucru – un maestru al vicleșugurilor procedurale. Era oare posibil? Merita acea intuiție să fie verificată?

Rupert Vere, parlamentar de Chelsea, era acum ministru britanic de Externe.

Bryson urmări traseul sinuos al carierei demnitarului de Chelsea în gazetele regionale, mai atent la detaliile ocazionale, mai puțin preocupat de semnificația oficială a evenimentelor. Colaționarea sutelor de mici articole din gazete locale și circulare, cu hîrtia deseori îngălbenită și sfărîmicioasă, era o muncă obositoare, chiar năucitoare. Din cînd în cînd, Bryson

era cuprins de disperare – părea curată nebunie să creadă că ar putea găsi urme ale celei mai secrete dintre conspirații, în arhivele publice.

Cu toate acestea, perseveră. Rupert Vere absolvise cu notă maximă Colegiul Brasenose, de la Oxford. Avea reputația de om leneș, ceea ce putea fi un subterfugiu abil. De asemenea, poseda un talent deosebit de a-și cultiva prietenii, cum nota un editorialist de la *Guardian:* „... astfel, capacitatea lui de influențare depășește limitele oficiale ale autorității sale". O imagine începea treptat să se contureze: ani la rînd, ministrul de Externe Ruper Vere acționase din culise pentru a pregăti aprobarea tratatului, servindu-se de cei pe care îi sprijinise cîndva, atrăgîndu-și prieteni și aliați. Declarațiile lui erau temperate, iar legăturile cu instigatorii insesizabile.

Într-un tîrziu, o informație aparent banală atrase atenția lui Bryson. În paginile îngălbenite ale ziarului *Evening Standard* era publicată o relatare despre concursul de canotaj din 1965, de pe Tamisa, la care participaseră echipe de liceeni din întreaga țară. Cu litere mici, ziarul dădea informații despre echipe. Vere, după cum se menționa, concura pentru Marlborough, unde era elev în ultimul an de liceu. Aparent, relatarea era inofensivă.

La Concursul de canotaj pentru juniori de la Pangbourne s-au remarcat mai multe echipaje de dublu și simplu. Concurentul din clasa J18 de la Sir William Borlase School a stabilit recordul de viteză al zilei (10 minute și 28 de secunde), urmărit îndeaproape de viguroasa clasă J16, în care echipajul de la St. George's College, format din Matthews și Loake a fost pus la grea încercare de cei de la Westminster. La ambele clase J14, echipajele de dublu de la Hereford Cathedral School s-au dovedit remarcabile.

Concurenți valoroși au fost și la simplu. Rupert Vere l-a devansat cu treisprezece secunde pe colegul său de

echipă de la Marlborough, Miles Parmore, în vreme ce David Houghton a terminat cursa cu aproape o jumătate de minut înaintea urmăritorilor săi. Dovedind un real talent, Parrish de la St. George's și Kellman de la Dragon School s-au situat în fruntea clasei MY16, ocupînd locurile patru și cinci în clasamentul general.

Bryson reciti articolul. Vere concurase pentru Marlborough, la aceeași clasă ca și Miles Parmore.

Da. Ministrul britanic de Externe, parlamentar de Chelsea, unul dintre primii susținători ai tratatului, fusese coleg de echipă și vechi prieten al lordului Miles Parmore.

Își găsiseră oare omul?

Noul Palat Westminster – cunoscut mai ales sub denumirea de Camerele Parlamentului – era, prin combinația între clasic și modern, o instituție tipic britanică. Un palat regal exista în acel loc încă de pe vremea regelui vikingilor, Canute, dar abia Eduard Mărturisitorul și William Cuceritorul au dat amploare vechiului vis de mărire și splendoare. Continuitatea istorică era la fel de reală ca și Magna Carta. Atunci cînd întreaga structură a fost reconstruită, pe la mijlocul secolului al XIX-lea, s-a făcut conform stilului neogotic. Camera Comunelor a fost distrusă în al doilea război mondial. Restaurată cu grijă, într-o interpretare mai atenuată a goticului tîrziu, ea a devenit copia unei copii.

Chiar dacă dădea spre una dintre zonele cu cel mai intens trafic din Londra – Scuarul Parlamentului –, clădirea își păstra aerul distant, protejată de cele patru hectare de grădini asemenea unor redute. „Noul palat" avea aproape o mie două sute de camere și peste trei kilometri de coridoare. Părțile din clădire pe care le foloseau de obicei membrii Parlamentului, deschise și turiștilor, erau într-adevăr impresionante. Dar existau și altele, ale căror planuri erau, din rațiuni de securitate, mai greu accesibile, dar care puteau fi găsite în arhive. Bryson

își acordase două ore pentru a afla și a reține detaliile lor. O serie de forme octogonale, mobile se ordonau în mintea lui într-un plan care avea pentru el importanță vitală. Știa exact cum se lega Biblioteca Pairilor de Salonul Prințului Consort; cunoștea distanța dintre reședința președintelui Camerei Comunelor și reședința Supraveghetorului, știa cît dura drumul din foaierul Camerei Comunelor pînă la prima dintre încăperile primului-ministru. Într-o epocă fără încălzire centrală, era esențial să existe niște camere speciale, protejate de pereții exteriori prin spații izolate, nefolosite. Mai mult, era de la sine înțeles că orice mare clădire publică avea nevoie în permanență de reparații și renovări; ca atare, trebuia să existe pasaje folosite de lucrători ca să nu tulbure măreția spațiilor publice. Ca și în cazul guvernului, funcționarea acelei structuri impunea existența unor spații complexe și a unor culoare de legătură, invizibile pentru omul de rînd.

Între timp, Elena căuta orice detaliu consemnat din viața lui Rupert Vere. Îi atrase atenția încă un mic amănunt: la vîrsta de șaisprezece ani, Vere cîștigase un concurs de cuvinte încrucișate, organizat de *Sunday Times*. Omul avea pasiunea jocului, numai că ce-l pe care-l juca în prezent nu era unul obișnuit.

La ora cinci dimineața, un drumeț îmbrăcat cu o jachetă de piele, purtînd ochelari negri din plastic, se plimba în jurul clădirii Parlamentului, asemeni unui turist fără somn ce încerca să-și alunge mahmureala. Cel puțin așa spera Bryson să fie considerat. Se opri în fața statuii negre a lui Cromwell și citi inscripția: PACHETELE MAI MARI DECÎT FORMATUL A 4, ALTELE DECÎT FLORI, TREBUIE LIVRATE PE LA INTRAREA BLACK ROD'S GARDEN.Trecu pe lîngă Intrarea Pairilor, fixîndu-și în minte amplsarea acesteia în raport cu celelalte; apoi trecu printr-un pîlc mic de castani și observă locul fiecărei videocamere de supraveghere, amplasată, invariabil, într-o cutie vopsită cu email alb. Bryson

aflase că Poliția Metropolitană din Londra avea o rețea de videocamere pentru supravegherea traficului, trei sute dintre ele fiind fixate pe stîlpi și clădiri înalte. Fiecare avea un număr, iar dacă o persoană autorizată îl forma pe consola unui computer, obținea o imagine clară, color, a Londrei. Videocamera se rotea și putea transmite prim-planuri. Puteau fi urmăriți cei căutați de poliție, trecînd de la o cameră la alta, cît și șoferii sau pietonii fără ca aceștia să-și dea seama. Bryson hotărî că nu era înțelept să se învîrtă mult timp pe-acolo. Măsură cu privirea construcția cu patru etaje a galeriei principale, comparînd structura fizică cu reprezentările mentale pe care și le formase, transformînd dimensiunile abstracte în percepții concrete. Era esențial să transforme datele în intuiții care puteau fi folosite imediat, fără a mai calcula și analiza situațiile. Asta era una dintre primele lecții pe care i le dăduse Waller și făcea parte dintre cele mai valoroase. Pe teren, singurele hărți utile sînt cele din mintea ta.

Turnul cu ceas din capătul de nord al clădirii Parlamentului avea nouăzeci și șase de metri înălțime. Victoria Tower, la capătul opus al complexului, era mai lat, dar aproape la fel de înalt. Între cele două turnuri, acoperișul era împînzit cu schele; reparațiile fiind în curs, scările exterioare depășeau acoperișul la șase metri de Victoria Tower. Bryson porni agale spre Tamisa și examină capătul îndepărtat al complexului, care se oprea la malul rîului. Lîngă galerii exista o traversă de vreo cinci metri. Dincolo de rîu, văzu cîteva ambarcațiuni ancorate. Unele erau folosite pentru excursii, altele pentru întreținere. Pe una dintre ele scria: SERVICE COMBUSTIBILI ȘI LUBRIFIANȚI. Îi reținu poziția.

Planul era acum întocmit. Bryson se întoarse la hotel și se schimbă. Apoi, împreună cu Elena, mai verifică planul de două ori. Constată cu îngrijorare că planul avea prea multe variabile: probabilitatea unui accident era mare. Dar nu avea de ales.

*

Îmbrăcat într-un costum elegant la două rînduri, purtînd ochelari rotunzi cu ramă de baga, Bryson – ori mai degrabă, aşa cum scria pe legitimaţia lui, Nigel Hilbreth – urcă scările din holul de aşteptare spre Camera Comunelor şi luă loc la galerie. Chipul lui exprima o indiferenţă stupidă, părul de culoarea nisipului era pieptănat cu cărare; purta şi o mustaţă, bine îngrijită. Era din cap pînă în picioare un funcţionar al statului de rang mediu. Folosise un parfumul ieftin, cumpărat de pe Wellington Street. Un simplu amănunt, poate, însă la fel de eficient în anumite privinţe ca şi vopseaua pentru păr, ochelarii şi mustaţa. Waller îi atrăsese atenţia asupra aspectelor olfactive ale camuflajului, rareori luate în seamă. Cînd Bryson avea o misiune în estul Asiei, înainte cu cîteva săptămîni, nu consuma carne şi produse lactate, deoarece asiaticii, consumatori de peşte şi soia, considerau că occidentalii aveau un miros specific de „cărnos". Ţinea regimuri asemănătoare înaintea misiunilor din diverse regiuni locuite de arabi. O schimbare a parfumului folosit era ceva obişnuit, însă Bryson ştia că prin astfel de repere subliminale erau depistaţi adesea străinii.

„Nigel Hilbreth" şedea liniştit, urmărind aprinsele dezbateri parlamentare; lîngă picioare avea o mică servietă neagră. Mai jos, pe băncile lungi, tapiţate cu piele verde, stăteau parlamentarii. Miniştrii guvernului în exerciţiu ocupau băncile din faţă, în partea dreaptă; opoziţia era aşezată în faţa lor, la stînga. Băncile de la galerie, dintr-un lemn cafeniu gravat cu migală, se înălţau abrupt, avînd aspectul unui balcon.

Bryson sosise în toiul sesiunii de urgenţă, dar ştia exact despre ce se vorbea: Tratatul pentru supraveghere şi securitate. Incidentul care precipitase lucrurile era prejudiciul teribil produs de o facţiune rebelă a Sinn Fein, care detonase o bombă în mijlocul magazinului Harrods în timpul unei ore de vîrf, soldată cu sute de răniţi. Oare şi acest incident fusese finanţat în secret de Grupul Prometeu?

Pentru prima dată, Bryson reuşi să-l vadă pe Rupert Vere

în carne şi oase. Ministrul de Externe arăta mai bătrîn decît cei cincizeci şi şase de ani ai săi, dar ochilor lui mici, sclipitori nu le scăpa aproape nimic. Bryson îşi privi ceasul masiv, alt artificiu subtil al deghizării sale.

Cu o jumătate de oră mai devreme, Bryson, arborînd aerul blazat al unui funcţionar guvernamental, îi ceruse unui curier să transmită o notă ministrului de Externe – o presupusă chestiune oficială şi semiurgentă. În orice moment nota îi putea fi adusă lui Vere de către unul din asistenţii lui. Bryson voia să studieze reacţia acestuia atunci cînd avea să deschidă plicul şi să-i citească conţinutul. Nota – un text simplu, aproape copilăresc, pe care îl concepuse Elena, mare amatoare de rebus – era redactată ca o definiţie dintr-un careu de cuvinte încrucişate, în limba engleză:

Pune-te între un sprijin şi un articol hotărît apoi adaugă un cuplu. Eşti nedumerit? Ne vedem lîngă biroul dumitale în timpul pauzei.

Fusese ideea Elenei să pună, sub forma cheii unei enigme, acel cuvînt pe care nu-l putea ignora.

În vreme ce un membru al opoziţiei perora despre ameninţările la adresa libertăţilor civile pe care le implica viitorul tratat, lui Rupert Vere i se întinse un plic. El îl deschise, citi nota, apoi ridică privirea spre galerie, uitîndu-se direct la Bryson cu o expresie încordată. Bryson reuşi să nu tresară; trecură clipe lungi pînă cînd înţelese că ministrul ridicase privirea undeva în aer, că ochii lui nu priveau, de fapt, pe nimeni. Bryson se strădui să-şi menţină expresia placidă, plictisită. Dacă atrăgea atenţia, era terminat; gardienii Grupului Prometeu ştiau precis cum arăta el. Exista posibilitatea să nu fi fost informaţi despre Elena sau, dacă ştiau de ea, să creadă că fusese ucisă în explozia de la sediul Directoratului din Dordogne.

De aceea, Elena urma să efectueze abordarea directă. Şedinţa trebuia să se întrerupă peste zece minute. Ce urma să se întîmple după aceea avea să hotărască totul.

*

Membrii cabinetului britanic au, prin tradiție, birourile la Whitehall și pe străzile alăturate; ministrul de Externe este șeful în exercițiu al Ministerului de Externe și al Commonwealth-ului, iar sediul său oficial se află pe King Charles Street. Bryson știa că Rupert Vere mai avea o reședință sub acoperișul înclinat al Palatului Westminster. Apartamentul era situat la numai cinci minute de mers de la sala de ședințe a Camerei Comunelor și constituia un loc de întîlnire discret pentru chestiuni sensibile și urgente.

Va face Vere ceea ce-i sugerase nota, ori va avea o cu totul altă reacție? Bryson spera că prima reacție a lui Vere va fi curiozitatea și că va pleca direct la biroul său de sub acoperiș. Dacă Vere intra în panică sau hotăra din vreun motiv oarecare să se ducă în altă parte, Bryson trebuia să-l urmărească. Cunoscîndu-l acum pe ministrul de Externe ar fi reușit să-l urmărească la ieșirea din Camerea Comunelor. Reperîndu-l în mulțimea de parlamentari, se luă după el. Vere urcă scara de piatră, trecu pe lîngă busturile foștilor prim-miniștri și se îndreptă către biroul său din clădirea Parlamentului. De aici Bryson nu mai putu să-l urmeze fără să atragă atenția.

Secretara particulară a lui Rupert Vere, Belinda Headlam, era o femeie îndesată, de vreo șaizeci de ani, care își purta părul cenușiu strîns într-un coc.

– Această doamnă pretinde că o așteptați, îi șopti ea ministrului de Externe cînd acesta intră în anticameră. Zice că v-a lăsat o notă.

– Da, bine, răspunse Vere, apoi o văzu pe Elena care ședea pe canapeaua de piele.

Aceasta avusese grijă să-și creeze o imagine potrivită: taiorul costumului bleumarin era decent decoltat, părul castaniu, strălucitor era pieptănat peste cap. Arăta uluitor, avînd în același timp un aer profesional.

Vere înălță sprîncenele și-i zîmbi.

– Nu cred că ne-am cunoscut, zise el. Dar în mod sigur mi-ai stîrnit interesul. Adică biletul dumitale.

Îi făcu semn să-l urmeze în micul său birou, elegant mobilat, de sub streaşina vastului acoperiş din ardezie al Parlamentului. Se aşeză la birou şi-o invită să ia loc într-un fotoliu de piele aflat la cîţiva paşi distanţă.

Preţ de cîteva clipe, ministrul se uită prin corespondenţă. Elena era conştientă de faptul că Vere o măsura cu privirea nu ca pe un adversar, ci mai degrabă ca pe o potenţială cucerire.

– Şi dumneata trebuie să fii rebusistă, spuse el într-un tîrziu. Soluţia e „Prometeu"*, nu-i aşa? O rezolvare aproape rudimentară. *Me* între *pro* şi *the,* plus *us.* Făcu o pauză, sfredelind-o cu privirea. Cărui fapt datorez plăcerea companiei dumitale, domnişoară...?

– Goldoni, răspunse ea.

Nu-şi pierduse accentul, deci trebuia să poarte un nume straniu. Îl privea cu atenţie pe demnitar, însă nu reuşea să descopere nimic. În loc să pretindă că nu pricepe aluzia, omul recunoscuse imediat cuvîntul „Prometeu" – fără să manifeste nelinişte, frică sau reţinere. Dacă juca teatru, o făcea cu talent. Lucrul ăsta n-ar fi surprins-o. Vere n-ar fi putut ajunge atît de departe fără să posede arta disimulării.

– Presupun că biroul dumitale e protejat, zise Elena.

El o privi perplex.

– Ştii cine m-a trimis. Va trebui să scuzi caracterul ocazional al acestor contacte. Vizita mea se datorează unei chestiuni urgente. Canalele de comunicare existente ar putea fi compromise.

– Poftim?! exclamă Vere cu aroganţă.

– Nu mai folosi codurile actuale, zise Elena, privindu-i chipul cu atenţie. Asta e de maximă importanţă, mai ales acum, cînd a mai rămas atît de puţin timp pînă la aplicarea planului Prometeu. O să te contactez curînd, imediat după ce se va normaliza situaţia.

*Jocul rebusist are la bază grafia din limba engleză a numelui „Prometeu" – Prometheus: *Pro* – pentru (sprijin, susţinere); *me* – eu; *the* – articol hotărît; *us* – noi (n.tr.).

Zîmbetul îngăduitor al lui Vere dispăru. Îşi drese glasul şi se ridică în picioare.

– Eşti nebună, spuse el. Acum te rog să mă scuzi...

– Nu! şopti apăsat Elena, întrerupîndu-l. Toate criptosistemele au fost compromise. Nu ne mai putem bizui pe ele. Schimbăm toate codurile. Trebuie să aştepţi instrucţiuni.

Tot farmecul studiat al lui Vere dispăruse; chipul i se înăspri.

– Ieşi afară imediat! zise el pe un ton categoric.

Era oare panică în glasul lui? Simula indignarea ca să-şi ascundă teama?

– O să te reclam la poliţie. Ai greşi dacă ai mai încerca să intri în această instituţie. Vere întinse mîna ca să apese pe butonul interfonului, dar uşa biroului său se deschise brusc. Un bărbat zvelt, într-un costum din tweed, pătrunse în încăpere, închizînd uşa în urma lui. Elena îl remarcase în materialele pe care le studiase recent: era Simon Dawson, adjunctul lui Rupert Vere, cel mai vîrstnic membru al echipei sale, care se ocupa cu elaborarea tacticilor politice.

– Rupert, zise Simon Dawson pe un ton moale. Am auzit discuţia fără să vreau. Te supără femeia asta?

Părul castaniu deschis al lui Dawson, obrajii rumeni şi silueta suplă îi dădeau aerul unui elev de liceu. Vere era evident uşurat.

– La drept vorbind, da, Simon, spuse Vere. Trăncăneşte tot felul de prostii – despre ceva numit Prometeu, despre cripto-nu-ştiu-ce, „punerea în aplicare a planului lui Prometeu" – demenţă curată! Trebuie anunţat imediat MI-5 – e un pericol public.

Elena se depărtă la cîţiva paşi de biroul lui Vere, mutîndu-şi privirea de la un bărbat la celălalt. Ceva nu era în regulă. Observă că Dawson închisese uşa grea de stejar în urma lui.

Dar dacă...

Dawson scoase din sacoul de tweed un Browning, cu amortizor.

– La naiba, Simon, ce faci cu pistolul? întrebă Vere. Zău că nu e nevoie. Sînt sigur că femeia asta o să aibă bunul-simț să plece, nu-i așa?

Elena urmări cu atenție expresiile ce se succedau rapid pe chipul lui Vere – nedumerire, exasperare și frică.

Degetele lungi și subțiri ale funcționarului învăluiseră patul armei cu o ușurință îndelung exersată. Inima Elenei bătea cu putere. Elena căuta înnebunită cu privirea o cale de scăpare din acea situație și din încăpere.

Dawson se uită în ochii ei, iar Elena îi întoarse privirea cu curaj, chiar insolent, aproape provocîndu-l să tragă. Dawson apăsă pe trăgaci. Încremenită de groază, ea privi pistolul care se mișcă ușor în mîna lui. Auzi șuieratul unui glonț tras prin amortizor, apoi o pată roșie se întinse pe cămașa albă, apretată a lui Rupert Vere, care se prăbuși pe covorul oriental.

Dawson se întoarse către Elena, cu un zîmbet glacial pe buze.

– Ei, ghinion, nu-i așa? Să fii nevoit să pui capăt unei cariere atît de distinse. Dar nu mi-ai dat de ales. I-ai spus prea multe. E un tip isteț și-ar fi înțeles repede despre ce e vorba, iar asta nu trebuia să se întîmple. Mă înțelegi, nu-i așa? Se apropie, pînă cînd Elena îi simți răsuflarea rece și umedă. O fi fost Rupert indolent, dar tîmpit nu era. Unde credeai c-o să ajungi pălăvrăgind cu el despre Prometeu? Așa ceva nu se face. Dar ce-ai zice să vorbim despre tine?

Doamne! Simon Dawson! Dăduse peste numele lui în vechile articole despre regata de la Pangbourne – tînărul despre care bănuise că devenise ulterior protejatul lui Vere.

Greșise. *Dawson deținea controlul.*

Aceeași logică care dusese la eliminarea lui Miles Parmore trebuia aplicată și în cazul lui Rupert Vere: omul era prea expus. Adevăratul maestru păpușar era adjunctul anonim, acționînd în umbra neatentului său superior.

– Deci el nu știa nimic, zise Elena, mai mult pentru sine.

– Rupert? Nu era cazul. A avut totdeauna încredere în sfatul meu. Acum nu mai e cazul.

Ea făcu un pas înapoi.

– Asta pentru că Anglia a devenit semnatară a tratatului.

– Exact. În urmă cu zece minute. Dar cine eşti tu? Am senzaţia că nu ne-am prezentat cum se cuvine.

Browningul se afla în mîna dreaptă a lui Dawson. Scoase o cutie metalică plată din buzunarul de la piept, un fel de calculator în miniatură.

– Să vedem ce are de spus Network, murmură Dawson.

Ridică dispozitivul şi-l îndreptă spre ea. O imagine a chipului ei apăru imediat pe micul ecran pătrat. Pe urmă, ecranul începu să pîlpîie în vreme ce sute de chipuri apăreau şi dispăreau ca prin ceaţă, pînă cînd...

– Elena Petrescu, spuse el. Citi o fişă înregistrată electronic. Născută în 1969, la Bucureşti, România. Singura fiică a lui Andrei şi Simona Petrescu, Andrei fiind cel mai important specialist român în criptografie. A, şi mai surprinzător. Scoasă clandestin din Romania chiar înainte de revoluţia din 1989, de către... Nicholas Bryson. Ridică privirea. Eşti măritată cu Nicholas Bryson. Acum se leagă. Amîndoi, angajaţi ai Directoratului. Despărţiţi de cinci ani... în anul dinaintea plecării, ai cumpărat, ia să vedem, trei seturi pentru ovulaţie – evident, încercînd să rămîi gravidă. Hmmm, presupun că nu s-a întîmplat asta. Şedinţe săptămînale cu un psihoterapeut – mă întreb dacă din dauza dificultăţii de a fi transfug politic într-o ţară străină, pentru că lucrai la o agenţie atît de secretă pentru Directoratul sau motivul a fost căsnicia ratată?

Exista o discordanţă între ce spunea bărbatul şi tonul lui nepăsător care o făcea pe Elena să se înfioare. Observă că, deşi ţinea încă în mînă pistolul, nu-i prea acorda atenţie.

– Se ştie despre planurile voastre, ar trebui să cunoşti lucru ăsta, zise Elena.

– Zău că nu mă priveşte, răspunse Dawson indiferent.

– Mă îndoiesc. Ai fost suficient de îngrijorat că Rupert Vere ştia şi voia să informeze serviciul MI-5 ca să-l ucizi.

– CIA, MI-6, MI-5 şi toate celelalte agenţii de spionaj din trei litere au fost neutralizate. Directoratul ne-a luat mai mult timp – poate din cauza structurii organizatorice paranoide – deşi chiar secretul care vă izola împotriva penetrării ne-a ajutat să vă paralizăm activitatea – amuzant, nu? E ciudat cît de mult timp v-a trebuit ca să înţelegeţi că sînteţi depăşiţi, că pur şi simplu nu mai e nevoie de voi! Agenţia Naţională de Securitate e copleşită de volumul uriaş al traficului informaţional – e-mail-uri, apelurile telefoanelor celulare pe care se zabt să le analizeze, tot traficul de pe Internet. Doamne Sfinte, instituţia aia e o relicvă a războiului rece – ei încă mai cred că Uniunea Sovietică există! Şi cînd te gîndeşti că a fost o vreme cînd ANS era nestemata serviciilor secrete americane, cea mai mare, cea mai bună! Ei bine, codificarea a pus capăt acestei supremaţii. Şi CIA – tipii care au bombardat din întîmplare Ambasada Chineză de la Belgrad şi care habar n-aveau că India deţine arme nucleare! Ce inepţie! Cu cît se vorbeşte mai puţin despre ei, cu-atît mai bine. Agenţiile de informaţii sînt de domeniul trecutului. Nu-i de mirare că vă străduiţi cu toţii din răsputeri să blocaţi ascensiunea lui Prometeu. Sînteţi asemenea unor dinozauri neputincioşi, dezlănţuiţi împotriva inevitabilei evoluţii! Dar pînă la sfîrşitul acestei săptămîni, decesul vostru va ajunge la cunoştinţa întregii lumi. Va fi instaurată o nouă ordine mondială, iar bunăstarea rasei umane va fi mai sigură ca niciodată. Aţinti Browningul asupra Elenei. Uneori, cei puţini trebuie sacrificaţi pe altarul celor mulţi. Parcă văd titlurile din *Telegraph:* MINISTRUL DE EXTERNE VERE OMORÎT DE UN SPION SINUCIGAŞ. Probabil că vor sugera vreo relaţie sexuală sordidă. Pistolul şi praful de puşcă de pe mîini te vor desemna drept ucigaşul lui.

În timp ce vorbea, Dawson deşuruba amortizorul din ţeava Browningului, apoi, încordat ca o pumă, făcu doi paşi iuţi spre Elena. O prinse, îi puse arma în mînă, strîngîndu-i degetele în jurul ei, apoi îi îndoi braţul, lipindu-i ţeava de tîmplă. Elena începu să se zbată violent. Încerca, dacă nu să scape, măcar să-i strice scenariul pe care-l plănuise. Ţipă din răsputeri. Se simţea de parcă o altă forţă îi luase în stăpînire trupul, voinţa intensă de a supravieţui transformîndu-se într-o reacţie fizică primitivă. Auzi altă voce, ce părea să vină de la mare distanţă. Era vocea lui Nick Bryson.

– Dawson, ce naiba faci acolo? Ea e de-a noastră! strigă Bryson.

Uşa dulapului se deschise şi Bryson păşi în cameră, arătînd ca un funcţionar de la Whitehall, cu mustaţă şi ochelari. Pe umerii hainei avea aşchii de lemn şi praf, dovada că îşi croise drum pînă la birou printr-un spaţiu strîmt.

– A fost trimisă de însuşi Jacques Arnaud! zise Bryson.

– Ce... cine dracu' eşti! icni Dawson. Răsucindu-se ca să-l privească pe intrus, slăbi pentru o clipă strînsoarea în care o ţinea pe Elena, care sări brusc într-o parte. Cu o mişcare violentă, ea reuşi să-i smulgă pistolul lui Dawson şi să-l arunce lui Bryson, care plonjă şi-l prinse.

Bryson strînse arma cu ambele mîini şi-l ţinti pe adjunctul lui Vere.

– Nu mişca, spuse el tăios, sau pe podea vor fi două cadavre.

Dawson îngheţă, privindu-l cu ură pe Bryson; apoi îşi mută privirea spre Elena.

– Acum avem cîteva întrebări pentru tine, zise Bryson înaintînd spre Dawson cu pistolul în mînă. Iar tu o să ai înţelepciunea să răspunzi la ele cît de complet şi sincer poţi.

Dawson dădu din cap dezgustat, retrăgîndu-se încet.

– Te înşeli amarnic dacă-ţi închipui că mă poţi ameninţa. Prometeu face planuri de peste un deceniu.

– Stai pe loc! strigă Bryson.

– Mă poți ucide, spuse Dawson, continuînd să se retragă, apropiindu-se tot mai mult de Elena, dar asta n-o să schimbe nimic, nici măcar n-o să încetinească lucrurile. Arma din mîna ta a fost folosită pentru a-l omorî pe bunul meu prieten care zace pe podea; dacă o să fii atît de tîmpit încît să mă omori şi pe mine, o să ai în cîrcă două crime. Mi se pare corect să te avertizez că biroul ăsta are dispozitive electronice de ascultare; în clipa în care prietena ta a intrat în birou şi am înțeles ce voia de fapt, am telefonat echipei Alpha din detaşamentul Grosvenor Square. Sînt sigur că ai auzit de echipa Alpha. Or să apară dintr-o clipă în alta. Probabil că au intrat deja în clădire, ticălos blestemat!

Ridicînd glasul, sări spre Elena şi o înşfăcă de gît, apăsîndu-i beregata cu degetele mari, într-o încleştare mortală. Țipetele Elenei deveniră nişte sunete stinse.

Se auzi o explozie asurzitoare cînd glonțul porni din Browningul fără amortizor aflat în mîinile lui Bryson. Dawson, cu fața ciudat de împietrită, se prăbuşi în față, pe podea.

– Repede! zise Bryson. Ia-i computerul portabil, portactul, tot ce găseşti prin buzunare.

Strîmbîndu-se dezgustată, Elena scotoci în buzunarele mortului, luîndu-i cheile, portactul, minicomputerul şi mai multe petice de hîrtie. Apoi cei doi părăsiră biroul prin dulap, trăgînd uşa după ei.

Experiența Belindei Headlam în serviciul ministrului de Externe, Rupert Vere, o învățase să fie discretă. Ştia că demnitarul conducea negocieri extrem de delicate în apartamentul său şi avea nişte bănuieli că acolo era şi bîrlogul lui pentru unele întîlniri de taină. Cu un an în urmă, tînăra femeie de la Ministerul Agriculturii păruse uşor ruşinată de ținuta ei sumară atunci cînd Belinda fusese nevoită să le întrerupă conversația cu o convocare urgentă a primului-

ministru. Ministrul Vere fusese puțin cam aspru cu ea timp de cîteva zile după aceea, dar totul trecuse, iar ea se străduise să-și scoată episodul respectiv din minte. Știa că bărbații au slăbiciunile lor. Și apoi, ministrul era un om deosebit, unul dintre cei mai capabili membri ai guvernului, așa cum titra deseori *Express* pe prima pagină, iar ea se simțea onorată de faptul că el o alesese pentru postul de secretară particulară. Acum ceva nu i se părea în regulă. Își frînse mîinile, frămîntîndu-se, și pînă la urmă se hotărî să acționeze. Biroul ministrului era izolat acustic – el ceruse asta –, dar zgomotul ăla, oricît de înăbușit ar fi fost, semănase teribil de mult cu o împușcătură. Și dacă fusese o împușcătură și ea nu făcea nimic – ei bine, ce-ar fi urmat? Dacă ministrul era rănit și avea disperată nevoie de ajutor? Simon Dawson, adjunctul lui, intrase acolo, dar nu-i stătea în fire să zăbovească atît de mult. Pe deasupra, era ceva ciudat cu femeia dichisită care-i trimisese un bilet. Doamna Headlam avea o bănuială despre ce putea însemna privirea estimativă pe care i-o aruncase ministrul Vere, deși femeia nu părea să se afle acolo cu o asemenea... treabă.

Ceva nu era în regulă.

Belinda Headlam se ridică și bătu la ușa ministrului. Așteptă cinci secunde și bătu din nou. Apoi, spunînd „Îmi pare foarte rău", deschise ușa.

Priveliștea era atît de zguduitoare, încît îi trebui aproape jumătate de minut pînă să-și revină și să anunțe serviciul de pază.

Sergentul Robby Sullivan de la Divizia Palatului Westminster a Poliției metropolitane se păstra în formă făcînd în fiecare dimineață o oră de jogging. Și se uita chiorîș la colegii lui care, cu trecerea anilor își îngăduiau să... ei bine, să se cam îngrașe. Robby lucra la Divizia Westminster de șapte ani și era însărcinat cu supravegherea holurilor Parlamentului, îndepărtarea intrușilor și, în general,

menținerea ordinii. Deși timpul trecuse fără prea multe incidente, anii în care înfruntase amenințările IRA îl deprinseseră să reacționeze rapid în situații de criză. Totuși, nu era pregătit pentru scena din biroul ministrului de Externe. El și cu polițistul Eric Belson, roșcatul său adjunct, cerură prin stația radio sprijin urgent de la New Scotland Yard. Apoi sigilă biroul lui Vere și postă cîte un polițist la fiecare casă a scării. Din relatarea doamnei Headlam se înțelegea că în clădire umbla liber un ucigaș, de fapt o ucigașă, care părăsise biroul în mod misterios fără să treacă pe lîngă secretară. Sullivan era hotărît să n-o lase pe criminală să fugă din clădire. Avea să aplice instrucțiunile, cunoștea toate mișcările și manvrele ce se impuneau. Sigur, de astă dată, problema era serioasă. Adrenalina îi sugera acest lucru.

Aerul din pasajul lung și întunecos era stătut și înăbușitor. Bryson și Elena înaintau repede, fără zgomot, tîrîndu-se în patru labe în unele locuri, mergînd în picioare, cu pași nesiguri acolo unde spațiul le permitea. Bryson căra servieta pe care-o adusese în clădirea Parlamentului, o povară ce s-ar fi putut dovedi de-o importanță vitală. Singura sursă de lumină era cea naturală, care se strecura prin crăpăturile dintre creneluri. Podeaua veche din lemn scîrția alarmant cînd treceau pe lîngă birouri, spații publice și camere de serviciu. Vocile care se auzeau de cealaltă parte a zidului erau înăbușite. La un moment dat, Bryson sesiză un zgomot deosebit și se opri. Ochii lor începuseră să se acomodeze cu întunericul; o văzu pe Elena întorcîndu-se nedumerită, duse degetul la buze și privi printr-o crăpătură. Văzu ghetele, apoi uniformele pușcașilor marini americani. Sosise echipa secretă Alpha, care se dispersase pentru a cerceta clădirea. Comitetul de primire. El credea că pușcașii erau detașați la Ambasada Americană din Grosvenor Square, amestecați printre militarii care trebuia să păzească clădirea și pe ambasador. Prezența lor acolo era

extrem de alarmantă: experimentata echipă de asasini putea fi mobilizată doar în urma unui ordin ultrasecret, transmis de la cel mai înalt nivel al guvernului american. Era necesară și aprobarea Biroului Oval. Orice obiective s-ar fi aflat pe agenda teribilă a lui Prometeu – îl auzise pe Dawson, care se referise la o nouă generație de servicii secrete –, ele erau puse în aplicare cu ajutorul Casei Albe, în cunoștință de cauză ori nu.

O nebunie! Nu era doar o simplă transformare birocratică, o schimbare de guvern. Ucigașii lui Prometeu păreau a fi avangarda unui soi de luptă pentru putere aprobată oficial, a unui epocal transfer al puterii. Dar ce putea însemna asta?

Chiar în fața lor, spațiul strîmt era întrerupt de un obstacol metalic: o conductă de aerisire. Pipăind cu degetele, Bryson localiză o ușă de acces, folosită pentru întreținerea instalației. Scoase o șurubelniță lungă și plată din servietă și deblocă trecerea. Pătrunseră într-o anexă metalică pătrată, alunecînd pe o pantă abruptă, printr-un spațiu îngust, consolidat cu stîlpi din oțel ce vibrau, fiind loviți interminent de rafale de aer rece.

– Drumul ăsta duce către un loc aflat deasupra Porții Cancelarului, spuse Bryson, apoi spre Victoria Tower. Vom fi nevoiți să ne orientăm după ureche.

Oricît de numeroasă ar fi fost echipa Alpha, tot nu putea acoperi tot Palatul Westminster, care adăpostea, pe trei hectare și jumătate, cele două Camere ale Parlamentului – o mie două sute de camere, mai mult de o sută de scări, peste trei kilometri de coridoare. Îi mai căutau și alții, îmbrăcați în haine civile, dar nu mai puțin primejdioși: agenții de teren aflați în slujba Grupului Prometeu. Puteau fi oriunde. În mintea lui Bryson se învolburau hărțile și planurile memorate; trebuia să simplifice lucrurile, să-și ordoneze gîndurile. Dacă voia ca el și Elena să supraviețuiască, trebuia să se încreadă în instinctele și în experiența lui. Era tot ce aveau.

Urmăritorii lor aveau să examineze toate căile posibile de ieșire, de scăpare din biroul lui Rupert Vere și să hotărască încotro s-o ia, bazîndu-se pe o serie de variabile. Fereastra reprezenta o soluție, însă era situată mult deasupra solului și n-aveau să găsească frînghii sau instrumente de cățărat. Secretara particulară a lui Vere, care păzea intrarea în birou, trebuie să fi confirmat că nimeni nu trecuse în fugă pe-acolo, deși era posibil ca ea să fi fost absentă o vreme; în cazul ăsta acea rută nu putea fi exclusă.

Mai rămînea o cale ce trebuia verificată de urmăritorii lor: n-ar fi durat mult pînă cînd asasinii să-și dea seama că panoul de placaj din spatele dulapului era detașabil. Asta însemna că mai mulți ucigași din echipa Alpha sau angajați ai Grupului Prometeu își croiau poate drum prin spațiul îngust dintre zidurile clădirii. Singura speranță a celor doi era ca hăituitorii să se rătăcească în labirintul de pasaje secrete.

La cîteva secunde după ce ieșiră din conducta de aerisire, Bryson auzi zgomot de pași care păreau să vină din interiorul tunelului. Exista un anume ecou, însoțit de scîrțîitul lemnului. Da. Acum, Bryson era sigur. Cineva îi urmărea prin pasajul secret.

Simți mîna Elenei strîngîndu-l de umăr, apoi ea se aplecă la urechea lui și-i șopti:

– Ascultă!

– Aud.

Evaluă situația. Avea Browningul lui Dawson, cu muniția care mai rămăsese în încărcător, și mai avea niște obiecte în servietă, mai puțin eficiente într-o luptă corp la corp. Din păcate, n-avea să fie nici o luptă corp la corp, nici o confruntare directă. Dacă ar fi fost zăriți, s-ar fi deschis focul, cu sau fără amortizor.

Bryson se opri brusc lîngă o crăpătură prin care se strecura lumina. Privi prin ea și văzu o cameră de serviciu luminată fluorescent, cu podeaua acoperită de linoleum verde,

uzat. Într-un capăt al încăperii existau rafturi pe care se aflau nişte ustensile pentru curăţenie. Camera părea pustie. Pipăi peretele pînă cînd găsi panoul detaşabil din placaj ce părea să acopere o gaură din spatele dulapului aflat în încăpere. Cu o mică şurubelniţă pe care o luă din servietă, desfăcu panoul şi-l scoase. Prin deschizătură pătrundea lumina; desluşiră conturul micului dulap, luminat printr-o fantă îngustă dintre uşă şi podea. Se ghemuiră şi se strecurară prin mica deschizătură. Bryson intră primul în dulapul ticsit cu ustensile. Brusc, se auzi un zgomot strident: Elena răsturnase o găleată. Încremeniră. Bryson ridică o mînă – un ordin de oprire. Rămaseră în aşteptare.

După un minut, ce li se păru o veşnicie, Bryson se convinse că zgomotul nu atrăsese atenţia nimănui. Încet, cu grijă, el deschise uşa dulapului. Camera de serviciu era într-adevăr pustie. Lumina aprinsă îi avertiza că cineva fusese acolo de curînd: vreo femeie de serviciu se putea întoarce în orice moment.

Alergară fără zgomot pînă la uşă; Bryson o împinse doar cît să-şi vîre capul şi privi în ambele direcţii pe holul slab luminat. Nu văzu pe nimeni, aşa că îi şopti Elenei:

– Stai aici pînă îţi fac semn că poţi ieşi fără probleme.

Bryson trecu pe lîngă un automat cu dulciuri şi o găleată cafenie în care era un şomoiog ud. Apoi apăru o siluetă. Se opri brusc şi duse mîna la centură, unde vîrîse Browningul.

Însă era doar o femeie de serviciu în vîrstă, care împingea încet un cărucior metalic. Uşurat, Bryson îşi continuă drumul spre ea, pregătindu-şi în minte un răspuns la o eventuală întrebare. Era un funcţionar de stat, după cum arătau – deşi pline de praf – hainele lui. Totuşi, nu ignora faptul că bătrîna putea fi o sursă de informaţii.

– Fii amabilă, i se adresă Bryson apropiindu-se, în timp ce-şi scutura cu mîna praful de pe umăr.

– Te-ai rătăcit, aşa-i? întrebă femeia de serviciu. Te pot ajuta, scumpule?

Avea o faţă zbîrcită, prietenoasă; părul alb era rar şi

subțire. Părea prea bătrînă pentru munca pe care-o făcea și se deplasa greoi. Doar ochii îi erau vioi și îl priveau cu șiretenie.

Rătăcit? Era o întrebare firească, nu prea avea ce căuta pe acel coridor de serviciu. Să se fi răspîndit vestea că unul sau mai mulți fugari bîntuiau prin clădire? Cîntări situația.

– Sînt de la Scotland Yard, răspunse Bryson cu accentul ireproșabil al clasei de mijloc engleze. S-au produs niște fisuri în securitatea zonei. Poate ai auzit?

– Mda, zise bătrîna plictisită. Eu nu pun întrebări. Nu-i treaba mea, zău așa. Împinse căruțul spre el și-l lăsă lîngă perete. Umblă tot soiul de zvonuri. Șterse mătura uzată cu o cîrpă roșie și se apropie de el cu un mers legănat. Da. Te superi dacă-mi răspunzi și mie la o întrebare?

Prudent, Bryson spuse:

– Care anume?

Bătrîna femeie de serviciu îi aruncă o privire nedumerită în timp ce înainta încet spre el, continuînd să vorbească cu voce joasă:

– Cum dracu' de mai ești în viață? zise bătrîna și, cu o mișcare rapidă, scoase un pistol masiv de sub poala halatului, îl ridică și apăsă pe trăgaci. Cu iuțeala fulgerului, Bryson răsuci servieta și-o izbi pe femeie cu putere peste mînă. Pistolul căzu cu zgomot pe podea, alunecînd pe linoleum, departe de el.

Cu un țipăt ascuțit, babornița se ghemui, apoi se aruncă spre el, trîntindu-l la podea, chiar în clipa în care Bryson ducea mîna la arma lui ascunsă. Rana începu să-l doară. Bryson înțelese că nu era o bătrînă, ci o făptură tînără și puternică, semănînd mai degrabă cu un animal sălbatic decît cu o femeie. Ea îi vîrî degetul mare în ochi, provocîndu-i o durere imensă, orbindu-l, apoi îl lovi cu piciorul în vintre. Bryson răcni, înfuriat, apoi își adună forțele și o trînti la podea. Ceea ce văzu îi dădu fiori de groază. Femeia scoase o lamă lucioasă, un stilet lung și subțire ce părea să fi fost cufundat într-un lichid vîscos. El pricepu imediat că lama fusese muiată în toxifarină alcaloidă, ceea ce o făcea extrem de periculoasă.

Cea mai mică tăietură sau zgîrietură i-ar fi provocat imediat paralizia şi moartea prin sufocare.

Bryson simţi mirosul înţepător al otrăvii cînd lama trecu la cîţiva milimetri de faţa lui. Femeia se încordă şi sări, dar Bryson reuşi să pareze lovitura. Apoi se repezi şi o apucă cu ambele mîini, cu toată forţa. Stiletul luci ca prin ceaţă lîngă faţa lui Bryson, care apoi răsuci încheietura mîinii ce-l ţinea stiletul, luînd-o prin surprindere pe bābătie.

În vreme ce se zbătea să-şi tragă mîna din strînsoarea lui Bryson, făcînd să tremure lama lungă, femeia îşi răsuci piciorul stîng şi-l lovi din nou în vintre. El gemu, simţind durerea ce i se răspîndea în testicule. Îşi trînti adversara la podea, smulgîndu-i peruca albă de pe cap, dînd la iveală un păr negru, tuns scurt, şi marginile unei măşti faciale din latex.

Femeia ţipă şi-l privi cu ură. Era puternică şi îndemînatică; se zbătea, ca un animal turbat. Încercă să-l lovească din nou, însă Bryson anticipă mişcarea şi se rostogoli peste ea, imobilizîndu-i picioarele, folosindu-şi greutatea, continuînd s-o ţină de încheietura mîinii în care se afla stiletul. Trebuia să se mişte cu atenţie şi să se ţină la distanţă de vîrful lamei. Bryson îşi concentră toată forţa ca să îndrepte stiletul lucios spre gîtul ei. Femeia se opunea din toate puterile. Centimetru cu centimetru Bryson împingea lama tremurătoare spre gîtul femeii. Ochii ei exprimară groază cînd lama îi zgîrie uşor pielea.

Efectul fu imediat. Buzele i se strîmbară într-un rictus, îi apăru spumă la gură, apoi se lăsă moale pe podea şi începu să se zvîrcolească violent deschizînd mereu gura ca un peşte pe uscat. Apoi, încetă să mai respire; doar cîţiva muşchi continuară să se contracte spasmodic.

Bryson trase lama din mîna moartei, găsi teaca din piele sub halatul ei, vîrî stiletul înăuntru şi îl puse în buzunarul de la piept al hainei. Auzi un ţipăt: Elena venea în fugă dinspre camera de serviciu. Se opri lîngă el şi-l privi speriată.

– O, Doamne, iubitule! şopti ea. Cred că ochiul tău arată mai rău decît e de fapt. Era vreun soi de otravă?

– Toxiferină.

– Te-ar fi putut ucide ușor!

– Era puternică și foarte, foarte pricepută.

– Crezi că face parte din echipa Alpha?

– Mai degrabă din Prometeu. Unitățile Alpha sînt formate din pușcași marini. Ea e o străină, angajată probabil din Bulgaria sau fosta Germanie de Est – de la vreun serviciu secret din fostul bloc sovietic.

– Nu suportam să stau acolo și să nu fac nimic!

– Te-ai fi putut răni, în plus, te-ar fi putut folosi împotriva mea. Mai bine că ai procedat așa.

– Of, Nicholas, eu nu știu nimic despre lupte, nu știu să mă bat! Sînt neputincioasă. Dragul meu, trebuie să plecăm de-aici. Vor să ne ucidă!

– Cred c-ar trebui să ne despărțim...

– Nu!

– Elena, ei știu că sîntem doi, un bărbat și o femeie. Ministrul de Externe al Angliei a fost asasiant și toate forțele sînt în alertă maximă, nu numai Grupul Prometeu și Alpha.

– Trebuie să fie o mie de oameni în clădirea asta.

– Mulțimea e mai utilă ucigașilor decît țintelor acestora, mai ales cînd criminalii știu cum arată cei căutați de ei. Sînt oameni care nu se încurcă cu măsuri de precauție.

– Nu pot! Îmi pare rău... singură nu pot lupta, știi asta! Te pot ajuta în multe feluri, dar... te rog!

Bryson își dădu seama că era îngrozită; n-o putea părăsi într-o asemenea stare.

– În regulă. Dar va trebi să ne retragem pe holuri, pe coridoare de serviciu de cîte ori dăm de ele. Spațiile dintre ziduri și conductele de aerisire nu mai sînt sigure. Trebuie să ajungem cumva în partea estică a clădirii.

Privind pe fereastra camerei de serviciu, astfel încît să nu poată fi văzut de-afară, Bryson își dădu seama că situația era mai gravă decît își imaginase. Numără șase bărbați în uniformă – membri ai echipei Alpha. Doi dintre ei patrulau în curte, alți doi verificau ieșirile din clădire, iar doi mergeau

pe acoperiş, supraveghind zona cu binocluri. Bryson se întoarse către Elena.

– Ei bine, va trebui să ieşim pe hol şi să căutăm ascensorul pentru marfă, la primul sau la al doilea etaj. Apoi vom căuta o cale de ieşire.

Se duse repede la uşă şi ascultă cîteva clipe. Nu auzi nimic; nimeni nu trecuse pe-acolo în timp ce se luptase cu femeia. Zona părea puţin frecventată. Totuşi agenta lui Prometeu venise într-acolo, aşteptînd ca unul din ei sau amîndoi să-şi facă apariţia. Asta-i spunea două lucruri: că locul acela era probabil lîngă un punct de convergenţă, unde mai multe drumuri se întîlneau, ducînd spre o ieşire din clădire şi că alţi duşmani se aflau prin preajmă. Cu cît plecau mai repede de-acolo, cu atît era mai bine.

Întredeschise uşa şi privi afară; holul era pustiu. Îi făcu semn Elenei. Alergară pe coridorul de serviciu spre stînga şi, cînd ajunseră la un colţ, Bryson se opri, căci zări în dreapta un ascensor. Fugi spre el, urmat de Elena. Era un ascensor de modă veche, cu o mică fereastră romboidală şi cu uşă metalică rabatabilă. Nu era nevoie de o cheie pentru a-l pune în funcţiune. Apăsă pe butonul de chemare şi liftul începu să urce încet, scîrţîind. El dădu uşa la o parte şi intrară în el. Apăsă pe butonul cu cifra doi.

Închise pentru o clipă ochii, vizualizînd harta. Era limpede că ascensorul îi ducea spre un culoar de serviciu din spate, folosit pentru curăţenie şi întreţinere, dar nu ştia exact în ce direcţie. Planul clădirii Parlamentului era extrem de complicat, iar el reuşise să memoreze doar rutele principale.

Ascensorul se opri la etajul doi. Bryson se uită afară, cercetînd zona, care părea pustie. Împinse uşa şi ieşiră. Întorcîndu-se către dreapta, văzu o uşă veche, vopsită în verde, cu zăvor. Se apropie şi o deschise cu uşurinţă. Acum se aflau pe un hol bogat decorat, cu pardoseală de marmură, pe care se înşiruiau uşi din mahon, cu plăcuţe pe care se vedeau numere aurite. Nu era o zonă publică şi nici destul de mare pentru membrii Parlamentului. Se părea că erau birourile

personalului din comisii – funcționari superiori, contabili, secretare, personal auxiliar. Holul era lung și slab luminat. Mai multe persoane, probabil funcționari de stat, intrau și ieșeau din birouri. Nici unul nu părea să le dea atenție.

Bryson se opri o clipă, încercînd să se orienteze. Capătul estic al clădirii se afla la dreapta; prin urmare, într-acolo trebuia să meargă. O femeie îmbrăcată elegant venea spre ei. Instinctiv, el o cîntări din priviri. Femeia trecu pe lîngă ei, privindu-i curioasă. Bryson își dădu seama că, deși era îmbrăcat adecvat, ca un funcționar respectabil, trebuia să arate înspăimîntător: un ochi era însîngerat, iar hainele îi erau boțite după lupta cu agenta deghizată în femeie de serviciu. Și ținuta Elenei era în dezordine. Înfățișarea lor atrăgea atenția, exact ce nu voia Bryson. Nu avea timp să caute o toaletă în care să se aranjeze; erau nevoiți să se bizuie pe o combinație de viteză și noroc. Nu-i plăcuse niciodată să conteze pe noroc; inevitabil, norocul dispărea tocmai cînd te bazai mai mult pe el.

Continuă să meargă pe hol cu capul plecat, de parcă ar fi gîndit intens, ținînd-o pe Elena de mînă. Din cînd în cînd se deschidea cîte o ușă, lăsînd să se vadă grupuri de oameni stînd liniștiți de vorbă. Și, totuși, ceva nu era în regulă acolo. Îl cuprinse neliniștea. Apoi își dădu seama: zgomotele nu erau cele firești; țîrîitul obișnuit al telefoanelor era absent. Nu putea spune ce anume îl sîcîia. Mai observă că oamenii care discutau păreau să tacă atunci cînd trecea el. Devenise paranoic?

În cei cincisprezece ani de muncă de teren învățase că instinctul unui agent este cea mai prețioasă armă. Ajunse la concluzia că erau supravegheați.

Dar dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile, de ce nu se întîmpla nimic?

Trăgînd-o pe Elena de mînă, grăbi pasul. Nu-i mai păsa dacă atrăgeau atenția, situația devenise gravă.

La vreo șaptezeci de metri în fața lor se vedea o mică fereastră cu vitraliu, de genul celor existente în catedrale. Bryson știa că ferestrele de-acolo dădeau spre Tamisa.

– Drept înainte și la stînga, îi șopti el Elenei.

Ea îi strînse mîna în chip de răspuns. După cîteva secunde de mers, coridorul se sfîrşi, iar ei o luară la stînga. Elena murmură:

– Uite o sală de consiliu – probabil că-i pustie. N-ar fi bine să intrăm acolo?

– Excelentă idee.

Nu voia să se întoarcă şi să verifice dacă erau urmăriţi, însă ascultă şi nu auzi paşi. În dreapta lor era o uşă masivă, arcuită, din stejar, pe al cărei geam mat scria COMITETUL DOISPREZECE. Dacă reuşeau să intre repede, i-ar fi putut pierde pe eventualii urmăritori sau măcar deruta pentru o vreme. Clanţa se răsuci uşor; uşa nu era încuiată, dar lumina – două masive candelabre din cristal – era stinsă. Imensa încăpere arăta ca un amfiteatru, cu mai multe rînduri de scaune, deasupra unei porţiuni centrale mai joase, pardosită cu dale viu colorate. În mijloc se afla o masă lungă de lemn, cu tăblia acoperită cu piele verde, iar în spatele ei, două şiruri lungi de bănci înalte, pentru membrii comitetului. Lumina venea prin două ferestre mari, aflate pe peretele opus uşii; o copertină lungă, rectangulară, cobora pînă la jumătatea lor pentru a bloca lumina directă a soarelui. Încăperea avea solemnitate şi grandoare. Tavanul se boltea la cel puţin nouă metri înălţime; pereţii erau lambrisaţi pînă mai sus de jumătatea lor cu lemn închis la culoare, iar deasupra lambriurilor se vedea un tapet cu un complicat model în stil gotic. Cîteva tablouri mohorîte, din secolul al XIX-lea, atîrnau pe pereţi: scene de luptă, portrete ale unor regi, Catedrala Westminster înţesată de supuşi ce jeleau lîngă un coşciug învelit cu steagul britanic. Singurele semne ale modernităţii erau mai multe microfoane cu fire lungi ce atîrnau din tavan şi un televizor fixat pe un perete, sub care scria MESAGERUL CAMEREI COMUNELOR.

– Nicholas, n-o să reuşim să ne ascundem aici, spuse Elena. Nu multă vreme. Te gîndeşti la... ferestre?

El dădu din cap, punînd jos servieta.

– Sîntem la etajul trei. Nu e lipsit de riscuri, admise el. Dar ar putea fi și mai rău.

– Nick, o s-o fac dacă insiști, dacă chiar crezi că n-avem de ales? Dar dacă există o altă cale...

Se auzi un zgomot pe hol și ușa se deschise brusc. Bryson se lăsă la podea, trăgînd-o și pe Elena după el. Intrară doi bărbați, niște siluete întunecate, apoi încă doi în uniformele albastre ale Poliției Metropolitane!

Bryson înțelese că fuseseră văzuți.

– Nu mișcați! strigă unul dintre polițiști. Poliția!

Bărbații – lucru neobișnuit pentru poliția britanică – aveau arme albe.

– Stați acolo! strigă altul.

Elena țipă. Bryson scoase imediat Browningul, dar nu trase. Era aproape imposibil să-i doboare pe toți. Oare erau într-adevăr polițiști? Nu avea nici o certitudine. Totuși, nu trăgeau. Probabil că ucigașii lui Prometeu n-ar fi ezitat. Sau poate că ar fi făcut-o.

– Ăștia-s indivizii! strigă un polițist. Asasinii!

– Lasă arma jos, îi ordonă cel care părea să fie șeful. Imediat. N-ai unde să fugi.

Bryson se întoarse și constată că erau prinși în cursă. Cei patru polițiști continuau să înainteze, încercuindu-i pe Bryson și Elena.

– Lasă arma! repetă același bărbat. Las-o, nemernicule. Ridică-te în picioare, cu mîinile sus. Mișcă!

Elena se uită disperată la Bryson, neștiind ce să facă. El își evaluă șansele. Să se predea însemna să se lase pe mîna unei autorități dubioase, a unor polițiști care puteau să nu fie polițiști, ci ucigașii deghizați ai lui Prometeu. Dar dacă erau adevărați membri ai Poliției Metropolitane? În cazul ăsta, Bryson nu-i putea ucide. Dacă se predau, vor fi duși la închisoare și interogați ceasuri întregi – ore pe care nu le puteau irosi. Și nu avea certitudinea că vor fi eliberați.

Nu, nu puteau să se predea, dar nici să acționeze. Ar fi fost *o nebunie, sinucidere curată!*

Trase adînc aer în piept, închise o clipă ochii, îi deschisese, se ridică în picioare.

– În regulă, zise el. În regulă. Ne-ați prins.

28

Unul dintre bărbați era cu siguranță șeful. Pe ecuson scria SULLIVAN.

– În regulă, lasă arma, ridică mîinile și nimeni n-o să fie rănit, zise hotărît Sullivan. Noi sîntem patru, iar voi doar doi, bănuiesc că ți-ai dat seama de asta.

Bryson ridică pistolul, fără să-l îndrepte asupra cuiva. Să fie într-adevăr ceea ce susțineau că sînt? Asta îl preocupa în acel moment.

– De acord, răspunse Bryson. Dar mai întîi vreau să văd o legitimație.

– Moacă de cretin! răcni unul dintre polițiști. Uite legitimația mea aici, jigodie.

Îi arătă pistolul.

Sullivan interveni:

– Bine. După ce-ți punem cătușele, o să ai tot timpul din lume să ne studiezi legitimațiile.

– Nu, spuse Bryson.

Ridică încet pistolul, însă nu ținti pe nimeni.

– O să fiu bucuros să cooperez după ce mă conving că sînteți cine spuneți că sînteți. Pe holurile Parlamentului mișună echipe de mercenari și asasini care acționează încălcînd o duzină de legi britanice. După ce-o să fiu sigur că nu faceți parte dintre ei, o să arunc pistolul.

– Doboară-l pe idiot, mîrîi unul dintre oameni.

– Tragem cînd dau eu ordin, sergent, zise Sullivan. Apoi, i se adresă lui Bryson: O să-ți arăt legitimația mea, dar te previn – l-ai ucis pe ministrul de Externe, ticălosule, așa că ești destul de nebun ca să ne pui la încercare. Dacă o să ai norocul să tragi un glonț, o să fie ultimul lucru pe care o să-l faci, așa că nu te pune cu noi, m-ai auzit?

– Am înțeles. Scoate-o cu mîna stîngă, încet și arată-mi-o!

– Am priceput, zise Sullivan, urmînd instrucțiunile lui Bryson.

– Bine. Acum aruncă-o pe podea spre mine – încet, ușor. Fără mișcări bruște – nu mă speria, că s-ar putea să trag în legitimă apărare. Sullivan aruncă legitimația pe podea. Acesta căzu la picioarele lui Bryson. Cînd se aplecă s-o ridice, Bryson observă că unul dintre polițiști – cel care de-abia aștepta să tragă – venea spre el din partea stîngă. Bryson se întoarse, cu pistolul îndreptat direct spre capul lui.

– Nu te mișca, idiotule. Am vorbit serios. Dacă voi credeți că l-am omorît pe ministrul de Externe cu sînge rece, atunci nimic nu mă va împiedica să vă împușc, nu-i așa?

Omul se opri și se retrase cîțiva pași.

– Așa, spuse Bryson și se lăsă încet în genunchi ca să ia legitimația ținînd pistolul ridicat și îndreptîndu-l pe rînd asupra polițiștilor. Înșfăcă legitimația și se uită la insigna argintie din partea dreaptă, care avea forma emblemei Poliției Metropolitane. În despărțitura de plastic din stînga era o legitimație albă, plastifiată, cu fotografia sergentului Robert Sullivan în uniformă, numărul actului, gradul, numărul matricol și semnătura. Părea autentică, deși echipa Grupului Prometeu ar fi putut obține cu ușurință astfel de acte, veritabile sau impecabil falsificate. Numele – Sullivan – se potrivea cu cel de pe ecuson, iar numărul de pe epoletul hainei lui bleumarin era identic cu cel de pe legitimație. Sullivan era identificat drept membru al Unității de operațiuni speciale, ceea ce însemna că era autorizat să poarte arme. O echipă de asasini sub acoperirea de polițiști, formată într-un răstimp atît de scurt, n-ar fi reușit să-și pregătească atît de minuțios deghizarea.

Instinctul îi spunea că indivizii erau chiar polițiști. Însuși faptul că nu trăseseră pleda în acest sens. Bryson se hotărî să lase arma și să ridice mîinile; Elena îl imită.

– În regulă, acum duceți-vă încet spre peretele de acolo și puneți-vă palmele pe el, spuse Sullivan.

Cei doi se executară. Bryson continua să fie atent la orice abatere a indivizilor de la comportamentul normal în acea situație. Lăsaseră armele jos; asta era bine. Doi dintre ei se apropiară, le puseră cătușele și îi percheziționară, căutînd arme ascunse. Altul ridică pistolul lui Bryson.

– Sînt sergentul de poliție Sullivan și vă arestez pentru uciderea ministrului de Externe Rupert Vere și a ministrului adjunct Simon Dawson.

Sullivan întoarse un buton al aparatului său de emisie-recepție și descrise locul unde se afla, cerînd sprijin.

– Înțeleg necesitatea respectării procedurilor standard, zise Bryson, dar o atentă expertiză balistică va dezvălui faptul că Dawson l-a omorît pe ministru.

– A fost ucis de propriul lui adjunct? Greu de crezut.

– Dawson deținea controlul, a fost agentul unui cartel internațional foarte interesat de semnarea Tratatului pentru Supraveghere. Sînt sigur că era mult prea prudent ca să lase la vedere urme ale legăturilor lui cu acest grup, dar dovezile vor apărea – registre telefonice modificate, oameni care l-au vizitat în clădirea Parlamentului, dar nu au fost trecuți în registrul de audiențe...

Ușile masive se deschiseră cu zgomot și doi bărbați solizi, în uniforme, cu armele în mîini, intrară alergînd în cameră.

– Forțele Speciale ale Ministerului Apărării! strigă bărbatul mai înalt cu voce groasă, răgușită.

Sullivan se întoarse surprins.

– N-am fost înștiințați de participarea voastră, domnule.

– Nici noi de-a voastră. De-acum preluăm noi controlul.

– N-o să fie nevoie, zise Sullivan pe un ton calm, dar hotărît. Avem situația sub control.

Cu mîinile încătușate, Bryson se întoarse alarmat. Mitralierele erau de proveniență cehoslovacă și nu făceau parte din arsenalul Ministerului Britanic al Apărării.

– Nu! răcni el. Sfîntă Fecioară, ăștia nu sînt cine pretind că sînt!

Zăpăcit, Sullivan își întoarse privirea de la Bryson către bărbatul tuns scurt.

– Spui că sînteți de la Ministerul Apărării?
– Da, răspunse scurt individul. Preluăm controlul situației.
– La pămînt! țipă Bryson. Sînt ucigași!

Elena plonjă pe podea țipînd și Bryson se aruncă lîngă ea; singura barieră dintre ei și intruși era un șir de scaune din lemn.

Înainte ca Bryson să-și termine fraza, încăperea răsună de bubuitul asurzitor al focului automat; ucigașul cu păr cenușiu și colegul lui împroșcau cu gloanțe pe cei patru polițiști, ciuruindu-i. Cartușe rătăcite ricoșau din pardoseală și scrijeleau lambriurile de mahon. Luați pe nepregătite, cu armele în tocuri, polițiștii erau ținte ușoare.

– O, Doamne! O, Doamne!

Îngrozit și scîrbit, Bryson privea scena neputincios.

Ucigașul tuns scurt își consultă ceasul. Bryson înțelese ce se întîmplase și de ce. Grupul Prometeu nu și-ar fi asumat riscul de a-i lăsa pe cei doi să fie arestați oficial: pericolul creat de mărturisirile lor nu putea fi evaluat. Se părea că mercenarii angajați de Prometeu voiau să-i interogheze și abia apoi să-i ucidă. Asta era singura explicație că se mai aflau în viață.

– O să ne distrăm împreună cîteva ceasuri, zise mercenarul lui Prometeu. Substanțele chimice folosite la interogatorii au evoluat în ultimii ani, după cum o să vezi.

Bryson se chinuia, discret, să descuie cătușele, dar fără prea multe șanse. Privi în jur; polițiștii zăceau, cu trupurile ciuruite de gloanțe, la vreo doi metri distanță. N-ar fi reușit să ia o cheie de la vreunul din ei fără să fie văzut. Totuși, a nu întreprinde nimic însemna a face cunoștință cu substanțele chimice, probabil administrate stîngaci și în asemenea cantități, încît i-ar fi produs vătămări grave și ireversibile. *Nu,* se corectă el. *După chimicale ar fi urmat moartea.*

Robby Sullivan avu impresia că l-a lovit un cal în burtă, apoi își dădu seama că se afla pe podea. Partea din față a cămășii era îmbibată de sînge; nu-și putea recăpăta suflul.

Probabil că un glonț îi perforase un plămîn, fiindcă avea senzația că se îneacă lent. Se chinuia să înțeleagă ce se întîmpla acolo. Cuplul care se predase părea să fie nevătămat, deși oamenii lui devotați, cu toții niște bărbați cumsecade, cu prieteni, soții și familii, fuseseră secerați cu cruzime. Nu înțelegea: bărbații cu mitraliere veniseră să-i salveze pe asasini? Atunci de ce încercase omul încătușat să-l avertizeze? Se uita la tavan, vlăguit, întrebîndu-se cît timp va mai rămîne conștient.

Nu reușise să-și scoată pistolul la timp, dar cine naiba s-ar fi așteptat ca niște soldați ai Ministerului Apărării să-i atace cu mitraliere? Nu erau de la minister. Uniformele... uniformele lor nu erau de la Ministerul Apărării.... Bărbatul încătușat avusese dreptate și asta putea însemna că pretenția lui de nevinovăție era justificată. Nu-și dădea seama ce se întîmplase, dar un lucru părea clar: omul încătușat se predase în liniște, protestele lui păreau plauzibile, iar intrușii cu mitraliere erau fără discuție niște asasini cu sînge rece. Robby Sullivan avea certitudinea că va muri, că mai avea doar cîteva minute pînă să închidă ochii definitiv, și se ruga lui Dumnezeu să-i mai ofere o șansă de-a pune lucrurile la punct. Încet, întinse mîna după armă.

– Ești căutat în toată lumea, sînt sigur că știi asta, spuse bărbatul tuns scurt.

Elena plîngea, cu mîinile încătușate pe față.

– Nu, te rog, gemu ea încet. Te rog.

Bryson observă că al doilea bărbat se apropia, ținînd într-o mînă mitraliera, iar în cealaltă ceva ce semăna cu o seringă hipodermică.

– Asasinarea unui membru al Cabinetului britanic e una dintre cele mai grave crime. Dar noi vrem doar să stăm de vorbă cu tine – vrem să știm de ce ești așa de hotărît să te amesteci, să provoci atîtea necazuri.

Auzul ascuțit al lui Bryson surprinse un zgomot slab. Aruncă iute o privire și văzu că Sullivan își mișca mîna, ducînd-o...

Bryson își întoarse privirea spre ucigașul tuns scurt.

– Directoratul nu mai există, sînt sigur că știi, continuă acesta. Nu ai sprijin, susținere – nu mai ai resurse. Ești singur și te lupți cu morile de vînt.

„Ține-l ocupat! Captează-i atenția, nu-l lăsa să audă", își zise Bryson.

– Nu sîntem singuri, zise Bryson cu patimă. Cu mult timp înainte de-a distruge voi Directoratul, am răspîndit vestea. Tu și tovarășii tăi ați fost depistați și orice ați încerca să faceți e sortit eșecului.

Vîrfurile degetelor polițistului atingeau țeava pistolului, o pipăiau.

Bărbatul tuns scurt continuă, de parcă n-ar fi auzit ce spusese Bryson.

– Chiar că nu mai au rost vărsările de sînge, zise el pe un ton rezonabil. Vreau doar să avem o conversație sinceră, de la om la om. Asta-i tot.

Bryson nu îndrăzni să se uite din nou, dar auzi zgomotul slab al metalului zgîriind pardoseala. Distrage-i atenția! Îndreaptă-i-o spre altceva – nu trebuie să audă, nu trebuie să observe! Bryson ridică brusc glasul:

– Ce-i atît de important încît să justifice toate actele teroriste? strigă el. Și bombele? Ce justifică aruncarea în aer a unui avion plin cu sute de oameni – bărbați, femei și copii nevinovați?

– Vezi tu, noi credem că cei puțini trebuie sacrificați pe altarul celor mulți. Viețile cîtorva sute de oameni nu înseamnă nimic în comparație cu siguranța și securitatea atîtor milioane și cu protecția nenumăratelor generații de...

Cuvintele ucigașului se stinseră, iar chipul îi deveni bănuitor.

– Tomas! strigă el.

Cele două împușcături fură asurzitoare, două explozii îngemănate, una urmînd-o imediat pe cealaltă. Polițistul reușise! Ridicase pistolul și, adunîndu-și forțele cu un ultim efort de voință, trăsese două gloanțe, bine țintite. Sîngele țîșni

cînd cartuşul de calibru mare perforă ţeasta asasinului, ieşind pe la ceafă. Colegul lui mai scund se contractă spasmodic, apoi căzu în genunchi; glonţul îi intrase în gît, traversînd măduva spinării şi o arteră importantă.

Elena se rostogoli într-o parte, speriată de împuşcăturile neaşteptate, neştiind de unde veneau. Cînd exploziile încetară, aşteptă cîteva secunde, apoi înălţă capul. De astă dată nu mai ţipă; şocul era prea mare, iar ea prea năucită de atîta violenţă. Îşi împreună mîinile încătuşate şi murmură o rugăciune.

Sergentul Sullivan horcăia. Fusese grav rănit în piept. Bryson îl cercetă cu atenţie şi înţelese că sergentul nu mai avea decît cîteva minute de trăit.

– Nu ştiu... cine sînteţi... spuse cu glas stins poliţistul. Nu cine v-am crezut noi...

– Nu sîntem ucigaşi! strigă Elena. Cu voce tremurătoare, adăugă încet: Tocmai ne-ai salvat vieţile.

Bryson auzi hîrşîitului metalului pe podea: Sullivan îi aruncase inelul cu chei.

Trebuie să ne grăbim, îşi zise el. *Nu va dura mult pînă vor veni ceilalţi, atraşi de împuşcături.*

Byson întinse mîinile legate şi înşfăcă inelul cu chei. Vîrî cheia mică în cătuşele Elenei, descuindu-le; apoi ea luă cheiţa şi-l descătuşă pe el. Una dintre staţiile de emisie-recepţie prinse glas:

– Iisuse, ce se întîmplă acolo? întrebă o voce.

– Fugiţi, le şopti sergentul celor doi.

Elena îl văzu pe Bryson alergînd spre fereastra boltită din dreapta.

– Nu-l putem lăsa pe omul ăsta aici, după tot ce-a făcut pentru noi! protestă ea.

– Nu răspunde la staţie, o avertiză Bryson, străduindu-se să deschidă fereastra. Or să-l găsească repede şi-or să-l ajute. *Nu mai pot face nimic pentru el,* gîndi Bryson. Haide! strigă el.

Elena fugi spre fereastră şi trase de zăvor pînă cînd îl

deschise. Bryson se întoarse, îl văzu pe Sullivan prăbuşit pe podea, tăcut şi nemişcat. Omul se dovedise un erou.

Trase cu putere de fereastră. Părea să nu fi fost deschisă de mulţi ani, poate de decenii. După încă o smucitură zdravănă se deschise, lăsînd să intre în cameră un val de aer rece.

Aripă estică a Palatului Westminster se afla chiar pe malul Tamisei; lungimea clădirii era de aproape două sute şaptezeci de metri. Cea mai mare parte, peste două sute de metri, era ocupată de o terasă pe care membrii Parlamentului luau ceaiul sau discutau; de fiecare parte a terasei se proiectau în afară două secţiuni înguste ale clădirii, ceva mai înalte, cu cîte un scurt dig de piatră şi un gard metalic scund. Ei se aflau într-unul din cele două capete proeminente, aşa cum plănuise Bryson; fluviul curgea exact sub ei.

Elena privi afară, se întoarse speriată către Bryson, apoi, spre uimirea lui, zise:

– Eu ies prima. O să... o să-mi închipui că sar de pe cea mai înaltă trambulină din Bucureşti.

Bryson zîmbi.

– Protejează-ţi capul şi gîtul la impact. Cel mai bine e să plonjezi ca o ghiulea, să-ţi vîri capul şi gîtul între braţe. Şi sari cît de departe poţi, ca să fii sigură că ajungi în apă.

Ea dădu din cap şi îşi muşcă buza de jos.

– Văd barca, spuse el.

– Măcar atît am făcut şi eu bine, zise ea cu un zîmbet stins. Firma Thames River Cruises a fost încîntată să închirieze o barcă cu motor pentru şeful meu, un bogat şi excentric membru al Parlamentului, care voia să-şi impresioneze ultima prietenă ducînd-o direct de la digul Parlamentului pînă la Domul Mileniului cu cea mai rapidă barcă. Asta a fost partea uşoară. Dar bărcile lor sînt ancorate la docul Westminster, iar ca să ia una şi s-o aducă în faţa palatului a fost nevoie de un şperţ considerabil. În caz că te întrebi unde-au dispărut banii.

Bryson zîmbi.

– Te-ai descurcat grozav.

Barca se legăna pe apă, la vreo şase metri în stînga, legată

de gardul metalic din fața terasei. Elena făcu un pas mic de pe podea pe pervazul ferestrei, ajutată de Bryson. El își roti privirea, dar nu văzu trăgători în acea parte a acoperișului, nici vreo patrulă pe terasă. Era greu de presupus că cineva ar alege acel loc pentru a evada din palat.

Elena se ridică în picioare pe marginea ferestrei deschise, trase adînc aer în piept, apoi se aruncă în gol. Ghemuindu-se ca o minge, plonjă cincisprezece metri și pătrunse în apă cu un plescăit zgomotos. Bryson așteptă ca ea să-i facă semn că totul e bine, apoi se cățără pe marginea ferestrei și sări.

Apa era rece, tulbure, și curentul puternic; cînd ieși la suprafață, văzu că Elena, o înotătoare bună, ajunsese aproape de barcă. Elena se urcă în barcă și porni motorul, înainte să ajungă Bryson. După cîteva secunde, goneau pe apă, departe de clădirea Parlamentului și de echipele de asasini.

Cîteva ore mai tîrziu, se aflau în camera lor de hotel din Russell Square. Bryson fusese la cumpărături, cu o listă foarte exactă întocmită de Elena, și se întorsese cu echipamentele de care avea ea nevoie: cel mai rapid și puternic laptop pe care-l găsise, prevăzut cu un dispozitiv de transfer automat al sistemelor, în infraroșu; un modem rapid și mai multe cabluri de computer.

Elena ridică privirea de pe ecranul laptopului, conectat printr-un fir la priza telefonului și de-acolo la Internet.

– Cred că aș bea ceva, iubitule.

Bryson îi umplu un pahar cu whisky, din barul aflat în cameră, apoi își turnă și lui.

– Ai aflat ceva?

Ea dădu din cap și luă o înghițitură de whisky.

– Există o parolă de recuperare între sisteme. Dawson și-a luat precauții – minicomputerul lui e protejat de o parolă. Dacă n-o descopăr nu vom obține nimic, însă dacă trecem de ea vom putea intra în sistem.

El luă portvizitul.

– Aici e ceva?

– Doar cărți de credit, niște bani, un teanc de hîrtii. Nimic util – am verificat. Făcu o pauză, apoi exclamă: S-ar putea să fie asta.

Introduse o parolă în minicomputerul lui Dawson. După o clipă, chipul i se lumină.

– Am intrat.

Bryson bău în cinstea ei.

– Ești o femeie extraordinară.

– Sînt o femeie care-și iubește meseria. Tu, Nicholas, ești omul extraordinar. N-am cunoscut niciodată un bărbat ca tine.

– Nu cred că ai cunoscut prea mulți bărbați.

Ea zîmbi.

– Te înșeli, doar că nici unul n-a fost ca tine – așa de curajos și... încăpățînat. N-ai renunțat niciodată la mine.

– Nu știu dacă e chiar așa. Poate că o vreme, cînd beam prea mult din chestia asta – ridică paharul, ciocnindu-l de-al ei – și eram deprimat, am renunțat. Eram furios, rănit, derutat și înfuriat. Dar n-am fost niciodată sigur, n-am avut certitudinea...

– În legătură cu ce?

– Cu motivele plecării tale. Trebuia să știu. Eram hotărît să aflu adevărul, chiar dacă mi-ar fi sfîșiat inima.

– Nu l-ai întrebat pe Ted Waller?

– Aveam destulă minte ca să nu-l întreb. Dacă știa ceva și ar fi vrut să-mi spună – mi-ar fi spus.

Tulburată, Elena începu să apese tastele minicomputerului cu un mic stilet negru.

– M-am tot întrebat, zise ea, și vocea i se stinse. O, Doamne.

– Ce e?

– În agenda lui e o însemnare. „Sună-l pe H. Dunne".

Bryson ridică brusc privirea.

– Harry Dunne. Iisuse. E și un număr de telefon?

– Nu. Doar atît „Sună-l pe H. Dunne".

– De cînd e însemnarea?

– E... de-acum trei zile!

– Ce? Doamne, sigur – sigur că e încă activ – poate fi găsit de cei cu care vrea să vorbească. Chestia aia are numere de telefon sau este o agendă cu adrese?

– Pare să aibă de toate – o cantitate enormă de date.

Ea apăsă din nou nişte taste.

– La naiba!

– Ce mai e acum?

– Sînt codificate. Baza de date cu telefoane şi adrese, şi încă ceva botezat „transferuri".

– Rahat.

– Mă rog, e şi bine şi rău.

– Ce-i aşa de bine?

– Codifici doar ceva de valoare. Camera încuiată e cea în care vrei să intri.

– E un mod de-a privi lucrurile.

– Problema ţine de resursele limitate. Ăsta e un mini-computer ultramodern, dar nu are decît o fracţiune din puterea supercomputerului pe care îl aveam în Dordogne. Totuşi, e puternic.

– Poţi să-l descifrezi?

– Pînă la urmă, da.

– „Pînă la urmă" înseamnă... ore?

– Cu computerul ăsta, zile sau săptămîni, şi asta pentru că cunosc sistemele astea.

– Nu avem nici măcar zile la dispoziţie.

Ea rămase tăcută o vreme.

– Ştiu, zise în cele din urmă. Cred că pot încerca să improvizez – în esenţă, să împart toată treaba la mai mulţi specialişti cu site-uri pe Internet, să le repartizez sarcina obositoare de-a prelucra miliarde de combinaţii numerice şi să văd dacă obţin ceva în felul ăsta. E ceva în genul „cum ajunge un număr infinit de maimuţe cu maşini de scris să creeze o piesă de Shakespeare".

– Sună cam dezarmant.

– Ei bine, o să fiu sinceră – nu am mari speranţe.

Trei ore mai tîrziu, cînd Bryson se întoarse din oraş cu mîncare indiană la pachet, Elena arăta posomorîtă şi îngrijorată.

– N-ai avut noroc, nu? zise Bryson.

Ea dădu din cap. Fuma – Bryson n-o mai văzuse fumînd de cînd plecase din România. Scoţînd din computer una dintre dischetele pe care le salvase din sediul francez al Directoratului, ce cuprindea informaţii decriptate despre Prometeu, ea stinse ţigara şi se duse la baie. Se întoarse cu o cîrpă umedă legată în jurul frunţii şi se afundă într-un fotoliu.

– Mă doare capul, spuse ea. Am gîndit prea mult.

– Fă o pauză.

Bryson se duse în spatele fotoliului ei şi începu să-i maseze ceafa.

– Ah, ce bine, murmură ea. După o clipă spuse: Trebuie să-l găsim pe Waller.

– Aş putea încerca printr-unul dintre canalele pentru situaţii de urgenţă, dar n-am idee cît de profund a fost penetrat Directoratul. Nici măcar nu pot fi sigur că o să primească mesajul.

– Merită să încerci.

– Da, dar numai dacă nu compromitem securitatea noastră. Waller ar înţelege asta şi-ar fi de acord.

– Securitatea noastră, murmură ea. Da.

– Ce-ai spus?

– „Securitate" m-a făcut să mă gîndesc la parole şi coduri.

– Fireşte.

– Şi pe urmă la Dawson, la felul în care un om ocupat şi prudent ca el ţine evidenţa tuturor parolelor lui. Unul ca el nu foloseşte niciodată o singură parolă – nu e sigur.

– Şi cum ţine evidenţa asta?

– Ar trebui să existe o listă pe undeva.

– Ştiu din experienţă că punctul cel mai slab al securităţii computerelor dintr-un birou e întotdeauna secretara, care păstrează parola bătută la maşină într-un sertar al biroului fiindcă nu şi-o aminteşte niciodată.

– Sînt sigur că Dawson era mai viclean. Totuşi, „cheia"criptografică e o serie lungă de numere – practic imposibil de memorat. Deci trebuie s-o păstreze... vrei să-mi dai minicomputerul lui?

Bryson îl deconectă de la laptop şi i-l dădu. Ea îl deschise şi apăsă pe taste cu stiletul. Apoi zîmbi, prima dată după mai multe ore.

– E o listă aici, aşa e. Intitulată misterios „Tesserae".

– Dacă-mi amintesc bine latina învăţată în liceu, ăsta-i pluralul de la *tessera,* care înseamnă „parolă". Lista e în clar?

– Nu, e codificată, dar e un program simplu de criptare – se numeşte „sistem de administrare a securităţii informaţiilor". Protejează parolele. Nu e deloc dificil. E ca şi cum ai încuia uşa din faţă, dar ai uita-o deschisă pe cea a garajului. Pot folosi programul de recuperare a parolei pe care l-am încărcat mai devreme. Joacă de copii.

Revenindu-i energia şi entuziasmul, ea se întoarse la masa de lucru. Zece minute mai tîrziu anunţa că spărsese codul. Putea să citească toate datele pe care Dawson le protejase cu atîtă prudenţă.

– Doamne Sfinte, Nick. Rubrica marcată „Transferuri" reprezintă înregistrarea unor transferuri electronice de plăţi făcute într-o lungă listă de conturi bancare din Londra. Sume cuprinse între cincizeci de mii şi o sută de mii de lire sterline, în unele cazuri de trei ori mai mari!

– Cine sînt beneficiarii?

– Ce nume! E ca un Who's Who al Parlamentului – membri ai Camerei Comunelor din întregul spectru politic: laburişti, liberal-democraţi, conservatori, pînă şi minorităţi din Ulster. A notat numele, datele de pe chitanţe, sumele, pînă şi orele şi locurile de întîlnire cu ei. Un dosar complet.

Bryson simţi cum i se accelerează pulsul.

– Mită şi şantaj. Cele două elemente esenţiale ale traficului ilicit de influenţă politică. E o veche tehnică sovietică de şantajare a occidentalilor – îţi plăteau o sumă simbolică pentru serviciile tale de consultant, aparent perfect legal, apoi

te aveau la mînă – dețineau dovada unor plăți în contul tău bancar. Deci, Dawson nu numai că a mituit membri ai Parlamentului, dar a păstrat și probe pentru un potențial șantaj, în caz că cineva șovăia. Astfel și-a exercitat puterea Simon Dawson. Așa a devenit liderul secret din spatele lui Rupert Vere, șeful lui. Probabil că se afla și în spatele lordului Parmore și, fără îndoială, al multor altor persoane influente din Parlament. Simon Dawson era patronul secret. Dacă vrei să influențezi o dezbatere politică atît de controversată și importantă cum e cea privind Tratatul pentru Supraveghere, banii te vor ajuta cu siguranță la ungerea roților. Plăți. Mită pentru politicienii fără scrupule, pentru cei ale căror voturi sînt de vînzare.

– Se pare că majoritatea politicienilor influenți din Parlament și-au vîndut voturile.

– Pun pariu că în unele cazuri este vorba despre ceva mai mult decît o simplă mituire. Dacă ar fi să cercetăm presa britanică din ultimul an, sînt convins că am găsi o strategie similară celei aplicate congresmenilor americani – scurgeri de informații confidențiale, sensibile, secrete stînjenitoare, slăbiciuni omenești dezvăluite lumii întregi. Sînt convins că cei mai încăpățînați opozanți ai tratatului au fost eliberați din funcții, așa cum a pățit senatorul Cassidy în America, iar ceilalți avertizați, compromiși și apoi răsplătiți cu o dolofană „contribuție electorală".

– Din fonduri spălate, zise Elena. Imposibil de depistat.

– Există vreo cale de a afla sursa fondurilor?

Ea introduse în computer una dintre dischetele luate de la sediul din Dordogne.

– Dosarul întocmit de Dawson cuprinde pînă și codurile băncii de origine. Nu menționează numele băncii, doar codul.

– Îl compari cu datele încărcate de Chris Edgecomb?

Chipul ei se întunecă la auzul numelui lui Edgecomb; își amintise de coșmarul din Dordogne. Nu răspunse, în schimb privi ecranul, pe care se succedau lungi coloane de cifre.

– Există o analogie.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Bryson. Meredith Waterman.

– Aşa e. Aceeaşi firmă care deţine, în secret, First Washington Mutual Bancorp. Locul în care spui că şi-a făcut averea Richard Lanchester.

Bryson inspiră adînc.

– O bancă de investiţii tradiţională a devenit într-un fel sau altul canalul de transfer al unor fonduri ilicite la Washington şi Londra.

– Şi poate în alte centre de putere din lume – Paris, Moscova, Berlin...

– Fără îndoială. Meredith Waterman deţine efectiv controlul supra Congresului american şi a Parlamentului britanic.

– Ziceai că la Londra s-a îmbogăţit Richard Lanchester.

– Da, însă legenda spune că a renunţat la tot ca să se ducă la Washington. Că a rupt toate relaţiile oficiale, toate legăturile financiare.

– Am învăţat din copilărie să nu cred niciodată ce citeam în ziarele de la Bucureşti. Am fost îndemnată să nu am încredere în versiunea oficială.

– O lecţie utilă. Presupui că Lanchester mai are influenţă acolo şi că aşa reuşeşte să folosească fosta lui bancă pentru a manipula sume importante, destinate mituirii politicienilor?

– Meredith Waterman e o bancă privată – un parteneriat limitat, din cîte am aflat. În esenţă, e proprietatea unui număr de zece sau doisprezece acţionari principali. Crezi că e posibil ca el să mai fie acţionar acolo?

– Nu. Nu se poate. Imediat ce-a început să lucreze în cadrul guvernului, a fost nevoit să renunţe la tot – să abandoneze parteneriatul şi să-şi transfere toate bunurile într-un depozit secret. Dacă lucrezi la Casa Albă, trebuie să depui o declaraţie completă de avere.

– Nu, Nick. Declaraţie de avere pentru FBI, nu una publică. N-a trebuit să obţină o confirmare a Senatului, nu-i aşa? Gîndeşte-te – poate că ăsta-i motivul pentru care refuză să accepte nominalizarea la funcţia de secretar de stat! Poate

că nu e vorba despre modestie – poate că pur şi simplu nu vrea să fie supus atenţiei publice, verificărilor ce-ar urma după numirea asta. Poate că are ceva de ascuns – vreun schelet în dulap.

– Mă rog, ai dreptate, un consilier pentru securitatea naţională nu trebuie să treacă prin acelaşi botez al focului precum un secretar de stat, recunoscu Bryson. Dar oficialii Casei Albe se află totuşi sub lupă, oricine-ar fi ei, le sînt examinate toate mişcările, toţi caută nereguli financiare.

Elena părea nerăbdătoare; ea era un matematician care manevra cu uşurinţă principii abstracte, iar acum dezvolta o teorie în care el insista să caute fisuri.

– În legătură cu Lanchester, vreau să te gîndeşti la următorul aspect. În ultimele cîteva luni, am urmărit cu atenţie ce se întîmplă cu acest Tratat Internaţional pentru Supraveghere şi Securitate. În activitatea noastră, e firesc să fim foarte interesaţi, nu-i aşa?

Bryson încuviinţă.

– Ei bine, de îndată ce tratatul ăsta va fi ratificat, se va crea un organ executiv însărcinat cu respectarea legii la nivel global, care va avea puteri nelimitate. Cine o să conducă această nouă agenţie? În ultimele cîteva săptămîni, dacă ai citit cu atenţie articolele din ziare, ai găsit mereu menţionate cîteva nume – totdeauna în interiorul articolului, sub forma unor speculaţii – ca posibili directori. Termenul folosit mereu e cel de „ţar" – un cuvînt care mă scoate din sărite. Ştii ce sentimente am avut noi, românii, faţă de ruşi.

– Ţarul fiind în cazul ăsta Lanchester.

– Numele lui plutea printre rînduri ca un... cum se spune... „balon de încercare"?

– Dar n-are sens – el e cunoscut ca opozant al tratatului! E considerat drept una dintre vocile de la Casa Albă care au protestat vehement împotriva lui, susţinînd că o asemenea agenţie internaţională ar putea comite abuzuri, ar putea încălca drepturile fundamentale ale omului...

– Şi de unde ştim că s-a opus tratatului? Din scurgerile

de informații, corect? Nu așa funcționează planul? Dar scurgerile către presă au totdeauna un motiv ascuns – oamenii au anumite motive să facă publice unele lucruri pentru a influența percepția publică. Poate că Richard Lanchester voia să-și tăinuiască ambițiile, tocmai pentru că dorea să fie numit în această funcție. În final ar fi acceptat-o cu rezerve!

– Iisuse! E posibil să se fi implicat într-un soi de diversiune din vreun motiv anume.

– Acest „motiv anume" e faptul că total se află și în spatele Grupului Prometeu și e important pentru el să nu lase impresia că are legătură cu astfel de manevre. Gîndește-te la jocul ăla cu niște cutii și o bilă mică, în care tu învîrți cutiile pe masă și oamenii încearcă să ghicească sub care cutie e bila. Un joc cu cutii, da? Deci asta e o diversiune, cum îi spui tu – o deviere. Urmărim cu toții bătălia publică dusă pentru legi, în vreme ce adevărata luptă se poartă în culise. Cea care implică sume imense de bani și putere! O bătălie purtată de anumiți oameni bogați și puternici, care se pregătesc să devină de zece ori mai bogați și mai puternici.

Bryson dădu din cap. Multe din spusele ei sunau logic, aveau sens. Totuși, un consilier pentru securitate națională al președintelui, un oficial al Casei Albe, un om aflat într-o asemenea colivie de aur, nu putea orchestra o conspirație atît de extinsă. Riscurile erau prea mari, pericolul demascării prea grav. Asta nu avea sens. Goana după bani și putere era la fel de veche ca și omenirea – poate chiar mai veche. Însă toate astea numai pentru ca Lanchester să fie sigur că va fi numit într-o altă funcție birocratică? Absurd. Și totuși, acum era convins că Richard Lanchester era calea spre Prometeu – o verigă esențială din lanțul care ducea la Grupul Prometeu.

– Trebuie să pătrundem înăuntru, șopti el, pe un ton apăsat.

– La Meredith Waterman?

Bryson încuviință, îngîndurat.

– La New York?

– Da.

– Şi ce să facem acolo?

– Să aflăm adevărul. Să găsim legătura dintre Richard Lanchester, Meredith Waterman şi conspiraţia Grupului Prometeu.

– Dar dacă ai dreptate? Dacă Meredith Waterman e punctul nodal, locul unde se fac plăţile masive în întreaga lume, ar trebui să fie inaccesibil, foarte bine păzit, fiecare fişet încuiat cu trei lacăte, fiecare parolă de computer protejată, dosarele codificate.

– De-aceea vreau să te introduc acolo.

– Nicholas, asta-i o nebunie!

El îşi muşca buza de jos.

– Să ne gîndim bine. Parcă tu spuneai: „cînd uşa e încuiată, intră pe fereastră".

– Care-i fereastra?

– Dacă vream să aflăm cum a ajuns o veche şi respectabilă bancă comercială să se ocupe de spălarea banilor, te asigur că n-o să găsim documente în locurile unde ne-am aştepta. Pentru că, aşa cum spuneai, ar fi inaccesibile. Toate dosarele actuale trebuie să fie sigilate, încuiate, de neatins. Aşa că vom fi nevoiţi să căutăm în trecut – fosta Meredith Waterman, prestigioasa bancă de investiţii din zilele ei de glorie.

– Ce vrei să spui?

– Uite, Meredith Waterman era una dintre acele societăţi de modă veche de pe Wall Street – condusă de o gaşcă de ramoliţi, care luau toate deciziile în jurul unei mese în formă de coşciug, sub portretele în ulei ale strămoşilor lor. Prin urmare, cînd – cum – au început ei să dirijeze banii spre şperţuri? Şi cine-a făcut-o? Cum s-a întîmplat, şi cînd?

Ea dădu din umeri.

– Dar unde pot fi găsite asemenea documente?

– În arhive. Orice bancă tradiţională îşi depozitează vechile dosare, arhivele, păstrînd orice petic de hîrtie, fişîndu-l, marcîndu-l pentru posteritate. Bătrînii ăştia au un adevărat simţ al istoriei, un sentiment – fără îndoială exagerat – al propriei imoralităţi. S-ar putea ca noii proprietari să fi arhivat

vechile dosare, considerîndu-le inofensive, de vreme ce sînt dintr-o perioadă anterioară tranzacțiilor secrete. Asta poate fi fereastra noastră, punctul slab. Locul în care securitatea e vulnerabilă. Spune, poți să rezervi două bilete de avion?

– Sigur. Pentru New York, da?

– Da.

– Mîine?

– În seara asta. Dacă găsești două locuri în seara asta, ia-le, la orice cursă, împreună sau nu, nu contează. Trebuie să ajungem la New York cît mai repede.

La sediul de pe Wall Street al unei venerabile bănci de investiții, gîndi Bryson. *O bancă onorabilă cîndva, care a devenit esențială pentru impostura lui Prometeu.*

29

Sediul central al distinsei bănci de investiții Meredith Waterman se afla pe Maiden Lane, în partea sudică a Manhattanului, în umbra impozantului World Trade Center. Spre deosebire de palatul în stil pseudo-renascentist al Băncii Rezervelor Federale din New York, unde era depozitată cea mai mare parte a rezervelor de aur ale țării, în cinci etaje subterane, clădirea băncii Meredith Waterman avea un aspect modest, însă demn, de o eleganță discretă. Blocul în stil neoclasic cu patru etaje, acoperiș mansardat, fațadă din cărămidă și calcar, fusese construit cu un secol în urmă, în stilul Second Empire și părea să aparțină altui spațiu geografic, altei epoci – Parisului din timpul lui Napoleon, cînd francezii îndrăzneau să viseze la un imperiu întins în toată lumea.

Înconjurată de zgîrie-norii centrului financiar, emblematica bancă Meredith Waterman emana încredere, datorată rădăcinilor ei aristocratice, pentru că era cea mai veche bancă privată din America, faimoasă prin reputația ei. Ea gestionase avuțiile mai multor generații din cele mai bogate familii americane, clienții ei fiind deținătorii celor mai vechi

averi. Numele Meredith Waterman trimitea cu gîndul la legendara sală a acționarilor, lambrisată cu lemn de mahon, dar în același timp avea influență la nivel mondial. Articolele și schițele biografice din publicațiile financiare vorbeau despre exclusivismul băncii, despre faptul că era deținută de paisprezece acționari principali, ale căror familii își aveau rădăcinile încă de pe vremea întemeierii Manhattanului și că era ultima societate privată printre marile bănci americane de investiții.

Bryson și Elena se pregătiseră timp de cîteva ore. Ea făcuse investigații referitoare la Meredith Waterman folosind computerele conectate la Internet de la Biblioteca publică din New York. Foarte puține informații financiare despre bancă erau disponibile; aceasta nefiind o corporație de stat, nu i se cerea să divulge decît puține dintre operațiunile sale. Elena reuși să obțină mult mai multe informații despre acționarii principali, dar mai ales cu caracter strict biografic. Richard Lanchester nu figura printre acționari; se retrăsese la scurt timp după ce fusese numit consilier pentru securitate națională al președintelui. De atunci, se părea că nu mai avusese legătură cu foștii săi parteneri.

Dar relațiile sociale, cele personale, prietenii din timpul școlii, legăturile de familie? Elena căută, însă nu găsi nimic. Cercurile mondene frecventate de Lanchester păreau să nu se intersecteze cu cele ale foștilor săi parteneri. Dacă existau legături, acestea nu erau la vedere.

Între timp, Bryson culegea informații cum știa el mai bine: mergînd pe jos, privind, dînd telefoane. Petrecu mai multe ceasuri cutreierînd împrejurimile – deghizat în depanator de telefoane, vînzător de programe cibernetice, întreprinzător în căutarea unui birou de închiriat, pălăvrăgind cu informaticienii care lucrau în clădirile din preajmă, pînă adunase destule informații despre aparatura de la Meredith Waterman, despre sistemele sale de computere și chiar despre vechile dosare ale corporației.

Apoi, pentru o ultimă verificare a zonei înainte de

întîlnirea cu Elena, trecu chiar prin fața clădirii, afișînd curiozitatea unui turist. Intrarea principală era la capătul unei scări largi și abrupte din granit. Înăuntru, holul oval din marmură era intens luminat, iar în centru, pe un piedestal, se afla o statuie mare de bronz. La prima vedere, părea o figură din mitologia greacă. Bryson o mai văzuse. Apoi își aminti unde o mai văzuse: la patinoarul de la Centrul Rockefeller. Da. Părea să fie modelată după faimoasa statuie din bronz de la Centrul Rockefeller – statuia lui Prometeu.

Se făcuse ora cinci. Își încheiase pregătirile, însă observațiile lui indicau să nu încerce o pătrundere sub acoperire pînă după miezul nopții. Mai avea de așteptat cel puțin șapte ore. Mult, mai ales că ei aveau atît de puțin timp. Trebuia să ajungă și la alții, în primul rînd la Harry Dunne. Care era de negăsit. Nu obținuseră nici o informație despre locul unde s-ar putea afla, cu excepția unei vagi afirmații că directorul adjunct al CIA este „în concediu", din „motive familiale" neprecizate. Circula zvonul că „familial" însemna „medical", că înaltul oficial al CIA era grav bolnav.

Elena făcuse cercetări, pusese întrebări, dar nimic nu ieșise la iveală.

– Am încercat o abordare directă, zise ea. Am sunat la numărul de-acasă, dar persoana care mi-a răspuns, o menajeră, a spus că e foarte bolnav și că nu știe unde-ar putea fi găsit.

– Nu cred că nu știe.

– Nici eu. Dar a fost bine instruită și s-a grăbit să închidă telefonul.

– Dar e limpede că poate fi găsit dacă interpretăm corect însemnarea de-acum cîteva zile din agenda lui Simon Dawson.

– Am verificat agenda lui Dawson și nu există nici un număr de telefon al lui Harry Dunne. Nici măcar codificat. Nimic.

– Dar datele de pe terminale – fișele medicale?

– Ușor de zis, greu de făcut. Am încercat toate metodele convenționale de căutare a fișelor medicale, folosind numele lui și numărul de la asigurările sociale, dar fără succes. Am

improvizat pînă şi un mic truc, despre care eram aproape sigură că o să meargă. Am sunat la biroul de personal al CIA, pretinzînd că sînt o secretară de la Casa Albă; am spus că preşedintele vrea să-i trimită flori vechiului său prieten Harry Dunne şi am nevoie de o adresă ca să le expediez.

– Asta-i bună. N-a mers?

– Din nefericire, nu. E clar că Dunne nu vrea să fie găsit. Cei de la CIA au insistat că habar n-au unde se află. Orice motive ar avea, a obţinut un cordon eficient de intimitate.

Lui Bryson îi trecu ceva prin minte: ce expresie folosise cîndva Dunne în legătură cu mătuşa Felicia? Un „cordon de securitate".

– S-ar putea să mai existe o cale, spuse el în şoaptă.

– Da? Care?

– Există un administrator la azilul în care trăieşte mătuşa mea Felicia – o femeie pe nume Shirley, din cîte-mi amintesc – care ştie întotdeauna unde să-l găsească pe Harry Dunne. Are numărul lui de telefon, aşa că-l poate suna de cîte ori cineva o caută la telefon sau o vizitează pe Felicia.

– Ce? De ce l-ar interesa pe Harry Dunne cu cine se întîlneşte Felicia Munroe? Cînd am văzut-o ultima oară pe Felicia se deteriorase mintal?

– Din păcate, da. Dar Dunne crede că e important s-o supravegheze cu atenţie – cu un cordon de securitate, a zis el. Dunne n-ar fi făcut asta dacă nu se temea că ea avea ceva de scos la iveală. Probabil că ceea ce ştie ea – fie că e sau nu conştientă de importanţa acelui lucru – are legătură cu faptul că Pete Munroe a fost în Directorat.

– A fost?

– Am atît de multe să-ţi spun! O să vorbim pe drum.

– Pe care drum?

– Spre Sanatoriul de asistenţă socială Rosamund Cleary. O să facem un drum scurt în nordul statului, în Dutchess County, ca să-i facem o vizită neanunţată şi neprogramată mătuşii Felicia.

– Cînd?

– *Acum.*

*

Ajunseră în parcul bine întreţinut al Sanatoriului Rosamund Cleary puţin după ora şase şi jumătate. Aerul era răcoros, înmiresmat de iarba proaspăt tunsă şi de aromele serii.

Elena intră prima şi ceru să vorbească cu un administrator. Era în trecere cu maşina şi auzise numai lucruri frumoase despre sanatoriu. Părea un mediu perfect pentru tatăl ei bolnav. Sigur, era tîrziu, dar lucra cumva acolo cineva care se numea Shirley? Unul dintre prietenii ei pomenise de o anume Shirley...

La scurt timp, intră Bryson şi ceru să vorbească cu Felicia Munroe. De vreme ce Elena ocupa timpul lui Shirley, era posibil ca Dunne să nu fie anunţat despre vizita lui. Asta ar fi uşurat situaţia, dar Bryson nu miza pe aşa ceva. Nu era rău dacă-l deruta pe Dunne, făcîndu-l să creadă că îl obseda propriul lui trecut. Poate că asta le-ar fi creat celor din Grupul Prometeu falsa convingere că Bryson se afla pe un drum greşit, că nu constituia o ameninţare imediată.

Lasă-i să creadă că stăruiesc asupra trecutului, asupra propriei mele vieţi. Lasă-i să creadă că sînt obsedat.

Dar chiar sînt. Sînt obsedat să descopăr adevărul. Se ruga ca Felicia să fie lucidă.

Cînd intră Bryson, Felicia lua cina, stînd singură la o masă mică şi rotundă din mahon, în sufrageria frumoasă, unde alţi pensionari stăteau la mese asemănătoare, singuri sau perechi. După ce se apropie, femeia ridică privirea de parcă vedea pe cineva cu care vorbise doar în urmă cu cinci minute. Ochii ei nu exprimau surprinderea. Lui Bryson i se muie inima.

– George! grăi ea încîntată. Zîmbi, arătîndu-şi dinţii perlaţi, mînjiţi cu ruj. O, dar asta-i o confuzie. Tu eşti mort! Tonul ei deveni sever, de parcă i-ar fi făcut morală unui copil obraznic. Zău că n-ar trebui să fii aici, George.

Bryson zîmbi, o sărută pe obraz şi se aşeză la masă, vizavi de ea.

– M-ai prins, Felicia, spuse Bryson, pe un ton vesel. Dar mai spune-mi o dată cum am murit?

Ochii Feliciei se îngustară.

– George, isprăveşte! Ştii foarte bine cum s-a întîmplat. Să nu mai discutăm despre asta. Pete se simte şi-aşa destul de rău, să ştii.

– De ce se simte rău, Felicia?

– Îşi doreşte să fi fost el în locul vostru. Nu tu şi cu Nina. Se ocărăşte întruna. De ce-au trebuit să moară George şi cu Nina?

– De ce a trebuit să murim?

– Ştii foarte bine. Nu-i nevoie să-ţi spun eu.

– Dar eu nu ştiu de ce. Poate îmi spui tu.

Bryson ridică privirea şi fu surprins s-o vadă pe Elena. Aceasta îşi puse braţele în jurul Feliciei, apoi se aşeză lîngă ea, luînd între palme mîna osoasă a Feliciei.

O recunoscuse Felicia pe Elena? Era imposibil. Se văzuseră o singură dată, cu ani în urmă. Dar ceva din felul de-a fi al Elenei o liniştea pe Felicia. Bryson voia să prindă privirea Elenei, să afle ce se întîmplase, dar ea îşi îndreptase întreaga atenţie spre Felicia.

– Zău că n-ar trebui să fie aici, zise Felicia, privindu-l pieziş pe Bryson. El e mort, să ştii.

– Da, ştiu, spuse blînd Elena. Dar spune-mi ce s-a întîmplat. Nu te-ai simţi puţin mai bine dacă ai vorbi despre ce s-a întîmplat?

Felicia păru tulburată.

– Mereu dau vina pe mine. Pete spune tot timpul că-şi doreşte ca ei să nu fi murit – îşi doreşte să fi fost el în locul lor. George a fost cel mai bun prieten al lui, să ştii.

– Ştiu. E prea dureros să vorbeşti despre asta? Adică despre ce s-a întîmplat? Despre cum au fost ucişi?

– Păi, să ştii că e ziua mea.

– Serios? La mulţi ani fericiţi, Felicia!

– Fericiţi? Nu, nu-i nici o fericire. E aşa de trist, foarte, foarte trist. A fost o noapte cumplită.

– Vorbeşte-mi despre noaptea aia.

– O noapte aşa frumoasă, cu zăpadă! Am pregătit cina pentru noi toţi, dar nu-mi păsa dacă se răcea! I-am spus asta lui Pete, însă el nu voia să rateze cina de ziua mea. Îi tot spunea lui George să se grăbească! Să conducă mai repede. Dar George nu voia, spunea că vechiul Chrysler nu făcea faţă drumurilor îngheţate, frînele erau defecte. Nina era supărată – voia să tragă cu toţii pe dreapta şi să aştepte să treacă furtuna. Dar Pete îi tot presa, îi îmboldea! Mai repede, mai repede!

Felicia, cu ochii măriţi şi plini de lacrimi, se uită disperată la Elena.

– Cînd maşina a scăpat de sub control, iar George şi Nina au fost omorîţi... o, Pete al meu a stat în spital mai bine de o lună şi tot timpul spunea: „Trebuia să fi fost eu omorît!"

Lacrimile îi curgeau pe obraji, în vreme ce amintirile dureroase ieşeau la suprafaţă din străfundurile minţii tulburate a unei femei pentru care trecutul şi prezentul se amestecau.

– Erau cei mai buni prieteni, să ştii.

Elena îşi puse braţul pe umerii fragili ai bătrînei, încercînd s-o liniştească.

– Dar a fost un accident, spuse ea. A fost un accident. Toată lumea ştie asta.

Bryson o luă în braţe pe Felicia, stăpînindu-şi lacrimile.

– E în regulă, zise el pe un ton liniştitor. E în regulă.

– Trebuie să fie o mare uşurare pentru tine, spuse Elena, instalată lîngă Bryson în Buickul verde închiriat.

Bryson încuviinţă.

– Cred că aveam nevoie să aud asta.

– Există o anume coerenţă în ideile ei, cu toată confuzia şi gîndirea dezordonată. Memoria ei pe termen lung funcţionează. S-ar putea să nu-şi amintească unde se află la un moment dat, dar îşi va aduce cu precizie aminte de noaptea nunţii.

– Da, bănuiesc că Dunne miza pe senilitatea ei avansată în caz că aş fi luat legătura cu ea ca să-mi confirme minciunile

lui meticulos elaborate. E singurul martor în viață al evenimentelor de-atunci, dar nu te poți bizui pe ea; Dunne știa asta, știa că Felicia n-ar fi fost în stare să contrazică eficient versiunea ticluită de el.

– Mi se pare că tocmai a făcut-o, remarcă Elena.

– A făcut-o. Dar a fost nevoie de puțină răbdare, de încredere și stăruință, de o blîndețe pe care nu cred că o au oamenii lui Dunne de la CIA. Ei bine, slavă Domnului că ai fost tu acolo, asta-i tot ce pot spune. Tu ai fost cu blîndețea și am impresia că Felicia a simțit asta. Cine s-ar fi gîndit că o ființă așa de blîndă poate avea calitățile unui agent sub acoperire?

Elena zîmbi.

– Te referi la numărul de telefon?

– Cum l-ai obținut, și încă atît de repede?

– Mai întîi m-am gîndit unde l-aș ține eu dacă aș fi în locul ei, un loc de unde să-l pot lua repede. Pe urmă am înțeles că, dacă Harry Dunne voia ca administratorul să-l considere o rudă grijulie, n-ar fi insistat ca ea să-și ia măsuri de precauție.

– Unde era, în portvizitul ei, chiar pe birou?

– Pe-aproape. Era pe o listă bătută la mașină, cu numere de telefon „importante", în colțul din stînga sus al registrului ei de birou. Am observat-o de îndată ce m-am așezat, așa că mi-am lăsat „din întîmplare" geanta pe scaunul de lîngă biroul ei, iar cînd am ieșit să facem o plimbare, mi-am amintit că o uitasem acolo. M-am întors s-o iau și i-am răsturnat conținutul pe birou și podea. În timp ce îmi adunam lucrurile, am aruncat o privire pe listă și am memorat numărul.

– Și dacă n-ar fi fost la vedere?

– Planul B ar fi fost să las poșeta acolo mai mult timp și s-o iau în timpul pauzei ei de fumat. E o fumătoare înrăită.

– A existat și un plan C?

– Da. Tu.

El rîse – un moment de relaxare atît de necesar pentru îndepărtarea tensiunii acumulate.

– Îmi acorzi un credit prea mare.

– Nu cred. Acum e rîndul meu. Localizarea numerelor de telefon a devenit o treabă uşoară în ziua de azi, graţie Internetului. Nici măcar nu trebuie s-o fac eu – pot să apelez la unul din serviciile de căutare şi să obţin adresa într-o jumătate de oră sau chiar mai repede.

– Codul zonei e opt-unu-patru. Unde vine asta? Acum sînt atîtea coduri regionale.

– Alături de număr era scris „PA" – Pennsylvania, presupun.

– *Pennsylvania?* Ce să caute Harry Dunne acolo?

– Poate că acolo s-a născut. O fi la locuinţa părinţilor.

– Vorbeşte cu cel mai curat accent de New Jersey.

– Atunci la nişte rude? O să caut localizarea numărului; va fi uşor de aflat.

La ora unu noaptea, în clădirea băncii Meredith Waterman se afla un număr redus de persoane: cîţiva gardieni şi un membru al echipei de informaticieni.

Femeia vînjoasă din corpul de gardă, postată la intrarea funcţionarilor din partea laterală a clădirii, era cufundată în lectura unui roman de dragoste şi nu părea încîntată de deranj.

– Nu sînteţi pe lista persoanelor autorizate, spuse femeia cu asprime.

Bărbatul tuns scurt, cu ochelari de aviator şi un tricou pe care scria SERVICE MCCAFFREY PENTRU STOCAREA INFORMAŢIEI, dădu din umeri.

– În regulă. O să mă întorc la New Jersey şi-o să le spun că nu m-ai lăsat să intru. Îmi uşurezi munca, tot sînt plătit.

Bryson se întoarse, pregătindu-şi în gînd următoarea replică, dar femeia o lăsă mai moale.

– Care e scopul...

– Ţi-am spus. Meredith e unul din clienţii noştri. Noi facem depanări pe teren după orele de program. Verificăm erorile digitale. Nu se întîmplă des, da' se întîmplă. Şi asta înseamnă că trebuie să verific repartitoarele de-aici.

Femeia oftă iritată, ridică receptorul şi formă un număr.

– Charlie, avem contract cu o firmă – examină inscripţia de pe tricoul lui Bryson – „Service McCaffrey pentru stocarea informaţiei"?

Ascultă vocea de la celălalt capăt al firului.

– Tipul zice că trebuie să verifice nişte erori sau cam aşa ceva, continuă ea după care tăcu şi ascultă.

– În regulă, mulţumesc, zise şi închise telefonul.

– Trebuia să sunaţi înainte. Ascensorul e pe hol, în dreapta. Coborîţi pînă la nivelul B.

De îndată ce ajunse la subsol, Bryson alergă la uşa de acces pentru mărfuri, pe care o localizase mai devreme, cînd cercetase zona. Elena aştepta acolo, purtînd o uniformă identică şi avînd în mînă o planşetă de aluminiu. Centrul de documentare al băncii era o încăpere vastă, cu tavan jos, izolat acustic, lămpi fluorescente ce bîzîiau încet şi numeroase şiruri de rafturi din oţel ce adăposteau nenumărate cutii gri de arhivă. Cutiile erau ordonate cronologic, cu doar cîteva intrări pentru anul 1860, cînd banca fusese înfiinţată de Elias Meredith, un fost negustor de origine irlandeză. Fiecare an ce urma ocupa tot mai mult spaţiu. Ultimul an era 1989 şi dosarele depozitate ocupau un şir întreg de rafturi. Fiecare an era împărţit pe mai multe categorii – dosarele clienţilor, ale personalului, procese-verbale ale întrunirilor partenerilor şi comitetului, hotărîri aprobate, amendamente la dispoziţii interne şi aşa mai departe.

Nu aveau timp. Puteau sta acolo maximum o oră, altfel oamenii de pază s-ar fi întrebat de ce dura aşa de mult. Îşi împărţiră sarcinile – Bryson urma să examineze dosarele, iar Elena să cerceteze, la terminalul computerului central, documentele din baza de date. Exista un sistem electronic de depistare a înregistrărilor şi administrare a inventarului, neprotejat de vreo parolă deoarece era folosit de funcţionarii băncii.

Dificultatea consta şi în faptul că nu ştiau exact ce căutau. Dosarele clienţilor? Dar care clienţi? Documentele transferurilor masive de bani în conturi din străinătate? Dar

cum puteau face deosebirea dintre un transfer ce nu era altceva decît o depunere semilegală a bunurilor clienților în străinătate, pentru a evita verificările fiscului sau ale vreunei soții divorțate, și cel care însemna începutul unui lung șir de transferuri de la o bancă străină la alta, banii ajungînd pînă la urmă în buzunarul unui senator? Elena intenționa să pună computerul să caute – introducînd cuvinte-cheie și continuînd cu menționarea unor dosare. Trecu o oră fără să afle mare lucru.

De fapt, descoperiră lipsa unor documente, a unor secțiuni întregi din ele. După anul 1985, nu se mai găseau dosare de venituri ale acționarilor sau declarații de avere. Elena reuși să confirme, studiind cu atenție baza de date, că nici un document referitor la banii încasați de acționari nu mai era de găsit după 1985.

Dezamăgit și tot mai încordat pe măsură ce timpul trecea, Bryson hotărî să-și concentreze atenția asupra unui singur acționar: Richard Lanchester. Începu să examineze toate dosarele lui Lanchester: de personal, statele de plată, de clienți. Povestea care se contura din acestea, ca și legenda lui Lanchester, era cea a nașterii unui monstru de pe Wall Street. Începuse să lucreze la Meredith Waterman imediat după absolvirea facultății la Harvard și nu stătuse mult la munca de jos. După foarte puțini ani, se dovedise un agresiv negociator de valori și adusese venituri uriașe firmei. Ajunsese curînd în fruntea departamentului. Apoi abordase altă specialitate – speculații cu devize și investiții. Banii pe care-i făcuse pînă atunci păreau mărunțiș de buzunar pe lîngă ceea ce cîștigase în acea perioadă. Richard Lanchester devenise, în zece ani, omul care cîștigase cel mai mult din întreaga istorie a băncii. Copilul-minune de pe Wall Street devenise o forță financiară, ajungînd, împreună cu ceilalți acționari principali, extrem de bogat datorită afacerilor sale și mai ales unei serii de tranzacții financiare complexe. Se părea că stăpînește arta rafinată de a tranzacționa cu instrumente financiare numite derivate, mizînd pe sume uriașe, de mai multe miliarde de dolari, plasate la bursele de valori la termen. În esență, era un jucător la scară

mare, cazinourile fiind piețele mondiale de capital. Cîștigasc și, ca un adevărat jucător, credea că norocul nu-l va părăsi niciodată. În 1985, însă, norocul l-a părăsit.

Bryson dădu peste un dosar subțire, cuprinzînd rapoartele interne ale contabililor care descriau o răsturnare a norocului atît de bruscă, atît de devastatoare, încît era aproape imposibil de crezut.

Una dintre imensele lui mize, pe cotația eurodolarului, se dovedise a fi neinspirată. Peste noapte, Lanchester făcuse banca să piardă trei miliarde de dolari. Suma depășea de mai multe ori capitalul băncii.

Meredith Waterman devenise insolvabilă. Supraviețuise timp de o sută cincizeci de ani. Datorită faptului că Richard Lanchester pierduse o miză, cea mai veche bancă privată a Americii falimentase.

– Doamne, șopti Elena, uitîndu-se prin rapoartele contabile. Dar... nimic din toate astea n-a fost făcut public!

Bryson dădu încet din cap.

– Nimic. Niciodată. Nici un articol, nici o mențiune în presă – nimic.

– Cum e posibil?

Bryson se uită la ceas. Erau acolo de aproape două ore; își forțau norocul. Brusc se lumină la față.

– Cred că înțeleg acum de ce nu există documente privind veniturile acționarilor după 1985.

– De ce?

– Fiindcă au găsit un binefăcător. Cineva care să-i scoată din belea.

– Ce vrei să spui?

El se ridică și căută cutia de arhivă marcată neutru cu inscripția ÎNDATORIRILE CONTRACTUALE ALE ACȚIONARILOR. O găsise mai devreme, dar nu se obosise s-o deschidă; ar fi durat prea mult s-o cerceteze și i se păruse puțin probabil să descopere ceva interesant. Deschise cutia și găsi înăuntru doar un dosar subțire. Conținea paisprezece dosare ștampilate, fiecare avînd trei pagini. Toate erau

intitulate ÎNDATORIRI CONTRACTUALE ALE ACȚIONARULUI. Citi primul document cu sufletul la gură. Deși bănuia ce cuprinde, i se păru chiar înspăimîntător să vadă totul tipărit pe hîrtie.

– Nicholas, ce e? *Ce*-i acolo?

El citi frazele cu voce tare, răsfoind paginile.

– „Subsemnatul sînt de acord să vînd toate drepturile, titlurile și participațiile pe numele meu ca acționar la parteneriatul... ținînd seama de aceasta... succesiunea la toate drepturile și obligațiile ce decurg din această participare".

– Ce citești? Nicholas, ce sînt documentele astea?

– În 1985, fiecare dintre cei paisprezece acționari principali de la Meredith Waterman a semnat un document legal prin care își vindea cota lui din parteneriat, spuse Bryson. Fiecare dintre acționari a fost direct și personal răspunzător pentru datoria de peste trei miliarde de dolari pe care o făcuse Lanchester. Evident că n-aveau de ales. Au fost nevoiți să vîndă.

– Dar... nu înțeleg – ce mai era de vîndut?

– Doar numele. Cochilia goală a unei bănci.

– Și cumpărătorul a căpătat... ce?

– A plătit paisprezece milioane de dolari – cîte un milion de fiecare acționar. Au fost norocoși că au primit și-atît, deoarece cumpărătorul s-a împovărat cu o datorie de miliarde de dolari. Din fericire pentru el, și-a putut permite asta. O clauză a contractului de vînzare cerea fiecărui partener să semneze o înțelegere confidențială separată – un acord de nedivulgare. Un jurămînt de păstrare a secretului, întărit de amenințarea revocării plății sumelor eșalonate pe timp de cinci ani.

– E așa de... bizar, zise ea, dînd din cap. Înțeleg eu bine? Vrei să spui că, în 1985, Meredith Waterman a fost vîndută în secret unei persoane? Și nimeni n-a știut?

– Exact.

– Dar cine-a fost cumpărătorul? Cine ar fi fost atît de nebun încît să încheie o asemenea afacere?

– Cineva care voia să devină deținătorul secret al unei

bănci de investiții prestigioase, foarte apreciate – pe care s-o poată folosi apoi ca vehicul. O fațadă pentru plăți ilicite în întreaga lume.

– Dar cine e?

Bryson zîmbi stins și dădu nedumerit din cap.

– Un miliardar pe nume Gregson Manning.

– Gregson Manning – Systematix...?

Bryson făcu o pauză.

– Omul din spatele Grupului Prometeu.

Se auzi un zgomot stins, care-l făcu pe Bryson să tresară. Ridică privirea din dosarele împrăștiate pe o masă mică aflată în fața lor și văzu un bărbat înalt, solid, îmbrăcat în uniforma albastră a serviciului de pază. Omul îi privea cu vădită ostilitate.

– Voi... hei, ce dracu'...? Voi ar trebui să fiți de la firma de computere. Ce faceți acolo?

30

Erau departe de principalul grup de computere, de serverul aflat în celălalt capăt al spațioasei încăperi. O cutie cu dosare, etichetată vizibil, se afla în fața lor, iar cele paisprezece dosare zăceau împrăștiate pe masă ca un evantai.

– Ce dracu' a durat așa de mult? zise Bryson furios. Sun la serviciul de pază de jumătate de oră!

Gardianul îl privi bănuitor. Stația lui de emisie-recepție hîrîia.

– Ce dracu' spui? N-am primit nici un telefon.

Elena se ridică fluturîndu-și planșeta.

– Uite ce e, fără contractul de servicii ne pierdem vremea! Trebuia să-l fi lăsat de fiecare dată în același loc! Nu sîntem obligați să-l căutăm – ai idee cîte date or să se piardă?

Gesticula violent.

Bryson o privi, impresionat și intră în joc.

– Serviciul de pază trebuia să închidă sistemul, spuse el dînd iritat din cap și ridicîndu-se încet.

– Hei, cucoană, protestă gardianul, înfruntînd-o, nu ştiu ce dracu' spui...

Bryson atacă asemeni unei cobre, înşfăcîndu-l pe gardian de ceafă cu mîna stîngă şi izbindu-l cu latul palmei drepte la baza gîtului. Omul se muie prăbuşindu-se în braţele lui Bryson. Acesta îl tîrî spre etajerele depozitului şi-l propti în capul oaselor pe culoarul dintre două rînduri de rafturi. N-avea să-şi revină mai repede de o oră.

Ieşiră din bancă pe uşa pentru marfă şi alergară spre maşina închiriată, parcată la capătul cvartalului. Nu scoaseră o vorbă pînă cînd ajunseră la cîteva străzi depărtare. Era ora trei şi douăzeci dimineaţa. Bryson conducea pe străziile pustii ale Manhattanului. Cînd ajunse lîngă South Street Seaport, găsi o stradă lăturalnică îngustă şi parcă lîngă trotuar.

– E uimitor, zise Bryson încet. Unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară – din lume – şi una dintre cele mai respectate figuri politice ale Americii. „Ultimul om onest din Washington“ sau cum dracu' i-o mai zice. Un parteneriat pecetluit cu ani în urmă, în condiţiile unui secret absolut. Manning şi Lanchester nu apar niciodată în public împreună, nu sînt niciodată menţionaţi în aceeaşi frază; par să nu aibă vreo legătură unul cu altul. Aparenţele sînt importante.

– Esenţiale. Din diverse motive. Sînt sigură că Manning voia să menţină reputaţia impecabilă a băncii Meredith Waterman – ca model al tradiţiei bancare de pe Wall Street – ca s-o poată folosi în secret pentru a-i domina pe liderii politici ai lumii. Acum avea acoperirea perfectă, camuflajul respectabilităţii imaculate ce ascundea canalele prin care dirija mita şi alte fonduri ilegale destinate Parlamentului britanic şi Congresului american, probabil Dumei şi Adunării Naţionale franceze. Beneficia de o faţadă cu ajutorul căreia putea cumpăra acţiuni la alte bănci sau companii, fără ca numele lui să fie menţionat. Aceasta e banca din Washington prin care cei mai mulţi congresmeni îşi fac afacerile. Totul e acolo – mituirea, potenţialul şantaj folosind cele mai sensibile informaţii confidenţiale...

– Şi, desigur, Casa Albă, interveni ea. Prin intermediul lui Lanchester.

– Cu siguranţă, Manning are o influenţă majoră asupra politicii externe americane prin intermediul lui. De aceea era la fel de important pentru amîndoi să nu se sufle o vorbă despre felul cum a răscumpărat Manning banca Meredith Waterman. Reputaţia lui Richard Lanchester trebuia să rămînă intactă. Dacă s-ar fi aflat că el a falimentat cea mai veche bancă privată a Americii prin speculaţii necugetate, ar fi fost ruinat. Şi a reuşit să-şi păstreze şi aura de geniu financiar. Strălucitul, dar şi moralul bărbat care făcuse avere pe Wall Street, care devenise atît de bogat încît nu putea fi corupt, era dispus să renunţe la tot pentru a lucra în folosul ţării lui. Cum putea America să nu fie onorată că are un asemenea om la Casa Albă, în chip de consilier al preşedintelui?

Urmă un moment de tăcere.

– Mă întreb dacă nu cumva Gregson Manning l-a trimis pe Lanchester la Casa Albă. S-ar putea ca asta să fi fost una dintre condiţiile salvării băncii Meredith Waterman.

– Interesant. Dar nu uita, Lanchester îl cunoştea deja pe Malcom Davis atunci cînd acesta şi-a anunţat candidatura la preşedinţie.

– Lanchester era unul dintre susţinătorii săi importanţi în cercurile financiare, da? În politică, prietenia se cumpără uşor cu bani. Pe urmă, el s-a oferit să organizeze campania electorală a lui Davis.

– Fără îndoială că Manning a contribuit în taină cu o grămadă de bani de la Systematix, de la angajaţi, prieteni şi asociaţi, şi cine mai ştie de unde. Astfel Lanchester a devenit nepreţuit. Richard Lanchester, pe care-l pîndea ruina, care-şi vedea ilustra carieră distrusă, terminată, a devenit brusc un actor important pe scena lumii. Steaua lui s-a înălţat fulgerător.

– Şi-i datorează totul lui Manning. N-avem cum să ajungem la Manning, nu-i aşa?

Bryson făcu semn că nu.

– Dar îl cunoşti pe Lanchester – v-aţi întîlnit la Bruxelles. El o să te primească.

– Nu, acum n-o să mă mai primească. A aflat tot ce voia despre mine – destul cît să-şi dea seama că reprezint o ameninţare pentru el. N-o să accepte niciodată să mă vadă.

– Doar dacă o să formulezi explicit ameninţarea.

– Pentru ce? Să mă întîlnesc cu el ca să realizez ce? Nu, o abordare directă e un instrument puţin ascuţit. După cum văd eu lucrurile, cea mai bună soluţie e Harry Dunne.

– Dunne?

– Cunosc temperamentul individului. Nu va reuşi să reziste unei întîlniri cu mine; e conştient de ceea ce ştiu. Va trebui să mă vadă.

– Ei bine, nu ştiu ce să zic, Nicholas. S-ar putea să nu aibă dispoziţia de-a se întîlni cu cineva.

– Ce vrei să spui?

– Numărul ăla de telefon pe care l-am obţinut la sanatoriu e dintr-un oraş care se cheamă Franklin, din Pennsylvania. Aparţine unei mici clinici medicale particulare, foarte exclusivistă. Un ospiciu... Poate că Harry Dunne se ascunde, dar e pe moarte.

Nu existau curse aeriene directe spre Franklin, Pennsylvania; cel mai rapid drum era cu maşina. Cei doi aveau nevoie de odihnă, fie şi numai cîteva ore. Era esenţial să rămînă în formă: îi aştepta o treabă grea.

Cele patru ore de somn se dovediră insuficiente. Bryson se trezi mahmur. Motelul unde trăseseră, suficient de izolat, se afla la o jumătate de oră de mers de Manhattan.

Elena arăta odihnită şi stătea în faţa laptopului care era conectat la priza telefonică din perete. Ea vorbi fără să se întoarcă, după ce-l auzise agitîndu-se în pat.

– Systematix e fie cea mai impresionantă mostră a capitalismului global fără restricţii, fie cea mai îngrozitoare corporaţie care a existat vreodată. Depinde din ce unghi priveşti lucrurile.

Bryson se ridică în capul oaselor.

– Înainte de orice, am nevoie de o cafea.

Elena îi arătă un pahar din carton ce se afla pe noptieră.

– Am ieşit acum o oră. S-ar putea să se fi răcit; îmi pare rău.

– Mulţumesc. E bună şi rece. Tu ai dormit?

Ea dădu din cap.

– M-am sculat după jumătate de oră. Aveam prea multe în minte.

– Spune-mi ce-ai găsit.

Elena se întoarse cu faţa spre el.

– Ei bine, dacă ştiinţa înseamnă putere, Systematix e cea mai puternică entitate corporatistă de pe faţa pămîntului. Sloganul lor e „Comerţ cu informaţii", iar ăsta pare să fie singurul principiu organizatoric – singurul element care unifică imensele sale proprietăţi.

Bryson luă o gură de cafea.

– Dar eu credeam că Systematix e o companie de software – unul dintre principalii rivali ai lui Microsoft.

– Software şi computere – ăsta-i doar un fragment din afacerile sale, extraordinar de diversificate. Ştiu deja că deţin banca Meredith Waterman şi, prin ea, First Washington Mutual Bancorp. Nu pot dovedi că deţin controlul unor bănci din Anglia unde au conturi cei mai mulţi membri ai Parlamentului, dar am mari bănuieli în sensul ăsta.

– Pe ce bază? Ţinînd cont de minuţioasele precauţii pe care şi le-a luat Manning ca să ascundă faptul că e proprietarul băncii Meredith, nu e uşor să găseşti vreo legătură între el şi băncile britanice.

– Firmele de avocatură – cele străine care sînt în serviciul lui – îmi infirmă bănuielile. Aceste firme, fie ele de la Londra, Buenos Aires sau Roma, sînt cunoscute ca avînd relaţii strînse cu anumite bănci. Aşa am reuşit să fac legătura.

– Ăsta-i un raţionament impresionant.

– Ei, şi prin Systematix, Manning deţine numeroase acţiuni la trusturile din industria militară. Recent a lansat o

flotă de sateliți pe orbită joasă. În plus, Systematix deține și două din cele trei agenții importante de control al creditelor.

– Al creditelor...?

– Gîndește-te cîte informații deține despre tine o companie de credit. E cutremurător. O cantitate incredibilă de informații strict personale. Și mai e ceva. Systematix deține cîteva din cele mai mari firme de asigurări de sănătate – inclusiv și firme de administrare a datelor care păstrează documentele acestor companii de asigurări. Deține și companiile de date medicale ce administrează fișele medicale pentru practic toate clinicile de medicină preventivă din țară.

– Dumnezeule!

– Cum spuneam, elementul de legătură între acestea e informația. Ce știu ei. Informația la care au acces. Fă un pas înapoi și privește – dosarele asigurărilor de viață și de sănătate, fișe medicale, dosare de credit și bancare. Prin rețeaua sa de companii, Systematix are acces la cele mai intime, cele mai secrete documente despre – după estimările mele – nouăzeci la sută dintre cetățenii Statelor Unite.

– Și asta doar Manning.

– Poftim?

– Manning e doar unul dintre membrii Grupului Prometeu. Nu-l uita pe Anatoli Prișnikov, care are, probabil, companii similare în Rusia. Și Jacques Arnaud, în Franța. Și generalul Tsai, în China. Cine știe cîte informații personale controlează grupul ăsta?

– E într-adevăr înfricoșător, Nicholas! Pentru o fată care a crescut într-un stat totalitar, cu Securitatea omniprezentă, perspectivele sînt îngrozitoare.

Bryson se ridică. Își simțea trupul încordat.

– Ce a reușit Prometeu să facă la Washington – să obțină ' informații personale pe care nimeni n-ar trebui să le aibă, apoi să divulge sau să amenințe cu divulgarea –, și asta în întreaga lume. Poate că Systematix se ocupă de informații, dar Prometeu... Prometeu se ocupă de control.

– Da, spuse Elena. *Dar pentru ce? În ce scop?*

Controlul urmează să fie transferat... Acum înțelegem clar...

– Nu știu, răspunse Bryson. Iar cînd o să aflăm răspunsul, s-ar putea să fie prea tîrziu.

Puțin după ora prînzului, parcară mașina închiriată pe aleea semicirculară a unei clădiri din cărămidă roșie, ce părea să fi fost cîndva o mare reședință privată. Pe un zid scund din cărămidă stătea scris discret, cu litere de alamă: CASA FRANKLIN.

Bryson purta un halat alb de doctor, cumpărat de la un magazin de accesorii medicale întîlnit în drum, și se recomanda drept specialist în psihoterapie de la Centrul Medical al Universității Pittsburgh, solicitat pentru o consultație de familia unui pacient al ospiciului. El se bizuia pe lipsa de suspiciune a personalului spitalelor și altor instituții medicale și nu fu dezamăgit. Nimeni nu-i ceru vreo legitimație. Afișa o atitudine de detașare profesională, dar și îngrijorare ce se impunea; fiind vorba de un caz grav, Bryson arătă personalului mesajul primit, împreună cu numărul de telefon.

– Secretara mea n-a scris numele pacientului, zise el, și mi-e jenă să recunosc că am plecat de la birou fără să iau faxul... Aveți idee cine ar putea fi?

Femeia de la recepție se uită la număr, apoi ridică privirea spre lista de pacienți.

– Sigur, domnule doctor.Trebuie să fie domnul John McDonald, de la camera 322.

Harry Dunne arăta ca un cadavru. Fața lui îngustă era acum scofîlcită, părul alb îi căzuse aproape de tot, pielea nefiresc de bronzată și ochii holbați. Era conectat la un perfuzor și la o sumedenie de monitoare care-i înregistrau respirația și pulsul, pe ecranul din spatele lui, care piuia intermitent.

În încăpere exista o linie telefonică directă, chiar și un fax.

Cînd intră Bryson, el ridică privirea. Părea amețit, dar conștient, și după cîteva secunde rînji.

– Ai venit să mă ucizi, Bryson? Ar fi nostim. Mă țin în viață cu blestematele astea de aparate. Ajută cadavrul să respire. Ca și pe afurisita de CIA. M-am săturat.

– Nu ești ușor de găsit, spuse Bryson.

– Fiindcă nu vreau să fiu găsit, Bryson. N-am rude care să mă viziteze pe patul de moarte și știu ce se întîmplă la Langley cînd aud că ești bolnav – îți rup sigiliul de la seif, îți scotocesc prin dosare, îți golesc biroul. Ca în Uniunea Sovietică – premierul se duce în vacanță la Ialta și cînd se întoarce își găsește echipa în cutii cu mortar pe o stradă de lîngă Kremlin. Tuși gutural: Trebuie să-ți acoperi flancurile.

– Pentru cît timp?

Întrebarea lui Bryson era incisivă, nemiloasă, menită să provoace. Dunne îl privi o vreme înainte să-i răspundă.

– Acum șase săptămîni mi s-a diagnosticat un cancer pulmonar în metastază. Am făcut un tratament de ultim moment – chimioterapie, chiar și radiații. Mizeria e în stomacul meu, în oase... în afurisitele de mîini și chiar și în picioare. Știi că mi-au ordonat să nu mai fumez? Asta-i absolut nostim. Mi-am zis, ce naiba, poate că ar trebui să urmez o dietă vegetariană, să văd cît de bine mi-o face.

– M-ai îmbrobodit bine, zise Bryson, neobosindu-se să-și ascundă iritarea. Ai ticluit o minciună complicată despre trecutul meu, despre Directorat, despre cum a început el și ce punea la cale... Asta ca să mă folosești ca pe o unealtă personală? Să-ți rezolv treburile murdare, să mă întorc la Directorat ca să aflu ceea ce noi... Se opri, mirîndu-se că folosise pronumele „noi". *Așa gîndesc eu despre mine, despre ei? Fac parte din „noi", încă o dată fac parte dintr-o agenție care nu există?* se întrebă Bryson și continuă: ... ceea ce noi știam despre Grupul Prometeu? Fiindcă noi eram singura agenție de informații din lume care reușise să afle ce se întîmpla?

– Și ce-ați aflat, la urma urmei? Un rahat. Zîmbi sumbru, apoi începu din nou să tușească. Eu sînt ca Moise. N-o să

trăiesc să văd Pămîntul Făgăduinței, dar am arătat drumul. Asta-i tot.

– Pămîntul Făgăduinței? Al cui „Pămînt al Făgăduinței"? Al lui Gregson Manning?

– Las-o baltă, Bryson, spuse Dunne și închise ochii, cu un zîmbet amar.

Bryson se uită la punga cu lichid limpede ce atîrna pe postamentul de lîngă Dunne. Pe ea scria „Ketamină". Un sedativ, dar avea și alte întrebuințări. În cantități potrivite, putea provoca euforie și delir; fusese folosit ocazional în chip de ser al adevărului, atît de Directorat, cît și de CIA. Găsi robinetul și-l întoarse, ca să mărească debitul.

– Ce dracu' faci? zise Dunne. Nu mă deconecta. Morfina nu mai are nici un efect, așa că m-au trecut pe calmante mai puternice.

Debitul sporit al opiaceului avu efect imediat. Dunne se înroși și începu să transpire abundent.

– Nu te-ai prins, nu-i așa?

– *De ce anume?*

– Ai auzit ce s-a întîmplat cu puștoaica lui?

– A cui puștoaică?

– A lui Manning.

Elena obținuse biografia lui Manning.

– A avut o fată care a fost răpită, nu?

– Răpită? Asta nu-i nimic, Bryson. Tipul era divorțat și avea o fată de opt ani care însemna totul pentru el. Vizita Manhattanul, era tratat cu onoruri... o chestie caritabilă, fiica lui, Ariel, se afla în apartamentul lui de la Plaza cu guvernanta... cînd se întoarce o găsește pe guvernantă moartă. Fata dispăruse...

– Iisuse!

– Niște șmecheri... au făcut un ciubuc... Glasul i se stingea. El a plătit răscumpărarea... nimic... au dus-o pe fată la o cabană izolată... Pennsylvania. Îl scutură un alt acces de tuse. Manning... n-a pierdut vremea...

Dunne tăcu. Bryson așteptă un moment. Oare mărise

prea mult doza? Se ridică şi potrivi din nou robinetul, chiar în clipa cînd Dunne redeschise ochii.

– Tipul are un mare imperiu de electronice... s-a oferit să ajute FBI-ul... să-şi rezolve problemele... Noi avem sateliţi, doar că nu-i putem folosi... sînt deconectaţi... blestematu' de ordin 1233... Ce dracu' o... Ochii lui Dunne începură să vadă mai clar. Idioţii de la Justiţie n-or să aprobe interceptarea... telefoanelor mobile ale răpitorilor... Toată treaba rasolită de rahaturile biro... birocratice. Protejarea intimităţii criminalilor. În timpul ăsta fetiţa aia frumoasă de opt ani... îngropată de vie într-un coşciug la un metru sub pămînt... se asfixia lent.

– Doamne Sfinte... Ce coşmar!

– Manning n-a mai fost acelaşi după asta. A văzut lumina.

– Ce... ce este „lumina"?

Dunne dădu din cap şi zîmbi ciudat.

Bryson se ridică.

– Unde-i Lanchester? întrebă el. Se spune că e în vacanţă, în nord-vestul Pacificului. E o mare aiureală – la vremea asta nu-i acolo. Unde e?

– Unde sînt cu toţii. Toată gaşca lui Prometeu, mai puţin subsemnatul. Unde dracu' crezi? Lîngă lac.

– Lîngă lac...?

– La casa lui Manning. Lîngă lacul ăla, dincolo de Seattle. Glasul îi devenea tot mai slab. Ochii i se închiseră. Acum pleacă, Bryson. Nu mă simt prea bine.

– Care-i obiectivul? întrebă Bryson. Care-i rostul?

– E un mărfar afurisit care-o să se năpustească asupra ta, amice, spuse Dunne. Se opri şi horcăi aproape un minut. Nu poate fi oprit, continuă el. Ai ajuns prea tîrziu. Mai bine te-ai da dracului la o parte din drum.

Bryson observă pe cineva apropiindu-se dinspre coridor: un negru suplu, un infirmier. Omul i se păru cunoscut. *Dar de unde?*

Se ridică brusc şi părăsi încăperea; instinctele îl avertizau despre iminenţa unor necazuri. Mergea grăbit – un medic

suprasolicitat, veşnic în întîrziere la următoarea consultaţie.

Cînd ajunse la capătul coridorului, se întoarse şi-l văzu pe negru intrînd în camera lui Dunne. Omul îi era foarte cunoscut.

Bryson intră într-un hol plin cu automate pentru diverse produse, frămîntîndu-şi creierul. De unde-l cunoştea, din ce operaţiune, din ce ţară? Sau poate din viaţa civilă, de pe cînd era profesor?

Se întoarse şi privi în lungul holului principal spre camera lui Dunne. Nevăzînd pe nimeni în preajmă, porni spre ea, intenţionînd să arunce în trecere o privire prin cameră, ca să-l zărească pe infirmier.

Se apropie. Uşa era deschisă. Privi înăuntru: era doar Dunne, care dormea.

Nu.

Tonul continuu al monitorului cardiac îl făcu să privească mai atent. EKG-ul, de obicei zimţat, era acum o linie dreaptă. Inima lui Dunne nu mai bătea. Omul era mort.

Pătrunse în încăpere. Faţa lui Dunne era albă ca varul. Întorcîndu-se către postament, văzu că robinetul de la Ketamină fusese deschis complet; punga cu lichid era aproape goală.

Infirmierul deschise robinetul. *El îl omorîse pe Dunne.*

Fuseseră supravegheaţi tot timpul. „Infirmierul" – oricine-ar fi fost – îl ucisese pe Dunne.

Pentru că vorbise?

Bryson ieşi în fugă din ospiciu.

– Domnule, am reperat ceva.

Încăperea era înţesată cu grupuri de monitoare plate, expunînd imagini de mare rezoluţie, mereu altele, transmise de sateliţi geostaţionari. Ea se afla la nivelul superior al unui complex comercial din Sunnyvale, California, deasupra unui centru de nutriţie dietetică, imensele dispozitive electronice fiind astfel ascunse privirilor curioase.

Tînărul specialist în comunicaţii arătă spre monitorul 23 A

şi se îndreptă grăbit către el. Superiorul lui, un bărbat de vîrstă mijlocie, purtînd nişte căşti conectate la o linie telefonică, se apropie de ecran şi studie imaginea.

– Chiar acolo – un Buick verde, zise tînărul. Plăcile de înmatriculare sînt aceleaşi. Şoferul e bărbat. În dreapta lui stă o femeie.

– Identificarea facială?

– Pozitivă, domnule. E confirmată. Ei sînt.

– Care-i direcţia?

– Spre sud.

Superiorul dădu din cap.

– Trimiteţi echipa 27, ordonă el.

Trebuia să ajungă imediat la Seattle, să găsească cel mai apropiat aeroport şi de-acolo să ia o cursă comercială sau un charter. Obiectivul era casa de lîngă lac a lui Gregson Manning. Dincolo de Seattle. Grupul Prometeu se aduna acolo. O întîlnire – ca să facă ce?

Orice ar fi făcut, se vor afla cu toţii acolo.

Trebuia să ajungă neîntîrziat.

– Infirmierul, începu Bryson şi se opri brusc. Simţi că îl cuprinde ameţeala. Prin minte i se perindau imagini dintr-un trecut apropiat: un buncăr din beton în parcul Rock Creek. Şoferul lui Dunne năvălind înăuntru, cerînd să-şi vadă şeful. Un negru suplu, agil, musculos – Solomon, trăgînd în el; acelaşi bărbat zăcînd mort, prăbuşit pe ciment, cu sîngele şiroind din pieptul rănit după ce fusese împuşcat de şeful lui.

Începea să priceapă.

– Era şoferul lui Dunne. Evident, un om al lui Prometeu.

– Dar... parcă spuneai că a murit, că Dunne l-a ucis!

– Iisuse, ce-am putut să cred! Toate serviciile secrete au specialişti pentru efecte speciale – pungi cu sînge, mici încărcături explozive declanşate de o baterie – mi se pare că le zice amorse –, toată colecţia de trucuri! Eu eram oaia rătăcită, iar Dunne trebuia să pună la cale ceva spectaculos ca să mă readucă la turmă... Stai... ascultă.

Ea îşi înclină capul.

– Ce auzi?

Era cu siguranţă huruitul depărtat al unui elicopter. Nu se aflau lîngă vreun hangar pentru elicoptere sau în preajma vreunui cîmp de aterizări.

– E un elicopter, dar un model extrem de silenţios. Trebuie să fie exact deasupra noastră. Ai în geantă vreo oglindă pentru machiaj sau o pudrieră?

– Sigur.

– Vreau să cobori geamul, să ridici oglinda şi să priveşti prin ea cerul de deasupra. Uită-te fără să vii văzută.

– Crezi că ne urmăreşte?

– De cîteva minute; zgomotul se aude constant, nici mai tare, nici mai încet.

Ea deschise pudriera şi o scoase prin geamul lăsat.

– E ceva, Nicholas. Da. Un elicopter.

– Fir-ar să fie, mormăi Bryson.

Un indicator pe lîngă care tocmai trecuseră anunţa un popas la o mie cinci sute de metri distanţă. Acceleră şi intră pe banda din dreapta, în urma unei rable ce se opri în parcarea popasului. Caroseria maşinii tip El Dorado era ruginită, o parte din ţeava de eşapament atîrna, aproape atingînd solul, iar capota era legată cu sfoară. Bryson îl privi coborînd pe şofer – un individ şleampăt, cu ochi tulburi şi păr lung, îmbrăcat cu nişte pantaloni jegoşi, un tricou negru pe care scria „Grateful Dead" sub o jachetă militară verde şi cu o beretă neagră pe cap. *Un golan,* îşi zise Bryson. *Un beţivan.*

– Ce vrei să faci? întrebă Elena.

– Să iau contramăsuri.

Bryson luă nişte hîrtii din torpedoul maşinii închiriate.

– Urmează-mă. Ia-ţi geanta şi tot ce mai ai la tine.

Uimită, ea coborî din maşină.

– Îl vezi pe tipul care tocmai a coborît din rabla aia?

– Ce-i cu el?

– Să nu-i uiţi faţa.

– Cum aş putea-o uita?

– Aşteaptă aici pînă cînd iese.

Bryson intră în restaurant şi constată că şoferul jegos nu era nici la coadă, nici la vreo masă. *Poate e la vreun automat şi îşi cumpără ţigări, bomboane sau apă minerală, ori la toaletă,* îşi spuse el. Golanul nu era la automate, ci în toaletă. Bryson îi văzu bascheţii negri scîlciaţi pe sub uşa unei cabine. Se uşură, apoi se duse la chiuvetă şi se spălă pe mîini. În cele din urmă, omul ieşi din cabină şi veni la chiuvetă. Bryson rămase surprins; nu şi-ar fi imaginat că tipul ţinea la igienă. El îi prinse privirea în oglindă.

– Hei, spuse Bryson, vreau să-ţi cer un serviciu.

Vagabondul îl privi bănuitor şi tăcu cîteva clipe înainte de-ai răspunde. Fără să se uite la Bryson, zise cu ostilitate:

– Ce anume?

– Ştiu că poate părea ciudat, însă aş vrea să te duci pînă afară, să vezi dacă soţia mea e acolo. Am impresia că m-a urmărit.

– Scuze, şefu', io mă cam grăbesc.

Îşi scutură mîinile şi se uită în jur după un prosop de hîrtie.

– Ascultă, sînt disperat. O să te răsplătesc pentru timpul pierdut.

Scoase un teanc de bancnote şi extrase două de douăzeci de dolari.

– Doar să te uiţi, atît. Să-mi spui dacă ai văzut-o.

– Of, şefu'. N-au prosoape de hîrtie. Urăsc chestiile alea cu aer cald.

Îşi scutură apa de pe mîini, apoi luă bancnotele oferite.

– Sper că nu-i vreo înscenare, şefu', că o-ncurci rău.

– E pe bune, şefu'. Zău că-i pe bune.

– Cum arată?

– Brunetă, vreo treizeci de ani, bluză roşie, fustă cafenie. Foarte drăguţă. N-ai cum să n-o recunoşti.

– Păstrez banii chiar dacă nu-i acolo?

– A, da, sigur. Eu sper să fi plecat. Bryson se gîndi o clipă. Întoarce-te să-mi spui şi-ţi mai dau încă pe-atît.

– Mamă, nu'ş ce dracu' ai de gînd, şefu', zise golanul, dînd din cap în timp ce ieşea din toaletă.

Trecu pe lîngă automate, ieşi din restaurant şi se uită în jur. Elena stătea în apropiere, jucîndu-şi rolul, privind în stînga şi în dreapta, cu o expresie furioasă.

După un minut, omul se întoarse la toaletă.

– Da, am văzut-o. I-o tipă furioasă.

– La naiba, spuse Bryson, întinzîndu-i individului încă două bancnote de douăzeci. Trebuie să scap de căţeaua aia. Sînt disperat.

Scoase din nou teancul de bancnote şi numără două mii de dolari.

– A ajuns să-mi facă viaţa un coşmar, zise el.

Golanul se uită la bancnote cu lăcomie şi întrebă bănuitor:

– Acu' ce mai e? N-o să fac nimic ilegal sau ceva... nimic care să mă bage în belea.

– Nu, nu, sigur că nu. Nu mă înţelege greşit. Nimic de genul ăsta.

În toaletă intră alt bărbat, care-i privi prudent pe cei doi, înainte de a folosi pisoarul. Bryson tăcu pînă cînd omul plecă, pe urmă spuse:

– El Dorado ăla vechi e al tău?

– Da, i-o rablă – ce-i cu el?

– Vreau să ţi-l cumpăr. Îţi dau două mii de dolari.

– Nu ţine, şefu', am băgat douăşcinci de sute în ea.

– Hai să zicem trei mii. Bryson îi arătă cheile Buickului. Poţi să iei maşina mea.

– Să nu fie ciordită.

– Nu-ţi face griji.

– Hei, păi e-nchiriată, zise omul bănuitor, văzînd eticheta agenţiei Hertz.

– Corect. Chiria e plătită şi poţi s-o laşi unde vrei, mă ocup eu de returnare.

Golanul se gîndi timp de un minut.

– N-aş vrea să te-ntorci la mine şi să te plîngi că maşina-i

o rablă. Are două sute optzeci de mii de kilometri la bord.

– Nu-ți face probleme. Nu te cunosc, nici nu știu cum te cheamă. N-o să mă mai vezi vreodată. Vreau doar ca mașina ta să mă facă pierdut de soția mea. Pentru mine asta contează.

– Înseamnă că merită treișcinci de sute.

– Da, da, spuse Bryson voit iritat.

– Am lucruri în ea.

– Păi du-te să le iei și întoarce-te aici.

Vagabondul se duse în parcare, luă din portbagaj un sac verde de marinar și începu să-l umple cu haine vechi, sticle, ziare și cărți, după care se întoarse la toaletă.

– Îți mai dau o sută pentru beretă și jachetă.

Bryson își scoase sacoul scump și i-l întinse omului.

– Ia haina mea. Ai făcut o afacere grozavă. Plus că ți-ai vîndut mașina de trei ori mai scump decît face.

– I-o mașină bună, șefu', zise omul ursuz.

– Așteaptă să ies de-aici înainte de a pleca, bine?

Golanul dădu din umeri.

– Cum vrei.

Bryson luă cheile rablei și-i strînse mîna golanului.

Acesta se postă la fereastra de lîngă automate urmărind ce se petrece afară. Mașina opri și omul o văzu, spre surprinderea lui, pe soția brunetă cu bluză roșie alergînd spre automobil și sărind în el. Apoi mașina demară.

Elicopterul Bell 300 plana deasupra popasului de pe șosea.

– Avem o identificare vizuală pozitivă, rosti în microfon observatorul de pe scaunul din față, privind prin binoclu.

Îl văzu pe bărbatul în sacou albastru suindu-se în Buickul de ultimul tip.

– Recepționat, răspunse o voce. O să trecem la supravegherea prin satelit, așa că mai spune-mi o dată numărul Buickului.

Observatorul își potrivi binoclul pînă cînd văzu placa de înmatriculare, apoi citi numărul.

– Iisuse, uită-te cum conduce tipul. Probabil că s-a oprit să bea ceva – nu-i de mirare că a durat atîta.

Vocea bruiată se auzi din nou în căşti.

– Ai identificat-o pe femeie?

– Negativ, răspunse observatorul. Nu era nici o femeie cu el. Crezi că a lăsat-o acolo?

Golanului într-un tircou negru şi cu un sacou albastru elegant nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Mai întîi dăduse ştiftul ăla, pe care nu reuşise să-l vîndă cu cinci sute de dolari, pe trei mii cinci sute. Apoi obţinuse o maşină închiriată, din cîte se părea, pe termen nelimitat. Într-o jumătate de oră, cîştigase mult mai mult decît în toată luna. Cui dracu' îi mai păsa ce necazuri avea idiotul ăla, care dăduse o grămadă de bani ca să scape de nevastă şi pe urmă o lăsase pe căţea să intre în maşină!

Dăduse radioul la maximum şi mergea cu aproape o sută patruzeci de kilometri pe oră, cînd văzu uriaşul camion ce se îndrepta către el dinspre stînga. Îl ajunse, apoi îl scoase de pe şosea!

Ce dracu' însemna asta! Beţivanul smuci volanul spre dreapta, în vreme ce camionul cu optsprezece roţi îl forţă să intre pe refugiu.

– Băga-mi-aş...! răcni el şi sări din maşină, fluturîndu-şi pumnul spre şoferul camionului. Ce mă-ta vrei să faci, jigodie?

De pe scaunul de lîngă şoferul camionului coborî un bărbat musculos de vreo patruzeci de ani, tuns scurt. Ocoli automobilul, uitîndu-se prin geamuri, apoi lovi cu degetele în capacul portbagajului.

– Deschide-l, ordonă el.

– Cine mă-ta te crezi, namilă fascistă... ţipă golanul, dar se opri brusc cînd văzu pistolul argintiu şi plat aţintit spre fruntea lui. Of, la naiba!

– Deschide portbagajul.

Tremurînd, golanul deschise capota.

– Trebuia să-mi dau seama c-o s-o pățesc, mormăi el.

Bărbatul tuns scurt controlă portbagajul, apoi se uită din nou la bancheta din spate. Deschise portiera și împunse masivul sac marinăresc.Ca să fie sigur, trase două gloanțe în el, pe urmă încă două în pernele scaunelor.

Golanul îl privea tremurînd, îngrozit.

Bărbatul tuns scurt îi puse cîteva întrebări, apoi puse arma la loc.

– Du-te și te tunde – și ia-ți o slujbă, mormăi el și se întoarse la camion.

– Ce dracu' s-a întîmplat? urlă supraveghetorul aflat în centrul de control din Sunnyvale, California.

– Nu... nu sînt sigur, zise tehnicianul.

– Ce-i aia de pe bancheta din spate? Dă-mi un prim-plan. Aia de-acolo. O sacoșă mare, un fel de sac marinăresc. De unde-a apărut?

– N-am mai văzut-o, domnule.

– Retransmite imaginea din sectorul S23-994, ora paisprezeceși unsprezece.

Se întoarse către monitorul alăturat. În cîteva secunde, îl văzu pe bărbatul în tricou negru cărînd sacul verde marinăresc de la popas către Buick.

– Același obiect, zise supraveghetorul. Schimbă imaginea. Dă înapoi. De unde-a apărut sacoșa aia?

După cîteva clipe, îl văzură pe bărbatul cu păr lung strîngînd ceva ce părea gunoi, din portbagaj și de pe scaunele din față și spate ale mașinii ruginite.

– La naiba! Încadrează vehiculul ăla – repede, acum, taie doar imaginea și lipește-o, fă o verificare a coordonatelor vizuale.

– Am înțeles.

După treizeci de secunde, se auzi un clinchet și automobilul El Dorado apăru pe ecran – imagine transmisă în direct de satelit.

– Fă un prim-plan, spuse supraveghetorul.

– Şoferul e bărbat, pasagerul – femeie, zise tehnicianul. Avem confirmarea. Subiectul e din nou în vizor, domnule.

Ţeava de eşapament a El Dorado-ului arunca nori de fum, în vreme ce Elena şi Bryson goneau pe autostradă. Nu scăpaseră de urmăritori.

La vreo cincisprezece metri în faţa lor, un indicator mare, pătrat, anunţa cu litere scrise stîngaci: CAMPING CHIPPEWAH. Intrarea era un drum de ţară, brăzdat de făgaşe.

Bryson privi mai atent şi văzu un semn mai mic atîrnînd de indicator, pe care era scris ÎNCHIS.

Zgomotul de deasupra creştea în intensitate: elicopterul cobora.

Îşi dădu seama ce intenţionau urmăritorii. Drumul era destul de pustiu şi elicopterul se pregătea de atac.

Bryson coti brusc de pe autostradă şi intră pe drumul de ţară, care părea să ducă spre o zonă împădurită.

– Nicholas, ce faci? ţipă Elena.

– Frunzişul de deasupra o să ne protejeze, îi explică Bryson. Poate reuşim să ne pierdem de elicopter.

– Păi nu l-am pierdut la popas...?

– Doar pentru o vreme.

– Nu se mulţumesc să ne urmărească, nu-i aşa?

– Nu, iubito. Cred că au alte planuri cu noi.

Huruitul constant îi dădea de înţeles că cei din elicopter observaseră manevra lor şi acţionaseră în consecinţă. Drumul desfundat ducea într-un luminiş şi continua cu o potecă. Maşina nu era potrivită pentru acel teren; şasiul jos se izbea mereu de pietre.

Chiar deasupra lor, în faţă, văzu elicopterul care cobora încet. Înaintea lor, la vreo treizeci de metri, era o poiană. Maşina gonea printre arbori direct către ea. Bryson apăsă brusc pe frînă; spatele maşinii se răsuci, izbindu-se de copaci. Elena ţipă involuntar şi se ţinu de bord.

– Nu pot întoarce – n-am loc de manevră!

Chiar în clipa cînd automobilul intra în poiana înverzită, elicopterul cobori pînă la vreo şase metri de la pămînt, cu partea din faţă înclinată.

– Foloseşte pistolul! strigă Elena.

– N-ajută la nimic – geamul e antiglonţ şi oricum e prea departe.

Aruncă rapid o privire spre elicopter, căutînd turela armei, dar văzu un lansator de rachete. Evită în ultima clipă să intre într-o cabană, aflată în poiană şi coti brusc pe lîngă ea.

Se auzi o explozie puternică şi cabana se transformă într-un balon de foc. Cei din elicopter trăgeau cu muniţie incendiară, un fel de rachete!

Elena ţipă din nou.

– Trag spre noi! Încearcă să ne ucidă!

Bryson aruncă o privire piezişă spre elicopter şi văzu că acesta se pregătea să tragă din nou. Răsuci violent volanul spre stînga.

Altă explozie! La cîţiva paşi de automobil.

Concentrează-te! Nu te zăpăci, nu te uita – concentrează-te!

Trebuie să existe o scăpare, dar – unde? Trebuie să ieşi din poiana asta, din calea rachetelor! gîndea Bryson.

N-avem unde merge, n-avem cum ieşi din vizorul lor, oriunde ne poate ajunge o rachetă!

Iisuse Hristoase!

O rachetă trecu atît de aproape, încît aproape că atinse caroseria maşinii, după care lovi un stejar bătrîn şi explodă. Focul mistuia totul în jurul lor.

– Doamne! se auzi el strigînd. Era îngrozit.

Pe urmă observă un pod. O cărare scurtă cobora spre un rîu lat, cu apă tulbure, peste care trecea alt pod şubred, din grinzi vechi de lemn. Apăsînd pedala acceleraţiei pînă la podea, porni cu toată viteza drept spre el. Elena ţipă:

– Ce faci? Nu poţi – podul n-o să reziste, nu e pentru maşini!

Copacii din faţa lor explodară, după ce altă rachetă îşi

rată milimetric ținta. Plonjară direct în acel infern. Preț de o secundă sau două, totul fu alb-auriu, în timp ce flăcările se prelingeau pe geam. Depășiră incendiul apropiindu-se de podul de lemn, care se legăna primejdios la trei metri deasupra rîului.

– Nu! țipă Elena. N-o să ne țină!

– Repede, coboară geamul de lîngă tine, strigă Bryson, făcînd și el același lucru. Și inspiră adînc.

– Ce...?

Elicele elicopterului huruiau tot mai aproape.

Bryson acceleră și mașina țîșni înainte, izbindu-se de parapetele de lemn.

– Nu! Nicholas!

Senzația fu una de mișcare lentă, de parcă timpul se oprise în loc. Mașina se balansă înainte, apoi plonjă în apă. Bryson răcni, strîngînd volanul; Elena se agăță de el, țipînd. Impactul fu cumplit. Înainte de a se scufunda în apele tulburi, Bryson auzi o explozie chiar în spatele lor; se întoarse și văzu podul prăvălindu-se într-o cascadă de flăcări.

Mașina se scufunda; apa cafenie intra pe geamuri, umplînd rapid interiorul. Bryson își desfăcu centura, apoi o ajută pe Elena să și-o scoată. Ieși din mașină, o trase afară și pe Elena și înotară pe sub apa sălcie, duși de curent, pînă cînd nu-și mai putură ține respirația și ieșiră amîndoi la suprafață.

Traseră aer în piept cu lăcomie.

– Stai aplecată, zise el gîfîind.

Erau înconjurați de trestii înalte care-i ascundeau vederii. Auzea, dar nu vedea elicopterul; făcu semn spre apă, Elena dădu din cap, apoi își umplu plămînii cu aer și se scufundară din nou.

Instinctul de conservare îi îndemna să se depărteze cît mai mult. Cînd ieșiră din nou la suprafață, camuflați de trestii și ierburi, huruitul elicopterului părea să vină de departe. Bryson privi spre cer și văzu că elicopterul luase altitudine, probabil pentru a supraveghea o arie mai întinsă.

Urmăritorii lor nu știau dacă au ieșit din mașină sau au rămas blocați, înecîndu-ne lent...

– Încă o dată, zise Bryson.

Inspirară adînc şi se scufundară din nou. Aveau acum un ritm, o tactică a înaintării: înotau, lăsau curentul să-i ducă, iar cînd nu mai rezistau, ieşeau la suprafaţă, la adăpostul vegetaţiei acvatice, pentru a inspira. După vreo jumătate de oră de scufundări succesive, Bryson observă că elicopterul dispăruse. Urmăritorii renunţaseră, sperînd, fără îndoială, că cei doi muriseră.

În cele din urmă, ajunseră într-un loc unde apa era puţin adîncă. Elena îşi scutură gunoaicle din păr, tuşind de cîteva ori înainte de-a putea respira normal. Feţele le erau acoperite de noroi. Pe Bryson îl pufni rîsul.

– Deci aşa a decurs viaţa ta, spuse Elena. Ţi se pare normal, nu?

– Asta nu-i nimic. Să te fi scufundat în canalele din Amsterdam! Trei metri adîncime, din care o treime numai noroi şi gunoaie şi biciclete abandonate – cu muchii ascuţite şi ruginite în care te zgîrii. Asta a fost doar o baie înviorătoare.

Se căţărară pe malul rîului, cu hainele şiroind de apă. Vîntul rece îi făcu să tremure.

La aproximativ un kilometru distanţă de campingul Chippewah se aflau un bar şi un restaurant. Uzi leoarcă şi dîrdîind, murdari de noroi, se aşezară la bar şi comandară o cafea fierbinte, vorbind încet şi ignorînd privirile curioase ale barmanului şi clienţilor.

La un televizor montat pe perete se transmitea un film serial. Barmanul luă telecomanda şi trecu pe canalul CNN.

Chipul aristocratic al lui Richard Lanchester ocupa întregul ecran, într-o secvenţă de arhivă filmată în timpul uneia dintre numeroasele sale apariţii în faţa Congresului. Crainicul spunea: „... surse afirmă că va fi numit în fruntea noii agenţii de securitate internaţională. Reacţiile de la Washington au fost favorabile. Lanchester, despre care se spune că se bucură

acum de o scurtă vacanță în nord-vestul Pacificului, n-a putut fi contactat pentru comentarii..."

Elena tresări.

– Sînt pregătiți, șopti ea. Nici măcar nu-și mai dau osteneala să se ascundă. Doamne Sfinte, ce au de gînd – ce se întîmplă de fapt?

Două ore mai tîrziu, închiriară un avion particular spre Seattle.

Discutară îndelung, făcură planuri, stabiliră strategii. Se încurajară reciproc, încercînd să nu se gîndească la spusele lui Harry Dunne: *Ați ajuns prea tîrziu.*

31

Apartamentul lor de la hotelul Four Seasons, situat convenabil lîngă Autostrada Interstatală 5, părea cea mai bună alegere pentru a trece neobservați. Ei îl transformaseră într-un centru de comandă: era plin de hărți, echipament cibernetic, cabluri, modemuri și imprimante.

Încordarea era aproape palpabilă. Descoperiseră centrul nervos al unei organizații din umbră, cunoscută drept Grupul Prometeu, și locul întîlnirii din acea seară, care se putea solda cu consecințe grave. Afirmațile delirante ale lui Harry Dunne fuseseră confirmate pe mai multe căi. Agențiile de închiriere a limuzinelor declaraseră că nu aveau nimic disponibil deoarece în acea seară avea loc o „recepție". Cei mai mulți patroni fuseseră discreți, doar unul dintre ei nu se abținuse și scăpase numele gazdei: Gregson Manning.

La Aeroportul Tacoma din Seattle sosiseră toată ziua curse aeriene, VIP-urile fuseseră întîmpinate și escortate. Nu fu dezvăluit numele nici unui invitat. Totul era înconjurat de un mister la fel de mare ca cel ce părea să învăluie viața și cariera lui Gregson Manning. Două sau trei versiuni „sterilizate" ale vieții sale fuseseră distribuite cu zgîrcenie jurnaliștilor, publicate la loc de cinste, și reluate la nesfîrșit.

Drept rezultat, deşi se scrisese mult despre Manning, se ştiau foarte puţine lucruri despre el.

Cei doi avură mai mult succes în obţinerea informaţiilor despre faimoasa vilă a lui Manning de pe ţărmul lacului aflat lîngă Seattle. Construirea acelei fortăreţe cibernetice, a acelei aşa-zise „case inteligente" durase mai mulţi ani şi fusese însoţită de numeroase comentarii în presă, multe din ele fiind speculaţii aberante. Aparent, după o perioadă în care încercase să suprime relatările despre casa lui, Manning se răzgîndise şi încercase să le controleze, ceea ce reuşise. Clădirea era descrisă cu uimire în „impresii" publicate în reviste precum *Architectural Digest* şi *House & Garden,* în diverse relatări ale agenţiilor de presă, în *The New York Times Magazine* şi *The Wall Street Journal.*

Numeroase articole erau însoţite de fotografii. Descrierile sumare, deşi incomplete, permiteau Elenei şi lui Bryson să schiţeze planul clădirii şi să identifice destinaţia multor încăperi. Proprietatea, în stil futurist, în valoare de o sută de milioane de dolari, era adînc înfiptă în panta dealului; o mare parte a ei se afla sub pămînt. Exista o piscină acoperită, un teren de tenis, o sală de cinematograf cu dotări ultramoderne, săli pentru întruniri, săli de sport cu plase elastice, o pistă de bowling, un teren de tir, un teren de baschet, o pajişte pentru golf. Peluza din faţa vilei – Bryson îşi notă cu grijă amănuntul – dădea direct pe malul lacului, unde se aflau două pontoane pentru ambarcaţiuni. Sub peluza din faţă fusese construit un uriaş garaj din beton şi oţel.

Bryson constată cu uimire că vila lui Manning era complet automatizată: toate dispozitivele electronice, toate instalaţiile erau conectate la o reţea şi controlate atît local, cît şi de la distanţă, din sediul de la Seattle al companiei Systematix. Casa era programată să îndeplinească orice dorinţă a locuitorilor şi a oaspeţilor săi. Fiecare vizitator primea o insignă electronică, programată cu ceea ce-i plăcea şi ce nu, cu gusturile şi preferinţele sale, de la artă plastică la muzică, de la iluminat la temperatură. Semnalele erau

transmise de la insignă spre sute de senzori. Oriunde se deplasau oaspeții prin casă, lumina scădea ori sporea, conform dorinței lor, temperatura se modifica, muzica preferată începea să se audă dintr-un sistem acustic camuflat. În pereți erau instalate ecrane video, deghizate sub forma unor rame de tablouri, care expuneau o selecție de lucrări în permanentă schimbare, cuprinzînd vreo douăzeci de milioane de imagini ale unor opere de artă, cărora Manning le achiziționase discret dreptul de expunere. Vizitatorii casei puteau vedea pe pereți doar lucrările pe care le îndrăgeau, fie că era vorba despre celebrele icoane rusești ori despre tablouri de Van Gogh, Picasso, Monet, Kandinsky sau Vermeer. Se părea că rezoluția monitoarelor video era atît de bună, încît oaspeții erau surprinși atunci cînd aflau că nu priveau de fapt niște tablouri.

Din păcate, puține lucruri fuseseră date publicității în legătură cu sistemul de securitate al paradisului tehnologic al lui Gregson Manning. Tot ce reuși să descopere Bryson consta în aceea că era un sistem foarte riguros; existau videocamere ascunse peste tot, pînă și în interiorul pereților de piatră, și că insignele electronice pe care le purtau vizitatorii și personalul mai aveau și alt rol pe lîngă schimbarea muzicii și a intensității luminii: stabileau locul unde se afla fiecare oaspete, cu o eroare de cincisprezece centimetri. Se spunea că sistemul era monitorizat de la sediul lui Systematix. Se zvonea că zona era păzită mai bine decît Casa Albă.

Nici o surpriză, își zise Bryson încrîncenat. *Manning are mai multă putere decît președintele.*

– Ne-ar ajuta mult dacă am obține planurile clădirii, spuse Bryson după ce el și Elena cercetară teancurile de articole fotocopiate de la biblioteca publică și pe cele luate de pe Internet.

– De unde?

– E de așteptat să se afle la primărie. Ar trebui să se afle la primărie încuiate și sigilate, dar am o mare bănuială că s-au „pierdut". Oameni ca Manning aranjează deseori să fie „rătăcite" copiile de la primărie ale unor documente „deli-

cate". Iar arhitectul, din nefericire, locuiește și lucrează la Scottsdale, Arizona. Probabil că el are planurile originale, dar n-avem timp să mergem pînă în Arizona, așa că va trebui să improvizăm.

– Nicholas, spuse Elena, privindu-l neliniștită, ce ai de gînd să faci?

– Trebuie să pătrund înăuntru. Acolo e sediul conspirației, iar singura cale de-a o spulbera e să-i înfrunt și să fiu martor ocular.

– Martor ocular?

– Da, să-i studiez pe membri. Să văd cine sînt. Să le fac fotografii, să înregistrez dovezi video, să scot totul la lumina zilei. E singura soluție.

– Dar, Nicholas, e ca și cum ai încerca să te infiltrezi la Fort Knox, nu-i așa?

– Pe de-o parte mai ușor, pe de alta, mai greu.

– Dar și mai primejdios.

– Da, mult mai primejdios. Mai ales fără sprijinul Directoratului. Sîntem singuri.

– Avem nevoie de Ted Waller.

– Nu știu cum să dau de el.

– Dacă mai trăiește, o să ia el legătura cu noi.

– Știe cum. Posturile telefonice au roboți, mesajele codificate sînt primite și transmise de cine trebuie. O să mai verific, dar n-a ieșit încă la suprafață. Are talentul de-a dispărea fără urmă dacă situația o cere.

– Dar încercarea de-a intra pe proprietatea lui Manning de unul singur...

– O să fie grea, dar cu ajutorul tău – cu experiența ta în materie de computere – s-ar putea să avem o șansă. Unul dintre articole menționa că sistemul de securitate de la vila lui Manning e monitorizat atît local, cît și de la sediul lui Systematix.

– Asta nu prea ne ajută – probabil că sediul central e și mai păzit decît reședința lui Manning.

Bryson încuviință.

– Fără îndoială. Însă punctul vulnerabil ar putea fi chiar legătura. Cum ar putea fi conectată casa la sediul companiei?

– Sînt sigură că au folosit cea mai sigură metodă posibilă.

– Care-i aia?

– Cablu optic. Îngropat în pămînt, legînd efectiv cele două locuri.

– Cablurile optice pot fi interceptate?

Ea ridică brusc privirea, surprinsă, apoi se lumină la față.

– Aproape toată lumea crede că e imposibil.

– Dar tu?

– Eu știu că e posibil.

– De unde știi?

– Am făcut-o. Acum cîțiva ani, Directoratul a inventat niște tehnici inteligente.

– Știi s-o faci?

– Sigur. E nevoie de niște dispozitive, care se pot găsi la un magazin bine aprovizionat cu aparatură cibernetică.

Bryson o sărută.

– Grozav. Am de cumpărat multe și aș vrea să fac o supraveghere a casei și proprietății lui Manning, dar, mai întîi, trebuie să dau un telefon în California.

– Cine e acolo?

– O companie din Palo Alto cu care am avut de-a face sub unul dintre pseudonimele mele de la Directorat. A fost întemeiată de un emigrant rus, Victor Șevcenko, un geniu în materie de optică. A obținut un contract cu Pentagonul, dar vindea echipamente secrete, mai puțin cunoscute, pe piața neagră. L-am cunoscut în timpul unei operațiuni internaționale sub acoperire. L-am lăsat în pace, n-am raportat justiției activitățile lui, gîndindu-mă că ar fi mai util în chip de ghid către peștii mai mari. Mi-a rămas profund recunoscător pentru indulgența mea, iar acum a sosit timpul să se revanșeze. Victor e unul dintre foarte puținii furnizori ai instrumentului pe care-l caut, iar dacă dau de el, ni l-ar putea trimite pînă diseară.

*

Bryson petrecu următoarea oră supraveghind discret proprietatea lui Manning, din pădurea alăturată, folosind un binoclu mic, dar puternic.

Proprietatea de pe malul lacului ocupa o suprafață de două hectare. De cealaltă parte se afla o gospodărie mult mai modestă, de vreo șase mii de metri pătrați.

Sistemul de securitate, cel puțin cît putea să observe Bryson, era extrem de sofisticat. Gardul exterior avea doi metri și patruzeci înălțime și era prevăzut pe toată lungimea lui cu o rețea de senzori de presiune conectați prin cablu optic, ceea ce excludea escaladarea sau încercarea de a pătrunde prin el. Gardul avea o temelie din beton, ceea ce îngreuia săparea unui tunel pe sub el. Sub stratul de deasupra al terenului din fața gardului era îngropat un sistem de senzori de presiune, legați tot prin cablu optic, care detecta pașii intrușilor de la o anumită greutate în sus: presiunea exercitată asupra senzorilor disturba fluxul luminos și declanșa alarma. În plus, întreaga zonă era supravegheată de videocamere montate pe stîlpii plantați de-a lungul gardului. Și totuși fiecare sistem de securitate are punctele sale vulnerabile. În cazul acesta, în primul rînd era pădurea care se învecina cu proprietatea lui Manning. Apoi lacul, pe care Bryson îl considera cea mai bună cale de-a se infiltra nedetectat. Se întoarse la jeepul închiriat, ascuns printre arbori, departe de drum. Coborînd cu mașina pe calea de acces, trecu pe lîngă o camionetă albă, care cotea spre poarta vilei lui Manning. Pe caroserie erau scrise cuvintele *Fabulous Food.* Furnizori, fără îndoială, pregătind festivitățile din acea seară. Aruncă o privire spre pasagerii camionetei și îi veni o nouă idee.

Găsi un magazin de articole sportive, specializat în accesorii pentru alpinism. Era o prăvălie mare, bine aprovizionată, care avea și articole pentru vînători, ceea ce îi asigura o economie de timp. Din păcate, echipamentul pentru înot subacvatic trebuia să-l cumpere din altă parte. În catalogul

firmelor comerciale găsi adresa unui depozit de produse industriale, care aproviziona companiile de construcții, instalatorii de linii telefonice, spălătorii de geamuri și așa mai departe; acolo, găsi exact ce căuta: un troliu electric portabil, cu baterii, silențios, cu un lagăr ușor de aluminiu și ancoră ce se strîngea automat – 67,5 metri de cablu din oțel, un dispozitiv de control al coborîrii și un mecanism centrifugal de frînare.

La o companie ce furniza subansambluri pentru ascensoare găsi piesele pe care le căuta, iar la un depozit de furnituri militare, un funcționar îi recomandă un teren de vînătoare din apropiere. Acolo cumpără cu bani gheață un pistol semiautomat de calibru 45, de la un tînăr cu aspect neglijent care i-l verifică împărtășind dezgustul lui Bryson față de blestemata lege a controlului armelor.

Baterii și cablu telefonic găsi imediat la o prăvălie cu articole electrice. Se aștepta să descopere mai greu un magazin cu accesorii pentru actori, însă Hollywood Theatrical Supply, de pe North Fairview Avenue, vindea și închiria o gamă completă de echipament pentru scenă și platouri de filmare.

Mai trebuia să obțină o piesă deosebită de echipament militar secret. Victor Șevcenko, inventatorul oscilotopului catodic virtual, ezitase să se despartă de unul din ele, dar o lăsase mai moale atunci cînd Bryson îi spusese că nu exista prescripție pentru încălcarea legii securității naționale americane. Această informație și cincizeci de mii de dolari virați în contul din Insulele Cayman al cercetătorului fură de ajuns pentru a-i forța mîna.

Pînă să se întoarcă Bryson la hotel, Elena cumpără ceea ce-i trebuia. Găsise chiar și o hartă topografică a terenului împădurit din vecinătatea proprietății lui Manning.

După ce Bryson îi descrise ce văzuse în timpul vizitei făcute în zona din jurul vilei lui Manning, ea întrebă:

– N-ar fi mult mai simplu pentru tine să intri acolo în chip de furnizor sau de florar?

– Nu cred. M-am gîndit la varianta asta, însă florarii sînt probabil însoțiți înăuntru și după ce își fac treaba sînt conduși

afară. Presupunînd că aş putea intra cu ei, deşi nu cred, mi-ar fi aproape imposibil să dispar în casă fără să pun toată lumea în stare de alertă.

– Dar furnizorii intră şi stau în timpul festivităţii, pînă la sfîrşit...

– S-ar putea ca furnizorii să-mi fie de ajutor. Dar din ce-am înţeles eu despre paranoia serviciului de securitate al lui Manning, putem presupune că dosarele tuturor angajaţilor furnizorilor vor fi investigate; oamenii vor fi fotografiaţi şi amprentaţi, iar legitimaţiile securizate li se vor înmîna abia după sosire. Să pătrund în vilă ca furnizor ar fi aproape imposibil. Am închiriat o barcă; e singura cale de-a ajunge la mal.

– Dar... sînt sigură că peluza din faţă e protejată!

– Fără discuţie. Însă, din cîte mi-am dat eu seama, e cel mai puţin protejat loc de intrare. Spune-mi, ce-ai aflat despre legătura sistemului de securitate dintre casa lui Manning şi sediul firmei Systematix?

– O să am nevoie de o camionetă, îl anunţă Elena.

La periferia oraşului Seattle, Departamentul American al Agriculturii deţine un garaj, unde angajaţii Serviciului forestier din zona Seattle îşi ţin vehiculele oficiale. În parcarea în aer liber de alături se aflau mai multe camionete verzi, marcate cu silueta unui pin – blazonul Serviciului forestier. Paza era practic inexistentă.

Bryson o conduse pe Elena în pădurea de lîngă proprietatea lui Manning. Ea purta cămaşă şi pantaloni verzi, achiziţionate de la un magazin al armatei, care semănau cu uniforma Serviciului forestier american.

Mai rămăseseră patru ore pînă la ora loviturii – 9 p.m. Străbătură pădurea pînă aproape de gardul de maximă securitate care marca hotarul proprietăţii lui Manning, oprindu-se la o distanţă prudentă faţă de videocamere şi sistemul de detecţie cu senzori. Elena căuta un cablu optic îngropat care pleca de la vila lui Manning şi trecea printr-o

mică porțiune din pădure. Știa că este acolo. Casa lui Manning se afla la aproximativ cinci kilometri de sediul companiei Systematix, iar comunicațiile se făceau prin cablu optic. Antreprenorul lui Manning depusese o cerere oficială la Departamentul Agriculturii pentru a i se înlesni instalarea unui cablu optic între casă și drumul public. Documentul, aflat în arhive, ușor obținut prin Internet, menționa un detaliu care o intrigase în mod deosebit pe Elena: necesitatea de a instala un releu optic. Era o cutie cu rol de amplificator, pentru intensificarea semnalului, deoarece pe distanțe lungi se produc întotdeauna scurgeri.

Un releu putea fi reperat cu ușurință, dacă știai cum să procedezi. Singura întrebare era: unde se afla cablul?

Cîteva minute mai tîrziu, ea formă numărul de telefon din Seattle al antreprenorului care instalase kilometrii de cablu.

– Domnul Manzanelli? Numele meu e Nadia; vă sun de la Serviciul Geologic. Luăm niște probe de sol pentru testarea acidității și vrem să ne asigurăm că nu tăiem din întîmplare vreun cablu optic de pe-aici...

După ce-i explică în ce zonă a pădurii făcea săpături, antreprenorul răspunse:

– Iisuse Hristoase, ce tot spui? Nu-și mai amintește nimeni ce scandal ne-ați făcut cînd am săpat șanțul pe terenul statului?

– Îmi pare rău, domnule, nu sînt la curent...

– Blestematul de Serviciu forestier nu voia să ne dea aprobarea, iar domnul Manning era dispus să contribuie cu jumătate de milion de dolari pentru împăduriri și-așa mai departe! Dar nu... a trebuit să instalăm o conductă deasupra solului chiar de-a lungul gardului!

– Domnule, îmi pare foarte rău să aud asta... sînt sigură că noul nostru administrator ar aproba bucuros cererea domnului Manning.

– Ai idee cît plătește Manning numai pentru taxele pe avere?

– Bine măcar că n-avem cum să tăiem vreuna dintre

liniile domnului Manning. Cînd mai vorbiți cu el, să-i spuneți că noi, cei de la Serviciul Geologic, apreciem ce-a făcut el pentru țară.

Întrerupse legătura și se întoarse către Bryson.

– Vești bune. Tocmai am economisit mai mult de trei ore.

Puțin după ora patru, Bryson fu înștiințat de către Pacific Air Freight că primise un colet la Aeroportul Tacom – Seattle. Din păcate, nu putea fi livrat la Seattle decît în dimineața următoare.

– Cred că-ți bați joc de mine! răcni Bryson la telefon. Am nevoie de el în seara asta la laboratorul pentru controlul calității; este vorba de un contract de cincizeci de mii de dolari!

– Îmi pare rău, domnule, dar dacă vă putem ajuta pînă atunci...

Cu cîteva minute înainte de ora șase, Bryson intră în camioneta închiriată în terminalul companiei Pacific Air Freight de la aeroport, unde instalația de patru sute cincizeci de kilograme fu încărcată cu ajutorul unei macarale și în prezența a trei funcționari care-și tot cereau scuze.

În mai puțin de o oră, se afla în zona împădurită de lîngă proprietatea lui Manning la o sută de metri distanță de camionul Serviciului forestier.

Întoarse camioneta astfel încît spatele ei să dea spre gardul înalt, destul de departe, pentru a nu fi detectată de videocamerele de supraveghere. Deschise ușa din spate și orientă mașinăria direct spre casa lui Manning. Arborii numeroși și frunzișul des care acopereau proprietatea, ascunzînd-o, nu constituiau o problemă. Dimpotrivă, ajutau la camuflarea dispozitivului savantului rus.

Apoi Bryson luă un rucsac plin cu mici discuri rotunde, fiecare conectat la un săculeț cu exploziv care putea fi detonat de un semnal primit de la un transmițător fără fir. Merse prin pădure aproape patru sute de metri, către drumul principal. De aici porni de-a lungul hotarului proprietății, aruncînd discurile peste gard, unul cîte unul,

la interval de şaizeci de metri. Încărcăturile erau suficient de mici ca să nu atragă atenţia.

În partea din spate a camionului verde, Elena îşi instala în grabă uneltele. Laptopul era conectat la releul optic printr-un cablu de şase metri care trecea pe sub camion, ascuns de pămînt şi frunze, şi intra în cutia de racord. Făcuse o derivaţie, deocamdată doar ca să asculte şi să supravegheze, fără să transmită nimic. Venise pregătită cu mai multe programe, atît din comerţ, cît şi cu unele special concepute pentru acea ocazie. Făcuse ceea ce se numea o „explorare invizibilă" pentru a amprenta sistemul, ca să vadă ce fel de program pentru detectarea intruşilor avea în funcţiune şi inseră un text scris dinainte, menit să supraîncarce sistemul cu o neaşteptat de mare cantitate de date – să creeze un debit-tampon. Apoi introduse un program de identificare pentru a depista sistemele din reţeaua de securitate, ca să afle ce trafic de informaţii era trimis şi recepţionat, cît şi tipul de organizare.

În cîteva secunde, ea „stăpînea cutia", cum le plăcea hacker-ilor să spună. Deşi nu era hacker, cu mult timp în urmă se hotărîse să înveţe metodele acestora, tot aşa cum un bun agent de teren învăţa metodele hoţilor, tehnicile spărgătorilor de seifuri.

Experienţa dădu rezultate. Reuşi să penetreze sistemul.

Barca de pescuit din aluminiu, lungă de patru metri, era echipată cu un motor silenţios de patruzeci de cai putere. Bryson traversă în grabă lacul. Zgomotul slab era purtat de vînt departe de proprietatea lui Manning. Cînd văzu şiragul de balize oranj care delimita zona din faţa debarcaderului şi a peluzei centrale, reduse viteza. Pe urmă frînă şi tăie contactul. Teoretic, ar fi putut depăşi linia balizelor, dar era de presupus că Manning îşi luase măsuri de siguranţă pentru detectarea vreunei ambarcaţiuni străine.

Chiar şi de la distanţa aceea vedea vila luminată de reflectoarele amplasate la nivelul solului. Cea mai mare parte

a clădirii se afla sub pămînt, ceea ce o făcea să pară mai modestă decît era în realitate. Aruncă ancora pentru a ține barca ca pe o cale de salvare, dacă va avea norocul să scape. O asigurase pe Elena că planul lui prevedea o cale de ieșire, dar mințise. Acum se întreba dacă nu cumva ea își dăduse seama. Avea să învingă și să supraviețuiască ori să piardă și să fie ucis.

Începu să-și pregătească în grabă echipamentul. Deși trebuia să se deplaseze cu un bagaj cît mai ușor, era necesar să fie pregătit pentru depășirea a zeci de obstacole pe care pur și simplu nu le putea anticipa, iar asta însemna o serie întreagă de echipamente. Ar fi fost păcat să rateze întreaga operațiune lipsindu-i, de pildă, un set potrivit de șperacle. Vesta lui de lucru era burdușită cu arme, haine împăturite și alte obiecte, toate în pungi de plastic.

Luă legătura cu Elena prin stația de emisie-recepție.

– Cum merge?

– Bine.

Vocea ei se auzea clar și suna optimist.

– Ochii sînt deschiși, spuse Elena, ceea ce însemna că reușise să penetreze sistemul de supraveghere video prin cablul optic.

– Cît de departe pot vedea ochii? întrebă Bryson.

– Păi, sînt zone care se văd clar și altele mai puțin clar.

– Ce nu se vede clar?

– Zonele din apropierea vilei, dar și altele. Probabil că sînt monitorizate la fața locului.

Voia să spună că videocamerele din părțile nefrecventate ale casei nu erau supravegheate la sediul firmei Systematix, ci din interiorul vilei lui Manning, care își asigura astfel oarecare intimitate.

– Asta nu-i bine.

– Ai dreptate. Dar am și-o veste bună. La TV sînt niște reluări interesante.

Localizase înregistrările video din ziua precedentă și aflase cum să le retransmită în sistemul de monitorizare video, astfel încît imaginile să pară din ziua respectivă!

– Asta-i o veste grozavă. Aşteaptă pînă la sfîrşitul primei etape. Bine, o să revin după o partidă de înot.

Combinezonul negru pe care-l îmbrăcase pentru a se strecura în vilă se putea uda, aşa că îmbrăcă pe deasupra costumul de înot subacvatic. Peste vesta de lucru fixă compensatorul gonflabil de plutire, cuplat deja la rezervor; potrivi cataramele ce se desprindeau uşor, îşi puse masca pentru scufundare şi luă în gură muştiucul tubului de oxigen. După ce îşi verifică încă o dată echipamentul, îngenunche pe partea laterală a bărcii şi plonjă în apă, cu capul înainte.

Se auzi un plescăit şi începu să plutească pe suprafaţa lacului. Privi în jur, orientîndu-se, apoi începu să-şi dezumfle vesta. Se scufundă încet în apa rece şi limpede. Pe măsură ce cobora, apa devenea mai mîloasă, mai opacă. Se opri să reducă presiunea aerului, simţind că-i pocneau urechile. Ajuns la o adîncime de vreo optsprezece metri, constată că vizibilitatea se redusese la cinci-şase metri. Nu era bine; trebuia să acţioneze cu grijă. Începu să înoate în direcţia malului, încercînd să distingă sunetul grav al sonarului, dar nu auzi nimic – ceea ce era liniştitor pe de o parte şi exasperant pe de alta: trebuia să fie instalat acolo vreun sistem de securitate. După o clipă îl văzu.

Era acolo, plutind la vreo trei metri în faţa lui – o plasă legănîndu-se în apă, ca un animal de pradă. Privind mai atent, constată că nu era doar o plasă, ci o barieră subacvatică de securitate, cu ochiuri din fibră optică ţesute în structură, legate între ele, formînd zone de alarmă; nişte senzori erau conectaţi la unităţile de control electronic prin cabluri optice. Sistemul de detectare a intruşilor, neobişnuit de sofisticat, era folosit pentru a proteja instalaţiile marinei militare.

Plasa era prevăzută cu o serie de balize şi ancorată pe fundul lacului cu nişte greutăţi. N-o putea tăia ori sfîşia fără să declanşeze alarma. Coborî pînă pe fundul lacului, se apropie de plasă şi-o examină. Instalase ceva asemănător în Sri Lanka şi ştia că alarmele false nu erau ceva neobişnuit. Asemenea plase se puteau uza ori se puteau rupe prin frecare, deoarece

apa se afla în permanentă mişcare, iar peştii sau crabii se puteau încurca în ele. Nu era un sistem de securitate perfect.

Cu toate acestea, nu-şi putea asuma riscul de a declanşa alarma. În seara aceea, personalul de pază al lui Manning se afla în stare de alertă maximă şi putea reacţiona la orice semnal de alarmă.

Constată că respira superficial – o reacţie de teamă – şi asta îi dădu o senzaţie neplăcută de sufocare şi de panică. Închise ochii o clipă, impunîndu-şi să fie calm şi reuşi să-şi controleze respiraţia.

Plasa aceea se monta pentru ambarcaţiuni, pentru nave subacvatice, îşi aminti el, nu pentru înotători.

Se lăsă în genunchi şi examină greutăţile care ţineau plasa întinsă. Fundul lacului era format din sedimente moi, care se lăsau de îndată ce le atingea. Vîrî mîinile în nămol şi începu să sape cu palmele. Un nor se ridică în jurul lui, întunecînd apa. În scurt timp, cu o uşurinţă remarcabilă, reuşi să sape un şanţ lung pe sub marginea de jos a plasei, prin care putea să se strecoare. În vreme ce trecea, mişcarea apei ondula reţeaua de senzori, dar aşa ceva nu declanşa alarma: apa din lac era permanent agitată.

Ajunsese în partea cealaltă: în apele lui Manning. Ascultă din nou, dar nu auzi nimic.

Dacă mă înşel, îşi zise el, *o să aflu curînd.* Speculaţiile n-aveau nici un rost în acel moment. Înotă hotărît înainte, pînă cînd se apropie de stîlpii de sub debarcader, acoperiţi de alge. Ocolind pe la capătul îndepărtat al acestuia, unde ştia că se afla hangarul pentru bărci, se apropie tot mai mult; apa era tot mai puţin adîncă – suprafaţa lacului depăşea doar cu şaizeci de centimetri înălţimea lui. Îşi dezumflă complet vesta, mergînd pe fundul lacului, şi scoase capul din apă, exact sub doc. Îndepărtă masca, ascultă, privi în jur atît cît putea vedea şi constată mulţumit că nu era nimeni prin preajmă. Îşi scoase vesta gonflabilă, tubul de oxigen şi furtunurile şi le puse pe o traversă de susţinere lată. Spera să le găsească tot acolo, în caz că ar mai fi avut nevoie de ele. Apoi se prinse de o scîndură

a debarcaderului și se ridică. Hangarul pentru bărci îl împiedica să vadă casa, dar îl și ajuta să se ascundă. Peluza era întunecată. Singura lumină care se revărsa pe iarba de lîngă vilă venea de la ferestrele înalte, boltite. Așezat pe marginea debarcaderului, își dădu jos vesta de lucru, își scoase costumul subacvatic și rămase în combinezonul negru. Scoase armele și celelalte instrumente din pungile de plastic și le vîrî înapoi în buzunarele vestei. Merse tîrîș de-a lungul debarcaderului și se ridică în picioare în fața hangarului pentru bărci, care părea pustiu. Dacă se înșelase, avea la îndemînă, într-unul din buzunarele din față ale vestei, pistolul cu țeavă scurtă. Îl scoase și-l strînse în mînă în timp ce se îndrepta spre partea centrală a peluzei.

Pînă acum totul decursese bine, dar măsurile de securitate sporeau pe măsură ce se apropia de vilă. Scoase o cagulă neagră, tricotată, și-o trase pe cap și luă metascopul, dispozitivul monocular pentru vedere nocturnă care detecta razele infraroșii; îl duse la ochiul drept și văzu imediat fasciculele luminoase, emise de senzori pentru detectarea mișcărilor, conectați probabil la videocamere în infraroșu. Oricine ar fi pășit pe peluză ar fi declanșat alarma.

Dar acestea se aflau cam la un metru de la sol, pentru a se evita false alarme provocate de animale mici. Cîini, de exemplu!?

Era posibil să existe și cîini de pază, deși el nu auzise nici nu văzuse vreunul.

Metascopul se putea fixa pe cap cu niște curele, permițîndu-i să-și folosească mîinile. Trebuia să aibă mîinile libere. Prinse dispozitivul în curele, potrivindu-și vizorul la ochi. Acum putea traversa peluza, evitînd razele infraroșii.

În timp ce se lăsă în patru labe și se tîrî sub nivelul celui mai jos fascicul, auzi ceva ce-l făcu să încremenească.

Un sunet grav, un mîrîit de cîine. Ridică privirea și văzu cîțiva cîini traversînd rapid pajiștea. Erau dobermani, antrenați pentru a ataca.

Simți un nod în stomac.

Se apropiau alergînd și dezgolindu-și dinții ascuțiți.

Smulse din vestă arma cu săgeți tranchilizante, care arăta ca un pistol; ochi, cu inima bătîndu-i nebunește în piept, și trase. Se auziră patru zgomote seci, scurte, și arma cu aer comprimat lansă patru săgeți tranchilizante de zece centimetri lungime, prima în gol, dar celelalte trei loviră drept în ținte. Doi dintre cîini căzură aproape imediat la pămînt, iar cel de-al treilea mai făcu cîțiva pași împleticiți înainte de a se prăbuși.

Bryson constată că tremura. Deși era pregătit pentru astfel de împrejurări, fusese luat aproape prin surprindere. Rămase culcat pe pajiștea înrourată, în așteptare. Poate că mai erau și alți cîini, al doilea val. Poate că lătrăturile atrăseseră atenția paznicilor. Așteptă treizeci, patruzeci și cinci de secunde. Combinezonul și cagula de culoare neagră îl făceau să se confunde cu peisajul. Nu sesiză nici o mișcare și nu mai putea aștepta. Pe peluza din față se aflau, așa cum cereau reglementările pentru construcții, mai multe grilaje – ventilația pentru garajul subteran aflat dedesubt. Una dintre relatările pe care le citise despre construcția vilei făcea aluzie la o dispută minoră cu inspectorul de cadastru în legătură cu amplasamentul garajului, numit invariabil și inevitabil „Peștera liliacului", deoarece Manning și oaspeții lui pătrundeau în el printr-o rampă de acces săpată în coasta dealului, de cealaltă parte a casei. Presat de autoritățile publice, Manning făcuse niște concesii, adăugînd puțuri de ventilație care se deschideau discret pe pajiștea din față. Bryson reluă înaintarea pe peluză, luînd-o spre stînga, atent să nu atingă fasciculele infraroșii. Nu văzu nimic. Se mai tîrî înainte încă vreo trei metri către casă și simți grilajul de oțel al unui puț de ventilație. Înșfăcă grătarul, care cedă după cîteva smucituri.

Deschizătura de patruzeci și cinci pe șaizeci de centimetri era suficient de largă ca să poată intra. Se întreba: cît de adînc trebuia să coboare? Pereții interiori ai puțului erau din beton neted: nu avea de ce să se agațe, nu existau mînere. Se așteptase la o coborîre mai ușoară, dar era pregătit și pentru situația cu care se confrunta. În cei peste douăzeci de ani de muncă pe teren învățase să se aștepte la ce era mai rău.

Marginea puțului, pe care se sprijinea grilajul, era din oțel. Privind prin vizorul monocular, constată că nu existau raze infraroșii. Își scoase de pe cap suportul pentru vizor, care începuse să-l enerveze, și-l băgă în buzunar. Apoi luă legătura prin stația de emisie-recepție cu Elena.

– Intru, zise el. Declanșează efectele speciale. Începe prima etapă.

32

Gardianul privea consternat imaginea de pe monitor.

– John, vrei să te uiți puțin la asta?

Camera în care se aflau era rotundă; pereții netezi fuseseră acoperiți de monitoare. Fiecare dreptunghi reprezenta transmisia de la o videocameră diferită.

Al doilea gardian din camera de control se răsuci în scaun. Nu era nici o îndoială. Un foc făcea ravagii la marginea proprietății. Camerele 16 și 17, postate în partea de vest a perimetrului, arătau flăcări ridicîndu-se din pădure și un fum gros.

– La naiba, zise el. E un afurisit de incendiu în mărăciniș! Vreun blestemat de excursionist a aruncat o țigară aprinsă în pădure și focul s-a extins!

– Care-i procedura? N-am mai avut așa ceva pînă acum.

– Care dracu' crezi că e, tîmpitule? Mai întîi și-ntîi anunți pompierii. Pe urmă pe domnul Manning.

De îndată ce Bryson îi dăduse semnalul, Elena apăsase pe butonul micului transmițător fără fir. Acesta emise un semnal care declanșă imediat explozia săculeților pe care Bryson îi legase de fiecare dintre cele douăsprezece cartușe-trasoare de recuzită și cele patru tuburi aruncătoare de flăcări. Cartușele, așezate printre frunzele de deasupra gardului proprietății lui Manning, produseră imediat șuvițe de fum gros, iar tuburile aruncătoare azvîrliseră flăcări ce se înălțau la peste

doi metri în aer, strălucind acolo doar cîteva secunde. Bryson le sincronizase astfel încît să se descarce pe rînd, imitînd un foc de mărăciniş răspîndit cu iuţeală. Erau nişte efecte speciale folosite în producţiile de teatru şi film pentru a imita convingător, dar fără daune, incendiile forestiere.

– Dispeceratul departamentului de pompieri din Seattle, dă-i drumul.

– Aici e serviciul de pază de la proprietatea Gregson Manning. Veniţi imediat – avem un incendiu uriaş care se pare că a început în pădurea statului...

– Mulţumesc, dar sîntem deja pe drum.

– Ce?

– Am fost anunţaţi.

– Deja?

– Da, domnule. De unul dintre vecinii voştri. Situaţia pare să fie gravă. Vă sfătuim să evacuaţi imediat clădirea.

– Asta nu se poate! Domnul Manning e în toiul unei recepţii extrem de importante, cu oaspeţi din toată lumea, oaspeţi importanţi...

– Atunci e cu atît mai necesar să vă evacuaţi importanţii voştri oaspeţi într-un loc sigur, se răsti dispecerul. Acum!

Acţionînd rapid, Bryson prinse troliul mecanic de marginea din oţel a gurii puţului de ventilaţie. Agăţă cîrligul dublu cu arc de la capătul cablului din oţel de o carabinieră aflată pe chinga cusută pe vesta de lucru.

În troliul portabil exista un dispozitiv de control al coborîrii, prevăzut cu o camă de blocare ce strîngea cablul în timp ce se desfăşura de pe tambur, reglînd viteza coborîrii. Mecanismul îi permitea lui Bryson să coboare în puţ într-un ritm constant.

Lăsîndu-se în tunelul vertical, întinse mîna şi puse grilajul la loc, trăgîndu-l peste carcasa neagră a troliului, după care începu să coboare în canalul întunecat, aparent fără fund. I se păru că aude în depărtare sirena maşinilor de pompieri;

răspunseseră la apel mai repede decît anticipase el. În vreme ce firul continua să se desfăşoare, se gîndi că era pe cale să intre în zona cu cea mai intensă supraveghere. Incendiul simulat în pădure avea să declanşeze tot soiul de alarme, derutînd personalul de pază. Orice alarmă ar fi declanşat din neatenţie Bryson, ar fi fost atribuită sosirii pompierilor la vilă. Confuzia şi panica reprezentau acoperirea ideală pentru intrarea lui. Bryson avusese grijă să instaleze cartuşele fumigene destul de departe de camionul Elenei, astfel încît prezenţa ei să nu trezească bănuieli. Oricum, dacă i se vor pune întrebări ea va reuşi să se descurce.

Cablul continua să se desfăşoare de pe scripete şi Bryson se miră văzînd ce distanţă parcursese: indicatorul roşu de la capătul cablului îi indică o coborîre de 68 de metri, lungimea maximă a firului. Constată că mai avea de parcurs aproape doi metri. Se lăsă să cadă pe podeaua de beton amortizînd aterizarea şi lăsă cablul să atîrne acolo, pentru orice eventualitate.

Căpitanul Matthew Kimball de la Departamentul de pompieri din Seattle, un afro-american de o înălţime şi o talie impunătoare, se propti în faţa şefului pazei lui Gregson Manning, un bărbat voinic într-un sacou albastru, pe nume Charles Ramsey.

– Nu e nici urmă de incendiu în pădure, spuse pompierul.

– Ei bine, doi dintre oamenii mei l-au văzut pe monitoare, răspunse Ramsey sfidător.

– L-ai văzut cu ochii dumitale?

– Nu, dar...

– A văzut vreunul din oamenii dumitale incendiul cu ochii lui?

– Asta nu ştiu. Dar videocamerele nu mint.

– Atunci, cineva s-a înşelat, mormăi căpitanul Kimball, întorcîndu-se la echipa lui.

Charles Ramsey îl privi pe gardianul de lîngă el şi spuse mijindu-şi ochii:

– Vreau să-i numeri pe toţi pompierii care au intrat pe proprietate, se răsti el. E ceva foarte dubios aici.

Bryson se trezi într-un garaj spaţios, cu pardoseală din beton lustruit, ce lucea ca marmura. Probabil că erau mai mult de cincizeci de vehicule acolo: maşini vechi, de colecţie – Duesenberg, Rolls-Royce, Bentley, Porsche clasic, toate aparţinînd lui Manning. La capătul îndepărtat se afla un ascensor.

Apăsînd pe butonul staţiei, Bryson şopti:

– Totul e în regulă?

Vocea Elenei se auzea slab, dar distinct.

– Da. A plecat şi ultima maşină de pompieri. Flăcările şi fumul s-au risipit cu mult înainte de-a veni ei, fără să lase urme.

– Aşa cum am plănuit. De îndată ce activitatea din exterior revine la normal, vreau să te ocupi de... reluări.

Era mult prea riscant să introducă în sistem imaginile supravegherii din ziua precedentă, cîtă vreme afară era activitate, mişcări a căror absenţă ar fi fost observată de oricine ar fi urmărit monitoarele.

– Şi imediat ce ajung în casă, o să am nevoie de contact radio permanent cu tine, ca să mă ghidezi prin cîmpurile de mine.

Bryson conştientiză o mişcare în stînga lui, un corp ce se deplasa printre şirurile de automobile. Se întoarse şi văzu un gardian în haină albastră, cu arma ridicată.

– Hei! strigă gardianul.

Bryson se retrase din raza vizuală a gardianului şi se lăsă la podea. Arma se declanşă; zgomotul exploziei reverberă în buncărul ca o prăpastie. Un glonţ lovi betonul la cîţiva centimetri de capul lui, ricoşă şi tubul gol căzu cu zgomot pe podea. Bryson scoase pistolul cu ţeavă scurtă, ochi şi trase. Gardianul încercă să evite glonţul, dar îl primi în piept. Răcni şi Bryson trase din nou. Bărbatul se prăbuşi.

Bryson se îndreptă în fugă spre cel căzut. Ochii

gardianului erau holbați, privind în gol, fața era schimonosită, împietrită de durere. La reverul hainei avea agățată o legitimație. Bryson o luă și-o examină cu atenție. Sistemul de securitate al casei era împărțit pe zone, înțelese Bryson, și controlat cu ajutorul unor metode de acces condiționat. Intrarea în fiecare zonă era prevăzută cu un explorator cibernetic, foarte asemănător cu ochii electronici de la ușile marilor magazine care se deschideau automat cînd te apropiai. Legitimația de pază, purtată la buzunarul de la piept al unei cămăși sau haine era examinată; computerul nevăzut observa identitatea purtătorului, locul unde era, ora și data și verifica nivelul de acces permis individului respectiv. Pentru persoanele neautorizate, ușile nu s-ar fi deschis și s-ar fi declanșat alarma.

Bryson știa că penetrarea sistemului de securitate al casei nu se putea realiza cu o legitimație furată. Probabil că existau măsuri suplimentare, un sistem bimetric – amprentele degetelor sau ale mîinii, explorarea retinei și altele – sau un cod pe care-l forma persoana care dorea să intre.

Poate că legitimația n-avea nici o valoare. Nu-l ajuta cu nimic.

Ascensorul era singura cale. Fugi spre el. Acum trebuia să acționeze rapid, fiindcă trebuia să fie și alții gardieni prin preajmă. După ce gardianul n-ar fi răspuns la o întrebare de rutină, transmisă prin stație, s-ar fi dat alarma, care n-ar fi putut fi evitată prin măsuri de diversiune.

Ușile ascensorului erau din oțel, iar pe zid exista un buton de apel și o tastatură. Apăsă pe buton, dar lumina nu se aprinse. Apăsă din nou, tot fără rezultat: probabil că trebuia introdus un cod pe tastatură pentru a chema liftul – poate o serie de patru cifre. Dacă nu era format numărul, butonul de apel nu funcționa. Ecusonul pe care-l luase de la gardian și pe care și-l agățase de vestă nu-l ajută cu nimic.

Cercetă pereții din apropierea liftului, căutînd videocamere ascunse. Era aproape sigur că existau pe-acolo, dar Elena păcălise sistemul, introducînd în circuit imagini din ziua precedentă. Dacă din vreo pricină oarecare n-ar fi reușit,

l-ar fi înştiinţat prin staţie. Ea era ochii şi urechile lui; trebuia să se bizuie pe meticulozitatea şi îndemînarea ei.

Uşile ascensorului puteau fi deschise forţîndu-le cu o rangă, dar ar fi fost o greşeală. Lifturile moderne, chiar şi cele cu o tehnologie rudimentară, aveau circuite electronice. Deschiderea forţată ar fi defectat angrenajele ascensorului şi l-ar fi blocat; cîtă vreme o uşă din puţul liftului era deschisă, cabina nu funcţiona. Era o măsură de siguranţă comună aproape tuturor ascensoarelor construite în ultimul sfert de secol. Iar dacă liftul nu funcţiona, Bryson risca să atragă atenţia personalului de pază. Nu voia să alerteze paza, să provoace panică. O pătrundere discretă, eficientă, impunea acoperirea urmelor. Adusese cu el o sculă specială, numită cheie de cuplare, folosită de către depanatorii de ascensoare pentru intrarea în caz de urgenţă. Era o bucată de oţel inoxidabil de cincisprezece centimetri lungime, lată de un centimetru şi ceva, plată şi îndoită la vîrf. O vîrî în partea de sus a uşii, în tocul de deasupra – rama metalică plată din jurul uşilor – şi o mişcă spre dreapta. La o distanţă de opt pînă la cincisprezece centimetri în interiorul ramei şi deasupra uşii din dreapta se afla cuplajul mecanic. Cheia de cuplare se mişcă uşor, pînă cînd dădu de un obstacol: proeminenţa cuplajului. Partea încovoiată a cheii alunecă spre dreapta, trăgînd şi cuplajul, iar uşile liftului se deschiseră.

Din puţul întunecat şi pustiu ieşi un val de aer rece. Cabina ascensorului era oprită undeva la un etaj superior. Bryson scoase o lanternă-stilou şi lumină puţul, plimbînd micul cerc strălucitor dintr-o parte în alta, în sus şi-n jos. Ce văzu nu-l încurajă. Nu era un ascensor convenţional, cu tambur şi troliu şi nici acţionat prin tracţiune, cu cabluri şi contragreutăţi. Asta însemna că nu putea să se caţere, folosind tehnici de alpinism – nu erau cabluri de care să se prindă! Tot ce exista în interiorul puţului din oţel era o şină lată pe partea dreaptă, de-a lungul căreia ascensorul urca şi cobora folosind presiunea hidraulică. O şină alunecoasă, bine unsă, pe care nu se putea ridica.

Se aşteptase la ce era mai rău şi peste asta dăduse.

*

Elena găsise deja arhiva electronică unde se aflau imaginile din supravegherile trecute. Erau stocate în memoria bazei de date de la Systematix, zece zile în imagini video, fiecare datată, împărțită pe sectoare. Extrase o copie a zilei precedente și înscrise pe ea data curentă. Apoi o inseră în sistemul de monitorizare video. Acum, în loc să examineze imagini pe viu, personalul de pază urmărea imaginile zilei precedente, de la aceeași oră. Sigur, trecutul se putea aplica doar videocamerelor de la unu la optsprezece, celor de afară și din anumite zone inferioare unde circulația persoanelor era redusă ori inexistentă.

În buzunarul de la spate al vestei, Bryson avea niște mici dispozitive magnetice de prindere, folosite de obicei pentru verificarea podurilor și a marilor rezervoare, sau la examinarea subacvatică a carenelor vaselor. Își legă cîte unul de fiecare gheată, apoi de ambele mîini și începu să se cațere, urcînd încet peretele neted de oțel, desprinzînd și repoziționînd mîinile și picioarele, înaintînd în sus pas cu pas. Era o treabă dificilă, care-i lua timp. În timp ce avansa pe perete, își aminti distanța pe care-o coborîse ca să intre în garaj: peste 67 de metri, și asta de la nivelul solului. Trebuia să existe cel puțin două niveluri subterane la care oprea liftul, însă el voia să ajungă la parterul reședinței.

Într-un tîrziu văzu, la lumina lanternei-stilou, primul palier de la subsol. Era conștient de faptul că liftul putea fi chemat la nivelul garajului, caz în care ar fi coborît rapid spre el; într-o asemenea situație, dacă nu desprindea rapid dispozitivele magnetice ca să se întindă în spațiul lat de patruzeci și cinci de centimetri dintre peretele puțului și cabină, ar fi fost ucis pe loc. În consecință, înainta atent la zgomotele produse de ascensor.

Mai avea vreo trei metri pînă la nivelul marcat UNU, unde, cu totul nepotrivit, staționa cabina liftului. Nepotrivit, dar nu neașteptat. Bryson ajunse sub cabină. Întorcîndu-se cu grijă, lipi magneții din mîini, unul cîte unul, pe partea

inferioară a cabinei din oțel. Acum era agățat de cabină, cu picioarele atîrnînd în golul puțului. Se uită în jos o clipă – erau vreo șaptezeci și cinci de metri pînă la podeaua din beton. Dacă făcea vreo greșeală, dacă dispozitivele magnetice se defectau... Nu putea să încetinească ritmul acum, cînd ascensorul putea fi chemat în orice moment. Mișcîndu-se cît de repede putea, începu să se cațere pe peretele cabinei, strîns între lift și peretele puțului, strecurîndu-se printr-un spațiu extrem de îngust. Ajuns deasupra cabinei, se odihni o clipă, își desfăcu magneții și-i puse în buzunarele vestei. După care se răsuci, strecură cheia de cuplare între rama de sus și ușă și trase spre stînga.

Ușile se deschiseră.

Privi în jos, spre holul slab luminat, elegant mobilat, situat aparent în partea centrală a casei. Nu văzu pe nimeni. Se prinse de bara din oțel de pe rama ușii, își dădu drumul și ateriză pe pardoseala de marmură.

Lumina venea atenuată, de la mai multe aplice de pe perete, activate probabil de ecusonul de gardian.

Cei doi bărbați din camera de control parcurgeau plictisitoarea listă a videocamerelor, făcînd obișnuita verificare pe care o repetau de nenumărate ori pe parcursul zilei.

– Camera unu?

– Liberă.

– Camera doi?

– Liberă.

– Camera trei?

– Li... stai, da, liberă.

– Care-i problema?

– Credeam că am văzut mișcare pe ferestrele de afară, dar era doar ploaia.

– Camera patru?

– Charlie, stai o clipă. Iisuse, chiar plouă afară – exact ca ieri. Și era o vreme așa de frumoasă cînd mi-am început tura. Afurisita vreme din Seattle. Te deranjează dacă iau o scurtă pauză?

– O pauză?

– Da, am venit cu Mustangul decapotabil şi l-am lăsat descoperit.

– Nu l-ai parcat în garajul subteran?

– Am ajuns ceva mai tîrziu, recunoscu paznicul ruşinat, şi l-am lăsat în parcarea de-afară. Dau o fugă pînă acolo să ridic capota înainte de a mi se distruge tapiţeria.

Charles Ramsey, şeful pazei, oftă iritat.

– Fir-ar să fie, Bain, dacă ai fi ajuns la timp... bine, ia o pauză, dar vino repede.

Cu inima bătîndu-i puternic din cauza efortului şi a încordării, Bryson sări în picioare şi se întoarse către lift. Se apropie, întinzîndu-se cu grijă după cuplaj, ca să închidă uşile, conştient de adîncimea tunelului întunecat. O cădere i-ar fi fost fatală. Ciudat, de-abia acum, cînd ieşise din puţ, se gîndea la asta.

Mişcarea fu aproape imperceptibilă, o licărire la marginea cîmpului lui vizual. Bryson se răsuci în loc şi-l văzu pe gardian, gata să-l trîntească la podea. Cînd Bryson îl izbi cu toată puterea, paznicul îşi lansă pumnul. Bryson îl blocă, înşfăcîndu-i antebraţul drept şi lovindu-l în genunchi cu vîrful metalic al ghetei. Gardianul gemu, se clătină o clipă, apoi îşi recăpătă echilibrul şi duse mîna la armă, chinuindu-se să deschidă tocul.

Este o greşeală să nu ai arma la îndemînă, se gîndi Bryson. O greşeală pe care o făcuseră amîndoi. El profită de neglijenţa omului şi-i trase o lovitură puternică în vintre. Gardianul răcni şi căzu pe spate, la un pas de uşa deschisă a puţului liftului, dar reuşi să-şi scoată pistolul şi se pregăti să tragă. Bryson sări spre stînga, derutîndu-l pe paznic, apoi se întoarse şi cu o lovitură de picior îi zbură arma din mînă.

– Ticălos blestemat! strigă paznicul sărind înapoi, cu braţele întinse, încercînd să-şi recupereze arma.

Pe chip îi apăru o expresie de surpriză aproape indignată atunci cînd înţelese că sub el nu era podeaua, nimic care să-i stopeze căderea după ce se aruncase pe spate cu picioarele în aer. Surpriza se transformă în spaimă: braţele şi picioarele i

se zbăteau în aer, într-o încercare zadarnică de-a se agăța de ceva. Scoase un urlet de groază și dispăru în puțul liftului. Urletul fu lung și se opri brusc atunci cînd trupul gardianului se izbi de fundul puțului.

Gardianul mai tînăr, cu părul de culoarea nisipului, ieși din casă pe ușa de serviciu, aflată nu departe de parcarea în aer liber și privi în jur uluit. Cu doar cîteva minute în urmă ploua – o ploaie torențială, ca în ziua precedentă – iar acum era o noapte senină, caldă, nici urmă de ploaie.

– Ce dracu'... exclamă el, scoțîndu-și stația radio și chemîndu-l pe Ramsey, aflat în camera de control.

Ramsey explodă. Urmă o serie de înjurături, dar cînd Ramsey reuși să se stăpînească, începu să dea ordine în stînga și-n dreapta.

– Avem o întrerupere în circuit, spuse el. La companie fac verificări, așa că trebuie să urmăm traseul cablului optic dincolo de partea exterioară, să vedem dacă există vreo întrerupere.

Fața lui Bryson era scăldată de sudoare. Răsuflă adînc de cîteva ori, pe urmă păși spre puțul liftului, întinse mîna spre cuplaj și îl trase. Ușile de oțel se închiseră fără zgomot. Acum trebuia să se orienteze, să stabilească în ce direcție s-o ia ca să ajungă la camera de control a sistemului de securitate. Asta era prioritatea. Acolo ar fi aflat ce voia să știe. Acolo se aflau și ochii dușmanului, prin urmare trebuia închiși.

Apăsă pe butonul de emisie al stației radio.

– Sînt la nivelul principal, spuse el încet.

– Slavă Domnului, se auzi vocea Elenei.

Bryson zîmbi: ea nu reacționa ca alți agenți de teren cu care lucrase. În loc să vorbească aspru, pe un ton rece, profesional, era emotivă, afectuoasă, grijulie.

– Încotro e camera de control?

– Dacă stai cu fața la lift, e în stînga. Vezi un coridor lung de ambele părți?

– Da.

Ea lucra cu o mulțime de imagini video, orientîndu-se mai degrabă după ele decît după planuri.

– Ia-o pe latura din stînga. Cînd se termină, faci din nou la stînga. Urmează o galerie lungă de portrete. Se pare că e cea mai directă cale.

– În regulă, recepționat. Cum sînt ochii?

– Închiși.

– Grozav. Mulțumesc.

Se întoarse către stînga și începu să alerge pe hol. Cabluri optice erau încastrate în pereții și fundația casei, Bryson era sigur de asta. Kilometri de cabluri, conectate la lentile miniaturale, ale căror vizoare cît un vîrf de ac punctau probabil pereții și tavanele. Spre deosebire de vechile videocamere vizibile, acestea nu puteau fi detectate. Dacă Elena n-ar fi reușit să înlocuiască imaginile pe viu cu cele din ziua precedentă, Bryson ar fi fost observat oriunde s-ar fi dus. Așa, se putea mișca liber, nevăzut. Ecusonul pe care-l luase de la gardianul din garaj nu-i fusese de nici un folos. Nu-i asigurase accesul în ascensor, dar aprinsese luminile atunci cînd intrase în casă. Părea conceput mai degrabă pentru a se ști unde era purtătorul lui decît pentru penetrarea sistemelor de securitate; trebuia să scape de el. Îl desfăcu de pe vestă și-l așeză pe podeaua coridorului, lîngă perete, ca și cum ar fi fost pierdut.

Elena puse jos stația radio cînd auzi scîrțîit de pași lîngă camion. Patrula forestieră avea să pună întrebări, iar ea trebuia să răspundă convingător.

Deschise ușa din spate a camionetei și scoase un țipăt cînd văzu țeava pistolului îndreptată spre capul ei.

– Să mergem! strigă bărbatul în haină albastră.

– Sînt de la Serviciul Geologic! protestă ea.

– Și te-ai conectat la cablul nostru optic? Nu prea cred. Ține mîinile pe lîngă corp și nu face prostii! Avem să-ți punem niște întrebări.

*

Bryson ajunsese în camera lungă, rectangulară, pe care Elena o numise „galeria de portrete". Era o încăpere cu aspect ciudat, pe ai cărei pereți se aflau rame aurite, bogat ornamentate, ca într-o sală de la Luvru, numai că fiecare ramă era goală. Mai exact, în fiecare ramă se afla un monitor video plat, cenușiu, care probabil că se transforma într-o reproducere de mare rezoluție a portretului în ulei semnat de vreun clasic, pictura fiind mereu alta în funcție de gusturile persoanei care trecea pe-acolo.

Bryson se pregătea să intre în galerie, cînd observă un șir de mici cercuri negre, formînd linii verticale pe perete, între rame. La distanță de un metru și ceva una de alta, pe perete se înălța cîte o linie formată din astfel de puncte negre. Păreau să aibă un rol ornamental, numai că nu prea se potriveau cu tapetul încărcat. Bryson rămase la capătul galeriei. Seria de puncte negre începea la patruzeci și cinci de centimetri deasupra podelei și se prelungea în sus pe o distanță de un metru și optzeci de centimetri. Era aproape sigur că știa despre ce era vorba, dar, ca să se convingă, scoase dispozitivul monocular și-l duse la ochi. Ceea ce văzu era un păienjeniș de fascicule subțiri, întinzîndu-se pe toată lățimea camerei, începînd de la cîteva zeci de centimetri de la podea. Ceea ce părea a fi niște fire verzi, strălucitoare era de fapt, Bryson știa, un șir numeros de fascicule laser în infraroșu: senzori direcți cu raze de lumină invizibilă pentru ochiul liber. Dacă razele erau traversate de vreo persoană neautorizată, se declanșa o alarmă. Începe la patruzeci și cinci de centimetri de la podea, își zise Bryson, pentru ca animalele de casă să poată trece pe sub ele.

Singura modalitate de a traversa încăperea era să se tîrască pe podea, ca să nu atingă cea mai joasă rază laser. Și nici măcar nu era o soluție sigură și comodă. Legă dispozitivul monocular de suportul montat pe cap; apoi se lăsă la podea și începu să alunece pe spate, împingînd cu călcîiele în

pardoseală. Se uită tot timpul în sus, asigurîndu-se că nu intersecta vreun fascicul. Combinezonul era suficient de neted ca să-i permită o înaintare rapidă, lină. Deşi videocamerele de supraveghere fuseseră „orbite" electronic, restul sistemului de securitate era în funcţiune; cel mai mic pas greşit ar fi declanşat o alarmă. Cu toate astea, cea mai mare asemănare nu era tehnologia, ci factorul uman: posibilitatea ca vreun gardian să-şi facă rondul pe-acolo, cum se mai întîmplase deja de două ori.

Se strecură pe sub al treilea, al patrulea, al cincilea fascicul laser. Nici o rază nu fu atinsă, nici o alarmă declanşată. După ce trecu pe sub ultimul fascicul, făcu o pauză, tot culcat pe spate, şi se uită cu atenţie în jur, vrînd să se asigure că era singur. Mulţumit, se ridică în capul oaselor, şi pe urmă, cu grijă, în picioare. Se afla aproape de camera de control. Elena avea să-l îndrume în direcţia corectă.

Apăsă pe butonul de emisie.

– Am trecut cu succes, şopti el. Acum încotro o iau?

Nici un răspuns. Vorbi din nou, puţin mai tare.

Iarăşi nici un răspuns – doar bruiajul din atmosferă.

– Elena, răspunde!

Nimic.

– Elena, răspunde. Am nevoie de îndrumare.

Tăcere.

– Încotro s-o iau, fir-ar să fie?

Iisuse, nu! Se defectaseră staţiile radio? Vorbi din nou, dar nu primi răspuns. Exista aparatură de bruiere acolo, care o împiedica pe ea să primească semnalul lui şi pe el să-l primească pe-al ei?

Dar oamenii de pază erau nevoiţi să comunice! N-aveau cum să bruieze toate frecvenţele radio posibile în afara celei pe care-o foloseau. Asta era imposibil.

Atunci unde era Elena?

Transmise mesajul iar şi iar, dar fără răspuns.

I se întîmplase ceva? Era o posibilitate pe care n-o accepta. Îl trecură fiori reci, dar nu se putea opri, nu putea

irosi timpul gîndindu-se unde era ea sau ce se întîmplase cu legătura lor prin radio. Trebuia să acţioneze.

Bryson n-avea nevoie de instrucţiuni prin radio ca să afle unde era bucătăria. În aer se simţea aroma ispititoare a aperitivelor calde. La celălalt capăt al holului se deschise o uşă şi intră un chelner, îmbrăcat în pantaloni negri şi cămaşă albă, cu mînecă lungă, ducînd o tavă goală de argint. Bryson se retrase în galerie, totuşi nu prea departe, ca să nu declanşeze vreo alarmă. Avea destul loc acolo, ca să-şi schimbe hainele. Îşi scoase repede vesta, apoi îşi dădu jos combinezonul negru. Dintr-o pungă de plastic aflată în vestă scoase o pereche de pantaloni negri de seară şi o cămaşă albă. Se îmbrăcă rapid, apoi îşi schimbă ghetele cu nişte pantofi negri, cu talpă de cauciuc.

Scoţînd capul pe holul ce ducea spre bucătărie, auzi rîsete, replici ironice, clinchetul metalic al vaselor. Se retrase în galerie şi aşteptă pînă cînd auzi deschizîndu-se uşa bucătăriei, apoi ieşi pe furiş. Acelaşi chelner care intrase cu cinci minute în urmă ducea acum o tavă mare, plină cu aperitive.

Bryson se furişă în spatele chelnerului. Ştia că omul va fi o pradă uşoară, dar nu voia să facă zgomot. Cînd ajunse la cîţiva paşi în spatele chelenerului, Bryson făcu un salt, îi puse palma peste gură, îl prinse cu braţul îndoit de gît, trăgîndu-l spre podea, şi înşfăcă tava cu mîncare. Chelnerul încercă să ţipe, dar glasul îi fu înăbuşit de palma lui Bryson. Acesta puse tava jos cu grijă şi, cu mîna liberă, apăsă cu putere un centru nervos sub falca omului. Chelnerul se prăbuşi la podea, inconştient.

Tîrînd în grabă corpul spre galerie, Bryson îl aşeză pe chelner în capul oaselor, cu mîinile împreunate şi capul aplecat, de parcă ar fi tras un pui de somn. Pe urmă se întoarse pe culoar şi luă tava cu mîncare.

Mişcă-te, îşi zise el. În orice moment, putea să apară alt chelner, să-i vadă faţa şi să nu-l recunoască. Ştia că prin apropiere era camera de control, dar unde?

Coti pe alt hol, unde uşa se deschise automat, activată de un ochi electronic. Nu: pe-acolo ajungea direct în sufragerie, care în acea seară nu era folosită. Se întoarse, îndreptîndu-se către bucătărie, apoi refăcu drumul pe care venise chelnerul. Altă uşă activată electronic se deschise spre un cordior care ducea la holul principal, dar care era intersectat, cu mult înainte, de alt culoar ce mergea spre dreapta. Poate pe-acolo. O luă la dreapta, merse vreo cincizeci de metri şi văzu o uşă pe care scria:

SERVICIUL DE PAZĂ
ACCESUL PERMIS NUMAI PERSONALULUI AUTORIZAT!

Se opri în faţa ei, răsuflă adînc, ca să se calmeze, apoi bătu.

Nici un răspuns. Observă un mic buton încastrat în tocul uşii şi-l apăsă.

După zece secunde, tocmai cînd se pregătea să mai apese o dată, auzi o voce în difuzorul montat pe peretele de lîngă uşă.

– Da.

– Salut, sînt chelnerul, v-am adus cina, zise Bryson cu o voce cîntată.

Urmă o pauză.

– Noi n-am cerut nimic. Tonul era bănuitor.

– Bine, nici o problemă. Domnul Manning ne-a cerut să nu uităm să-i hrănim pe oamenii lui, dar o să-i spun că n-aţi vrut nimic.

Uşa se deschise. Bărbatul solid din pragul ei, îmbrăcat într-un sacou albastru, avea părul vopsit într-o nefericită nuanţă oranj. Numele de pe ecusonul său era *Ramsay.*

– O s-o iau eu, spuse omul, întinzînd mîna după tavă.

– Scuze, dar am nevoie de tavă – e multă lume dincolo! Vă servesc eu.

Bryson păşi în camera de control; Ramsey îl lăsă să intre.

Bryson privi în jur şi văzu că în încăpere mai era doar un gardian. Camera rotundă, dotată cu tehnologie de ultimă oră,

avea pereții plini de monitoare care arătau imagini diferite din interiorul și din jurul proprietății.

– V-am adus piept de rață afumat, caviar, somon afumat, mușchi filé... Există un loc unde să pun toate astea? Camera e teribil de aglomerată.

– Pune-le oriunde, zise bărbatul cu părul oranj, îndreptîndu-și din nou atenția spre imaginile de pe perete.

Bryson așeză repede tava într-un loc liber de pe consolă, apoi întinse mîna spre glezna stîngă, de parcă ar fi vrut să se scarpine, scoase iute arma cu tranchilizant și trase rapid două încărcături. Se auziră două sunete ascuțite și cei doi gardieni fură loviți, unul în gît, celălalt în piept. Amîndoi aveau să zacă fără cunoștință timp de mai multe ore.

Bryson alergă la tastatura computerului care controla imaginile. Acestea puteau fi mărite, rotite, centrate. Localiză seria de imagini ce prezentau sala de recepție, unde avea loc un banchet. O întîlnire a Grupului Prometeu, în ajunul preluării.

Dar preluării a ce? Și de către cine?

Încercă niște clape la tastatură, înțelegînd repede cum să manevreze imaginile. Își dădu seama că, mișcînd un mouse de computer, reușea să deplaseze o videocameră, practic s-o miște dintr-o parte în alta, în sus ori în jos, și să obțină prim-planuri.

Sala de recepție, imensă, avea înălțimea cîtorva etaje și era înconjurată de balcoane ce dominau parterul.

La mesele aranjate minuțios, acoperite cu fețe de masă albe, stăteau zeci de oameni – nu, peste o sută. Multe fețe, multe chipuri familiare.

La un capăt al încăperii se afla o sculptură strălucitoare din bronz aurit a Ioanei d' Arc, călare, cu sabia trasă și ridicată în sus, conducîndu-și compatrioții în bătălia de la Orléans. Ciudată alegere, dar potrivită întrucîtva pentru cruciatul care era Manning.

În celălalt capăt al sălii, stînd pe un podium mai mult simbolic, se afla însuși Gregson Manning, într-un elegant

costum negru. Vorbea cu o înflăcărare evidentă, chiar şi fără sonor. Peretele din spatele lui era acoperit de douăzeci şi patru de uriaşe ecrane, fiecare transmiţînd o imagine în direct a lui Manning vorbind.

Bryson mişcă mouse-ul pentru a obţine prim-planuri ale publicului, ale invitaţilor aşezaţi la mese, iar ceea ce văzu îl ului.

Mulţi dintre cei pe care-i identifică erau cunoscuţi în lumea întreagă.

Erau acolo şeful FBI-ului, preşedintele Camerei Reprezentanţilor, Şeful Statului Major Interarme, mai mulţi senatori de vază ai Statelor Unite.

Secretarul general al Naţiunilor Unite, un ghanez rezonabil, admirat pentru politeţea şi diplomaţia lui. Şeful serviciului secret britanic MI-6, preşedintele Fondului Monetar Internaţional, preşedintele ales democratic al Nigeriei, şefi ai serviciilor militare şi de securitate din şase ţări ale lumii a treia.

Bryson privea cu gura căscată, cu răsuflarea tăiată.

Recunoscu cîţiva dintre preşedinţii de corporaţii din domeniul tehnologiei. Bărbaţii erau în ţinută de gală, şi femeile în rochii de seară îl ascultau pe Manning cu maximă atenţie.

Jacques Arnaud.

Anatoli Prişnikov.

Şi... Richard Lanchester.

– Doamne...! şopti Bryson.

Găsi butonul pentru volum şi-l răsuci. Vocea lui Manning se auzi în difuzoare, catifelată: „... o revelaţie în supravegherea globală. Sînt, de asemenea, încîntat să vă anunţ că programul de la Systematix de recunoaştere oficială va putea fi utilizat în toate locurile publice. Împreună cu sistemele de televiziune cu circuit închis, deja în funcţiune, ne va da posibilitatea de a examina mulţimile şi de a compara feţele cu stocurile dintr-o bază de date internaţională. Şi asta graţie cooperării noastre, a tuturor, reprezentanţi ai celor patruzeci şi şapte de ţări, cărora li se alătură zilnic altele, cu toţii lucrînd împreună.

Manning ridică mîinile de parcă ar fi binecuvîntat publicul.

– Dar vehiculele? întrebă un african, îmbrăcat într-un veşmînt tradiţional.

– Mulţumesc, domnule Obutu, răspunse Manning. Tehnologia reţelelor noastre neurale ne permite nu doar să recunoaştem imediat vehiculele, ci şi să dăm de urma lor în oraşe, chiar şi în alte ţări. Putem înregistra şi depozita aceste informaţii pentru o utilizare viitoare. Vedeţi dumneavoastră, mie îmi face plăcere să cred că noi nu numai că mărim plasa, dar îi şi îngustăm ochiurile.

Urmă altă întrebare, pe care Bryson n-o desluşi.

Manning răspunse zîmbind.

– Ştiu că bunul meu prieten Rupert Smith-Davies, de la MI-6, va fi de acord cu mine cînd o să spun că Agenţia Naţională de Securitate şi Centrul de intercepţie a comunicaţiilor străine din Anglia se luptă de multă vreme cu restricţiile legislative. Pînă acum, englezii îi puteau monitoriza pe americani, dar nu şi pe ai lor, şi viceversa! Dacă boala lui Harry Dunne, coordonatorul nostru de la CIA, nu l-ar împiedica să fie prezent aici, sînt sigur că s-ar ridica şi ne-ar spune o poveste în inimitabilul său stil argotic.

Se auziră rîsete şi urmă altă întrebare pusă de o femeie, care vorbea cu accent rusesc:

– Cînd va deveni operativă autoritatea Agenţiei Internaţionale pentru Securitate?

Manning se uită la ceas.

– Din clipa în care tratatul intră în vigoare, adică peste aproximativ treisprezece ore. Stimatul Richard Lanchester va fi directorul – ţarul securităţii globale. Pe urmă, prieteni, vom fi martorii unei adevărate *noi ordini mondiale*, una cu care ne putem mîndri că am creat-o noi. Cetăţenii lumii nu vor mai cădea pradă cartelurilor şi traficanţilor de droguri, teroriştilor şi criminalilor. Siguranţa publică nu va mai fi obligată să cedeze în faţa „dreptului" la intimitate al promotorilor pornografiei infantile, al pedofililor şi răpitorilor.

Urmă un ropot de aplauze şi Manning continuă: Nu vom mai trăi cu teama unei noi Oklahoma City, a altui World Trade Center, a prăbuşirii avioanelor. Guvernul american nu va mai trebui să cerşească tribunalelor permisiunea de-a asculta telefoanele răpitorilor, teroriştilor şi lorzilor drogurilor. Celor care se vor plînge – şi vor fi destui – că le sînt restrînse libertăţile individuale le vom spune doar atît: cei care nu încalcă legea n-au de ce să se teamă!

Bryson nu-şi dădu seama că uşa se deschisese pînă nu auzi vocea cunoscută.

– Nicky.

Se întoarse brusc.

– Ted! Ce dracu' faci aici?

– Aceeaşi întrebare ţi-ar putea fi pusă şi ţie, Nicky. Totdeauna te atrage ceea ce nu pricepi, nu?

Bryson remarcă ţinuta lui Waller – smoching şi papion negru.

Ted Waller era unul dintre invitaţi.

33

Eşti... eşti unul dintre ei! şopti Bryson.

– O, Nicky, Dumnezeule – ce-nseamnă toată discuţia asta despre tabere? Asta nu-i un joc de copii, ca hoţii şi vardiştii!

– Ticălosule!

– Ce-ţi spuneam eu despre necesitatea reevaluării şi restabilirii alianţelor strategice? Adversari? Aliaţi? Termenii ăştia sînt, pînă la urmă, fără sens. Te-am învăţat asta.

– Asta era bătălia ta, pentru asta ne-ai recrutat pe toţi, de ani de zile...

– Directoratul a fost distrus. Ştii asta – ai văzut cu ochii tăi.

– A fost tot timpul un fel de impostură? întreba Bryson aproape strigînd.

– Nicky, Nicky. Prometeu e acum cea mai bună şansă a noastră, zău...

– Cea mai bună şansă a noastră?

– Gîndeşte-te, scopurile noastre sînt oare atît de diferite? Directoratul a fost un vis – un vis drag nouă, pe care am avut norocul să-l împlinim timp de cîţiva ani, în condiţii extrem de vitrege. Am asigurat stabilitatea lumii, protejînd-o de nebuni, de terorişti, de toţi extremiştii. Cum spuneam, prada supravieţuieşte doar devenind prădător.

– Asta... asta nu-i o convertire de ultim moment, zise Bryson aproape în şoaptă. Eşti în spatele conspiraţiei de mai mulţi ani.

– Am fost un susţinător al acestei variante.

– Un susţinător... stai aşa. Stai puţin! Bunurile, banii ăia despre care am aflat cîndva că au dispărut dintr-o bancă străină... un miliard de dolari... Pe tine nu te-a interesat niciodată să faci avere. Tu ai fost! Ai sprijinit crearea Grupului Prometeu, nu-i aşa?

– Bani de sămînţă, mi se pare că se spune. Acum şaisprezece ani, Greg Manning se extinsese puţin cam mult, iar Proiectul Prometeu avea nevoie acută de o infuzie de lichidităţi. S-ar putea spune că am devenit principalul depozitar.

Bryson se simţea de parcă ar fi primit un pumn în plex.

– Dar n-are sens – dacă Prometeu era duşmanul...

– Supravieţuirea celui mai competent, dragul meu. N-ai mizat niciodată pe doi cai în aceeaşi cursă? E vorba despre planificarea situaţiilor alternative – excedentul care asigură succesul. Comunismul se prăbuşise, iar Directoratul îşi pierduse rostul. M-am uitat în jur, am examinat opţiunile şi-am înţeles că spionajul convenţional era condamant la dispariţie. Viitorul era fie al nostru, fie al lui Prometeu. Un cal trebuia să cîştige.

– Aşa că tu ai mers cu calul învingător, dă-o naibii de morală.

– Manning e unul dintre cei mai străluciţi oameni pe care i-am cunoscut. Mi-a trecut prin minte că ideea lui merita dezvoltată, merita cultivată ca o alternativă.

– Ţi-ai pus la adăpost blestemata de miză!

– Consideră situaţia ca pe un arbitraj politic. Era singurul curs prudent al evenimentelor. Ţi-am spus mereu, Nick, spionajul nu e un sport de echipă. Ştiu că pînă la urmă vei recunoaşte bunul-simţ din raţionamentul meu.

– Unde-i Elena? ripostă Bryson.

– E o femeie inteligentă, Nick, dar se pare că nu s-a gîndit că o să fie descoperită.

– Unde e?

– Oamenii lui Manning o păzesc pe undeva prin vilă; am fost asigurat că e tratată cu respectul pe care amîndoi ştim că-l merită. Nick, chiar trebuie să te întreb direct dacă vrei să ni te alături? Poţi înţelege sensul viitorului?

Bryson ridică pistolul şi-l îndreptă spre Waller. Inima îi bătea cu putere. *De ce m-ai determinat să fac asta?* întrebă în sinea lui. *De ce, fir-ar să fie?*

Waller văzu arma, dar nu tresări.

– A, înţeleg. Am primit răspunsul. Nu credeam. Păcat.

Uşa se deschise brusc şi o mică armată de gardieni pătrunse în cameră cu armele în poziţie de tragere; raportul de forţe era de doisprezece la unu. Bryson se răsuci, văzu pe alţii intrînd pe o uşă ascunsă în peretele rotund şi fu înhăţat. Simţi oţelul rece al ţevii în ceafă şi altă armă proptită în tîmpla dreaptă. Se întoarse, mult mai lent de astă dată, însă Ted Waller dispăruse.

– Mîinile sus, ordonă o voce. Să nu-ţi treacă prin cap să ripostezi. Eşti un tip inteligent – ai auzit de armele inteligente.

Pistoale electronice, înţelese Bryson, fabricate de Colt, de Sandia, de cîteva firme europene de armament... capabile să tragă trei gloanţe la o singură apăsare pe trăgaci.

– Mîinile sus! Mişcă!

Bryson dădu din cap şi ridică mîinile. Asta părea sfîrşitul. Nu exista nici o şansă s-o salveze pe Elena. Armele inteligente fuseseră create la cererea forţelor de ordine, pentru a evita ca poliţiştii să fie ucişi de propriile pistoale, atunci cînd le erau luate din mînă în timpul unei confruntări. Pe trăgaci existau

senzori pentru amprentele digitale, fiecare armă fiind astfel programată încît numai persoana autorizată putea s-o folosească.

Fu escortat, mai mult împins pe holul din fața camerei de control, apoi pe alt coridor scurt. Cu armele la tîmplă și la ceafă, fu percheziționat. Îi găsiră pistolul de calibru 45 și i-l luară. Unul dintre gardieni vîrî în buzunar arma cu țeavă scurtă. Era total dezarmat, gardienii nu omiseseră nimic. Îi mai rămăseseră doar mîinile, instinctele, antrenamentul, însă toate acestea erau neputincioase în fața unui asemenea arsenal copleșitor.

Dar de ce nu-l uciseseră? Ce mai așteptau?

Deschiseră o ușă și-l împinseră înăuntru. Era o altă cameră lungă, cu dimensiuni similare galeriei cu portrete. La lumina slabă își dădu seama că se afla într-o bibliotecă. O minunată bibliotecă, asemeni celor pe care le găsești într-un conac englezesc.

Bryson rămase singur, copleșit de presimțiri rele, așteptînd să vadă ce se întîmplă.

Deodată, biblioteca dispăru; pereții plini de cărți căpătară o culoare gri-argintie. Fusese o iluzie! Ca și portretele din galerie, cărțile erau o fantasmă cibernetică. Se apropie și pipăi pereții cenușii; aceștia se luminară intens, umplîndu-se cu sute de imagini în care el era personajul principal!

Filme și înregistrări video. El plimbîndu-se pe plajă cu Elena. În pat cu Elena, făcînd amor. Făcînd duș, bărbierindu-se, certîndu-se cu Elena, sărutînd-o, stînd în biroul lui Ted Waller și strigînd, el și Layla alergînd pe culoarele *Armadei Spaniole,* fugind de oamenii lui Calacanis, ascunzîndu-se în catedrala părăsită din Santiago de Compostela, scotocind pe furiș prin biroul lui Jacques Arnaud, întîlnindu-se cu Lanchester, cu Tarnapolski la Moscova, cu Harry Dunne.

Scenă după scenă – luate prin videocamere de supraveghere, de la distanță și de aproape. Scene din cele mai intime momente ale vieții lui. Cele mai secrete operațiuni pe teren. Nimic, nici măcar un moment din ultimii zece ani

nu rămăsese nefilmat. Imaginile erau caleidoscopice, tremurătoare, îngrozitoare.

Existau pînă şi imagini cu el coborînd în garaj, apoi cățărîndu-se prin puţul ascensorului. Îl văzuseră intrînd în casă, cu numai cîteva minute în urmă. *Văzuseră totul.*

Bryson era năucit; capul i se învîrtea, se simţea agresat. I se făcu rău de la stomac. Se lăsă în genunchi şi vomită, pînă cînd nu-i mai rămase nimic în stomac.

Totul fusese aranjat dinainte. Ştiau că el avea să vină; fusese tot timpul supravegheat.

– Prometeu, poate îţi aminteşti, a furat darul focului de la zei şi l-a dat oamenilor, se auzi o voce calmă, liniştitoare, amplificată de difuzoarele ascunse în încăpere.

Bryson ridică privirea. În capătul îndepărtat al camerei, într-o firidă de marmură, se afla Gregson Manning.

– Se spune că ai un talent lingvistic formidabil. Trebuie să ştii atunci sensul etimologic al numelui Prometeu. Înseamnă *a pre-vedea, a pre-coniza.* Părea un nume potrivit pentru noi. Prometeu, conform legendei, i-a dat omului cultura, limbajul, filozofia, matematica – şi l-a adus din sălbăticie la civilizaţie. Asta era sensul darului focului – lumină, iluminare, cunoaştere. Scoaterea la lumină a ceea ce era ascuns în umbră. *Prometeu* a comis, conştient, o infracţiune atunci cînd a adus focul din ceruri şi i-a învăţat pe muritori cum să-l folosească. A fost o trădare! Ameninţa să-i aducă pe oameni pe picior de egalitate cu zeii! Procedînd astfel, el a creat civilizaţia. Este sarcina noastră să-i asigurăm acesteia existenţa.

Bryson făcu cîţiva paşi spre Manning.

– Şi ce ai în minte? zise el. Un fel de Stasi la nivel global?

– Stasi? glasul lui Manning suna dispreţuitor. Să punem jumătate din populaţie să spioneze cealaltă jumătate, astfel încît nimeni să nu mai aibă încredere în nimeni? Nici vorbă.

– Nu, spuse Bryson, apropiindu-se de firida din marmură. Tehnologia est-germană era din epoca fierului, nu-i aşa? Voi aveţi supercomputere şi lentile miniaturizate. Aveţi capacitatea de a pune pe oricine sub microscop. Toţi cei din sala de dincolo

au adoptat viziunea dumitale de coşmar. Tratatul pentru Supraveghere şi Securitate e doar o acoperire pentru un sistem de supraveghere globală care l-ar face pe Marele frate de la răsărit să pară un înger, nu-i aşa?

– Ei, haide, domnule Bryson. Le spunem copiilor noştri: El ştie dacă ai fost cuminte sau obraznic, aşa că fii cumite. Fie că eşti sau nu conştient de asta, principiul etic a fost totdeauna legat de ceea ce se ştie despre noi. Ochiul atotvăzător. Buna purtare iese la iveală prin transparenţă. Cînd totul e vizibil, infracţiunile dispar. Terorismul devine ceva de domeniul trecutului. Violul, crima, agresarea copiilor – toate pier. Asasinatele în masă, războaiele – dispar. Ca şi teama care cuprinde fiecare bărbat, femeie sau copil, neputinţa noastră de-a ieşi din casă, de-a ne plimba prin oraşele noastre, pur şi simplu de-a ne trăi vieţile aşa cum vrem să le trăim, eliberaţi de frică!

– Şi cine va veghea?

– Computerul. Sisteme computerizate pe întreg globul, înzestrate cu algoritmi ovulativi şi reţele neurale. N-a mai existat nicicînd aşa ceva.

– Iar în centrul întregii afaceri se află despotul-vizionar Gregson Manning, care transformă computerele oamenilor într-un miliard de virtuali spioni.

Manning zîmbi.

– Ai auzit de populaţia Igbo, din estul Nigeriei? Trăiesc înconjuraţi de tulburările şi corupţia din Nigeria, dar nu sînt atinşi de ele. Ştii de ce? Pentru că cultura lor pune la mare preţ ceea ce ei numesc o viaţă transparentă. Ei cred că nu există nimic în viaţa unui om cinstit care să nu poată fi cunoscut de constătenii lui. Orice fel de schimbări se efectuează în faţa martorilor. Detestă orice formă de secret sau tăinuire, chiar şi singurătatea. Idealul transparenţei totale e atît de puternic încît, dacă o umbră de neîncredere apare între doi oameni, se poate recurge la un ritual ciudat, numit igbandu, în care fiecare

din cei doi bea sîngele celuilalt. Rețelele lui Prometeu produc aceleași rezultate, dar cu o tehnică deloc sîngeroasă.

– Povești irelevante! strigă Bryson, apropiindu-se încă puțin. Asta n-are nici o legătură cu noi!

– Trebuie să știi că, în ultimul deceniu, rata criminalității în Statele Unite, mai ales în orașele mari, a scăzut întrucîtva față de perioada anterioară. De ce crezi că s-a întîmplat asta?

– De unde dracu' să știu? se răsti Bryson. Presupun că ai o teorie.

– Nu e o teorie. Sociologii emit tot felul de teorii, dar nu reușesc să le explice.

– Doar nu vrei să spui că... zise Bryson încet.

Manning dădu din cap.

– A existat un studiu-pilot asupra posibilităților noastre de supraveghere exterioară. Cu ani în urmă, aveam capacități și resurse comune, dar trebuie să începi de jos, nu-i așa?

O secțiune de trei metri pătrați a peretelui din stînga lui rămase liberă pentru o clipă, apoi apăru o hartă a centrului Manhattanului. Mici puncte albastre erau presărate pe caroiajul străzilor.

– Acelea sînt videocamerele rotative ascunse pe care le-am instalat, continuă Manning. Totul începe cu informații anonime oferite poliției. Brusc, numărul arestărilor începe să crească în mod misterios. Și, pentru prima oară după multe decenii, infracțiunile par să nu mai fie profitabile. Poliția se laudă cu noile ei metode, criminaliștii vorbesc despre fluxul și refluxul războaielor dintre bande, însă nimeni nu pomenește videocamerele care înregistrează totul. Pătura sigură a supravegherii, pe care noi am întins-o peste oraș. Nimeni nu vorbește despre faptul că aleile terorizate de infractori sînt acum sigure. Nimeni nu vorbește despre proiectul-pilot al lui Systematix, fiindcă nimeni nu vrea să știe. Începi să pricepi ce putem face pentru omenire? Bietul *homo sapiens*. Mai întîi a trebuit să treacă prin milenii de tribalism sălbatic, iar

cînd a venit „Iluminarea", revoluția industrială l-a pus pe vine. Industrializarea și urbanizarea au adus criminalitatea la un nivel nemaiîntîlnit în istoria omenirii. Două războaie mondiale, atrocități săvîrșite pe cîmpul de luptă și în afara lui. Cînd nu sînt războaie, în zonele urbane izbucnesc luptele corp la corp. Se poate trăi așa? Se poate muri așa? Membrii Grupului Prometeu provin din toate straturile sociale ale țărilor lumii, dar înțeleg suprema importanță a securității.

Bryson se mai apropie cu cîțiva pași de Manning.

– Asta-i concepția dumitale despre libertate.

– Adevărata libertate e libertatea față de ceva. Noi căutăm să creăm o lume în care cetățenii să trăiască eliberați de teama față de soțul sadic care-și bate nevasta, față de hoțul de mașini drogat sau față de o mie de alte amenințări la adresa vieții și integrității lor. Asta, domnule Bryson, e adevărata libertate. Atunci cînd oamenii sînt liberi să se poarte bine, știind că cineva îi veghează.

Încă doi-trei pași. Așa, continuă să vorbești.

– Și așa se duce intimitatea noastră, spuse Bryson, care se afla la trei-patru metri de locul unde vorbea Manning. Se uită la ceas.

– Adevărata problemă este că avem prea multă intimitate. E un lux pe care nu ni-l mai putem permite. Acum, grație companiei Systematix, avem un puternic sistem de supraveghere instalat pe tot globul – sateliți pe orbite terestre, milioane de videocamere. În curînd, chiar și microcipuri implantabile.

– Nimic din toate astea nu-ți va aduce fiica înapoi, spuse încet Bryson.

Fața lui Manning se coloră ușor. Pereții se întunecară, cufundînd încăperea într-o lumină difuză.

– Nu știi nimic despre asta, șuieră el.

– Nu, recunoscu Bryson și se aruncă spre Manning, intenționînd să-i zdrobească beregata. Se izbi însă de marmura

firidei. Uluit, se răsuci, căutîndu-l pe Manning. Abia atunci își dădu seama. Avusese în față o proiecție holografică în trei dimensiuni – ca o imagine vie, de mare rezoluție, iluzia volumului fiind creată de laserele ce proiectau imagini video pe particulele microscopice din aer.

Fusese o farsă, o iluzie, o fantomă.

Bryson auzi un pocnet slab, o bătaie din palme dinspre capătul îndepărtat al camerei, pe unde intrase cu cîteva minute în urmă. Manning venea spre el, înconjurat de o suită de gardieni.

– Mă rog, dacă așa simți, spuse Manning cu un zîmbet vag pe buze. Gardă!

Gardienii alergară spre Bryson, cu armele ridicate; fu din nou încercuit. Se zbătu, însă ei îl prinseră de brațe și de picioare.

Manning spuse în drum spre ușă:

– Cei mai mulți oameni din branșa dumitale mor într-o manieră degradantă. Un glonț în ceafă, tras de un asasin nevăzut, necunoscut. Sau într-unul dintre sutele de posibile accidente de pe teren. Nimeni nu va fi surprins să afle de moartea a încă doi agenți, un bărbat și o femeie, în timpul unei tentative nesăbuite de a asasina mai mulți lideri ai acestei lumi. O surprinzătoare tentativă, care nu va fi niciodată explicată, pentru că bărbați și femei asemeni vouă, care trăiesc o viață secretă în întuneric, mor întotdeauna în secret, în întuneric. Acum o să mă scuzi, trebuie să mă duc la invitații mei.

Manning dispăru din cameră.

În vreme ce se zbătea în mîinile gardienilor, Bryson aruncă o privire spre ceasul de mînă. Acum! Trebuia să se fi întîmplat pînă acum! Sau mutaseră și cealaltă camionetă?

Țevile armelor inteligente îl apăsau pe frunte, la tîmplă, în ceafă. Își văzu pistolul cu țeavă scurtă în tocul unui gardian aflat la cîțiva pași de el.

Deodată, lumina slabă din încăpere se stinse și fură

cufundați într-un întuneric total. În aceeași clipă se auzi o serie de declicuri și ușile încuiate ale încăperii se deschiseră pe jumătate.

Se întîmplase.

Bryson făcu un salt și înșfăcă pistolul lui din tocul gardianului. Un grup de gardieni îl trînti la podea.

– Încă o mișcare și ești mort! strigă unul dintre ei.

– Dă-i drumul, țipă Bryson.

Îi văzu îndreptînd armele spre el, degetele care apăsau trăgacele, dar atît... Nu se întîmplă nimic. Armele erau moarte. Circuitele electronice fuseseră prăjite, împreună cu toate dispozitivele electronice din casa lui Manning.

Se auziră strigăte de consternare, țipete, iar Bryson trase cîteva gloanțe în aer, avertizîndu-i pe paznici să se retragă. Ei se depărtară, înțelegînd că deveniseră neputincioși.

Bryson alergă spre ușa întredeschisă și se strecură afară, pe hol.

Trebuia să iasă, trebuia să ajungă la Elena – dar unde se afla ea?

Cîțiva dintre gardieni îl urmăreau; trase spre ei, conștient că trebuia să-și economisească muniția; oamenii de pază se retraseră. Era aproape sigur că mai avea doar un glonț pe țeavă și unul în încărcător, dar nu putea să se oprească și să verifice, trebuia să alerge, era vital să alerge.

O luă la fugă prin casă, pe coridoarele decorate pînă nu demult cu mari picturi în ulei și tapet elegant, acum devenite toate gri-argintii, ca aripile prăfuite ale moliilor. Toate ușile erau pe jumătate deschise. Dispozitivul savantului rus funcționase. Oscilatorul catodic virtual fusese inventat de savanții sovietici în anii '80, ca un mijloc de a neutraliza circuitele electronice ale armelor nucleare americane. Bombele nucleare sovietice erau mult mai primitive; așa că găsiseră o modalitate de a transforma un avahtaj în dezavantaj. Sovieticii reușiseră s-o ia înaintea americanilor în materie de arme ghidate prin frecvențe radio. Cînd era activat, dispozitivul emitea un impuls electromagnetic suficient de

puternic, ca să ardă toate circuitele electronice, să încingă legăturile microscopice din interiorul computerelor şi să le aprindă. Toate computerele – tot ce avea circuite şi microcipuri pe o rază de patru sute de metri era afectat. Se zvonea că o astfel de armă fusese folosită de terorişti pentru a doborî mai multe avioane de pasageri.

Maşinile şi camioanele cu circuite electronice nu mai porneau, armele inteligente se blocau şi întreaga locuinţă cibernetică a lui Manning devenise vulnerabilă.

Dar mai era ceva. Flăcările minuscule din miile de circuite ale casei se răspîndiseră. Focuri ardeau în sute de locuri din casa lui Manning; fumul plutea peste tot. Bryson îşi amintea că oamenii KGB-ului folosiseră arma asta pentru a declanşa un incendiu în interiorul Ambasadei Americane la Moscova, în anii '80. Acum Bryson auzea ţipete ce veneau din sala de recepţie. Oare Elena era acolo?

Deschise uşile sălii unde avea loc banchetul şi se pomeni într-un balcon ce domina încăperea. Peste tot era fum, invitaţii înfricoşaţi alergau spre ieşiri, trăgînd de uşile care nu se deschideau. Din cine ştie ce motiv, fie că era o defecţiune în echipamentul electronic, fie vreo precauţie a sistemului de pază, toate uşile sălii păreau să se fi încuiat automat.

Oare Waller era jos? Dar Manning? Dar Elena?

– Elena! strigă el încercînd să domine hărmălaia. Nici un răspuns. Ori nu era jos, ori nu-l auzise. Elena! strigă el din nou, răguşit.

Nimic.

Apoi simţi oţelul rece al lamei în acelaşi moment cu răsuflarea fierbinte şi cu cuvintele şoptite în arabă; cuţitul îi apăsa pielea şi cartilajul delicat al gîtului. Lama din oţel-carbon alunecă încet, iar durerea, care-i dădu fiori, dură numai o secundă. Tot trupul lui se revoltă, chinuit.

Apoi auzi şoapta:

– Minciuna are întotdeauna picioare scurte, Bryson.

Era Abu.

– Trebuia să-mi termin treaba în Tunisia, trădătorule,

continuă teroristul arab. Acum n-o să irosesc ocazia care mi s-a oferit.

– Dacă m-ai asculta... Bryson încercă să-i distragă atenția o clipă și în același timp înșfăcă pistolul de la șold, arcuindu-se rapid, înălță arma și trase în spate, spre dușmanul său.

Se auzi doar un declic înăbușit. Nu mai avea gloanțe.

Abu lovi arma cu mîna stîngă; pistolul zbură, aterizînd cu zgomot pe podea.

Bryson pierduse secunde prețioase. Lama îi tăie pielea gîtului chiar în clipa în care întindea degetele mîinii drepte în sus și sub mîner. Apucă mînerul cuțitului, răsucindu-l violent și în același timp lovi cu călcîiul stîng genunchiul lui Abu, încercînd să-l dezechilibreze. Abu strigă, iar Bryson se lăsă brusc la podea, coborîndu-și centrul de greutate, continuînd să răsucească lama cuțitului și încheietura lui Abu o dată cu ea.

Cuțitul căzu zăngănind pe podea. Bryson se întinse după el, dar Abu, mai rapid, îl recuperă. Strîngîndu-l în pumn ca pe un hanger, Abu plonjă înfingînd lama în umărul stîng al lui Bryson.

Bryson căzu în genunchi, își aruncă brațul drept spre capul lui Abu, dar arabul evită pumnul, cu multă agilitate. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, cu genunchii ușor îndoiți, într-o poziție degajată, confortabilă, iar lama însîngerată a cuțitului străluci în mîna dreaptă.

Bryson se ridică cu greu, dar încercă să lovească cu piciorul drept partea interioară a genunchiului lui Abu. Teroristul evită lovitura, retrăgîndu-se doar cît să-l facă pe Bryson să-și piardă echilibrul, apoi prinzîndu-i piciorul îl trase cu putere. Bryson căzu din nou.

Abu părea să anticipeze mișcările lui Bryson. Acesta își aruncă brațele înainte încercînd să prindă picioarele lui Abu, însă arabul îl lovi cu cotul în ceafă și-l trînti la podea. Bryson, slăbit de rana din umăr, avea reacții întîrziate. Gemu, întinse repede brațul drept, prinse glezna dușmanului și o răsuci pînă cînd Abu răcni de durere.

Pe neașteptate, Abu lovi, țintind inima lui Bryson. Acesta

se feri, dar cuțitul îi pătrunse lateral, printre coaste. În ciuda durerii, el înfăşcă mînerul cuțitului, îl smulse şi îl aruncă peste balcon, gemînd de durere.

Acum erau amîndoi dezarmați, însă Bryson, la podea şi grav rănit, se afla în dezavantaj. În plus, Abu era teribil de puternic şi de agil. Bryson se rostogoli, depărtîndu-se de Abu; arabul îl izbi cu piciorul în abdomen. Bryson simți că rămîne fără aer, dar reuşi să se ridice, clătinîndu-se violent.

Fața lui Abu era inexpresivă, impenetrabilă. Cînd Bryson lansă un pumn spre capul lui Abu, arabul întinse mîinile cu iuțeala fulgerului şi-i înşfăcă încheietura, răsucindu-o cu putere. Bryson încercă să-l forțeze să-i dea drumul lovindu-l cu genunchii în abdomen, dar Abu fu mai rapid şi-l doborî pe Bryson la podea, continuînd să-i răsucească încheietura.

Bryson încercă să se ridice, dar Abu se lăsă cu toată greutatea peste el, lipindu-l de pardoseală, apoi ateriză cu picioarele pe pieptul lui Bryson care gemu, simțind cum i se rup cîteva coaste.

Abu îi prinse gîtul, apăsîndu-i ceafa cu cotul, sugrumîndu-l din spate. În acelaşi timp, se lăsă pe genunchiul drept şi îşi îndoi piciorul stîng. Bryson încerca să se ridice, dar, de fiecare dată, Abu îl împingea înapoi cu cotul. Pe Bryson îl lăsau puterile. Aproape sufocat, începu să vadă puncte negre şi purpurii.

Îi veni să cedeze, însă ştia că înfrîngerea însemna moarte. Țipă, îşi adună ultimele forțe, îşi aruncă mîinile spre fața lui Abu şi îşi înfipse degetele în orbitele duşmanului.

Abu slăbi strînsoarea din jurul gîtului lui Bryson, permițîndu-i acestuia să-l lovească cu pumnul în plexul brahial, de sub brațul drept al arabului. Bryson simți cum brațul lui Abu devine inert. Profită de acea scurtă pauză şi apucă testiculele lui Abu, trăgînd cu putere. Strînsoarea din jurul gîtului se desfăcu.

Bryson îşi aplecă umărul drept şi ridică trupul lui Abu la nivelul balustradei ce dădea spre infernul de jos. Acționă aproape instinctiv; creierul său avid de oxigen nu-i mai

controla mîinile. Stimulat de furie şi dorinţa răzbunării, Bryson reuşi să treacă umerii lui Abu peste marginea balconului. Cei doi bărbaţi erau înlănţuiţi, împingîndu-se şi trăgîndu-se. Braţul drept al lui Abu era mort; paralizia dura mai mult decît sperase Bryson. Îl învingea pe arab. Lovea cît putea de tare, împingîndu-l peste balcon, în vreme ce Abu îşi încolăcise picioarele în jurul gambelor lui, într-o stranie îmbrăţişare. Bryson împinse gîtul arabului în jos, dar Abu îşi ridică din nou capul. Cu un efort supraomenesc, Bryson îl împinse. Ochii teroristului aveau o privire feroce. Începu să lovească abdomenul lui Bryson cu pumnul sănătos. Bryson strîngea beregata lui Abu, apăsînd-o cu toată forţa, încercînd să-l lase fără aer, dar îşi pierdea puterile; sîngerarea provocată de răni îl epuiza.

Abu răcni, cu faţa schimonosită de durere şi furie, şi începu să se ridice...

Explozia păru să vină din neant. Glonţul intră în antebraţul drept al duşmanului său. Picioarele lui Abu slăbiră strînsoarea ca de menghină, arabul îşi pierdu echilibrul şi se răsturnă peste balcon.

Bryson îşi privi duşmanul căzînd, răsucindu-se în aer, aterizînd peste masiva sculptură ecvestră de bronz. Vîrful ascuţit al săbiei îi ieşi prin abdomen.

Bryson se întoarse şi o văzu pe Elena. Ea ţinea în mînă pistolul pe care i-l dăduse el, privindu-l consternată.

Bryson se ridică împleticindu-se, făcu cîţiva paşi şi se prăbuşi în braţele ei.

– Ai scăpat, gîfîi el.

– Camera în care mă încuiaseră s-a descuiat.

– Arma...

– Armele inteligente nu funcţionează, dar gloanţele lor sînt bune, nu-i aşa?

– Să plecăm de-aici, zise el cu răsuflarea tăiată. Trebuie să plecăm imediat.

– Ştiu, spuse ea.

Elena îl cuprinse cu tandreţe, sprijinindu-l în vreme ce părăseau balconul şi se îndreptau spre ieşire.

EPILOG

The New York Times, pagina 1

ZECI DE LIDERI DIN ÎNTREAGA LUME UCIŞI
ÎNTR-UN CIUDAT INCENDIU ÎN STATUL WASHINGTON
Cauza: o defecţiune a instalaţiei electrice din „Paradisul digital"

SEATTLE, Washington – O fastuoasă reuniune avînd ca temă noua economie mondială, ce a avut loc la vila cu dotări de înaltă tehnologie a fondatorului şi preşedintelui concernului Systematix, s-a încheiat tragic astăzi, după ce zeci de personalităţi din întreaga lume au rămas blocate într-un incendiu care a ars pînă la temelie proprietatea de o sută de milioane de dolari.

Un purtător de cuvînt al Departamentului de pompieri din Seattle a avansat ideea că incendiul a pornit de la delicatele circuite electronice ascunse în pereţii clădirii complet computerizate, reşedinţa pionierului informaticii, gazda conferinţei. Potrivit purtătorului de cuvînt, defectarea cipurilor din computere ar fi putut provoca închiderea automată a uşilor sălii de recepţii în care avea loc banchetul.

Numărul victimelor este evaluat la peste o sută. Printre ele se pare că se află şi preşedintele Camerei Reprezentanţilor...

MANNING REȚINUT PENTRU INTEROGATORII

WASHINGTON (AP) – Preşedintele companiei Systematix, Gregson Manning, a cărui vilă din Seattle a ars azi-noapte pînă la temelie, blocînd înăuntru peste o sută de demnitari din întreaga lume, a fost arestat astăzi la prînz. Surse de la biroul procurorului general insistă asupra faptului că punerea sub acuzare a domnului Manning, învinuit de încălcări neprecizate ale legii securității naționale, nu are legătură cu tragedia de azi-dimineață. Se afirmă că domnul Manning e suspectat de mai multe săptămîni.

Deşi un proces cu uşile închise pare ceva neobişnuit, există precedente. În cazuri privind secretele statului, procurorul general are dreptul de a convoca o instanță specială pentru securitate națională, inaccesibilă publicului...

The Wall Street Journal, pagina 1

RICHARD LANCHESTER, CONSILIERUL PENTRU SECURITATE NAȚIONALĂ AL PREŞEDINTELUI, SINUCIGAŞ LA 61 DE ANI

Conform surselor de la Casa Albă, Richard Lanchester, consilier la Casa Albă şi director al Consiliului Național de Securitate, şi-a pus capăt zilelor ieri după-amiază.

Fiind neconsolat după pierderea mai multor prieteni apropiați în recentul incendiu care a distrus reşedința preşedintelui companiei Systematix, Gregson Manning, şi suferind de pe urma unei depresii cronice şi a unei căsnicii ratate, domnul Lanchester...

Un an mai tîrziu

Cumpărarea ziarului de dimineață devenise un ritual pentru Elena. Pe ea n-o interesa să citească ştirile; dar Nicholas simțea nevoia de a păstra legătura cu evenimentele din lumea pe care o lăsaseră în urmă. Era un obicei pe care ea îl dezaproba, tocmai pentru că lăsaseră lumea în urma lor, cel puțin lumea violenței, a armelor şi a minciunilor.

Se scula devreme și se ducea să înoate – cabana lor era chiar pe faleza uneia dintre cele mai frumoase, mai curate și mai izolate plaje pe care o văzuseră vreodată. Apoi intra călare în mica așezare de colibe dărăpănată, care trecea acolo drept sat. Împreună cu alimentele aduse cu avionul de pe o insulă apropiată, proprietara magazinului universal primea și cîteva ziare din Statele Unite. Ea punea mereu deoparte cîte un exemplar pentru femeia frumoasă, cu accent cîntat, care venea călare în sat în fiecare dimineață.

Elena parcurgea apoi cei doi kilometri pînă la cabană, galopînd pe plaja pustie. Îl găsea pe Nicholas instalat pe veranda de piatră pe care o construise singur, bînd cafea și citind. După micul dejun, se duceau să înoate. Zilele se scurgeau unele după altele în acel mic paradis. Deși singurul doctor de pe insulă îi confirmase că era însărcinată, Elena continua să călărească. Stînd pe terasă, discutau ore întregi despre cum avea să li se schimbe viața după ce vor avea un copil.

Banii nu erau o problemă. Statul le oferise o sumă generoasă pentru instalare, care, investită cu atenție, le aducea mai mult decît suficient pentru traiul zilnic. Discutau rareori despre ceea ce-i adusese acolo, despre motivul care-i determinase să se izoleze sub noi identități. Evitau să-și amintească trecutul. Era un episod teribil de dureros și, cu cît vorbeau mai puțin despre el, cu atît era mai bine.

Micile videodiscuri pe care ea le înregistrase din sistemul de supraveghere al lui Manning le oferea toată protecția de care aveau nevoie. Nu fiindcă le dădea posibilitatea de a șantaja, ci pentru că secretele explozive pe care le conțineau erau secrete pe care toată lumea le dorea îngropate. Ar fi fost doar un factor de destabilizare dacă lumea întreagă afla cît de aproape trecuse pe lîngă o lovitură fără vărsare de sînge; o preluare a controlului de către un grup de indivizi care credeau că guvernele erau demodate și că era necesară o administrație de supraveghere suprastatală, care ar fi făcut ca Rusia lui Stalin și *Bundesrepublick* a lui Hitler să pară niște glume.

Majoritatea membrilor grupului pierise în incendiul de

la vila lui Manning, arşi de vii. Cei care-i ajutaseră şi-i susţinuseră fuseseră arestaţi discret, fără zarvă. Se spunea că Gregson Manning se afla într-o instituţie federală specială din Carolina de Nord, ispăşind o pedeapsă pentru încălcări neprecizate ale secţiunii 1435 din Actul de Securitate Naţională, implicînd spionajul economic. Se zvonea că era izolat de orice contacte sau mijloace de comunicaţie. Unii îl învinuiseră pe Richard Lanchester că ar fi manipulat întreaga acţiune. Fără sprijin american, înţelegerea privind tratatul se destrama. Adevărul nu trebuia să iasă niciodată la iveală.

Se făcuseră şaisprezece copii ale videodiscurilor; una fusese trimisă la Casa Albă, folosind un cod despre care Bryson ştia că era destinat exclusiv preşedintelui; o alta se afla la procurorul general al Statelor Unite. Se trimiseseră copii la Londra, Moscova, Beijing, Berlin, Paris şi în alte capitale ale lumii. Şefii de state trebuia să ştie ce se întîmplase, altfel virusul ar fi rezistat.

Una dintre cele trei copii rămase fusese dată în păstrare unui avocat în care Bryson avea încredere, alta fusese sigilată în seiful unui depozit bancar, iar a treia se afla ascunsă undeva pe insulă, sigilată şi protejată. Acestea erau poliţele lor de asigurare. Bryson şi Elena sperau să nu fie nevoiţi vreodată să le răscumpere.

În dimineaţă aceea, la o oră după ce adusese ziarul, Elena îl găsi pe Bryson absorbit de lectura gazetei.

– Doar cînd o să renunţi la obiceiul ăsta urît o să fii cu adevărat liber, îl dojeni ea.

– Parcă ai vorbi despre fumat.

– E aproape la fel de dăunător.

– Şi probabil la fel de greu de abandonat. Dar dacă o s-o fac, ce pretext vei mai avea pentru galopul tău de dimineaţă?

Ea chicoti.

– Lapte? Ouă?

– Iisuse, exclamă Bryson şi se aplecă mai mult asupra ziarului.

– Ce e?

– Exilat în pagina D-16. La rubrica de afaceri.

– Ce scrie?

– E un articol mic – pare doar un comunicat de presă de la Corporaţia Systematix din Seattle.

– Dar... dar Manning e la închisoare!

– Este. Compania e condusă de adjuncţii lui. Articolul ăsta spune că Agenţia pentru Securitate Naţională tocmai a achiziţionat de la Systematix o flotă de sateliţi pentru supravegherea pe orbită joasă.

– Încercară să îngroape ştirea, dar nu sînt prea subtili, nu-i aşa? Unde te duci?

Bryson se ridicase din şezlong şi urca faleza în salturi, spre cabană. Ea îl urmă. Bryson deschise televizorul. Alt obicei de care ea voia să-l dezbare. Bryson montase o antenă pentru satelit ca să poată urmări jurnalele de ştiri, deşi îi promisese că n-avea să exagereze. Acum se uita la CNN. Dezamăgit că nu erau ştiri, ci doar un fragment despre modă, se întoarse spre Elena.

– Ted Waller n-a murit în incendiul ăla, să ştii. Am văzut rapoartele medicilor legişti. Toate cadavrele au fost identificate. Waller a dispărut.

– Ştii asta. Ştim de un an. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că aici simt mîna lui Waller. Oriunde s-a dus, oriunde a dispărut, el trebuie să fie implicat în treaba asta. Sînt sigur.

– Ai încredere în instinctele tale, mereu am spus asta, se auzi o voce dinspre televizor.

Elena ţipă şi arătă spre aparat. Bryson se întoarse. Inima îi bătea cu putere. Chipul lui Ted Waller umplu ecranul.

– Ce-i asta? icni Elena. E vreun spectacol...?

– Spune-i realitate TV, zise Waller.

– Am fost asiguraţi că vom fi lăsaţi în pace! tună Bryson. Oricum ai fi reuşit întreruperea asta a transmisiei prin satelit, e o infracţiune!

Bryson începu să apese pe butoanele telecomenzii, schimbînd înnebunit canalele. Chipul lui Waller era peste tot, privindu-i flegmatic.

– Regret şi acum că n-am reuşit să ne luăm rămas-bun

cum se cuvine, spuse Waller. Sper sincer că nu e un motiv de supărare.

Rămas fără grai, Bryson examina înnebunit mica încăpere. Dispozitive microscopice de supraveghere puteau fi montate oriunde, imposibil de detectat...

– O să luăm legătura la momentul potrivit, Nicky. Acum ar putea fi prematur. Waller privi în depărtare, de parcă ar fi vrut să adauge ceva, și umbra unui zîmbet îi apăru pe buze. O să ne revedem.

– Nu dacă o să te văd eu primul, Ted, zise Bryson caustic, apoi se așeză la loc în fotoliu. Avem multe dovezi în păstrare, pe care n-o să ezităm să le scoatem la iveală.

Privirea lui Waller se învioră.

– Nu uita, Ted, ceea ce nu pricepi se răzbună totdeauna pe tine.

Brusc, imaginea lui Waller dispăru, înlocuită de un concurs distractiv.

O mișcare fusese făcută. Și fusese parată. Bryson se simțea ofensat de aceea intruziune – și totuși, după atîția ani în serviciul marelui joc, ciudat de tulburat. Dacă Elena observase asta, se abținuse să comenteze. Continua să călărească dimineața, să-și petreacă cea mai mare parte a zilei afară, fie pe plaja de un alb sclipitor, fie pe veranda lor de lemn, înconjurată de *bougainvillea,* la umbra tinerilor palmieri care se unduiau încet în bătaia vîntului.

Bryson se despărțise cu totul de fosta lui viață și se pregătea, împreună cu Elena, să-l întîmpine pe copilul ce urma să se nască. La soare, cicatricele lui Bryson dispăreau, dar erau zile cînd durerea surdă provocată de vechile lui răni creștea perceptibil și o dată cu ea reveneau amintirile. Avea însă momente cînd credea că lăsase lumea în urma lui.

Aproape.

– Sfîrșit –